

LEE CHILD

GHINIOANE
ȘI
ÎNCURCĂTURI

Lee Child

Ghinioane și încurcături

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editura Trei
2015
virtual-project.eu

Titlul original: Bad Luck and Trouble

Pentru adevărata Frances L. Neagley

1

Numele bărbatului era Calvin Franz, iar elicopterul era un Bell 222. Franz avea picioarele fracturate, așa că a trebuit să fie urcat la bord legat de o targă. Manevră deloc dificilă. Elicopterul Bell era un aparat de zbor încăpător, cu două motoare, conceput pentru călătorii corporatiste și departamentele de poliție, putând lua la bord șapte pasageri. Ușile din spate erau cât ale unei dubițe și se deschideau larg. Rândul de scaune din mijloc fusese scos. Era loc destul pentru Franz pe podeaua aparatului.

Elicopterul mergea la ralanti. Targa era cărată de doi bărbați. Se aplecară în curentul produs de pale și lungiră pasul, al doilea mergea cu fața înainte,

iar primul, cu spatele. Când ajunseră în ușa deschisă, cel care mersese cu spatele puse unul dintre mânere pe prag și se dădu la o parte. Celălalt înaintă și împinse cu forță, făcând targa să alunece înăuntru. Franz era treaz, chinuit de dureri. Țipă și se smuci o vreme, nu prea mult, căci chingile de peste piept și coapse erau strânse. Cei doi bărbați urcară în urma lui, trântiră ușile, după care se așezară pe locurile lor, în spatele rândului lipsă.

Apoi, așteptară.

Pilotul așteptă.

Un al treilea bărbat ieși pe o ușă cenușie și străbătu suprafața de beton. Se aplecă mult în zona rotorului și își ținu palma întinsă pe piept, ca să nu-i ia vântul cravata. Gestul îl făcea să semene cu un acuzat care își susține nevinovăția. Ocoli botul lung al elicopterului Bell și urcă pe locul din față, alături de pilot.

— Dă-i drumul, zise el privind în jos, punându-și centura de siguranță.

Pilotul tură turbinele, iar ritmul leneș de până atunci al palelor crescuse până la unul alert, acoperit apoi de zgomotul ascuțit al evacuărilor. Elicopterul Bell se ridică de la sol, se înclină puțin spre stânga, se roti puțin, apoi își retractă trenul de aterizare și urcă la trei sute de metri. Pe urmă botul se lăsă în jos și aparatul se repezi spre nord, în mare viteză. Pe sub el defilau drumurile, laboratoarele de cercetare, fabricuțele și cartierele suburbane cochete. Zidurile din cărămidă și pereții-cortină metalici păreau roșii în lumina soarelui care apunea. Peluze mici de smarald și piscine turcoaz făceau cu ochiul în razele scăpătate ale soarelui.

Bărbatul de pe locul din față zise:

— Știi încotro ne îndreptăm?

Pilotul încuviință din cap, fără să spună nimic.

Elicopterul Bell își continuă drumul, virând ușor spre est, ridicându-se ceva mai sus și îndreptându-se spre întuneric. Trecu peste o autostradă aflată foarte jos sub el, peste un fluviu de lumini albe care se târau spre vest și altul de lumini roșii care se târau spre est. La distanță de un minut de autostradă, înspre nord, ultimii metri pătrați de suprafețe construite făceau loc dealurilor joase, aride, cu vegetație sărăcăcioasă și nelocuite. Dealurile erau portocalii pe pantele orientate către soarele aflat la apus, iar văile și zonele umbrite aveau o nuanță ștearsă. Pe urmă, dealurile joase făcură loc unor munți scunzi, cu creste rotunjite. Elicopterul Bell își continuă goana, ridicându-se și coborând, urmând relieful de dedesubt. Bărbatul de pe

locul din față se întoarce și-l privi pe Franz, întins pe podea în spatele lui. Zâmbi scurt și zise:

— Încă douăzeci de minute, cred.

Franz nu-i răspunse. Durerea era copleșitoare.

* * *

Elicopterul Bell avea o viteză de două sute șaiszeci de kilometri pe oră, astfel încât în douăzeci de minute străbătu o distanță de aproape nouăzeci de kilometri, trecând peste munți, înaintând mult în deșertul pustiu.

Pilotul ridică botul elicopterului și încetini puțin. Bărbatul de pe locul din față își lipi fruntea de geam și privi în jos, în întuneric.

— Unde suntem? întrebă el.

— Unde am mai fost și data trecută, răspunse pilotul.

— Exact?

— Aproximativ.

— Ce e sub noi?

— Nisip.

— Înălțimea?

— Nouă sute de metri.

— Cum e aerul aici?

— Nemișcat. Ceva curenți termici, dar nu suflă vântul.

— E sigur?

— Din punct de vedere aeronautic.

— Atunci, hai s-o facem.

Pilotul încetini și mai mult, făcu un viraj complet și aduse elicopterul la o poziție staționară, la nouă sute de metri înălțime deasupra deșertului.

Bărbatul de pe locul din față se întoarce din nou și le făcu semn celorlalți doi care se aflau în spatele lui. Amândoi își scoaseră centurile de siguranță.

Unul se ghemui, evitând picioarele lui Franz, ținându-se cu o mână de centura de siguranță pe care și-o desfăcuse, și deblocă ușa cu cealaltă.

Pilotul stătea pe jumătate întors pe locul lui și înclină elicopterul puțin, iar ușa se deschise sub propria ei greutate. Pe urmă redresă elicopterul și îi dădu o mișcare de rotație lentă, astfel încât virajul și presiunea aerului să țină ușa deschisă larg. Al doilea bărbat din spate se lăsă pe vine în dreptul capului lui Franz și ridică targa la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Primul bărbat își înfipse piciorul în dreptul capătului liber al tărgii, ca să o împiedice să alunece pe fundul elicopterului. Cel de-al doilea bărbat făcu o mișcare ca de halterofil și aduse targa aproape la verticală. Franz alunecă în

legături. Era un bărbat masiv și greu. Și hotărât. Picioarele nu-l mai slujeau, dar jumătatea de sus a corpului era puternică și se încorda din răsputeri. Smucea capul într-o parte și alta.

Primul bărbat scoase un cuțit cu arc și îi acționă lama. Tăie chinga din dreptul coapselor lui Franz. Se opri o clipă, apoi tăie chinga de peste pieptul lui Franz. Cu o mișcare rapidă. Exact în acel moment, cel de-al doilea bărbat împinse targa la verticală. Franz făcu un pas înainte fără să vrea. Cu piciorul drept, fracturat. Scoase un strigăt, scurt, apoi făcu al doilea pas, automat. Cu piciorul stâng, fracturat. Dădu din brațe și se prăbuși în față, impulsul torsului făcându-l să basculeze pe șoldurile imobile și aruncându-l pe ușa deschisă, în întunericul zgomotos, în curentul puternic al palelor rotorului, în noapte.

La nouă sute de metri înălțime deasupra deșertului.

O clipă s-a lăsat liniștea. Până și zgomotul motorului păru să se estompeze. Pe urmă, pilotul schimbă direcția de rotație a elicopterului, înclină aparatul în partea opusă și ușa se închise singură la loc. Turbinele accelerară din nou, palele rotorului mușcară din aer și botul elicopterului se lăsă în jos.

Cei doi bărbați se întoarseră la locurile lor, împleticindu-se.

Bărbatul din față zise:

— Și-acum, să mergem acasă.

2

Șaptesprezece zile mai târziu, Jack Reacher se afla în Portland, Oregon, cu banii cam pe sponci. Era în Portland pentru că trebuia să se afle undeva, iar autobuzul în care se urcase cu două zile în urmă acolo oprise. Cu banii cam pe sponci pentru că se întâlnise de două ori într-un bar cu adjuncta unui procuror districtual, pe nume Samantha, căreia îi făcuse de două ori cinste cu o masă după care, de două ori, își petrecuse noaptea la ea. Acum Samantha se dusesse la muncă, iar el plecase de la ea, la nouă dimineața, întorcându-se la autogara din centru, cu părul încă ud după duș, sătul, relaxat, având o destinație deocamdată neclară și un teanc de bani foarte subțire în buzunar.

Atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 îi schimbaseră viața lui Reacher din două puncte de vedere foarte practice. În primul rând, în afara periutei de dinți pliante, acum mai avea asupra lui doar pașaportul. Prea multe lucruri din noua eră impuneau identificarea fotografică, inclusiv

formularele de călătorie. Reacher era un hoinar și nu vreun sihastru, era neobosit dar nu disfuncțional, așa că se supusese fără crâcnire.

Iar în al doilea rând, își schimbase metodele de lucru cu banca. Mulți ani după ce ieșise din armată, folosisese o metodă care consta în a-și suna banca din Virginia și a cere un transfer prin Western Union, în orice loc se întâmpla să se afle. Însă noile motive de îngrijorare legate de finanțarea teroriștilor desființaseră în mare măsură această metodă telefonică de lucru cu băncile. Așa că Reacher își făcuse un card de bancomat. Îl ținea în pașaport și avea codul PIN 8197. Se considera un om cu prea puține talente dar cu ceva abilități, dintre care majoritatea erau fizice și aveau legătură cu dimensiunea și forța lui neobișnuite; printre ele se număra și aceea de a ști cât este ora fără să se uite la ceas, iar alta era o ușurință de genul junior-idiot-savant la aritmetică. De unde și codul 8197. Îi plăcea 97 pentru că era cel mai mare număr prim de două cifre și îi plăcea 81 pentru că era unicul număr, practic dintr-o infinitate de posibilități, a cărui rădăcină pătrată coincidea cu suma cifrelor din care era compus. Rădăcina pătrată a lui optzeci și unu este nouă, iar opt plus unu fac nouă. Niciunul dintre numerele obișnuite din univers nu mai prezintă o asemenea simetrie remarcabilă. Perfectă.

Cunoștințele sale de aritmetică și cinismul său înnăscut în privința instituțiilor financiare îl făceau să-și verifice balanța de fiecare dată când retrăgea numerar, întotdeauna își amintea să scadă taxele de utilizare a cardului și să adune dobânda meschină a băncii. Și, în ciuda suspiciunilor sale, nu fusese niciodată jecmănit. De fiecare dată, socoteala era exact așa cum prevăzuse. Nu fusese niciodată nici surprins, și nici enervat.

Până în dimineața aceea, în Portland, când a fost surprins, dar nu tocmai enervat. Pentru că balanța era cu peste o mie de dolari mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Cu exact o mie treizeci de dolari mai mare, potrivit calculelor mintale ale lui Reacher. O greșeală, în mod evident. A băncii. O depunere într-un cont greșit. O eroare care urma să fie îndreptată. Nu intenționa să păstreze banii. Era optimist, dar nu prost. Apăsă un alt buton și solicită ceva care se numea mini-extras. Dintr-o fantă se ivi o fâșie de hârtie. Pe ea era tipărită cu un scris șters o enumerare de cel puțin cinci tranzacții în contul lui. Trei dintre ele reprezentau retrageri de numerar de la bancomate, de care își amintea foarte bine. Una era cea mai recentă plată a dobânzii de către bancă. Iar ultima, o depunere în valoare de o mie treizeci de dolari, făcută în urmă cu trei zile. Prin urmare, asta era. Fâșia de hârtie era prea îngustă

pentru a avea coloane separate de credit și debit, astfel încât depozitul era trecut între paranteze pentru a i se indica semnul pozitiv (1030,00).

O mie treizeci de dolari.

1030.

Nu era neapărat un număr interesant, dar Reacher rămase o clipă privindu-l. În mod evident, nu era un număr prim. Niciun număr cu soț, mai mare de doi, nu poate să fie prim. Rădăcina pătrată? În mod evident cu foarte puțin mai mare de treizeci și doi. Rădăcina cubică? Ceva mai puțin de zece virgulă zece. Factori? Nu prea mulți, dar printre ei se numărau 5 și 206, evident, alături de 10 și 103 și chiar mai elementarele 5 și 515.

Așadar, 1030.

O mie treizeci.

Era o greșeală.

Probabil.

Sau poate că nu era o greșeală.

Reacher scoase cincizeci de dolari din bancomat și, cotrobăind prin buzunare după mărunțiș, plecă în căutarea unui telefon public.

Găsi unul în incinta autogării. Formă din memorie numărul băncii sale. Nouă patruzeci pe coasta de vest, douăsprezece patruzeci pe coasta de est. Era pauza de masă în Virginia, dar trebuia să se găsească ceva să-i răspundă.

Și, într-adevăr, se găsi. Nu era ceva cu care Reacher mai vorbise, dar părea să fie competentă. Probabil, vreo șefă de birou care fusese lăsată la post în timpul pauzei de masă. Își spuse numele, dar Reacher nu-l înțelese. Pe urmă se lansă într-o introducere îndelung repetată, destinată să-l facă să se simtă un client valoros. Așteptă să termine și îi spuse despre depunere. Ea se arătă uimită că un client sunase în legătură cu o greșeală a băncii, greșeală care era în favoarea lui.

— Este posibil să nu fie o eroare, zise Reacher.

— Așteptați să vi se facă această depunere? întrebă ea.

— Nu.

— Există terți care să facă în mod frecvent depuneri în contul dumneavoastră?

— Nu.

— Atunci este posibil să fie vorba despre o eroare. Nu credeți?

— Vreau să știu cine a făcut depunerea.

— Pot să vă întreb de ce?

— Ar dura să vă explic.

— Aș dori să știu, zise femeia. Altfel, pot fi invocate chestiuni legate de confidențialitate. Dacă, dintr-o eroare, banca divulgă altcuiva afacerile unui client, e posibil să încălcăm tot felul de reguli, reglementări și practici etice.

— E posibil să fie un mesaj, zise Reacher.

— Un mesaj?

— Din trecut.

— Nu înțeleg.

— Din trecutul meu de polițist militar, zise Reacher. Transmisiunile radio ale poliției militare sunt codificate. Dacă un polițist militar are nevoie urgentă de ajutorul unui coleg, lansează pe radio codul zece treizeci. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu prea.

Reacher zise:

— Mă gândesc că dacă nu știu numele celui care a făcut depozitul, atunci este o greșală care valorează o mie treizeci de dolari. Însă dacă o cunosc pe această persoană, este posibil să fie un apel de ajutor.

— Tot nu înțeleg.

— Uitați-vă cum se scrie. Este posibil să fie codul radio zece treizeci, nu o mie treizeci de dolari. Uitați-vă la cum e scris pe hârtie.

— Dar această persoană nu ar fi putut pur și simplu să vă dea un telefon?

— Nu am telefon.

— Atunci să vă trimită un e-mail? Sau chiar o scrisoare.

— Nu am niciun fel de adresă.

— Și atunci noi cum luăm legătura cu dumneavoastră de obicei?

— Păi, nu luați legătura.

— O depunere în contul dumneavoastră ar fi un mijloc de comunicare foarte ciudat.

— S-ar putea să fie singurul.

— Unul foarte dificil. Ar trebui ca să vă depisteze cineva contul.

— Exact asta spun și eu, zise Reacher. Ar trebui să fie o persoană inteligentă și capabilă să facă acest lucru. Iar dacă o persoană inteligentă și capabilă are nevoie de ajutor, înseamnă că e un necaz mare pe undeva.

— Ar fi și costisitor. Cineva ar trebui să renunțe la peste o mie de dolari.

— Exact. Persoana respectivă ar trebui să fie inteligentă, capabilă și disperată.

Tăcere în receptor. Pe urmă:

— N-ați putea să vă faceți o listă cu cine ar putea să fie și apoi să-i verificați pe toți?

— Am lucrat cu o mulțime de oameni inteligenți. Cu majoritatea, în urmă cu mult timp. Mi-ar lua săptămâni întregi să-i găsesc pe toți. Pe urmă, ar putea să fie prea târziu. Și oricum, nu am telefon.

Din nou, tăcere. Cu excepția sunetelor operării pe tastatură.

Reacher zise:

— Căutați, nu-i așa?

Femeia îi răspunse:

— Zău că nu ar trebui să fac asta.

— N-o să vă dau de gol.

Linia telefonică amuți. Zgomotul tastaturii încetă și el. Reacher știa că tipa avea numele pe ecran, chiar în fața ochilor ei.

— Spuneți-mi, zise el.

— Nu pot să vă spun pur și simplu. Va trebui să mă ajutați.

— În ce fel?

— Dați-mi indicii. Astfel încât să nu trebuiască să vă spun eu totul.

— Ce fel de indicii?

Femeia îl întrebă:

— Ei bine, ar putea să fie vorba despre un bărbat sau despre o femeie?

Reacher zâmbi scurt. Răspunsul era conținut chiar de întrebare. Era o femeie. Așa trebuia să fie. O femeie inteligentă, inventivă, capabilă de imaginație și gândire paralelă. O femeie care avea cunoștința de obsesia lui de a aduna și a scădea.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise Reacher. Depozitul a fost făcut în Chicago.

— Da, cu un cec prezentat personal, printr-o bancă din Chicago.

— Neagley, zise Reacher.

— Acesta este numele pe care îl avem și noi, zise femeia. Frances L. Neagley.

— Atunci uitați că am purtat această conversație, zise Reacher. Nu a fost o eroare bancară.

3

Reacher activase treisprezece ani în armată, în tot acest timp lucrând în poliția militară. O cunoștea pe Frances Neagley de zece ani, din care șapte lucrase cu ea din când în când. Fusese ofițer, sublocotenent, apoi locotenent, căpitan, maior, după care fusese degradat căpitan și din nou

fusese făcut maior. Neagley refuzase cu încăpățănare să fie avansată peste gradul de sergent. Nici nu-i trecuse prin minte să ia în calcul școala de ofițeri. Reacher nu știa care fusese de fapt motivul ei. Erau o mulțime de lucruri pe care nu le știa despre ea, deși se cunoșteau de zece ani.

Însă erau și o mulțime de lucruri pe care le știa despre ea. Era inteligentă, inventivă și meticuloasă. Și foarte dură. Și ciudat de lipsită de inhibiții. Nu în ceea ce privește relațiile personale. Evita relațiile personale. Era deosebit de retrasă și se opunea oricărui fel de apropiere, fizică sau emoțională. Lipsa ei de inhibiție era profesională. Când considera că un lucru era corect sau necesar, nici nu i-ar fi trecut prin minte să facă vreun compromis. Nimic nu-i stătea în cale, nici politica, nici aspectele practice, nici politetea, și nici măcar ceea ce un civil ar fi numit lege. La un moment dat, Reacher o recrutase într-o echipă de investigații speciale. Ea fusese un membru important în această echipă vreme de doi ani hotărători. Majoritatea oamenilor pusese ră succesele ocazionale spectaculoase ale acestei echipe pe seama coordonării lui Reacher, însă, în ceea ce-l privea, Reacher le pusese pe seama prezenței ei. Îl impresionase profund. Uneori, aproape că-l speria.

Iar dacă ea era cea care îi cerea ajutorul de urgență, nu o făcea pentru că și-ar fi pierdut cheile de la mașină.

Neagley lucra pentru o firmă privată de securitate din Chicago. Reacher știa asta. Cel puțin asta era situația în urmă cu patru ani, adică ultima oară când luase legătura cu ea. Ea plecase din armată la un an după el și pornise o afacere, împreună cu o cunoștință de-a ei. Ca asociat, presupunea Reacher, nu ca angajată.

Se scotoci prin buzunare și mai scoase câteva fise de telefon. Formă numărul serviciului interurban de informații. Ceru Chicago. Dădu numele companiei, așa cum și-l amintea. Operatorul uman dispăru și auzi în cască o voce de robot care îi dădu un număr. Reacher închise și formă din nou. Îi răspunse centrala și Reacher ceru să vorbească cu Frances Neagley. I se răspunse politicos și fu lăsat în așteptare. Pe ansamblu, impresia lui era aceea a unei afaceri mai mari decât își imaginase. Își închipuise o singură încăpere, cu o fereastră murdară, eventual două birouri ponosite, fișete pline până la refuz de hârtii. Însă vocea măsurată a centralistei, declicurile de pe linia telefonică și muzica în surdina sugerau că era vorba de un loc cu mult mai mare. Poate două etaje, coridoare albe răcoroase, perețidecorați, un circuit telefonic interior.

De la celălalt capăt al liniei se auzi glasul unui bărbat:

- Biroul lui Frances Neagley.
- Este acolo? întrebă Reacher.
- Aș putea să știu cine sunteți?
- Jack Reacher.
- Bine. Vă mulțumesc că ați luat legătura cu noi.
- Cine ești dumneata?
- Secretarul doamnei Neagley.
- Are un secretar?
- Întocmai.
- Ea este acolo?
- E în drum spre Los Angeles. În acest moment este în avion, cred.
- A lăsat vreun mesaj pentru mine?
- Vrea să vă întâlniți cât mai curând cu putință.
- În Chicago?
- Va fi în LA cel puțin câteva zile. Cred că ar trebui să vă duceți acolo.
- Dar despre ce este vorba?
- Nu știu.
- Nu are legătură cu slujba?
- N-ar avea cum. Ar fi deschis un dosar. L-ar fi discutat aici. Nu ar fi

recurs la străini.

- Nu sunt un străin. O cunosc de mai multă vreme decât dumneata.
- Vă rog să mă scuzați, nu mi-am dat seama.
- Unde stă la LA?
- Nici asta nu știu.
- Și atunci, cum o găesc?
- A spus c-o să reușiți să-i dați de urmă.
- Ce e asta, un fel de test? întrebă Reacher.
- A spus că, dacă nu sunteți în stare să o găsiți, nu are nevoie de dumneavoastră.

- Este bine?

— O îngrijorează ceva. Însă nu mi-a spus ce anume. Reacher ținu receptorul lipit de ureche și se întoarse cu spatele la perete. Cordonul metalic al receptorului i se înfășură peste piept. Privi autobuzele care staționau și afișajul cu plecările. Întrebă:

- Pe cine a mai căutat?

Individul îi răspunse:

- E o listă întreagă de nume. Sunteți primul care a răspuns.
- Te sună când aterizează?

- Probabil.
- Spune-i că sunt pe drum.

4

Reacher luă un autobuz de la autogara până la aeroportul din Portland, cumpărând un bilet numai dus, de la compania United cu destinația LAX. Își folosi pașaportul pe post de act de identitate și cardul de bancomat pe post de card de debit. Prețul călătoriei dus era strigător la cer. Alaska Airlines ar fi fost mai ieftină, dar Reacher ura Alaska Airlines. Aveau obiceiul să pună un cartonaș cu un citat din Biblie pe tava cu mâncare. Asta îi omora apetitul.

Pentru Reacher, depășirea controlului de securitate al aeroportului era o nimica toată. Nu avea deloc bagaje. Nu avea curea, chei, telefon celular, și nici ceas de mână. Tot ce trebuia să facă era să-și golească buzunarele de mărunțiș pe o tavă din plastic, să-și scoată pantofii și să treacă prin dreptul fasciculului de raze X. Treizeci de secunde, de la un capăt la celălalt. Pe urmă, cu monedele înapoi în buzunar, cu pantofii în picioare și cu Neagley în minte, porni către poarta de îmbarcare.

Nu avea legătură cu slujba. Prin urmare, era o chestiune personală. Însă, din câte știa el, Neagley nu avea niciun fel de relație personală. Niciun fel de viață personală. Niciodată nu avusese. Dar se confrunta și ea cu nimicurile de zi cu zi, bănuia el, cu problemele cotidiene. La fel ca oricine altcineva. Însă nu putea concepe că ar fi fost posibil ca ea să aibă nevoie de ajutor pentru așa ceva. Un vecin zgomotos? Orice om sănătos la minte și-ar vinde combina stereo după o scurtă conversație cu Frances Neagley. Sau ar da-o de pomană. Dealerii de droguri de la colțul străzii ei? Ar sfârși-o cu un subiect într-un articol din ziarul de dimineață – cadavre găsite pe o alee, răni multiple de cuțit, niciun suspect pentru moment. Unul care ar urmări-o? Unul care ar pipăi-o în trenul suspendat? Reacher se cutremură. Neagley nu suporta să fie atinsă. Nu știa de ce anume. Însă orice altceva în afara unui contact accidental cu ea l-ar fi pricopsit pe individ cu un braț fracturat. Poate chiar cu ambele brațe fracturate.

Și atunci, care era problema ei?

Trecutul, încercă el să ghicească, adică armata.

O listă de nume? Poate că puii se întorceau la poiată. Pentru Reacher, armata era ceva foarte îndepărtat. O altă eră, o altă lume. Alte reguli. Poate că cineva aplica standardele de astăzi la situații de ieri și se plângea de ceva. Poate că începuse o anchetă internă. Îndelung așteptată. Unitatea

specială de investigații a lui Reacher o luase pe o mulțime de scurtături și crăpase o mulțime de capete. Cineva, probabil Neagley, inventase expresia: *nu te joci* cu anchetatorii speciali. Fusesse repetată la nesfârșit, ca promisiune, ca avertisment. Directă și mortal de serioasă.

Probabil că acum cineva chiar se punea cu anchetatorii speciali. Poate că pluteau în aer citații și puneri sub acuzație. Dar în acest caz, de ce l-ar fi compromis Neagley tocmai pe el? Era cât se poate de anonim, la fel ca oricare altă ființă din America. Nu putea să o facă pe proasta și să-l lase în pace?

Scutură din cap, renunță să se mai gândească la asta și urcă în avion.

Pe toată durata zborului încercă să-și dea seama unde anume s-ar fi putut ea ascunde în LA. Cândva, slujba lui era să găsească oameni și fusesse al naibii de bun la asta. Empatia îi asigurase succesul. Gândind ca ei, simțind ca ei. Văzând ceea ce vedeau ei. Punându-se în locul lor. *Fiind* ei.

Desigur, era mai simplu în cazul soldaților care nu se mai întorceau din permisii. Lipsa unui scop dădea deciziilor lor un gen anume de puritate. Adică fugeau de ceva, nu către ceva. Adeseori adoptau un fel de simbolism geografic inconștient. Dacă drumul lor într-un oraș venea din est, se ascundeau în vest. Voiau să interpună o masă de oameni între ei și urmăritori. Reacher petrecea câte o oră în fața unei hărți, a unui program de circulație a autobuzelor și a Paginilor Aurii, și adeseori putea să prezică locul exact unde avea să-i găsească. Motelul în care avea să-i găsească.

Era mai greu în cazul lui Neagley, pentru că ea se îndrepta către ceva anume. Era treaba ei particulară, și Reacher nu știa nici unde și nici ce anume era. Prin urmare, principiile generale. Ce știa despre ea? Care putea să fie factorul determinant? Ei bine, era zgârcită. Nu pentru că ar fi fost săracă sau avară, ci pentru că nu înțelegea de ce să cheltuie un dolar pe un lucru de care nu avea nevoie. Iar ea nu avea nevoie de prea multe. Nu avea nevoie să-i facă cineva patul la hotel și nici să-i pună o bomboană de mentă pe pernă. Nu avea nevoie de room service sau de prognoza meteo pentru a doua zi. Nu avea nevoie de halate vaporoză și de papucii corespunzători sigilați termic în celofan. Nu avea nevoie decât de un pat și de o ușă care să se încuie. Și de aglomerație, de locuri umbroase și de genul de cartiere cu chirii reduse, în care barmanii și funcționarii au memorie scurtă.

Prin urmare, centrul ieșea din discuție. Și Beverly Hills la fel.

Și atunci, unde? Unde anume, în vastitatea Los Angeles-ului, s-ar fi simțit în largul ei?

Existau peste treizeci și trei de mii de kilometri de străzi din care să aleagă.

Reacher se întrebă: Unde m-aș duce

La Hollywood, își răspunse el. Ceva mai la sud și mai la est de partea bună. În partea „necorespunzătoare” de pe Sunset.

Într-acolo m-aș duce, își zise el.

Și acolo trebuia să fie și ea.

Avionul ateriză pe LAX cu o mică întârziere, după-amiază târziu. La bord nu existase serviciu de catering, așa că lui Reacher îi era foame. Samantha, adjuncta procurorului din Portland, îi dăduse o cafea și o brioadă de tărate la micul dejun, dar asta părea să fi fost cu foarte mult timp în urmă.

Nu se opri să mănânce. Se îndreptă către șirul de taxiuri și alese un coreean cu un minivan Toyota galben, care avea chef să vorbească despre box. Reacher nu știa mai nimic despre box și puțin îi păsa și de asta. Caracterul evident artificial al acestui sport îl lăsa rece. Mănușile moi și regulile de lovire deasupra centurii nu-și aveau locul în lumea lui. Și nu-i plăcea să vorbească. Așa că se mulțumi să stea tăcut pe bancheta din spate și să-l lase pe șofer să turuie. Privea pe geam lumina maronie și fierbinte a după-amiezii. Palmieri, afișe de filme, benzile de circulație de un cenușiu-deschis brăzdate de nesfârșitele urme gemene de cauciucuri. Și mașini, râuri de mașini, viituri de mașini. Văzu un Rolls-Royce nou și un Citroen DS vechi, ambele negre. Un MGA roșu ca sângele și un Thunderbird albastru pastel, model '57, ambele cu capotele deschise. Un Corvette 1960 galben, cu botul în fundul unui model din 2007, de culoare verde. Își dădu seama că dacă ar fi privit traficul din LA destul de mult timp, ar fi putut să vadă câte un exemplar din fiecare mașină care a fost construită vreodată.

Șoferul se înscrise pe Autostrada 101 Nord și ieși de pe ea la o stradă distanță de Sunset. Reacher coborî pe rampa de ieșire de pe autostradă și plăti cursa. Porni spre sud și apoi coti la stânga și ajunse cu fața spre est. Știa că pe Sunset era o mare aglomerare de locuințe ieftine, de o parte și de cealaltă a sa, pe o lungime de peste un kilometru. Aerul era fierbinte ca în sudul Californiei și mirosea a praf și a vapori de benzină. Rămase locului. Îl aștepta un drum de peste doi kilometri și jumătate, dus-întors, și o duzină de recepții de moteluri prin care trebuia să treacă. O treabă de o oră, poate chiar mai mult. Îi era foame. De unde se afla, zări o firmă Denny's, în fața

lui, pe dreapta. O autoservire. Hotărî ca mai întâi să mănânce și apoi să treacă la treabă.

Trecu pe lângă mașini parcate și loturi vacante închise cu panouri împotriva vântului. Păși peste gunoaie și gheme de buruieni de mărimea unei mingi de softball, spulberate de vânt. Traversă din nou Autostrada 101 pe o pasarelă lungă. Intră la Denny's luând-o peste o peluză și peste aleea de acces. Trecu prin dreptul unui șir lung de vitrine.

O văzu înăuntru pe Frances Neagley, stând singură într-un separeu.

5

Reacher rămase un moment în parcare și o urmări pe Neagley prin vitrină. Nu se schimbase mult în cei patru ani de când n-o mai văzuse. Trecuse de mult de trezeci de ani, se apropia de patruzeci, dar nu-și arăta vârsta. Avea părul tot lung, negru și strălucitor. Ochii îi rămăseseră negri și vii. Era tot zveltă și suplă. Petrecea și-acum mult timp la sală. Asta era clar. Purta un tricou mulat, cu mâneci foarte scurte, și ai fi avut nevoie de un microscop electronic să găsești vreo urmă de grăsime pe brațele ei. Sau oriunde pe corpul ei.

Era puțin bronzată și-i stătea foarte bine la tenul ei. Manichiura era proaspătă. Tricoul părea să fie de calitate. Pe scurt, părea mai bogată decât și-o amintea. Părea să se simtă confortabil, familiară în lumea ei, plină de succes, obișnuită cu viața civilă. O clipă, se simți jenat de hainele lui ieftine, de pantofii scâlțiați și de tunsoarea neizbutită. Părea că ea se descurca bine, iar el nu. Pe urmă însă, plăcerea reîntâlnirii cu un vechi prieten alungă acest gând, așa că Reacher traversă parcare, îndreptându-se spre intrare. Intră, trecu de panoul pe care scria *Vă rugăm așteptați să fiți conduși la masă* și se strecură direct în separeul ei. Ea îl privi peste masă și îi zâmbi.

— Salut, zise ea.

— Salut, zise el.

— Lei prânzul?

— Așa intenționez.

— Atunci hai să comandăm, de vreme ce ai sosit și tu.

El îi spuse:

— S-ar zice că mă așteptai.

— Da. Și ai sosit exact la timp.

— Chiar așa?

Neagley zâmbi din nou.

— Ai vorbit cu secretarul meu din Portland, Oregon. A văzut asta din identitatea apelantului, afișată pe telefon. A luat urma numărului și a descoperit că era vorba despre un telefon public din autogară. Și-a imaginat că o să te duci direct la aeroport. Pe urmă m-am gândit că o să iei un zbor United. Trebuie că urăști Alaska Airlines. Pe urmă, o plimbare cu taxiul până aici. A fost destul de ușor de estimat momentul sosirii.

— Ai știut că o să vin aici? La restaurantul ăsta?

— Exact așa cum m-ai învățat pe vremuri.

— Nu te-am învățat nimic.

— Ba da, zise Neagley. Nu-ți mai aduci aminte? Gândește ca ei, *fă* ce ar face ei. Așa că am făcut ceea ce ai fi făcut tu, dacă ai fi fost în locul meu. Nu aveai cum să nu-ți imaginezi că o să mă îndrept spre Hollywood. Ai fi început chiar de aici, de pe Sunset. Însă în cursele United din Portland nu se servește masa, drept care mi-am imaginat că o să-ți fie foame și o să vrei mai întâi să mănânci ceva. Există câteva locuri posibile pe strada asta, dar acesta are firma cea mai mare, iar tu nu ești gurmand. Așa că am hotărât să te întâlnesc aici.

— Să mă întâlnești aici? Aveam impresia că eu trebuia să-ti dau tie de urmă.

— Așa e. Iar eu te urmăream pe tine urmărindu-mă pe mine.

— Stai aici? În Hollywood?

Ea scutură din cap.

— Beverly Hills. Wilshire.

— Și-atunci ai venit aici doar ca să dai de mine?

— Am ajuns de zece minute.

— Beverly Wilshire? Te-ai schimbat.

— Deloc. Lumea s-a schimbat. Hotelurile ieftine nu mai sunt pentru mine. Acum am nevoie de e-mail, de internet și de Fedex. Centre de afaceri și recepții.

— Mă faci să mă simt demodat.

— Până și tu evoluezi. Folosești bancomatul.

— Asta chiar a fost o mișcare bună. Mesajul cu balanța contului.

— Ai fost un profesor bun.

— Nu te-am învățat nimic.

— Pe naiba!

— Însă a fost o mișcare extravagantă, zise Reacher. Zece dolari și treizeci de cenți ar fi funcționat la fel de bine. Poate mai bine chiar, cu virgula între zece și treizeci.

Neagley zise:

— M-am gândit că era posibil să ai nevoie de bani de călătorie.

Reacher nu zise nimic.

— Evident, ți-am găsit contul, zise Neagley. N-a fost nevoie decât de un pic de piraterie și de o privire. Nu ești bogat.

— Nu vreau să fiu bogat.

— Știu. Însă n-am vrut să-mi răspunzi la mesajul de ajutor pe banii tăi. N-ar fi fost cinstit.

Reacher ridică din umeri și lăasă baltă subiectul. La drept vorbind, nu era bogat. Ba chiar se putea spune că era aproape sărac. Economiiile i se risipiseră până aproape ajunsese într-un punct din care să înceapă să se gândească în ce fel să și le pună din nou pe picioare. Poate că viitorul lui presupunea vreo două luni de muncă ocazională. Sau ceva asemănător. Chelnerița își făcu apariția cu meniurile. Neagley comandă, fără să se uite în meniu, un cheeseburger și o apă minerală. Reacher ținu pasul cu ritmul ei rapid și comandă și el pastă de ton și cafea fierbinte. Chelnerița luă meniurile și plecă.

Reacher zise:

— Deci, ai de gând să-mi spui și mie pentru ce anume, mai exact, a fost apelul tău de urgență?

Neagley îi răspunse aplecându-se înainte și scoțând un dosar negru prins în trei puncte, dintr-o geantă imensă pe care și-o pusese pe pardoseală. 1-1 întinse peste masă. Era raportul unei autopsii.

— Calvin Franz este mort, zise ea. Cred că a fost aruncat dintr-un avion.

6

Trecutul, care însemna armata. Calvin Franz fusese polițist militar în aceeași perioadă ca Reacher și egalul acestuia pe tot parcursul celor treisprezece ani de serviciu. Se întâlniseră ocazional, așa cum li se întâmpla adeseori ofițerilor, stând împreună în diferite colțuri ale lumii câte o zi sau două, consultându-se la telefon, încrucișându-li-se drumurile atunci când două sau mai multe investigații deveneau tangențiale sau se suprapuneau. Pe urmă avuseseră o misiune comună serioasă în Panama. Fusese ceva extraordinar. Foarte scurt, dar foarte intens și văzuseră unul în celălalt ceva ce-i făcuse să se simtă mai curând frați decât camarazi. După ce Reacher fusese reabilitat – în urma rușinii provocate de degradare – și primise ordin să construiască serviciul de investigații speciale, numele lui Franz se aflase aproape în capul listei sale de preferințe în privința personalului.

Petrecuseră următorii doi ani împreună într-o adevărată seră încălzită, o unitate în cadrul altei unități. Deveniseră prieteni la cataramă. Pe urmă, așa cum se întâmplă de multe ori în armată, au venit ordine noi, operațiunile speciale au fost desființate, iar Reacher nu-l mai văzuse de atunci pe Franz.

Până în acel moment, într-o fotografie făcută pe masa de autopsie, dintr-un dosar deschis pe blatul lipicios al unei mese dintr-un restaurant de mâna a doua.

Franz fusese mai scund decât Reacher, dar mai corpolent decât majoritatea oamenilor. Poate puțin sub un metru nouăzeci și peste suta de kilograme. Tors puternic, talie joasă, picioare scurte. Într-un fel, un aspect primitiv. Ca de om al peșterilor. Dar, pe ansamblu, arăta rezonabil. Era calm, hotărât, capabil, te simțeai în siguranță să-l ai prin preajmă. Atitudinea lui tindea să le dea oamenilor un sentiment de siguranță.

Arăta îngrozitor în fotografia de pe masa de autopsie. Era întins gol pușcă, pe o masă din inox, iar blițul aparatului de fotografiat făcuse ca pielea lui să arate de un verde pal.

Îngrozitor. Dar, pe de altă parte, în general morții arată destul de rău.

Reacher întrebă:

— De unde ai asta?

Neagley îi răspunse:

— De regulă, reușesc să obțin ceea ce vreau.

Reacher nu zise nimic la aceste cuvinte și dădu pagina. Se apucă să citească masa compactă de informații tehnice. Cadavrul avea un metru optzeci și opt și cântărea optzeci și șapte de kilograme. Cauza morții, traumatisme multiple ale organelor interne, produse ca urmare a unui impact foarte puternic. Ambele picioare erau fracturate. Coastele fracturate. Vasele de sânge erau inundate de histamine libere. Corpul era puternic deshidratat, iar în stomac nu se găsisese decât mucus. Existau dovezi ale unei pierderi în greutate rapide și recente, și nu existau dovezi ale consumului recent de alimente. Indiciile oferite de îmbrăcămintea recuperată nu erau cu nimic deosebite, în afara unei pulberi de oxid de fier depusă pe stofa pantalonilor, pe ambele picioare, jos, în dreptul gambelor, între genunchi și glezne.

Reacher întrebă:

— Unde a fost găsit?

Neagley răspunse:

— În deșert, la aproximativ șaptezeci și cinci de kilometri nord-est de aici. Nisip bățătorit, pietre mici, la o sută de metri de un viraj al șoselei. Nicio urmă de pași spre sau dinspre cadavru.

Chelnerița aduse mâncarea. Reacher făcu o pauză în timp ce femeia descărcă tava, și apoi începu să-și mănânce sandvișul, cu mâna stângă, să nu se umple de grăsime pe dreapta, cu care dădea paginile.

Neagley zise:

— Doi ajutori de șerif au văzut dintr-o mașină de patrulă niște vulturi dând târcoale. S-au dus să verifice. S-au apropiat pe jos. Au zis că arăta de parcă ar fi căzut din cer. Patologul a fost de aceeași părere.

Reacher încuviință din cap. Citea concluzia medicului, conform căreia o cădere în gol de la nouă sute de metri, pe nisipul tasat, putea să provoace un impact suficient de puternic pentru a produce traumatismele interne observate, dacă s-ar fi întâmplat ca Franz să aterizeze exact pe spate, lucru posibil din punct de vedere aerodinamic dacă fusese în viață și dăduse din mâini și din picioare în cursul căderii. Un cadavru ar fi căzut în cap.

Neagley zise:

— I-au descoperit identitatea pe baza amprentelor.

Reacher întrebă:

— Tu cum ai aflat?

— M-a sunat soția lui. Acum trei zile. S-ar părea că ne-a păstrat tuturor numele în carnetul lui. O pagină specială. Vechii prieteni de pe vremuri. Am fost singura cu care a putut să ia legătura.

— Nu știam că era căsătorit.

— S-a întâmplat recent. Au un copil de patru ani.

— El lucra?

Neagley încuviință din cap.

— Era detectiv particular. Lucra de unul singur. Inițial, recomandări strategice pentru corporații. Însă acum, în general, verificări de dosare. Chestii de baze de date. Știi cât de meticulos era.

— Unde?

— Aici, în Los Angeles.

— Toți sunteți acum detectivi particulari?

— Majoritatea dintre noi, bănuiesc.

— Cu excepția mea.

— Era singura aptitudine comercială pe care o aveam.

— Ce-a vrut soția lui Franz de la tine?

— Nimic. Doar m-a anunțat.

— Nu vrea niște răspunsuri?

— Se ocupă poliția. De fapt, șeriful districtului Los Angeles. Locul în care a fost găsit aparține, tehnic vorbind, de districtul Los Angeles. Nu intră în jurisdicția departamentului de poliție din Los Angeles, așa că dosarul a ajuns pe mâinile a doi adjuncți de șerif din partea locului. Se ocupă de chestia cu avionul. Se gândesc că probabil venea din vest, dinspre Vegas. Au mai avut cazuri de genul ăsta.

— Nu a fost un avion, zise Reacher.

Neagley nu replică.

— Ce viteză minimă poate să aibă un avion? întrebă Reacher. O sută șazeci de kilometri pe oră? O sută treizeci și cinci? Odată ieșit pe ușă, curentul l-ar fi dus orizontal. S-ar fi zdrobit de aripă sau de coadă. Doar am văzut răni produse imediat înaintea morții.

— Avea picioarele fracturate.

— Cât durează să cazi de la nouă sute de metri?

— Douăzeci de secunde?

— Avea sângele plin de histamine. Asta înseamnă o reacție la o durere masivă. Douăzeci de secunde între momentul producerii răni și momentul morții n-ar fi fost de-ajuns nici măcar să le declanșeze secreția.

— Și atunci?

— Avea picioarele fracturate mai de mult. Cel puțin de două, trei zile. Poate mai mult. Știi ce este oxidul de fier?

— Rugină, zise Neagley. De pe fier.

Reacher încuviință din cap.

— Cineva i-a zăbit picioarele cu un drug de fier. Probabil pe rând. Probabil că l-a legat de un stâlp. L-a ochit fluierul picioarelor. A lovit destul de puternic, dacă i-a fracturat osul și s-au depus particule de rugină în stofa pantalonilor. L-a durut al naibii de tare.

Neagley nu zise nimic.

— Și l-au înfometat, zise Reacher. Nu i-au dat nici apă. Avea zece kilograme sub greutate. Timp de două, trei zile, a fost prizonier. Poate mai mult. A fost torturat.

Neagley nu zise nimic.

Reacher continuă:

— A fost un elicopter. Probabil, în timpul nopții. A zburat la punct fix, la nouă sute de metri înălțime. L-au aruncat pe ușă, în gol.

Pe urmă, închise ochii și-l văzu pe vechiul său prieten zbatându-se douăzeci de secunde în întuneric, dând din brațe, zbatându-se, neștiind

unde era pământul. Neștiind care era momentul exact când avea să se lovească de el. În timp ce picioarele îl dureau îngrozitor.

— Prin urmare, probabil că nu venea din Vegas, zise el. Deschise ochii. Drumul dus-întors ar fi cu mult în afara razei de zbor a majorității elicopterelor. Probabil că venea din nord-est, dinspre Los Angeles. Adjuncții șerifului au pornit pe o pistă greșită.

Neagley rămase tăcută.

— Hrană pentru coioți, zise Reacher. Metoda perfectă de debarasare. Nu lasă urme. Curentul de aer din timpul căderii curăță firele de păr și fibrele. Nu rămâne nicio probă criminalistică. Asta și este motivul pentru care l-au aruncat când încă era în viață. Ar fi putut mai întâi să-l împuște, dar nici nu le-a trecut prin minte să riște să lase vreo urmă balistică.

Reacher tăcu timp îndelungat. Apoi închise dosarul negru, îl întoarse și îl împinse peste masă.

— Însă asta ai știut și tu de la bun început, zise el. Nu-i așa? Știi să citești. Mă pui din nou la încercare. Să vezi dacă îmi mai funcționează creierul.

Neagley nu zise nimic.

Reacher zise:

— Mă joci ca pe o marionetă.

Neagley nu zise nimic.

— De ce m-ai adus aici? întrebă Reacher.

— După cum ai spus, adjuncții șerifului au pornit pe o pistă greșită.

— Și?

— Trebuie să faci ceva în privința asta.

— Voi face ceva. Crede-mă. Chiar în clipa asta, aștia-s niște cadavre ambulante. Cine îmi aruncă prietenii din elicopter nu mai apucă să se laude cu asta.

— Nu, altceva vreau să faci, zise Neagley.

— Cum ar fi?

— Vreau să reunești vechea echipă.

7

Vechea unitate. Fusese o invenție tipică pentru armata terestră a Statelor Unite. La aproape trei ani după ce necesitatea existenței sale devenise cât se poate de evidentă pentru oricine altcineva, începuse și Pentagonul să se gândească la asta. După încă un an de comitete și întruniri, ștabii militari parafaseră ideea. Fusese apoi aruncată pe biroul

unui oarecare, declanșând o panică vecină cu nebunia care însoțise punerea ei în aplicare. Se transmisese ordinele. Evident că niciun comandant sănătos la minte nu acceptase să se bage în asta, așa că fusese încropită o nouă unitate din Compania 110 a Poliției Militare. Succesul era de dorit, iar eșecurile trebuiau să fie respinse, așa că au început să caute un paria competent care să o comande.

Reacher fusese alegerea evidentă.

Ei se gândiseră că recompensa era avansarea din nou la gradul de maior, însă adevărata satisfacție pentru el fusese că, de data asta, avea șansa să facă ceva ca lumea. Așa cum îi plăcea lui. Îi dăduseră mână liberă în alegerea personalului. Îi plăcuse acest lucru. Își imaginase că o unitate specială de investigații avea nevoie de tot ceea ce era mai bun în armată și își mai imaginase și că știa cine erau acești oameni și unde se aflau. Își dorise o unitate mică, pentru viteză și flexibilitate, fără suport funcționăresc, pentru a preveni scurgerile de informații. Se gândise că n-aveau decât să-și facă singuri hârțogăraia sau să n-o facă deloc, după cum considerau de cuviință. În cele din urmă, s-a hotărât asupra unui număr de opt nume: Tony Swan, Jorge Sanchez, Calvin Franz, Frances Neagley, Stanley Lowrey, Manuel Orozco, David O'Donnell și Karla Dixon. Dixon și Neagley erau singurele femei, dintre care Neagley era subofițer. Toți ceilalți erau ofițeri. O'Donnell și Lowrey erau căpitani, iar restul erau maiori, o prostie totală din punctul de vedere al unui lanț de comandă coerent, însă de-aia nu mai putea Reacher. Știa că nouă oameni care colaborează unii cu ceilalți lucrează mai curând pe orizontală decât pe verticală, ceea ce până la urmă s-a și întâmplat. Unitatea se organizase ca o echipă de baseball fără prea mari pretenții, bucurându-se de o conjunctură cu totul neașteptată: profesioniști talentați care munceau împreună, fără celebrități, fără ego-uri, sprijinindu-se reciproc și mai presus de toate, fiind cu toții de o eficiență nemiloasă și permanentă.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă, zise Reacher.

— Trebuie să facem ceva, zise Neagley. Noi toți. Împreună. *Nu te joci* cu cei de la investigații speciale. Mai ții minte?

— N-a fost decât un slogan.

— Ba nu, a fost adevărat. Pe asta ne bazam.

— Pentru moral, atâta tot. Bravadă și nimic mai mult. Fluieram și noi pe întuneric să nu ne apuce frica.

— A fost mai mult. Ne acopeream unul pe celălalt.

— Atunci.

— Și acum și totdeauna. Este o chestie de karma. Cineva l-a ucis pe Franz, iar noi pur și simplu nu putem trece asta cu vederea. Cum te-ai simți dacă ar fi fost vorba despre tine, iar noi, ceilalți, nu am fi reacționat?

— Dacă aș fi în locul lui, nu aș simți nimic. Aș fi mort.

— Știi ce vreau să spun.

Reacher închise ochii și imaginea reapăru: Calvin Franz zbătându-se și bătând aerul cu brațele în întuneric. Poate și urlând. Sau poate nu. Vechiul lui prieten.

— Mă descurc singur. Sau noi doi împreună. Însă nu merge să ne mai întoarcem la ceea ce a fost. Niciodată nu merge.

— Trebuie să ne întoarcem.

Reacher deschise ochii.

— De ce?

— Pentru că și ceilalți sunt îndreptățiți să participe. Și-au câștigat acest drept pe parcursul a doi ani grei. Nu putem să le anulăm acest drept pur și simplu, unilateral. Ne-ar uri pentru asta. N-ar fi corect.

— Și?

— Avem nevoie de ei, Reacher. Pentru că Franz a fost bun. Foarte bun. La fel de bun ca mine, la fel de bun ca tine. Și, cu toate acestea, cineva i-a rupt picioarele și l-a aruncat dintr-un elicopter. Cred că vom avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține ca s-o scoatem la capăt. Așa că trebuie să-i găsim pe ceilalți.

Reacher o privi. Își reaminti vocea secretarului ei: *E o listă întreagă de nume. Sunteți primul care a răspuns.*

— Trebuie ca ceilalți să fie cu mult mai ușor de găsit decât mine, zise el.

Neagley dădu din cap:

— Nu pot să dau de niciunul dintre ei, zise ea.

8

O listă de nume. Nouă nume. Nouă oameni. Reacher știa unde se aflau trei dintre ei, mai mult sau mai puțin exact. El și Neagley, exact, într-un restaurant Denny's de pe West Sunset, în Hollywood. Iar Franz, mai puțin exact, într-o morgă de cine știe de unde.

— Ce știi despre ceilalți șase? întrebă el.

— Cinci, zise Neagley. Stan Lowrey a murit.

— Când?

— Acum câțiva ani. Un accident de mașină în Montana. Celălalt șofer era beat.

— N-am știut.

— Viața e plină de porcării.

— Asta fără doar și poate, zise Reacher. Îmi plăcea Stan.

— Și mie, zise Neagley.

— Iar ceilalți?

— Tony Swan este director adjunct responsabil cu securitatea corporatistă la un furnizor din domeniul apărării, de aici, din sudul Californiei.

— Care anume?

— Nu sunt sigură. A apărut de curând. Ceva nou. Nu este acolo decât de vreun an.

Reacher dădu din cap. Îi plăcuse și Tony Swan. Un bărbat scund, masiv. Aproape cubic ca înfățișare. Afabil, în permanență bine dispus, inteligent.

— Orozco și Sanchez sunt în Vegas, zise Neagley. Au împreună o companie de securitate, pentru cazinouri și hoteluri, pe bază de contract.

Reacher dădu din nou din cap. Auzise că Jorge Sanchez ieșise din armată cam în aceeași perioadă cu el, destul de frustrat și acrit. Mai auzise că Manuel Orozco plănuise să rămână, dar nu era cine știe ce surpriză să afle că se răzgândise. Ambii erau niște nonconformiști, agili, iuți, duri și neînvingători când era vorba de aberații.

— Dave O'Donnell e în Washington D.C., continuă Neagley. Detectiv particular în toată puterea cuvântului. Are o mulțime de lucru pe-acolo.

— Cred și eu, zise Reacher. O'Donnell era cel meticulos. A făcut toată hârțogăria unității, mai mult de unul singur. Arăta ca un gentleman din Ivy League, dar avea întotdeauna un cuțit cu arc într-un buzunar și un boxer de bronz în altul. Un tip pe care e util să-l ai prin preajmă.

— Karla Dixon este în New York, zise Neagley. Contabilitate judiciară. S-ar părea că se pricepe la bani.

— A fost întotdeauna pricepută la numere, zise Reacher. Asta mi-aduc aminte.

Reacher și Dixon petrecuseră din când în când câte o oră încercând să dovedească sau să infirme câte o teoremă matematică celebră. O sarcină fără sorți de izbândă, având în vedere că erau amândoi amatori, dar trecuse ceva vreme. Dixon era brunetă, foarte frumoasă și mică în comparație cu el, o femeie veselă, care avea cea mai proastă părere despre oameni, dovedindu-se, inevitabil, că avea dreptate în nouă cazuri din zece.

— Cum se face că știi atât de multe despre ei? întrebă Reacher.

— Păstrez legătura, zise Neagley. Mă interesează.

— De ce nu-i poți aduna?
— Nu știu. Îi sun, dar nu-mi răspunde nimeni.
— Prin urmare, este vorba despre un atac îndreptat împotriva noastră a tuturor?

— Nu cred, zise Neagley. Sunt cel puțin la fel de vizibilă ca Dixon și O'Donnell și după mine nu a venit nimeni.

— Încă.

— Poate.

— I-ai sunat pe ceilalți în aceeași zi în care ai depus banii în contul meu?

Neagley încuviință din cap.

— Nu au trecut decât trei zile, zise Reacher. Poate că sunt toți ocupați.

— Și atunci ce vrei să faci? Să stai să-i aștepți?

— Vreau să o las baltă. Noi doi putem să-l răzbunăm singuri pe Franz.

Doar noi doi.

— Ar fi mai bine să fie toată vechea unitate împreună din nou. Făceam o echipă bună. Ai fost cel mai bun comandant pe care l-a avut vreodată armata.

Reacher nu zise nimic.

— Ce e? Întrebă Neagley. La ce te gândești?

— Mă gândesc că dacă aș vrea să rescriu istoria, aș începe cu mult înainte de asta.

Neagley își încrucișă brațele pe dosarul negru. Degete subțiri, pielea cafenie, unghii îngrijite, tendoane și fibră.

— O întrebare, zise ea. Să presupunem că aș fi reușit să dau de ceilalți. Să presupunem că nu mi-aș fi bătut capul să încerc chestia asta cu banca ta. Să presupunem că peste ani de zile ai fi aflat că Franz a fost ucis și că șase dintre noi au rezolvat problema fără tine. Cum te-ai simți?

Reacher ridică din umeri. Făcu o pauză scurtă.

— Prost, cred, zise el. Înșelat, poate. Lăsat deoparte.

Neagley nu zise nimic.

— În regulă, vom încerca să-i găsim pe ceilalți, zise Reacher. Dar n-o să așteptăm la nesfârșit.

Neagley avea în parcare o mașină închiriată. Plăti masa și îl conduse pe Reacher afară. Mașina era un Mustang roșu decapotabil. Urcară împreună, Neagley apăsă un buton și acoperi mașina. Scoase o pereche de ochelari de soare din torpedo și și-i puse. Ieși cu spatele și viră către sud, ieșind de pe

Sunset, la primul semafor. Se îndreptă către Beverly Hills. Reacher stătea tăcut alături de ea, cu ochii mijiți în soarele după-amiezii.

Dintr-un Ford Crown Victoria aflat la treizeci de metri de restaurant, un bărbat pe nume Thomas Brant îi urmărea plecând. Își luă telefonul celular să-l sune pe șeful lui, un anume Curtis Mauney. Mauney nu răspunse, așa că Brant îi lăsă un mesaj vocal.

— Tocmai l-a luat pe primul dintre ei, spuse el.

Parcată la cinci mașini în spatele Fordului Crown Victoria al lui Brant se afla o berlină Chrysler de culoare albastru-închis, în care se afla un bărbat într-un costum albastru-închis. Urmări și el Mustangul roșu dispărând în zare, apoi își luă și el telefonul celular.

— Tocmai l-a luat pe primul dintre ei. Nu știu care anume. Un tip masiv, arată ca un golan.

Pe urmă ascultă replica șefului său și și-l imaginează ne-tezindu-și cravata peste cămașă, cu palma, în timp ce în cealaltă mână ținea telefonul celular.

9

După cum îi sugera numele, hotelul Beverly Wilshire se afla pe Wilshire Boulevard, în inima cartierului Beverly Hills, exact în cealaltă parte față de intrarea în Rodeo Drive. Era format din două clădiri masive din piatră de calcar, aflate una în spatele celeilalte, una veche și bogat ornamentată, iar cealaltă nouă și simplă. Erau separate de o cale de acces paralelă cu bulevardul. Neagley îndreptă Mustangul către ea și opri în apropiere de un grup de Forduri Lincoln Town Car și Reacher îi zise:

— Nu-mi pot permite să stau aici.

— Ți-am rezervat deja o cameră.

— Ai rezervat-o sau ai plătit-o?

— Cu cardul meu.

— Nu voi putea să-ți dau banii înapoi.

— Las-o baltă.

— În locul ăsta trebuie să coste sute de dolari pe noapte.

— Deocamdată las-o așa. S-ar putea să ne alegem cu ceva pradă de război.

— Dacă băieții răi sunt bogați.

— Sunt, zise Neagley. Trebuie să fie. Altfel cum și-ar putea permite propriul elicopter?

Neagley lăasă motorul pornit, deschise portiera roşie şi grea apoi coborî. Reacher făcu acelaşi lucru pe partea lui. Un tip se apropie în fugă şi-i dădu lui Neagley un tichet de parcare. Ea îl luă, ocoli maşina şi urcă treptele intrării din spate a holului principal al hotelului. Reacher o urmă. Îi urmări mişcările. Plutea ca şi cum era în imponderabilitate. Se strecură printr-un hol aglomerat în forma literei L şi ajunse la recepţia de dimensiunile unui salon de castel. Aici se aflau un birou de recepţie, un birou de cazare şi biroul administratorului, toate trei separate. Mai erau fotolii îmbrăcate într-o catifea în nuanţă pală, pe care şedeau oaspeţi îmbrăcaţi elegant.

— Arăt ca un cerşetor în locul ăsta.

— Sau ca un miliardar. În zilele noastre, nu mai poţi să-ti dai seama.

Îl conduse la birou şi rezolvă cazarea. Îi rezervase camera sub numele de Thomas Shannon, care pe vremuri fusese extraordinarul basist al lui Stevie Ray Vaughan şi unul dintre preferaţii lui Reacher. El zâmbi. Îi plăcea să evite, pe cât posibil, posibilitatea de a i se da de urmă după hârtii. Întotdeauna îi plăcuse acest lucru. Pur şi simplu, un reflex. Se întoarse către Neagley, dădu din cap în semn de mulţumire şi o întrebă:

— Tu ce nume foloseşti aici?

— Numele real, răspunse ea. Nu mai fac chestii de-astea. Acum e prea complicat.

Funcţionarul îi înmână un card de acces pe care Reacher îl vârî în buzunarul cămăşii. Se întoarse cu spatele la recepţie şi privi încăperea. Piatră, candelabre discrete, covor gros, flori în vase uriaşe. Aer parfumat.

— Hai să ne apucăm de treabă, zise el.

Se apucară de treabă în camera lui Neagley, care de fapt era un apartament de două camere. Partea care reprezenta livingul era înaltă, pătrată şi maiestuoasă, decorată în albastru şi auriu. Putea foarte bine să fie o încăpere din Palatul Buckingham. La fereastră se afla un birou, pe care erau două laptopuri. Alături de laptopuri era un încărcător gol de telefon celular şi lângă el un caiet de notiţe cu spirală, deschis, genul pe care l-ar cumpăra un student la începutul şcolii. Lângă toate acestea mai era un teanc subţire de hârtii tipărite. Formulare. Cinci. Cinci nume, cinci adrese, cinci numere de telefon. Vechea unitate, mai puţin doi morţi şi doi deja prezenţi.

— Vorbeşte-mi despre Stan Lowrey, zise Reacher.

— Nu sunt multe de spus. A ieşit din armată, s-a mutat în Montana şi a fost lovit de un camion.

— Duci o viaţă nenorocită şi la un moment dat o mierleşti.

— Mie-mi spui!
— Ce făcea în Montana?
— Creștea oi. Bătea putineiul.
— De unul singur?
— Avea o prietenă.
— Ea mai stă acolo?
— Probabil. Aveau o cantitate mare de teren.
— De ce tocmai oi? De ce unt?
— Detectivii particulari nu prea au căutare în Montana. Iar prietena lui era din Montana.

Reacher dădu din cap. La prima vedere, Stan Lowrey nu era candidatul ideal pentru o viață rurală. Era un negru cu oase mari, dintr-un oraș industrial mizerabil din vestul Pennsylvaniei, inteligent brici și dur la maximum. Aleile întunecate și saloanele de biliard păruseră să fie mediul lui natural. Însă pe undeva, în genele lui, existase o evidentă legătură cu pământul. Reacher nu era surprins că ajunsese fermier. Și-l imagina, îmbrăcat cu o haină terfelită, în iarba din prerie până la genunchi, sub un cer albastru imens, înghețat dar fericit.

— De ce nu putem să dăm de ceilalți? întrebă el.
— Nu știu, zise Neagley.
— La ce lucra Franz?
— S-ar părea că nimeni nu deține această informație.
— Proaspăta lui soție n-a spus nimic?
— Nu e proaspătă soție. Erau căsătoriți de cinci ani.
— Pentru mine e proaspătă.
— N-am putut s-o interoghez, de fapt. M-a sunat să-mi spună că soțul ei era mort. Și probabil că oricum nu știe nimic.
— Va trebui să ne ducem să o întrebăm. Mi se pare evident că ea e punctul de pornire.
— După ce încercăm din nou să dăm de ceilalți, zise Neagley.

Reacher luă cele cinci foi de hârtie imprimate și îi dădu trei lui Neagley, păstrând două pentru el. Ea își folosi propriul telefon celular, iar el telefonul din cameră, care se afla pe o masuță separată. Începură să formeze. El avea numerele lui Dixon și O'Donnell. Karla și Dave, rezidenții de pe Coasta de Est, New York și Washington D.C. Niciunul dintre ei nu răspunse. În schimb i-a răspuns robotul telefonic din birouri și Reacher auzi vocile celor doi, de mult uitate. Le lăsă amândurora un mesaj: „Sunt

Jack Reacher, cu un zece-treizeci din partea lui Frances Neagley, de la Beverly Wilshire, Los Angeles, California. Lăsați lenea deoparte și puneți mâna pe telefon.” Pe urmă închise și se apropie de Neagley, care se plimba de colo-colo, lăsându-i același gen de mesaj lui Tony Swan.

— Nu ai numerele lor de-acasă? întrebă el.

— Nu e niciunul în cartea de telefon. Ceea ce era de așteptat. Nici numărul meu nu este. Se ocupă de asta omul meu din Chicago. Dar nu e așa de ușor în zilele noastre. Computerele companiilor de telefonie au devenit cu mult mai sigure.

— Trebuie să aibă telefoane celulare, zise el. Toată lumea are, nu?

— Nu am nici numerele de celular.

— Dar, oriunde s-ar afla, ar putea să sune și să-și verifice mesajele de la birou, de la distanță, nu?

— Nimic mai simplu.

— Și atunci de ce n-au făcut-o? De trei zile încheiate?

— Nu știu, zise Neagley.

— Swan trebuie să aibă o secretară. Este director adjunct pe nu-știu-unde. Trebuie să aibă un întreg personal.

— Tot ce mi se spune e că temporar nu se află la birou.

— Hai să încerc eu.

Luă de la ea numărul lui Swan și apăsă tasta nouă pentru a obține legătura. Formă apoi numărul. Auzi cum se stabilea legătura și apoi țârâitul telefonului lui Swan la celălalt capăt al firului.

Suna încontinuu și nu răspundea nimeni.

— Nu răspunde nimeni, zise el.

— Acum un minut a răspuns cineva, zise Neagley. Este numărul lui direct.

Niciun răspuns. Ținu receptorul la ureche și ascultă semnalele electronice constante. De zece ori, de cincisprezece ori, de douăzeci de ori. De treizeci de ori. Închise. Verifică numărul și încercă din nou. Cu același rezultat.

— Ciudat, zise el. Unde naiba poate să fie?

Verifică din nou foaia de hârtie. Nume și număr. Adresa nu era completată.

— Care e adresa? întrebă el.

— Nu știu.

— Are un nume?

— New Age Defense Systems. Așa s-au prezentat.

— Ce fel de nume de producător de arme mai e și ăsta? Ca și cum te-ar omorî cu bunătate. Cântă la nai până îți scutești de efort și îți tai singur venele?

Formă numărul de la informații. I se răspunse că nu aveau niciun abonat cu numele New Age Defense Systems în Statele Unite. Închise.

— Este posibil ca și corporațiile să aibă numerele de telefon la secret?

— Presupun că da, răspunse Neagley. În industria apărării, cu certitudine. Și este o firmă nouă.

— Trebuie să-i găsim. Trebuie să aibă o fabrică undeva. Cel puțin un birou, unde să le trimită Unchiul Sam cecurile.

— În regulă, punem și asta pe listă. După vizita la doamna Franz.

— Nu, înainte, zise Reacher. Birourile au un program de funcționare. Văduvele sunt disponibile oricând.

Așa că Neagley îl sună pe omul ei din Chicago și-i ceru să-i găsească o adresă fizică a corporației New Age Defense Systems. Din jumătatea de conversație pe care o auzea, Reacher înțelese că lucrul cel mai bun care putea fi făcut era să se încerce pătrunderea în computerul Fedex. Sau UPS sau DHL. Toată lumea primește colete, și curierii au nevoie de adrese. Nu pot să utilizeze cutii poștale. Trebuie să înmâneze coletele unor oameni în carne și oase, iar aceștia să semneze de primire.

— Să facă rost și de numerele de celulare, strigă Reacher. Ale celorlalți. Neagley acoperi microfonul telefonului.

— De trei zile se ocupă de chestia asta. Nu-i așa de ușor. Pe urmă închise și se duse la fereastră. Se uită în jos, la oamenii care își parcau mașinile.

— Acum o să așteptăm, zise ea.

Așteptară mai puțin de douăzeci de minute până când unul dintre laptopurile lui Neagley emise semnalul sonor că primise un e-mail din Chicago.

10

E-mail-ul primit de la omul lui Neagley din Chicago cuprindea adresa corporației New Age, grație UPS. Sau, mai exact, două adrese. Una din Colorado, alta din estul Los Angeles-ului.

— E logic, zise ea. Producție distributivă. E mai sigur așa. În caz de atac.

— Aiurea, zise Reacher. E vorba de două găști de senatori. Două ciolane. Aici republicanii, acolo democrații, își vără și unii, și alții degetele în miera asta.

— Swan nu s-ar fi băgat în asta, dacă ar fi fost vorba de așa ceva.

Reacher încuviință din cap.

— Poate că nu.

Neagley deschise o hartă și căutără adresa din estul Los Angeles-ului. Era dincolo de Echo Park și de Dodger Stadium, undeva între South Pasadena și cartierul de est al Los Angeles-ului.

— Cam departe, zise Neagley. Ar putea să dureze oricât. A început deja ora de vârf.

— Deja?

— În Los Angeles, ora de vârf a început de treizeci de ani. Se va sfârși când se va termina petrolul. Sau oxigenul, în orice caz, nu avem cum să ajungem înainte de ora de închidere. Așa că s-ar putea să fie mai bine să lăsăm New Age pe mâine și astăzi să o vizităm pe doamna Franz.

— Cum ai zis de la bun început. Faci din mine ce vrei.

— Este mai aproape, asta-i tot. Și mai important.

— Unde locuiește?

— În Santa Monica.

— Franz locuia în Santa Monica?

— Nu chiar pe malul oceanului. Însă pariez că e frumos.

Era frumos. Cu mult mai frumos decât ar fi putut să fie. Era un mic bungalow situat pe o străduță aflată cam la jumătatea distanței dintre 10th Street și aeroportul Santa Monica, la vreo trei kilometri și ceva de ocean. La prima vedere, nu era o zonă imobiliară de prima mână. Însă casa avea un aspect plăcut. Neagley trecu prin fața ei de două ori, în căutarea unui loc de parcare. Era o clădire mică, simetrică. Două ferestre panoramice între care se afla ușa de la intrare. Acoperiș în consolă, sub care se afla terasa din față. Pe terasă, o pereche de balansoare. Ceva piatră, ceva grinzi stil Tudor, unele influențe Arts and Crafts, indicii de stil Frank Lloyd Wright, țiglă spaniolă. Un adevărat amestec de stiluri într-o clădire foarte mică, însă mergea totul foarte bine. Avea foarte mult farmec. Și era absolut imaculată. Vopseaua era perfectă. Lucea. Ferestrele erau curate. Străluceau. Curtea era îngrijită. Peluza verde, proaspăt tunsă. Flori în culori vii, nicio urmă de buruieni. O alee scurtă asfaltată, pentru mașină, netedă ca-n palmă și curată lună. Calvin Franz fusese un om conștiincios și meticulos, iar Reacher avea impresia că în această mică proprietate vedea expresia întregii personalități a prietenului său.

În cele din urmă, la distanță de două străzi, o doamnă drăguță își scoase Toyota Camry dintr-un loc de parcare și Neagley își strecură imediat Mustangul în locul ei. Încuie și plecară împreună. Era după-amiaza târziu, dar încă era destul de cald. Reacher simțea mirosul oceanului.

— La câte văduve am fost împreună? întrebă Reacher.

— La prea multe, răspunse Neagley.

— Tu unde locuiești?

— În Lake Forest, Illinois.

— Am auzit de locul ăsta. Se pare că e frumos.

— Este.

— Felicitări.

— Am muncit pe brânci pentru asta.

Intrară pe strada lui Franz și apoi pe alee. Încetiniară pasul pe ultimii metri până la ușă. Reacher nu știa peste ce puteau să nimerească. În trecut avusese de-a face cu văduve de dată mult mai recentă decât aceasta, care avea o vechime de șaptesprezece zile. Cel mai adesea nici nu știuseră că erau văduve înainte să apară el și să le spună. Nu știa dacă cele șaptesprezece zile făceau vreo diferență. Nu știa în ce moment ar fi putut să se afle femeia asta.

— Cum o cheamă? întrebă el.

— Angela, zise Neagley.

— Bine.

— Pe copil îl cheamă Charlie. E băiat.

— Bine.

— Are patru ani.

— În regulă.

Pășiră pe terasă, Neagley găsi o sonerie și apăsă ușor cu un deget pe buton, cu blândețe, scurt, cu respect, de parcă circuitul electric ar fi putut să recepționeze considerația. Reacher auzi sunetul înfundat al soneriei în casă și nimic altceva. Așteptă. După vreun minut și jumătate, ușa se deschise... aparent singură. Pe urmă Reacher se uită în jos și văzu un băiețel care se întindea ca să ajungă la clanță. Clanța era sus, băiatul era scund și se întinsese atât de tare, încât, ca să deschidă ușa, aproape că stătea pe vârful picioarelor.

— Tu trebuie să fii Charlie, zise Reacher.

— Da, zise băiatul.

— Eu sunt un prieten de-al tatălui tău.

— Tatăl meu a murit.

— Știu. Îmi pare foarte rău.

— Și mie.

— Ai voie să răspunzi la ușă?

— Da, zise băiatul. Am voie.

Semăna leit cu Calvin Franz. Asemănarea era lipsită de echivoc. Același chip. Aceeași formă a trupului. Picioare scurte, talie joasă, mâini lungi. Umerii erau numai pielea și osul pe sub tricoul de copil, dar pe undeva prefigurau forma masivă pe care aveau să o capete mai târziu. Ochii erau exact ca ai lui Franz, negri, reci, calmi, inspirând siguranță. De parcă băiatul ar fi vrut să spună: *Nu-ți face griji, totul va fi bine.*

— Charlie, mama ta este acasă? întrebă Neagley.

Băiatul încuviință din cap.

— Este în spate, zise el.

Dădu drumul clanței și făcu un pas înapoi ca să le facă loc să intre. Neagley intră prima. Casa era prea mică pentru ca să mai existe vreo parte în spate. Arăta de parcă o încăpere generoasă fusese împărțită în patru. Două dormitoare mici pe dreapta, cu o baie între ele, ghici Reacher. Un living mic în colțul din stânga, în față, și o chicinetă în spatele său. Asta era tot. Mic, dar frumos. Totul era alb imaculat și galben pal. Flori în vase. La ferestre erau transperante albe din lemn. Podeaua era din lemn negru lustruit. Reacher se întoarse și închise ușa în urma lui, zgomotele străzii dispărură și în casă se așternu liniștea. O senzație plăcută, de a-fost-odată-ca-niciodată, își spuse el. Sau poate nu chiar la fel de plăcută.

O femeie ieși din bucătărie, din spatele unui perete despărțitor atât de subțire, încât nu prea era o ascunzătoare bună. Reacher avu sentimentul că femeia se dusesse și se ascunsese în spatele lui deliberat când auzise soneria. Părea cu mult mai tânără decât el. Ceva mai tânără decât Neagley.

Mai tânără decât fusese Franz.

Era o femeie înaltă și zveltă, cu părul blond-deschis și ochii albaștri ca scandinavii. Era îmbrăcată cu un pulover cu decolteul în V și i se vedeau oasele pieptului. Era îngrijită, machiată, parfumată și pieptănată. Era perfect stăpână pe ea însăși, dar nu relaxată. Reacher vedea consternarea din ochii ei, asemenea unei măști a fricii purtat sub piele.

O tăcere stingheră pluti în aer pentru un moment, dar Neagley făcu un pas înainte și spuse:

— Angela? Eu sunt Frances Neagley. Am vorbit la telefon.

Angela Franz zâmbi într-un fel automat și îi întinse mâna. Neagley i-o strânse scurt și apoi Reacher făcu un pas înainte să se prezinte.

— Sunt Jack Reacher. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Îi strânse mâna, care i se păru rece și fragilă.

— Nu o dată ai folosit cuvintele acestea, nu-i așa? zise ea. Nu-i așa?

— Mă tem că da, zise Reacher.

— Ești pe lista lui Calvin, zise ea. Ai fost în poliția militară, ca el.

Reacher încuviință din cap.

— Nu ca el. Nici pe departe atât de bun.

— Ești foarte drăguț.

— Țasta-i adevărul. L-am admirat extraordinar de mult.

— Mi-a povestit despre tine. Despre toți, vreau să spun. De multe ori.

Uneori m-am simțit de parcă eram cea de-a doua soție. Ca și cum ar mai fi fost căsătorit înainte. Cu voi toți.

— Țasta-i adevărul, zise din nou Reacher. Slujba este ca o familie. Asta dacă ai noroc, iar noi am avut noroc.

— La fel spunea și Calvin.

— Cred că el a avut și mai mult noroc ulterior.

Angela zâmbi din nou, automat.

— Poate. Dar i s-a terminat norocul, nu-i așa?

Charlie îi privea, cu ochii lui Franz mijiți, evaluându-i.

— Mulțumesc foarte mult pentru vizită, zise Angela.

— Putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Reacher.

— Îi poți învia pe morți?

Reacher nu zise nimic.

— După cum vorbea despre tine, nu m-ar mira să poți.

— Am putea afla cine a făcut-o, zise Neagley. La asta ne pricepem cel mai bine. Și în afară de învierea lui, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l putem face. Ca să zic așa.

— Însă asta nu-l va aduce înapoi, nu?

— Nu. Îmi pare foarte rău.

— Ce vă aduce aici?

— Voiam să-ți prezentăm condoleanțele noastre.

— Dar nu mă cunoașteți. Eu am apărut mai târziu. Nu am luat parte la viața voastră.

Angela se îndepărtă, ducându-se spre bucătărie. Pe urmă se răzgândi, se întoarse, trecu într-o parte printre Reacher și Neagley și se așeză în living. Își puse palmele pe brațele fotoliului. Reacher îi văzu degetele mișcându-se. Niște mișcări imperceptibile aproape, ca și cum ar fi dactilografiat sau ar fi cântat la un pian invizibil în somn.

— N-am făcut parte din grup, zise ea. Uneori îmi doream să fi făcut. Însămna atât de mult pentru Calvin! Obişnuia să spună: *Cu investigatorii speciali nu te joci*. O folosea ca pe-o formulă, tot timpul. Se uita la fotbal, un fundaş era placat, ceva cu adevărat spectaculos, iar el zicea: *Aşa băieţi, nu te joci cu investigatorii speciali*. I-o spunea şi lui Charlie. Îi zicea lui Charlie să facă ceva şi Charlie se codea, iar Calvin îi spunea: *Charlie, nu te joci cu investigatorii speciali*.

Charlie ridică privirea şi zâmbi.

— *Nu te joci*, zise el cu o voce ascuţită, dar cu intonaţia tatălui său şi apoi se opri, ca şi cum îi era greu să rostească cuvintele mai lungi.

— Aţi venit din cauza sloganului, nu-i aşa? întrebă Angela.

— Nu tocmai, zise Reacher. Ne aflăm aici din cauza a ceea ce se află în spatele sloganului. Țineam unii la alții. Asta-i tot. Sunt aici pentru că şi Calvin ar fi făcut la fel, dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Ar fi făcut la fel?

— Cred că da.

— A renunţat la toate astea. Când s-a născut Charlie. Fără să-l forţez eu. Voia să fie tată. A renunţat la tot ce făcuse înainte, pentru o viaţă uşoară, în siguranţă.

— A putut s-o facă?

— Da, cred da.

— La ce lucra?

— Iertaţi-mă, zise Angela. Ar fi trebuit să vă invit să luaţi loc.

În încăpere nu era nicio canapea. Nu ar fi avut loc. Orice fel de canapea de dimensiuni normale ar fi blocat trecerea spre dormitoare. În schimb, erau două fotolii, plus un balansoar de dimensiuni reduse pentru Charlie. Fotoliile erau aşezate de o parte şi de cealaltă a şemineului, pe care erau nişte flori uscate într-un vas chinezesc necizelat. Balansoarul lui Charlie era în stânga şemineului. În partea de sus a spătarului era marcat numele lui, cu un fier înroşit în foc sau cu un pistol de lipit, şapte litere, scrise regulat. Ordonat, dar nu era mâna unui profesionist. Opera lui Franz, probabil. Un dar, din partea tatălui pentru fiul său. Reacher îl privi o clipă. Pe urmă se aşează în fotoliul din faţa Angelei şi Neagley se aşează pe braţul acestuia, cu coapsa la un deget de el, fără să-l atingă.

Charley trecu peste picioarele lui Reacher şi se aşează în scaunul lui din lemn.

— La ce lucra Calvin? întrebă din nou Reacher.

— Charlie, de ce nu te duci să te joci? zise Angela Franz.

— Vreau să stau aici, mami, răspunse Charlie.

— Angela, la ce anume lucra Calvin? întrebă Reacher.

— De când s-a născut Charlie, nu mai făcea decât verificări de dosare, zise Angela. Era o afacere bună. Mai ales aici, în Los Angeles. Toată lumea se teme să nu angajeze vreun hoț sau vreun drogat. Sau să nu se ducă la o întâlnire cu vreunul de-ăsta, ori să se căsătorească cu un asemenea individ. Cunoști pe cineva pe internet sau într-un bar și primul lucru pe care îl faci e să cauți persoana respectivă pe Google, iar al doilea, să iei legătura cu un detectiv particular.

— Unde lucra?

— Avea un birou în Culver City. Știi cum sunt, o singură cameră, închiriată. La intersecția dintre Venice și La Cienega. Ajungea ușor pe 10th Street. Îi plăcea locul acela. Cred că o să trebuiască să mă duc să-i aduc lucrurile acasă.

— Mai întâi, ne dai voie să aruncăm o privire acolo?

— Adjuncții șerifului au făcut-o deja.

— O mai facem și noi o dată.

— De ce?

— Pentru că este posibil ca el să fi lucrat la ceva mai important decât o verificare de dosare.

— Drogații omoară oameni, nu? Și hoții, uneori.

Reacher îl privi pe Charlie și îl văzu pe Franz uitându-se la el.

— Dar nu așa cum se pare că s-a întâmplat.

— În regulă. Uitați-vă și voi, dacă vreți.

— Ai o cheie? întrebă Neagley.

Angela se ridică încet și intră în bucătărie. Se întoarse cu două chei fără însemne, una mare, una mică, pe un inel din oțel de doi centimetri și jumătate în diametru. Le cântări o clipă în palmă și apoi i le dădu lui Neagley, cu o mică reținere.

— Aș vrea să mi le dați înapoi, zise ea. Țasta este setul lui personal.

— Ținea ceva aici? Note, dosare, ceva de genul ăsta?

— Aici? întrebă Angela. Unde? Când ne-am mutat aici, a renunțat să mai poarte maiouri ca să fie mai mult loc în dulap.

— Când v-ați mutat aici?

Angela continua să stea în picioare. Era o femeie zveltă, părând să umple tot spațiul acela mic.

— Imediat după ce s-a născut Charlie, zise ea. Am vrut un cămin adevărat. Eram foarte fericiți aici. E mic, dar nu ne trebuia mai mult.

— Ce s-a întâmplat ultima oară când l-ai văzut?
— A plecat de dimineață, ca de obicei. Însă nu s-a mai întors.
— Când s-a întâmplat asta?
— Cu cinci zile înainte să vină adjuncții șerifului să mă anunțe că i-au găsit cadavrul.
— Ți povestea vreodată ce făcea la slujbă?
— Ți-e sete, Charlie? Întrebă Angela.
— Nu, mami, zise Charlie.
— Calvin îți povestea vreodată ce făcea la slujbă?
— Nu prea, zise Angela. Uneori studiourile voiau să verifice câte un actor, să afle ce secrete ascundea. Îmi spunea care erau bârfele din lumea spectacolului. Însă nimic mai mult de-atât.
— Așa cum îl știm noi, era un tip foarte direct. Spunea ce avea în minte, spuse Reacher.
— Așa și rămăsese. Credeți că a deranjat pe cineva?
— Nu, mă întreb numai dacă reușise să-și mai domolească tonul. Și dacă nu, mă întreb dacă îți plăcea sau nu.
— Îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea totul la el. Respect onestitatea și firea deschisă.
— Prin urmare, nu te-ar deranja dacă aș fi direct?
— Deloc.
— Cred că e un lucru pe care omiți să ni-l spui.

11

Angela Franz se așeză din nou și întrebă:
— Ce crezi că nu-ți spun?
— Ceva folositor, zise Reacher.
— Folositor? Ce ar putea să fie folositor pentru mine acum?
— Nu numai pentru tine. Și pentru noi. Calvin a fost al tău pentru că te-ai măritat cu el, în regulă. Dar a fost și al nostru, pentru că am lucrat cu el. Avem dreptul să aflăm ce i s-a întâmplat, chiar dacă tu nu vrei.
— De ce crezi că ascund ceva?
— Pentru că de fiecare dată când sunt pe cale să-ți pun o întrebare, tu te eschivezi. Te-am întrebat la ce lucra Calvin și tu ai făcut mare caz să ne așezăm. Te-am întrebat din nou și ai început să-i spui lui Charlie să se ducă la joacă. Nu ca să-l scutești de răspunsul tău, pentru că ai folosit timpul astfel câștigat pentru a decide că nu ai un răspuns.
Angela privi în celălalt capăt al micuței încăperi, direct la el.

— Acum ai de gând să-mi fracturezi brațul? Calvin mi-a spus că te-a văzut fracturând brațul cuiva în timpul unui interogatoriu. Sau era vorba despre Dave O'Donnell?

— Ba despre mine, probabil, zise Reacher. O'Donnell se specializase în ruptul picioarelor.

— Îți dau cuvântul meu, zise Angela, Nu-ți ascund nimic. Absolut nimic. Nu știu la ce lucra Calvin, nu mi-a spus.

Reacher o privi din nou, o privi adânc în ochii speriați și o crezu, doar puțin. Femeia ascundea ceva, dar nu era neapărat vorba despre Calvin Franz.

— În regulă, zise el, îmi cer scuze.

El și Neagley pleacă la scurt timp după aceea, cu indicații pentru localizarea biroului din Culver City al lui Franz, după câteva scurte cuvinte de condoleanțe și o altă strângere a mâinii reci, fragile.

Bărbatul pe nume Thomas Brant îi urmări plecând. Se afla la douăzeci de metri de automobilul Crown Victoria, parcat la patruzeci de metri vest de locuința lui Franz. Venea dinspre o prăvălie din colțul străzii, ținând un pahar de cafea. Încetini pasul și îi urmări pe Reacher și pe Neagley până când aceștia dădură colțul, la o sută de metri mai departe. Pe urmă sorbi din cafea și apelă numărul șefului său, Curtis Mauney, cu o singură mână, lăsând un mesaj vocal în care descria ce văzuse.

Exact în același moment, bărbatul în costum albastru-închis se întorcea la automobilul său Chrysler albastru-închis. Automobilul era parcat pe aleea laterală de la Beverly Wilshire. Bărbatul în costum era mai sărac cu cincizeci de dolari pe care recepționarul îi acceptase ca mită și, prin urmare, mai bogat în informații noi, însă era descumpănit de implicațiile veștilor aflate. Își sună șeful pe celular și îi spuse:

— Potrivit hotelului, numele uriașului este Thomas Shannon, însă pe lista noastră nu era niciun Thomas Shannon.

— Cred că putem fi siguri că lista noastră era definitivă, zise șeful.

— Cred că da.

— Prin urmare, putem considera fără doar și poate că Thomas Shannon este un nume fals. În mod evident, vechile obiceiuri mor greu în cazul indivizilor ăștora. Să stăm în continuare cu ochii pe ei.

Reacher așteptă până dădură colțul și ieșiră de pe strada lui Franz, după care spuse:

— Ai observat cumva o mașină Crown Victoria rablagită, pe strada lui Franz?

— Parcată, zise Neagley. La patruzeci de metri de casă, în curba opusă. Un model de bază din 2002.

— Cred că am văzut aceeași mașină la Denny's.

— Ești sigur?

— Nu-s sigur.

— Vechile Crown Vie sunt niște mașini obișnuite. Taxiuri, mașini de țigani, rable de închiriat.

— Probabil.

— Oricum, nu era nimeni în ea, zise Neagley. Nu avem de ce să ne facem griji din cauza unor mașini goale.

— În față la Denny's nu era goală. Era un individ în ea.

— Asta dacă e aceeași mașină.

Reacher se opri.

— Vrei să ne întoarcem? întrebă Neagley.

Reacher se opri o clipă, dădu din cap și plecă mai departe.

— Nu, zise el. Probabil că mi s-a părut.

10th Street era blocată pe direcția est. Niciunul dintre ei nu cunoștea suficient de bine Los Angeles-ul pentru a risca să o ia pe străzile laterale, așa că parcurseră cei aproape opt kilometri până în Culver City mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Ajunseră la intersecția dintre Venice Boulevard și La Cienega Boulevard și de aici indicațiile Angelei Franz se dovediră suficient de precise pentru a-i conduce direct la biroul fostului ei soț. Era un loc anodin, un lung șir de prăvălii ponosite, învecinate cu un mic birou poștal. Nu un sediu impunător al Serviciilor Poștale din Statele Unite. Un sediu format dintr-o singură încăpere. Reacher nu era la curent cu terminologia. Sucursală? Satelit? Oficiu poștal de livrare? Alături de el se afla o farmacie pentru rețete compensate, apoi un salon de manichiură și o spălătorie. Pe urmă, biroul lui Franz. Biroul lui Franz avea ușa din sticlă și vitrina vopsite pe interior cu o vopsea decolorată, până la nivelul capului, lăsând deasupra doar o porțiune foarte îngustă neacoperită, prin care să pătrundă lumina. Partea de sus a porțiunii vopsite avea o bordură aurie, încadrată de linii negre. Denumirea firmei, *Calvin Franz Investigații Discrete* și un număr de telefon erau trecute pe ușă în același stil, cu auriu

bordurat cu negru, caractere obișnuite, pe trei rânduri, la nivelul pieptului, simplu și la obiect.

— Trist, zise Reacher. Nu-i așa? Să ajungi de la marea mașinărie kaki la asta?

— Era tată, zise Neagley. Se mulțumea cu niște bani câștigați ușor. A fost alegere lui. Nu voia nimic mai mult, deocamdată.

— Dar presupun că biroul tău din Chicago nu seamănă cu asta.

— Nu, zise Neagley. Nu seamănă.

Scoase inelul cu chei de care Angela se despărțise cu atât de multă părere de rău. Alese cheia cea mai mare, descuie și împinse ușa. Însă nu intră.

Pentru că biroul era distrus de la un cap la celălalt.

Fusese un spațiu pătrat simplu, mic pentru un magazin, mare pentru un birou. Computerele, telefoanele și toată aparatura care se aflase acolo dispăruseră de mult. Biroul și fișetele fuseseră percheziționate și apoi distruse cu ciocanele, fiecare îmbinare și fiecare subansamblu fuseseră distruse în căutarea unor ascunzători. Scaunul fusese distrus și umplutura scoasă. Panourile din pereți fuseseră scoase cu ranga și izolația ruptă fâșii. Tavanul fusese dat jos. Pardoseala fusese ridicată. Obiectele sanitare din baie ajunseseră cioburi de porțelan. Peste tot erau împrăștiate sfărâmaturi și hârtii, până la genunchi, dintr-un colț în altul, și pe alocuri chiar mai rău.

Biroul era făcut bucăți. De parcă explodase o bombă.

— Adjuncții șerifului districtului Los Angeles nu ar fi atât de meticuloși, zise Reacher.

— În niciun caz, zise Neagley. Nici pe departe. Țștia au fost băieții răi, care au încercat să lămurească lucrurile. Să recupereze ce le luase Franz. Chiar înainte ca adjuncții șerifului să ajungă aici. Probabil, cu câteva zile mai înainte chiar.

— Adjuncții șerifului au văzut asta și nu i-au spus Angelei? Nu știa. A zis că trebuie să vină aici să-i ia lucrurile acasă.

— Nu i-au spus. De ce să o îndurereze și mai mult?

Reacher se dădu înapoi pe trotuar. Pășii la stânga și privi scrisul auriu clar de pe ușă: *Calvin Franz Investigații Discrete*. Ridică mâna și acoperi numele vechiului său prieten și îl înlocui în minte cu *David O'Donnell*. Pe urmă, cu o pereche de nume: *Sanchez & Orozco*. Și pe urmă, *Karla Dixon*.

— Cât aș vrea ca oamenii ăștia să răspundă la nenorocitele alea de telefoane! zise el.

— Chestia asta nu are legătură cu noi ca grup, zise Neagley. Nu se poate să fie așa. Au trecut mai bine de șaptesprezece zile și nimeni nu a venit încă după mine.

— Sau după mine, zise Reacher. Dar, pe de altă parte, și cu Franz lucrurile au stat la fel.

— Ce vrei să spui?

— Dacă Franz ar fi fost într-o încurcătură, pe cine ar fi căutat? Pe noi, ceilalți, corect? Însă nu pe tine, pentru că tu ești prea sus acum și prea ocupată, probabil. Și nici pe mine, pentru că în afară de tine, nimeni nu ar fi putut să-mi dea vreodată de urmă. Dar să presupunem că Franz ar fi intrat într-un rahat până la gât și i-ar fi căutat pe ceilalți. Pentru că erau cu toții mai accesibili decât noi doi. Să presupunem că au dat buzna toți să-l ajute. Să presupunem că acum sunt în aceeași oală toți.

— Inclusiv Swan?

— Swan era cel mai aproape. El ar fi ajuns aici primul.

— Posibil.

— Probabil, zise Reacher. Dacă Franz avea nevoie cu adevărat de cineva, în cine altcineva ar fi avut încredere?

— Ar fi trebuit să mă cheme pe mine, zise Neagley. Aș fi venit.

— Poate că tu erai următoarea pe listă. Poate s-a gândit că, pentru început, șase oameni erau de ajuns.

— Dar ce fel de lucru poate face ca șase oameni să dispară? Șase dintre oamenii *noștri*.

— Nu vreau să mă gândesc, zise Reacher și apoi tăcu.

În trecut, și-ar fi pus oamenii la încercare cu oricine. De multe ori o și făcuse. Și de fiecare dată ai lui reușiseră, împotriva unor adversari mai redutabili decât găsești de obicei în rândul populației civile. Mai redutabili pentru că pregătirea militară tinde să îmbogățească sub mai multe aspecte importante repertoriul criminalului.

— Nu are niciun rost să stăm aici, zise Neagley. Pierdem timpul. Nu o să găsim nimic. Cred că putem presupune că au găsit ce au căutat.

— Cred că putem presupune că nu au găsit, zise Reacher.

— De ce?

— O deducție empirică, zise Reacher. Biroul acesta este răscolit de la un capăt la altul. Total. Și, în mod normal, atunci când găsești ce cauți, încetezi să mai cauți. Însă indivizii ăștia nu s-au oprit până la sfârșit. Prin urmare, dacă au găsit ce căutau, din întâmplare au găsit în ultimul loc în

care au căutat. Cât de mare este această posibilitate? Nu prea mare. Așa că eu cred că nu s-au oprit din căutări, pentru că nu au găsit ceea ce voiau.

— Și atunci unde e ceea ce căutau?

— Nu știu. Ce ar putea să fie?

— Hârtii, o dischetă, un compact disc, ceva de genul ăsta.

— Ceva mic, zise Reacher.

— Nu a dus obiectul acasă. Cred că delimita riguros căminul de muncă.

Gândește ca ei. Fii ca ei. Reacher se întoarse și se așeză cu spatele la biroul lui Franz ca și cum de-abia ar fi pășit pe trotuar. Își făcu mâna căuș și se uită la palma goală. Făcuse destulă hârțogăraie la viața lui, dar nu folosise niciodată un computer și nu imprimase niciodată un compact disc. Însă știa ce era asta. O bucată de polycarbonat rotundă, cu diametrul de doisprezece centimetri și jumătate. Adeseori, într-o cutie subțire din plastic. Discheta era și mai mică. Pătrată, în jur de șapte centimetri și jumătate. Foia de corespondență, împăturită în trei, ajunge la douăzeci și unu de centimetri pe zece.

Ceva mic.

Dar vital.

Unde ar ascunde Calvin Franz ceva mic, dar vital?

— Poate în mașină, zise Neagley. Se pare că făcea drumul dus-întors la birou cu mașina. Prin urmare, dacă a fost un compact disc, ar fi putut să-l păstreze în încărcătorul de compact discuri al mașinii. E ca și cum l-ar fi ascuns sub ochii tuturor. Înțelegi, poate că era al patrulea compact disc, după cele cu John Coltrane.

— Miles Davis, zise Reacher. Îl prefera pe Miles Davis. Îl asculta pe John Coltrane numai în albumele lui Miles Davis.

— Putea să facă să pară că erau niște chestii descărcate de pe internet. Putea să scrie cu markerul *Miles Davis*, înțelegi?

— L-ar fi găsit, zise Reacher. Niște indivizi atât de meticuloși ar fi verificat totul. Și cred că Franz ar fi vrut mai multă siguranță. La vedere, asta înseamnă să îl ai sub ochi tot timpul. Nu te poți relaxa. Și cred că Franz voia să se relaxeze. Cred că voia să se întoarcă acasă la Angela și la Charlie fără să aibă tot felul de gânduri.

— Și atunci, unde? Într-un seif la o bancă?

— Nu văd nicio bancă pe-aici, zise Reacher. Și nu cred că ar fi vrut să trebuiască să se abată prea mult din drum. Având în vedere traficul. În cazul în care ar fi survenit vreo urgență. Iar orele de program ale unei bănci nu-i convin neapărat unui împătimit al muncii.

— Pe inel sunt două chei, zise Neagley. Deși este posibil ca aia mai mică să fie de la birou.

Reacher se întoarse din nou și privi cu amărăciune dezordinea și distrugerile. Era de presupus că încuietoarea biroului se afla și ea pe acolo, pe undeva. Un mic dreptunghi din oțel, smuls din bucata de lemn și aruncat. Se întoarse și se îndreptă spre bordura trotuarului. Privi în stânga, privi în dreapta. Își făcu din nou mâna căuș și privi palma goală.

În primul rând: *Ce aș ascunde?*

— Este un fișier de calculator, zise el. Așa trebuie să fie. Pentru că au știut să-l caute. Dacă ar fi fost ceva scris pe hârtie, Franz nu le-ar fi spus nimic. Însă probabil că i-au luat mai întâi computerele și au găsit urme care le-au sugerat că Franz copiasse niște documente. Așa se întâmplă, nu? Computerele lasă urme peste tot. Însă Franz nu a vrut să le spună unde erau copiile. Poate că de aceea i-au rupt picioarele. Însă el a tăcut, atunci au fost obligați să vină aici și să facă percheziția asta sălbatică.

— Și atunci unde e?

Reacher își privi din nou mâna.

Unde aș ascunde ceva mic și vital?

— În niciun caz sub vreun bolovan, zise el. Aș vrea să fie într-un loc sigur. Poate într-un loc în care să se lase lucruri într-un fel de custodie. Aș vrea ca să fie cineva răspunzător.

— O cutie de valori, zise Neagley din nou. Într-o bancă. Cheia mică nu are niciun însemn. Băncile procedează astfel.

— Nu-mi plac băncile, zise Reacher. Nu-mi place programul lor și nu-mi place să fac un ocol. O dată, poate, dar nu des. Asta e și problema. Este vorba aici despre un fel de regularitate. Nu-i așa? Nu asta fac oamenii cu computerele? Salvează materiale la încheierea fiecărei zile de lucru. Și-atunci nu ar fi ceva ocazional. Ar fi o chestie de rutină. Ceea ce schimbă lucrurile pe undeva. Pentru o chestie care se întâmplă doar o dată, faci orice scamatorie. Dar dacă e zilnic, ai nevoie de ceva sigur, dar simplu. Și permanent accesibil.

— Eu îmi trimit e-mailuri, zise Neagley.

Reacher se opri o clipă. Zâmbi.

— Asta e, zise el.

— Crezi că asta a făcut și Franz?

— În niciun caz, zise Reacher. E-mailurile s-ar fi întors la computerele lui, pe care le au băieții răi. Ar fi pierdut timpul încercând să-i spargă parola în loc să-i distrugă biroul.

— Și atunci, ce a făcut?

Reacher se întoarse și privi de-a lungul șirului de prăvălii. Curățătoria chimică, salonul de manichiură, farmacia.

Poșta.

— Nu e-mail, zise el. Poștă obișnuită. Asta a făcut. Își salva materialele pe un disc oarecare și în fiecare seară îl puneă într-un plic și îl arunca în cutia poștală. Adresat lui însuși. Căsuței sale poștale. Pentru că așa își primea poșta. La oficiul poștal. Nu are fantă pentru poștă în ușă. Din momentul în care plicul nu se mai afla în mâna lui, era în siguranță. Intra în sistem. Și o grămadă de „custozi” stăteau cu ochii pe el, zi și noapte.

— Prea lent, zise Neagley.

Reacher încuviință din cap.

— Trebuie că folosea trei sau patru discuri pe rând. În orice zi, două sau trei dintre ele s-ar fi aflat în corespondență. Însă se ducea acasă în fiecare seară știind că tot ce lucrase ultima oară era în siguranță. Nu e ușor să spargi o cutie poștală sau să convingi un funcționar să-ți dea ceva ce nu-ți aparține. Birocrația sistemului poștal al Statelor Unite este la fel de sigură ca o bancă elvețiană.

— Cheia mică, zise Neagley. Nu e de la birou. Nu e de la o cutie de valori.

Reacher încuviință din nou din cap.

— Este de la căsuța lui poștală, zise el.

12

Însă birocrația serviciului poștal al Statelor Unite era cu dus și-ntors. Era târziu după-amiaza. Curățătoria chimică era deschisă încă. Salonul de manichiură era deschis. Farmacia era deschisă. Numai oficiul poștal era închis. Programul de lucru cu publicul se încheiase la ora patru.

— Măine, zise Neagley. O să stăm toată ziua în mașină. Trebuie să ajungem și la Swan. Asta dacă nu ne împărțim drumurile.

— O să fie nevoie de amândoi aici, zise Reacher. Dar poate apare unul dintre ceilalți și preia o parte din muncă.

— Aș vrea să fie așa. Și nu pentru că sunt leneșă.

Automat, ca un mic ritual, scoase telefonul celular și verifică ecranul.

Niciun mesaj.

Nici la recepția hotelului nu era niciun mesaj. Niciun mesaj la mesageria vocală a hotelului. Niciun e-mail pe niciunul dintre computerele lui Neagley.

Nimic.

— Este imposibil să ne ignore pur și simplu, zise ea.

— Da, zise Reacher. N-ar face așa ceva.

— Încep să am o presimțire foarte rea.

— Eu am avut o presimțire rea de când m-am dus la bancomatul din Portland. Mi-am cheltuit toți banii invitând pe cineva la cină. De două ori. Acum îmi doresc să fi rămas acasă și să fi comandat pizza. Poate c-ar fi plătit ea. Iar acum habar n-aș fi avut de toate astea.

— *Ea?*

— O femeie pe care am cunoscut-o.

— Drăguță?

— Foarte.

— Mai drăguță decât Karla Dixon?

— Comparabilă.

— Mai drăguță decât mine?

— De parcă ar fi posibil.

— Te-ai culcat cu ea?

— Cu cine?

— Cu femeia din Portland.

— De ce te interesează?

Neagley nu răspunse. Răsfoi cele cinci foi cu informații de contact, cu mișcările unui jucător de cărți, îi dădu două lui Reacher și păstră trei pentru ea. Reacher se alese cu Tony Swan și Karla Dixon. Telefonul sună de treizeci, patruzeci de ori și niciun răspuns. Bătu în furcă și încercă numărul lui Dixon. Cu prefixul 212 pentru New York. Iarăși fără succes. Telefonul sună de șase ori și apoi răspunse robotul. Ascultă vocea familiară a lui Dixon, așteptă semnalul sonor și lăsă același mesaj pe care îl lăsase și mai devreme: „Sunt Jack Reacher cu un apel zece-treizeci de la Frances Neagley, hotelul Beverly Wilshire, Los Angeles. Mișcă-ți fundul și sun-o.” Pe urmă făcu o pauză scurtă și adăugă: „Te rog, Karla. Chiar avem nevoie de un semn de la tine.” Pe urmă închise. Neagley închidea și ea celularul și dădea din cap.

— Nu e bine, zise ea.

— Ar putea să fie în concediu.

— În același timp?

— Or fi cu toții în pușcărie. Am fost o gașcă destul de dată dracului.

— Țasta-i primul lucru pe care l-am verificat. Nu sunt în pușcărie.

Reacher nu zise nimic.

— Chiar ți-a plăcut Karla, nu-i așa? întrebă Neagley. Mi-ai părut deosebit de tandru la telefon adineauri.

— Mi-ați plăcut cu toții.

— Da, dar ea în mod special. Te-ai culcat vreodată cu ea?

— Nu, răspunse Reacher.

— De ce nu?

— De ce?

— Am recrutat-o. Eram comandantul ei. N-ar fi fost în regulă.

— Țasta a fost singurul motiv?

— Probabil.

— În regulă.

— Ce știi despre afacerile lor? întrebă Reacher. Există vreun motiv justificat ca niciunul să nu poată fi contactat zile la rând?

— Presupun că O'Donnell călătorește peste ocean, zise Neagley. Domeniul lui este cât se poate de general. Cred că problemele astea maritale ar putea să-l ducă în hotelurile din insule. Sau oriunde altundeva, dacă este pe urmele unuia care nu plătește pensia alimentară. Răpirile de copii sau chestiile de custodie ar putea să-l ducă oriunde. Oamenii care încearcă să adopte un copil trimit uneori detectivi în Europa de Est, în China sau cine știe pe unde, să se asigure că afacerile sunt curate. Există o mulțime de motive posibile.

— Dar?

— Ar trebui mai întâi să mă conving pe mine să cred în vreunul dintre ele.

— Și Karla?

— Cred că ar putea să fie prin insulele Cayman, în căutarea banilor cuiva. Însă cred că ar face asta pe internet, din birou. Că doar banii nu sunt efectiv *acolo*.

— Și atunci unde sunt?

— Sunt doar o idee. Electricitate în computer.

— Sanchez și Orozco?

— Ei trăiesc într-o lume închisă. Nu vād de ce ar trebui să plece vreodată din Vegas. Cel puțin profesional.

— Ce știm despre compania lui Swan?

— Există. Face afaceri. Emite documente. Are o adresă, în afară de asta, nu țin prea multe.

— Probabil că are probleme de securitate, pentru că altfel nu l-ar fi angajat pe Swan.

— Toți contractorii din domeniul apărării au probleme de securitate. Sau cred că ar trebui să aibă, pentru că vor să creadă că fac ceea ce este important.

Reacher nu replică nimic la asta. Așezat, privea pe fereastră. Începea să se întunece. O zi lungă, aproape de final.

— Franz nu s-a dus la birou în dimineața în care a dispărut.

— Crezi asta?

— Știm! Angela avea setul lui de chei. Le-a lăsat acasă. Se ducea în altă parte în ziua aceea.

Neagley nu zise nimic.

— Iar proprietarul clădirii trebuie să-i fi văzut pe băieții răi, zise Reacher. Broasca de la biroul lui Franz nu era spartă. Nu au luat cheia de la Franz, pentru că nu o avea în buzunar. Prin urmare, au făcut una la repezeală sau au obținut una de la proprietar. Prin urmare, proprietarul i-a văzut. Prin urmare, pe lângă toate celelalte, mâine trebuie să-l găsim.

— Franz ar fi trebuit să mă sune, zise Neagley. Aș fi lăsat totul baltă.

— Și eu îmi doresc să te fi căutat, zise Reacher. Dacă ai fi fost tu acolo, nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta.

Reacher și Neagley cinară în restaurantul de la parter, din colțul din față al holului, unde o sticlă de apă plată din Norvegia costa opt dolari. Pe urmă își spuseră noapte bună, se despărțiră și se îndreptară către camerele lor. Camera lui Reacher era un cub demodat situat cu două etaje mai jos față de apartamentul lui Neagley. Se dezbrăcă, făcu un duș și își împachetă frumos hainele pe care le puse sub saltea ca să se îndrepte. Se vâri în pat, își puse brațele sub cap și privi tavanul. Se gândi un minut la Calvin Franz, în scurte secvențe fără legătură între ele, la fel cum biografia unui candidat din politică este concentrată într-o reclamă de televiziune de treizeci de secunde. În amintirea lui, unele imagini erau sepia, altele șterse, însă în toate Franz se mișca, vorbea, râdea, plin de chef și de energie. Pe urmă, Karla Dixon se alătură paradei, mignonă, brunetă, sardonică, râzând cu Franz. Dave O'Donnell era și el prezent, înalt, blond, chipeș, semănând cu un agent de bursă înarmat cu un cuțit cu arc. Și Jorge Sanchez, mereu același, cu ochii apropiați, cu o urmă de zâmbet care îi descoperea un dinte

din aur și la fel de departe ca întotdeauna de a-și arăta mulțumirea. Și Tony Swan, la fel de lat pe cât era de înalt. Și Manuel Orozco, deschizând și închizând o brichetă Zippo, pentru că îi plăcea foarte mult sunetul. Chiar și Stann Lowrey era prezent, dând din cap, bătând cu degetele în masă într-un ritm pe care numai el îl putea auzi.

Pe urmă Reacher alungă toate imaginile, închise ochii și adormi, la zece și jumătate seara, la finalul unei zile lungi.

Zece și jumătate în Los Angeles înseamnă unu și jumătate a doua zi dimineața în New York; ultimul zbor al companiei British Airways întârziat, de la Londra, tocmai aterizase pe JFK. Întârzierea asta însemna că ultimul funcționar de la terminalul British Airways își terminase programul, așa că avionul se îndreptă către Terminalul Patru unde pasagerii debarcaseră prin imensul hol de sosiri. A treia persoană din rândul vizitatorilor era un pasager de la clasa întâi, care moșăise pe locul 2K în cea mai mare parte a călătoriei. Înălțime medie, greutate medie, îmbrăcăminte scumpă, radiind acel gen de curtoazie sigură pe sine, tipică oamenilor care știu cât de norocoși sunt că toată viața au fost bogați. Probabil că avea patruzeci de ani. Avea părul des și negru, lucios, perfect tuns, tenul aproape măsliniu și trăsături regulate care sugerau că este indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian sau chiar israelian ori italian. Avea pașaport britanic și trecu de inspecția agentului de la imigrări fără nicio problemă, la fel de ușor trecând și degetele bine îngrijite ale proprietarului lor pe placa de amprentare electronică. La șaptesprezece minute după ce-și desfăcuse centura de siguranță, individul se afla sub cerul strălucitor al nopții newyorkeze, îndreptându-se vioi către șirul de taxiuri.

13

A doua zi dimineață, la ora șase, Reacher urcă în apartamentul lui Neagley. O găsi trează, cu dușul făcut și își dădu seama că deja făcuse vreo oră exerciții fizice. Poate în camera ei, poate în sală. Poate fusese să alerge. Arăta excelent, plină de energie și vitalitate într-un mod care sugera că prin ea își făcea treaba un sânge foarte bine oxigenat.

Comandară micul dejun prin room-service și își petrecură timpul de așteptare cu încă o rundă de apeluri telefonice, fără niciun rezultat. Niciun răspuns din East Los Angeles, niciunul din Nevada, niciunul din New York, niciunul din Washington D.C. Nu lăsară mesaje. Nu mai formară din nou

numerele de telefon și nu mai încercară încă o dată. Iar când închiseră telefoanele, nu discutară despre asta. Rămaseră tăcuți până când își făcu apariția chelnerul, apoi mâncară ouă, clătite și șuncă, și își băură cafeaua. După aceea, Neagley sună la serviciul de parcare și comandă mașina.

— Mai întâi, biroul lui Franz? întrebă ea.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Asupra lui Franz trebuie să ne concentrăm.

Drept care coborără cu liftul, urcară în Mustang împreună și porniră fără grabă către sud, pe La Cienega, către oficiul poștal din Culver City.

Parcară în fața biroului răvășit al lui Franz și se întoarseră pe jos trecând pe lângă curățătoria chimică, salonul de manichiură și farmacia pentru medicamente compensate. Oficiul poștal era gol. O pancartă de pe ușă anunța că era deschis de o jumătate de oră. În mod evident, în cazul în care ar fi existat vreo aglomerație matinală, aceasta luase sfârșit de mult.

— Nu putem face asta când nu e nimeni înăuntru, zise Reacher.

— Atunci hai să-l găsim mai întâi pe proprietar, zise Neagley.

Întrebară la farmacie. Sub o cameră de securitate demodată, în spatele ghișeului, se afla un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-un halat alb scurt. Le spuse că proprietarul curățătoriei chimice era proprietarul întregii clădiri. Le servi informația cu acel gen de ostilitate reținută pe care o au întotdeauna chiriașii față de cei la care ajung cecurile lor de chirie. Le spuse în câteva cuvinte o scurtă poveste de succes potrivit căreia vecinul său se întorsese din Coreea și deschisese curățătoria, folosind profiturile pentru achiziționarea întregului șir de prăvălii. Visul american în plină acțiune. Reacher și Neagley îi mulțumiră, trecură din nou prin fața salonului de manichiură și intrară în curățătoria chimică, unde dădură imediat exact peste persoana pe care o căutau. Se învârtea iute într-un spațiu de lucru încărcat de duhoarea grea a substanțelor chimice. Șase centrifuge mari se învârteau cu osârdie. Mesele de călcat trosneau. Șirurile de îmbrăcăminte curățată se învârteau pe o bandă rulantă care se afla la înălțimea unui stat de om. Proprietarul era nădușit. Muncea din greu. Părea că merita două rânduri de prăvălii. Sau trei. Poate că le și avea deja. Sau chiar mai multe.

Reacher trecu direct la subiect.

— Când l-ați văzut pe Calvin Franz ultima oară? în întrebă.

— Aproape că nu-l vedeam niciodată, răspunse omul. Nu aveam cum să-l văd. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și vopsească ferestrele.

Spusesese aceste cuvinte de parcă fusese deranjat de acest gest. Ca și cum știuse dintotdeauna că o să aibă mult de lucru cu șpaclul până să poată închiria din nou spațiul acela.

— Dar îl vedeți venind și plecând, zise Reacher. Pariez că nimeni dintre cei care sunt pe-aici nu are un program de lucru mai scurt decât al dumneavoastră.

— Cred că l-am văzut ocazional, răspunse tipul.

— Când ați încetat să-l mai vedeți?

— Acum trei sau patru săptămâni.

— Exact înainte să vină indivizii ăia să vă ceară cheia lui?

— Care indivizi?

— Indivizii cărora le-ați dat cheia lui.

— Erau polițiști.

— Al doilea grup era de polițiști.

— La fel și primul.

— V-au arătat vreun act de identificare?

— Sunt sigur că au făcut-o.

— Sunt sigur că n-au făcut-o, zise Reacher. Sunt sigur că în loc de asta v-au arătat o bancnotă de o sută de dolari. Poate chiar două sau trei...

— Și ce dacă? E cheia mea și clădirea mea.

— Cum arătau?

— De ce v-aș spune?

— Pentru că noi am fost prieteni cu domnul Franz.

— „Ați fost”?

— E mort. L-a aruncat cineva dintr-un elicopter.

Proprietarul curățătoriei chimice nu făcu decât să ridice din umeri.

— Nu mi-i amintesc pe indivizii ăia, zise el.

— V-au distrus prăvălia, zise Reacher. Indiferent câți bani v-au dat pentru cheie, să știți că nu acoperă pagubele.

— Repararea clădirii este responsabilitatea mea. Este clădirea mea.

— Și dacă am presupune c-o s-ajungă mormanul tău de cenușă fumegândă? Să presupunem că mă întorc diseară din nou aici și dau foc la toată șandramaua?

— Ați ajunge la pârnaie.

— Nu prea cred. Un tip cu o memorie atât de scurtă nu ar avea nimic de declarat poliției.

Proprietarul încuviință din cap.

- Erau albi. Doi. Costume albastre. Aveau o mașină nouă. Arătau ca toți ceilalți oameni pe care-i văd.
- Asta-i tot?
- Da, niște albi. Nu polițiști. Prea curați și prea bogați.
- N-ați remarcat nimic special la ei?
- V-aș spune dacă ar fi fost așa. Mi-au distrus prăvălia.
- În regulă.
- Îmi pare rău pentru prietenul vostru. Părea să fie un tip foarte cumsecade.
- Chiar așa a fost, zise Reacher.

14

Reacher și Neagley se întoarseră pe jos la oficiul poștal. Era un spațiu mic, prăfuit. Decorul, model guvernamental. Se făcuse din nou o aglomerație moderată. Activitatea matinală normală era în plină desfășurare. Un funcționar și o coadă mică de oameni. Neagley îi dădu lui Reacher cheile lui Franz și se așeză la rând. Reacher se duse la o poliță mică, în spate, și luă un formular la întâmplare. Era o cerere de confirmare a trimeriei. Folosi un pix legat cu un lăncișor și se aplecă, prefăcându-se că e preocupat de completarea formularului. Se așeză într-o parte, cu cotul sprijinit de poliță, și avu grijă să miște încontinuu mâna. O privi pe Neagley. Mai avea vreo trei minute până îi venea rândul. Folosi acest timp pentru a verifica șirul de cutii poștale.

Cutiile poștale acopereau întregul perete din fund al oficiului poștal. Erau de trei mărimi. Mici, medii și mari. Șase rânduri de cutii poștale mici, sub ele patru rânduri de cutii poștale medii și apoi trei rânduri de cutii poștale mari, până la nivelul pardoselii. O sută optzeci de cutii mici, nouăzeci și șase medii și cincizeci și patru mari. În total, trei sute treizeci de cutii poștale.

Care era a lui Franz?

În mod sigur, una dintre cele mari. Franz condusese o afacere și fusese genul de afacere care presupunea o corespondență destul de voluminoasă. O parte a corespondenței putea să fie sub forma unor pachete groase de dimensiunile colilor de corespondență. Rapoarte de credit, informații financiare, transcrieri de stenograme de la procese, fotografiile de douăzeci pe treizeci de centimetri. Plicuri voluminoase, rigide. Reviste profesionale. Prin urmare, o cutie mare.

Dar care dintre cutiile mari?

Nu avea cum să-și dea seama. Dacă ar fi avut de ales, Franz ar fi preferat rândul de sus, al treilea de jos, capătul din dreapta. Cui îi convine să meargă mai mult decât este necesar de la ușa de la intrare și apoi să se lase pe vine până la linoleum? Însă Franz nu avusese posibilitatea să aleagă. Vrei o cutie poștală și te mulțumești cu cea care este disponibilă în momentul respectiv. O preiei pe-a cuiva. Moare cineva sau se mută, cutia devine vacantă, o moștenești. Norocul celui care încearcă. Loterie. O șansă din cincizeci și patru.

Reacher vârî mâna în buzunar și pipăi cheia lui Franz. Se gândi că i-ar fi trebuit între două și trei secunde să o verifice în fiecare broască. În cazul cel mai rău, aproape trei minute de dans pe lângă peretele de cutii poștale. Complet expus. În cazul cel mai rău, ar fi putut să încerce broasca unei cutii poștale chiar în fața proprietarului său de drept, care ar intra exact în urma lui. Întrebări, plângeri, țipete, poliția poștei, un potențial caz federal. Reacher nu avea nicio îndoială că ar fi putut să scape nevătămat din oficiul poștal, însă nu voia să plece de-acolo cu mâna goală.

O auzi pe Neagley spunând „Bună dimineața”.

Privi la stânga și o văzu prima la rândul de la ghișeu. O văzu aplecându-se înainte, impunând atenție. Văzu ochii funcționarului de la ghișeu fixându-se în ochii ei. Dădu drumul pixului și scoase cheia din buzunar. Se apropie nevăzut de peretele de cutii poștale și încercă prima broască de la stânga, a treia de jos în sus.

Eșec.

Răsuci cheia în sens orar și în sensul opus. Nimic. O scoase și încercă broasca de dedesubt. Eșec. Pe cea de dedesubt. Eșec. Neagley punea o întrebare foarte complicată în legătură cu taxele pentru poșta par avion. Stătea cu coatele pe polița din fața ghișeului. Îl făcea pe funcționar să se simtă cel mai important om din lume. Reacher trecu la dreapta și încercă din nou, următoarea cutie poștală de sus, pe rândul al treilea.

Eșec.

Patru încercate, cincizeci rămase. Douăsprezece secunde consumate, șanse îmbunătățite, de la unu virgulă optzeci și cinci la sută, la două șanse la sută. Încercă următoarea cutie de dedesubt. Eșec. Se lăsă pe vine și încercă încuietoarea cutiei de jos.

Eșec.

Rămase pe vine și se duse la următoarea de la dreapta, începu următoarea coloană de cutii poștale de jos în sus. Ghinion cu prima de jos. Ghinion cu cea de deasupra ei. Ghinion cu cea de-a treia de sus. Nouă

încercate, douăzeci și cinci de secunde scurse. Neagley continua să vorbească. Pe urmă Reacher simți că o femeie se strecurase în stânga lui. Ea deschise o cutie de sus de tot. Scoase de acolo o masă densă de hârtoage îndoite. Începu să le sorteze, rămânând locului. *Mișcă-te*, o rugă el. *Du-te la coșul de gunoi*. Femeia se depărta. Reacher trecu la dreapta și încercă cel de-al patrulea rând. Neagley continua să vorbească. Funcționarul continua să o asculte. Cheia nu se potrivea în broasca de sus. Nu se potrivea nici în broasca de la mijloc. Nu se potrivea nici în broasca celei de jos de tot.

Douăsprezece verificate. Șansele erau acum de una la patruzeci și două. Mai bine, dar nu bine. Cheia nu se potrivea nici în a cincea coloană. Nici în a șasea. Optsprezece verificate. Dăduse gata o treime. Șansele îi tot sporeau. *Privește partea bună a lucrurilor*. Neagley continua să vorbească. O auzea. Știa că oamenii din spatele ei de la rând vor începe să devină nerăbdători. Că vor începe să se foiască. Că vor începe să se uite în jur, plictisiți și curioși.

Începu rândul al șaptelea, de sus. Răsuci cheia. Nu se mișcă. Nici la cutia din mijloc. Nici la cea de jos. Trecu și mai la dreapta. Neagley se oprise din vorbit. Funcționarul îi explica ceva. Ea se prefăcea că nu înțelege. Reacher trecu și mai la dreapta. A opta coloană. Cheia nu se potrivea în cutia de sus. În oficiul poștal începea să se aștearnă liniștea. Reacher simțea priviri ațintite în spatele lui. Lăsă mâna în jos și încercă cutia din mijloc de pe coloana a opta.

Răsuci cheia. Micul sunet metalic se auzi foarte tare.

Eșec.

În oficiul poștal se așternu liniștea.

Reacher încercă și cutia cea mai de jos, de pe coloana a opta. Răsuci cheia.

Se mișcă.

Broasca se descuie.

Reacher făcu un pas în spate, deschise ușița larg și se lăsă iar pe vine. Cutia era înțesată. Plicuri groase, plicuri mari din hârtie maronie, plicuri mari albe, scrisori, cataloage, reviste în pungi de plastic, cărți poștale.

Murmurul puse din nou stăpânire pe oficiul poștal.

Reacher o auzi pe Neagley spunând:

— Mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Îi auzi pașii pe pardoseală. Auzi coada avansând. Îi simți pe oameni concentrându-se din nou asupra șanselor de a-și rezolva problemele înainte să îmbătrânească și să moară. Vârî mâna în cutie și trase afară

întregul conținut. Așeză totul vraf, oarecum ordonat, îl presă între palme și se ridică. Strânse teancul la subraț, încuie la loc cutia poștală, puse cheia în buzunar și plecă, de parcă acesta era cel mai natural lucru din lume.

Neagley îl aștepta în Mustang, la trei prăvălii distanță. Reacher se aplecă și lăsa vrful de corespondență să cadă pe consola centrală și apoi îl urmă. Sortă vrful și scoase patru plicuri mici din hârtie groasă, auto-adresate, cu scrisul familiar al lui Franz.

— Prea mici ca să fie CD-uri, zise el.

Le aranjă în ordinea datei, după ștampila poștei. Cel mai recent fusese ștampilat în dimineața dispariției lui Franz.

— Dar a fost expediat cu o seară înainte, zise el.

Desfăcu plicul și scoase un mic obiect argintiu. Din metal, plat, de cinci centimetri lungime, șaisprezece milimetri lățime, subțire, îmbrăcat în plastic. După cum arăta, putea fi prins pe inelul de chei. Avea încrustat pe el *128 MB*.

— Ce e asta? întrebă el.

— Un card de memorie, zise Neagley. Noua versiune a dischetelor. Fără părți mobile și cu o capacitate de stocare de o sută de ori mai mare.

— Ce facem cu el?

— Îl conectăm la unul dintre calculatoarele mele și vedem ce este pe el.

— Pur și simplu?

— Da, în cazul în care nu este parolat. Ceea ce e puțin probabil.

— Este vreun program care să ne ajute în această privință?

— Erau. Dar acum nu mai sunt. Lucrurile se îmbunătățesc de la o zi la alta. Sau se înrăutățesc, depinde cum privești situația.

— Și atunci ce facem?

— Cât timp mergem cu mașina, facem liste. Posibile variante de parole. În vechiul stil. Părerea mea este că avem la dispoziție trei încercări înainte ca fișierele să se șteargă singure.

Porni motorul și mașina se depărtă încet de bordură. Făcu o întoarcere în ac de păr pe banda de urgență și o luă înapoi spre nord, către La Cienega.

Bărbatul în costum albastru-închis îi urmări plecând. Stătea lăsat în jos în spatele volanului berlinei sale albastru-închis Chrysler, la patruzeci de metri distanță, pe un loc de parcare care aparținea farmaciei. Își deschise telefonul celular și formă numărul șefului său.

— De data asta, n-au trecut pe la biroul lui Franz, zise el. În schimb, au vorbit cu proprietarul clădirii. Pe urmă au stat multă vreme în oficiul poștal. Cred că Franz își trimitea singur marfa cu poșta. De-aia n-am putut noi s-o găsim. Și probabil că acum este la ei.

15

Neagley vârî stick-ul de memorie într-o priză laterală a laptopului. Reacher privi ecranul. O secundă, nu se întâmplă nimic, dar apoi apăru o fereastră. Semăna cu o imagine stilizată a obiectului pe care tocmai îl atașase. Avea eticheta *No name*. Neagley își trecu degetul arătător peste *touch pad* și bătu ușor de două ori pe acesta.

Fereastră afișă o cerere de tastare a parolei, cât tot ecranul.

— Fir-ar să fie, zise ea.

— Inevitabil, zise el.

— Ceva idei?

Pe vremuri, Reacher spărsese de multe ori parole de calculator. Ca întotdeauna, tehnica era să se concentreze la persoana respectivă și să gândească asemenea ei. Cazurile grave de paranoia folosesc combinații complexe de majuscule și de litere de rând și cifre, combinații care nu înseamnă nimic pentru nimeni, inclusiv pentru ele însele. Aceste parole erau practic inatacabile. Însă Franz nu fusese niciodată paranoic. Fusese un tip relaxat, serios, dar și puțin amuzat de cerințele de securitate. Și era un om de cuvinte, nu de cifre. Fusese un om interesat de multe și plin de entuziasm. Foarte afectuos și loial. Gusturi obișnuite. Memorie de elefant.

Reacher zise pe rând „Angela, Charlie, Miles Davis, Dodgers, Koufax, Panama, Pfeiffer, M*A*S*H, Brooklyn, Heidi și Jennifer.”

Neagley le notă pe toate pe o pagină a carnetului cu spirală.

— De unde numele astea? întrebă ea.

— Angela și Charlie sunt evidente. Familia.

— Prea evidente.

— Poate că da. Poate că nu. Miles Davis înseamnă muzica preferată, Dodgers era echipa lui preferată, iar Sandy Koufax era jucătorul lui preferat.

— Posibilități. Și Panama?

— Acolo a fost trimis la sfârșitul lui 1989. Cred că acesta este locul în care a avut cea mai mare satisfacție profesională. N-ar fi putut uita.

— Pfeiffer vine de la Michelle Pfeiffer?

— Actrița preferată.

— Angela seamănă puțin cu ea, nu?

— Ai văzut?

— M*A*S*H?

— Filmul lui preferat dintotdeauna, zise Reacher.

— Astea erau valabile cu mai mult de zece ani în urmă, când îl cunoșteai, zise Neagley. Au mai fost o mulțime de filme bune de-atunci încoace.

— Parolele vin din profunzime.

— Este prea scurt. Majoritatea programelor cer un minimum de șase caractere.

— În regulă, șterge M*A*S*H.

— Brooklyn?

— Acolo s-a născut.

— Nu știam.

— Mulți oameni nu știau. Părinții săi s-au mutat în vest când el era mic. Asta-i motivul care ar face ca Brooklyn să fie o parolă foarte bună.

— Heidi?

— Prima lui iubită pe bune. Iute ca focul, s-ar părea. Extraordinară în pat. Era nebun după ea.

— Nu știam nimic despre asta. În mod evident, am fost exclusă de la discuțiile dintre băieți.

— Evident, zise Reacher. Și Karla Dixon a fost exclusă. N-am vrut să părem prea sensibili.

— Pe Heidi o tai de pe listă. Numai cinci litere și, în orice caz, acum era mult prea preocupat de Angela. N-ar fi considerat că este în regulă să folosească numele unei foste prietene ca parolă, indiferent cât de iute și de extraordinară ar fi fost. Tai și Pfeiffer pentru același motiv. Și cine mai era și Jennifer? Cea de-a doua iubită? Și asta era iute?

— Jennifer a fost cățelușa lui, zise Reacher. Când era mic. O potaie mică neagră. A trăit optsprezece ani. A fost distrus când a murit.

— Posibil, atunci. Dar avem șase cuvinte. Și numai trei încercări.

— Avem douăsprezece încercări, zise Reacher. Patru plicuri, patru stickuri de memorie. Dacă începem cu cea mai veche dată a poștei, ne putem permite să le ratăm pe primele trei. Informația conținută de ele este oricum veche.

Neagley așază stick-urile de memorie pe masa hotelului în ordinea strictă a datei.

— Ești sigur că nu-și schimba zilnic parola?

— Franz? zise Reacher. Glumești? Un tip ca Franz se leagă de un cuvânt care are o semnificație pentru el și nu se mai desparte niciodată de acel cuvânt.

Neagley introduse cel mai vechi stick de memorie în portul USB al laptopului și așteaptă apariția ferestrei corespunzătoare pe ecran. Dădu clic pe ea și mută cursorul pe căsuța pentru parolă.

— În regulă, zise ea. Ai în gând vreo ordine?

— Încearcă mai întâi numele de oameni. Pe urmă numele locurilor.

Cred că așa ar fi făcut și el.

— Dodgers este nume de om?

— Sigur că da. Baseball-ul este jucat de oameni.

— În regulă. Însă vom începe cu muzica.

Tastă *Milesdavis* și apăsa tasta *enter*. Urmă o scurtă pauză, ecranul se schimbă și căsuța de dialog reapăru, cu o notă în roșu: *Prima încercare a fost incorectă*.

— Una s-a dus, zise ea. Acum sporturi.

Încercă *Dodgers*.

Incorect.

— S-au dus două.

Tastă *Koufax*.

Flard-disk-ul începu să cârâie și ecranul se făcu negru.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Reacher.

— S-au dus datele, zise ea. Le-a șters. Nu era Koufax. Trei rateuri.

Scoase stick-ul de memorie din portul laptopului și îl aruncă, cu o boltă amplă, în coșul de gunoi. Inseră în locul lui cel de-al doilea stick. Tastă *Jennifer*.

— Patru, zise ea. Nu e nici cățelușă.

Încercă *Panama*.

Incorect.

— Cinci rateuri.

Încercă *Brooklyn*.

Ecranul se înnegri și hard-disk-ul cârâi.

— Șase, zise ea. Nici bătrânul lui cartier. Zero din șase încercări, Reacher.

Al doilea stick ajunse în coșul de gunoi al calculatorului, iar ea îl introduse pe-al treilea.

— Vreo idee?

— E rândul tău. S-ar părea că eu mi-am pierdut flerul.

— Ce-ai zice de vechiul lui număr matricol militar?

— Mă îndoiesc. Era un om al cuvintelor, nu al cifrelor. Iar numărul meu matricol era același ca numărul de la asigurările sociale. Probabil că la fel stăteau lucrurile și în cazul lui, ceea ce-l făcea prea evident pentru o parolă.

— Tu ce ai folosi?

— Eu? Eu *sunt* un om al cifrelor. Rândul de sus al tastaturii, toate la rând, ușor de ajuns la ele. Nu ai avea nevoie de niciun fel de dexteritate de dactilografiere.

— Ce număr ai folosi tu?

— Din șase cifre? Probabil că mi-aș pune data de naștere, luna, ziua, anul și aș găsi cel mai apropiat număr prim.

Apoi se gândi o clipă și zise:

— De fapt, aici ar fi o problemă, pentru că ar exista două, la fel de apropiate, unul exact cu șapte unități înainte și altul exact cu șapte unități după. Așa că presupun că aș folosi rădăcina pătrată, rotunjită la trei zecimale. Aș ignora zecimalele și în felul ăsta aș avea șase cifre, toate diferite.

— Ciudat, zise Neagley. Cred că putem fi siguri că Franz nu ar face așa ceva. Probabil că nimeni altcineva din lumea asta n-ar face așa ceva.

— Așadar ar fi o parolă bună.

— Care a fost prima lui mașină?

— Vreo rablă, probabil.

— Dar bărbaiților le plac mașinile, nu? Care era mașina lui preferată?

— Mie nu-mi plac mașinile.

— Gândește ca el, Reacher. Îi plăceau mașinile?

— Întotdeauna și-a dorit un Jaguar XKE roșu.

— Crezi că ar merita o încercare?

Un om interesat și plin de entuziasm. Foarte afectuos și loial.

— Poate, zise Reacher. În mod cert, este ceva special pentru el. Ceva ca un talisman, ceva care i-ar da un sentiment de căldură numai gândindu-se la acest cuvânt. Fie un model de viață din tinerețe, fie un obiect al dorinței sau afecțiunii. Așa că XKE ar putea să meargă.

— Să încerc? Nu mai avem decât șase încercări.

— Cu siguranță l-aș încerca dacă am mai avea încă șase sute.

— Ia stai puțin, zise Neagley. Ce părere ai de ce ne-a spus Angela?

Faptul că el zicea întruna că să nu te joci cu un investigator special.

— Ar fi o parolă al naibii de lungă.

— Descompune-o. Fie *investigatori speciali*, fie *nu te joci*.

O memorie de elefant. Reacher încuviință din cap:

— La drept vorbind, ne-am distrat din plin pe-atunci, nu? Așa că amintirea vremurilor de demult ar fi putut să-i dea un sentiment de căldură. Mai ales că era înțepenit aici, în Culver City, fără să facă prea multe. Oamenilor le face plăcere nostalgia, nu-i așa? Ca în cântecul ăla *The way we were*.

— A fost și un film.

— Păi vezi? E un sentiment universal.

— Pe care să-l încercăm mai întâi?

Reacher îl auzi pe Charlie în gând, glasul ascuțit al micuțului intonând:
Nu te joci.

— *Nu te joci*, zise el. Opt litere.

Neagley tastă *nutejoci*.

Apăsă tasta *enter*.

Incorect.

— Fir-ar să fie! zise ea.

Tastă *investigatorispeciali*. Rămase cu degetul suspendat deasupra tastei *enter*.

— E un cuvânt foarte lung, zise Reacher.

— Da sau nu?

— Încearcă-l.

Incorect.

— La naiba! zise Neagley și apoi tăcu.

Reacher îl mai avea încă în minte pe Charlie. Și scăunelul lui mic, cu numele clar scris pe partea de sus. Își imagina mâna sigură a lui Franz la lucru. Simțea mirosul de lemn ars. Un dar, de la tată pentru fiu. Probabil cu intenția de a fi primul dintr-o lungă serie. Dragoste, mândrie, devotament.

— Îmi place Charlie, zise el.

— Și mie, zise Neagley. E un puști drăguț.

— Nu, pentru parolă.

— Prea evident.

— Franz nu lua chestiile de genul ăsta prea în serios. Respecta și el pașii obligatorii. E mai simplu să scrii ceva acolo decât să schimbi programul ca să ocolești pasul respectiv.

— Tot e prea evident. Și trebuia să ia chestia asta în serios. Cel puțin, de data asta. Era într-o mare încurcătură și își trimitea lui însuși materialul prin poștă.

— Și ce? Putea să fie un dublu bluf. Este evident, dar este și ultimul lucru pe care s-ar gândi cineva să-l încerce. Asta face să fie o parolă foarte bună.

— Posibil, dar puțin probabil.

— Și, la urma urmelor, ce ne așteptăm să găsim pe stick-ul ăla?

— Un lucru pe care trebuie neapărat să-l vedem.

— Încearcă *Charlie* de dragul meu.

Neagley ridică din umeri și tastă *Charlie*.

Apăsă tasta *enter*.

Incorrect.

Hard-disk-ul cârâi și unitatea de memorie se șterse.

— S-au dus nouă încercări, zise Neagley.

Aruncă cea de-a treia unitate în coșul de gunoi și o introduse pe a patra. Ultima.

— Mai avem trei încercări.

— Pe cine a iubit înaintea lui Charlie? întrebă Reacher.

— Pe Angela, zise Neagley. Mult prea evident.

— Încearcă!

— Ești sigur?

— Îmi place riscul.

— Mai avem doar trei șanse.

— Încearcă, zise el din nou.

Neagley tastă *Angela*.

Apăsă tasta *enter*.

Incorrect.

— S-au dus zece încercări, zise ea. Mai avem doar două.

— Ce părere ai de *Angela Fra*?

— E și mai rău.

— Numele ei de fată?

— Nu-l știu.

— Sun-o și întreab-o.

— Vorbești serios?

— Cel puțin, hai să aflăm!

Neagley răsfoi agenda, găsi numărul de telefon și luă celularul. Se prezentă din nou. Schimbă câteva cuvinte de complezență. Pe urmă

Reacher o auzi punând întrebarea. Nu auzi răspunsul Angelei. Dar văzu că Neagley făcu ochii mari o fracțiune de secundă, ceea ce în cazul ei echivala cu a cădea pe jos de uimire.

Închise.

— Pfeiffer, zise ea.

— Interesant.

— Foarte.

— Sunt rude?

— Nu mi-a spus.

— Atunci încearcă. E fleacul perfect. Se simte de două ori fericit și nu e deloc neloial.

Neagley tastă *Pfeiffer*.

Apăsă tasta *enter*.

Incurrect.

16

În încăpere era înăbușitor de cald. Parcă nu mai era aer. Și parcă spațiul se făcuse mai mic.

— S-au dus unsprezece încercări, zise Neagley. Mai avem una singură. Ori, ori. Ultima șansă.

— Ce se întâmplă dacă nu reușim? Întrebă Reacher.

— Nu vedem ce conține stick-ul.

— Nu, vreau să zic, trebuie să încercăm chiar acum? Sau poate să rămână pe mai târziu?

— Nu pleacă nicăieri.

— Atunci ar trebui să luăm o pauză. Ne întoarcem la asta mai târziu. Mai avem o singură încercare, trebuie să fim foarte atenți.

— Până acum nu am fost?

— În mod evident, n-am fost suficient de atenți. Mergem în East Los Angeles să-l căutăm pe Swan. Dacă-l găsim, s-ar putea să aibă el vreo idee. Dacă nu, cel puțin ne întoarcem la treabă cu mintea limpede.

Neagley sună din nou la garaj și, zece minute mai târziu, erau în Mustang, îndreptându-se către est pe Wilshire. Trecură prin Wilshire Center, prin Westlake, apoi făcură un viraj spre sud, care îi duse direct prin Parcul Macarthur. Pe urmă către nord-est pe Pasadena Freeway, pe Dodger Stadium, colosul din beton, care părea singuratic în mijlocul hectarelor de parcare goală. După aceea pătrunseră într-o încălceală de străzi de

suprafață înșirate pe Boyle Heights, Monterey Park, Alhambra și South Pasadena. Parcuri științifice, parcuri comerciale, zone comerciale, zone de locuințe vechi și zone de locuințe noi. Marginile trotuarelor erau înțesate de mașini parcate și pretutindeni traficul era greoi. Cerul era maroniu. Neagley avea o hartă simplă Rând Menally în torpedou. Arăta ca și cum ai fi privit pământul de la șaptezeci și cinci de kilometri înălțime. Reacher se concentrează și urmărește liniile gri șterse. Identifică numele străzilor de pe indicatoare cu numele străzilor de pe hartă și localizează intersecțiile la treizeci de secunde după ce trecuseră ca fulgerul prin ele. Ținea degetul pe adresa companiei New Age și o îndrumă pe Neagley în direcția ei, trebuind să facă o curbă strânsă.

Când ajunseră acolo, găsiră o firmă scundă, din granit lustruit și un mare cub din sticlă reflectorizantă, cu aspect prosper, în spatele unui gard înalt de protecție împotriva uraganelor pe care se aflau bobine de sârmă ghimpată. La prima vedere, gardul era impresionant, dar numai pe jumătate serios, pentru că zece secunde și un clește de sârmă erau suficiente pentru ca cineva să ajungă de partea cealaltă fără nicio zgârietură. Clădirea însăși era înconjurată de o parcare întinsă, punctată ici-colo de câte un arbore ornamental. Felul în care sticla reflecta copacii și cerul făcea clădirea să pară, în același timp, că s-ar fi aflat și nu s-ar fi aflat acolo.

Poarta principală era ușoară, larg deschisă, iar lângă ea nu se afla niciun post de pază. Era pur și simplu o poartă. În curte, parcare era ocupată doar pe jumătate de mașini. Neagley opri să permită să iasă un camion al unei firme de copiatoare și apoi intră și parcă Mustangul într-un loc rezervat pentru vizitatori, în apropierea holului de la intrare. Cobori urmată de Reacher și rămaseră o clipă pe loc. Era dimineată târziu și aerul era cald și greu. Împrejurimile erau liniștite. Părea că o mulțime de oameni se concentrau foarte puternic, căci altfel, nimeni nu se omora făcând ceva pe-acolo.

Intrarea spre recepție avea o treaptă mică ce ducea la ușile duble din sticlă, care se deschisera automat înaintea lor și-i lăsară să intre într-un hol mare, pătrat, cu pardoseala din ardezie și pereții din aluminiu. În hol erau câteva fotolii din piele și un birou lung de recepție în fund. În spatele biroului era o blondă care avea în jur de treizeci de ani. Era îmbrăcată într-un tricou corporatist pe care era brodat, mic, numele companiei, New Age Defense Systems, deasupra sânului stâng. Fără îndoială că auzise ușile

deschizându-se, dar așteptă până când Reacher și Neagley ajunseră la jumătate holului, și doar atunci ridică privirea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Vrem să-l vedem pe Tony Swan, zise Reacher.

Femeia zâmbi automat și întrebă:

— Îmi puteți spune numele dumneavoastră?

— Jack Reacher și Frances Neagley. Am fost prieteni apropiați în armată.

— Atunci vă rog să luați loc.

Femeia luă receptorul din furcă, iar Reacher și Neagley se îndreptară către fotoliile din piele. Neagley se așeză, dar Reacher rămase în picioare. Urmări imaginea femeii slab reflectată în peretele de aluminiu, ascultând-o vorbind la telefon:

— Doi prieteni ai lui Tony Swan vor să-l vadă.

Apoi puse receptorul jos și zâmbi în direcția lui Reacher, cu toate că el nu o privea direct. Pe urmă holul fu cuprins de tăcere.

Trecură astfel vreo patru minute, după care Reacher auzi un zgomot de tocuri pe ardezie, venind dinspre un coridor lateral care dădea în hol, în spatele biroului de recepție. Un pas măsurat, fără grabă, o persoană de înălțime și greutate medie. Privi intrarea coridorului și văzu apărând o femeie. În jur de patruzeci de ani, zveltă, cu părul castaniu coafat în pas cu moda. Era îmbrăcată în taior și pantalon, și o bluză albă. Părea agilă și eficientă și arbora o expresie deschisă și binevoitoare. Îi adresă zâmbind un mulțumesc simbolic recepționerei și trecu pe lângă ea, îndreptându-se către Reacher și Neagley. Întinse mâna și spuse:

— Sunt Margaret Berenson.

Neagley se ridică și, împreună cu Reacher, își spuseră numele și îi strânsesă mâna. De aproape, sub machiaj i se vedeau cicatricile căpătate în urma vreunui accident de mașină și i se simțea respirația înghețată a unui mare consumator de gumă de mestecat. Purta câteva bijuterii decente, dar nu avea verighetă.

— Îl căutăm pe Tony Swan, zise Reacher.

— Știu, zise femeia. Haideți să găsim un loc să vorbim.

Unul dintre panourile peretelui din aluminiu era de fapt o ușă, care dădea din hol direct într-o mică sală de conferințe dreptunghiulară. În mod evident, era destinată discuțiilor cu vizitatorii care nu meritau să fie admiși în sanctuarul interior. Era un spațiu răcoros, gol, cu o masă și patru scaune și cu ferestre din tavan până în podea, care dădeau direct în

parcare. Bara din față a Mustangului lui Neagley era cam la un metru jumătate.

— Sunt Margaret Berenson, zise din nou femeia. Sunt directorul de resurse umane al companiei New Age. Voi trece direct la subiect: domnul Swan nu mai lucrează la noi.

— De când? întrebă Reacher.

— De ceva mai mult de trei săptămâni, zise Berenson.

— Ce s-a întâmplat?

— M-aș simți mult mai în largul meu să vorbesc despre asta dacă aș ști cu siguranță că într-adevăr sunteți cunoștințe. Oricine se poate prezenta la recepție, spunând că este un vechi prieten.

— Nu știu cum v-am putea dovedi asta.

— Cum arăta?

— Cam un metru șaptezeci și cinci înălțime și un metru șaiszeci lățime. Berenson zâmbi.

— Dacă v-aș spune că folosea drept presse-papier o bucată de piatră, mi-ați putea spune de unde provenea aceasta?

— Din Zidul Berlinului, zise Reacher. Era în Germania când a fost dărâmat. Ne-am întâlnit acolo, imediat după căderea zidului. Luase trenul și își făcuse rost de un suvenir. Și este beton, nu piatră. Are o urmă de graffiti pe ea.

Berenson încuviință din cap.

— Asta e povestea pe care am auzit-o și eu, zise ea. Și acesta este obiectul pe care l-am văzut.

— Așadar, ce s-a întâmplat? întrebă Reacher. Și-a dat demisia?

Berenson dădu din cap.

— Nu tocmai, zise ea. A trebuit să-l concediem. Nu numai pe el. Trebuie să înțelegeți, este o companie nouă. De la început a recurs la speculații și au existat întotdeauna riscuri. În termeni de planuri de afaceri, nu ne aflăm acolo unde vrem să fim. În sfârșit, nu încă. Așa că am ajuns în stadiul în care a trebuit să revizuiim personalul. Din păcate, în sens negativ. Am aplicat politica *ultimul venit, primul plecat* și aceasta înseamnă practic că a trebuit să ne lipsim de serviciile întregului nivel al directorilor adjuncți. Și eu am rămas fără director adjunct. Domnul Swan era director adjunct de securitate, așa că politica l-a vizat și pe el. Ne-a părut foarte rău că a trebuit să plece, pentru că era o achiziție prețioasă pentru companie. Dacă lucrurile vor intra din nou pe făgașul normal, îl vom implora să vină înapoi. Dar sunt sigură că până atunci își va găsi o altă slujbă.

Reacher privi pe fereastră parcare pe jumătate goală. Ascultă liniștea clădirii. Și ea părea să fie pe jumătate goală.

— În regulă, zise el.

— Nu este în regulă, zise Neagley. Am tot sunat la biroul lui de trei zile și de fiecare dată mi s-a spus că tocmai a ieșit un minut. Nu se potrivește cu povestea.

Berenson încuviință din nou din cap.

— Este un comportament profesional asupra căruia eu insist. La acest nivel de conducere, ar fi un dezastru pentru persoana respectivă ca rețeaua sa de cunoștințe personale să afle vestea de la altcineva. Este cu mult mai bine ca domnul Swan să-și informeze cunoștințele în mod direct. În felul acesta, poate să prezinte lucrurile așa cum dorește. Prin urmare, insist ca personalul care a mai rămas la secretariat să spună aceste mici pretexte în perioada de reșezare. Nu-mi cer scuze pentru asta, dar sper din suflet că înțelegeți. Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl pot face pentru oamenii pe care i-am pierdut. Dacă domnul Swan poate să abordeze un nou angajator ca și cum ar fi vorba despre o schimbare voluntară a locului de muncă, în acest fel se află într-o poziție cu mult mai bună decât dacă toată lumea ar ști că a fost concediat de-aici.

Neagley se gândi la asta o clipă și apoi încuviință din cap.

— În regulă, zise ea. Înțeleg ce vreți să spuneți.

— Mai ales în cazul domnului Swan, zise Berenson. Cu toții am ținut foarte mult la el.

— Și cum procedați în cazul celor la care nu țineți?

— Nu au existat cazuri. Nu am angaja niciodată oameni în care să nu credem.

— L-am sunat pe Swan și nu a răspuns nimeni, zise Reacher.

Berenson încuviință din nou din cap, în continuare cu calm și profesionalism.

— A trebuit să reducem și personalul de secretariat. Personalul care ne-a mai rămas acoperă cinci sau șase telefoane fiecare. Uneori nu pot să răspundă la toate apelurile.

— Dar ce s-a întâmplat cu planul de afaceri al companiei? Întrebă Reacher.

— Nu pot să vorbesc despre asta în detaliu. Însă sunt sigură că înțelegeți. Ați fost în armată.

— Amândoi am fost.

— Atunci știți câte sisteme noi de armament dau rezultate imediat cum le scoți pe poarta fabricii.

— Nu multe.

— *Niciunul*. Se pare că sistemul nostru are nevoie de ceva mai mult timp decât am sperat noi.

— Ce fel de armă este?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Unde este produsă?

— Chiar aici.

Reacher clătină din cap.

— Nu, nu este adevărat. Aveți un gard de care ar putea să treacă și un copil de trei ani, nu aveți niciun post de pază la poartă și holul nu este asigurat. Tony Swan nu ar fi fost de acord cu situația asta, dacă aici s-ar produce ceva sensibil.

— Realmente nu pot să comentez procedurile noastre.

— Cine era șeful lui Swan?

— Directorul nostru de securitate? Este un fost locotenent din departamentul de poliție din Los Angeles.

— L-ați păstrat pe el și l-ați dat afară pe Swan? Politica voastră cu *ultimul venit, primul plecat* nu v-a fost deloc favorabilă, să știți.

— Toți sunt niște oameni minunați, și cei care au rămas, și cei care au plecat. Nu ne-a convenit deloc să facem reducerea de personal. Însă a fost o necesitate absolută.

Două minute mai târziu, Reacher și Neagley erau din nou în Mustang, în parcare a companiei New Age, cu motorul pornit pentru aerul condiționat, amândurora fiindu-le clară perspectiva dezastrului total.

— Proastă sincronizare, zise Reacher. Brusc, Swan ajunge pe drumuri, Franz ia legătura cu el pentru o problemă, ce altceva ar fi putut să facă Swan? Dă fuga la el. Douăzeci de minute de drum.

— S-ar fi dus oricum, cu slujbă sau fără.

— Cu toții ar fi făcut-o. Și cred că au făcut-o.

— Înseamnă că sunt toți morți?

— Speră la ce e mai bine și pregătește-te pentru ce e mai rău.

— A ieșit cum voiai tu, Reacher. Nu am mai rămas decât noi doi.

— Aș fi preferat să n-am dreptate.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred. *Toți?*

— Cineva trebuie să plătească pentru asta.

— Crezi? Nu știm nimic. Mai avem o ultimă șansă cu parola. Pe care, prin definiție, suntem prea agitați ca să o folosim.

— Nu e momentul să fim agitați.

— Atunci spune-mi ce să tastez.

Reacher nu zise nimic.

Făcură cale întoarsă pe străzile de suprafață. Neagley șofă în tăcere și Reacher și-l imaginează pe Tony Swan făcând exact același drum, cu trei săptămâni înainte. Având, poate, în portbagaj, cutiile cu lucrurile de la New Age, stilourile, creioanele și bucata de beton sovietic. Ducându-se să-și ajute un vechi prieten. În vreme ce alți vechi prieteni trasau spițele unei roți invizibile. Sanchez și Orozco grăbindu-se pe autostrada 15 de la Las Vegas. O'Donnell și Dixon venind cu avionul de pe Coasta de Est, trăgând de bagaje, luând taxiuri, adunându-se.

Întâlnindu-se și îmbrățișându-se.

Nimerind cu toții într-un fel de zid de cărămidă.

Pe urmă imaginile lor se estompară și se trezi din nou singur în mașină cu Neagley. *Doar noi doi*. Trebuie să înfrunți realitatea, nu să lupți împotriva ei.

Neagley îi lăsa mașina valetului din parcare hotelului Beverly Wilshire și intrară în hol prin spate, pe coridorul întortocheat. Urcară cu liftul în tăcere. Neagley descuie și împinse ușa.

Deodată, rămase încremenită.

Pentru că pe scaunul ei, lângă fereastră, citind raportul de autopsie al lui Calvin Franz, se afla un bărbat îmbrăcat în costum.

Înalt, blond, relaxat, cu un aer aristocratic.

David O'Donnell.

17

O'Donnell ridică privirea, serios.

— Tocmai voiam să întreb care este semnificația acelor mesaje grosolane și abuzive de pe robotul telefonului meu.

Pe urmă ridică raportul de autopsie cu un gest explicativ.

— Dar acum înțeleg.

— Cum ai intrat? întrebă Neagley.

— Hai, te rog... făcu O'Donnell.

— Pe unde naiba ai umblat? întrebă Reacher.

— Am fost în New Jersey, zise O'Donnell. Sora mea a fost bolnavă.

— Cât de bolnavă?

— Foarte bolnavă.

— A murit?

— Nu. S-a făcut bine.

— Atunci ar fi trebuit să fii aici de câteva zile.

— Mulțumesc pentru grijă.

— Am fost îngrijorați, zise Neagley. Credeam că au pus mâna și pe tine. O'Donnell dădu din cap.

— Chiar aveți de ce să fiți îngrijorați. Și să continuați să fiți. Chiar este o situație îngrijorătoare. A trebuit să aștept patru ore avionul. Am folosit acest timp ca să dau telefoane. Evident, niciun răspuns de la Franz.

Desigur, acum știi de ce. Niciun răspuns de la Swan și Dixon, și nici de la Orozco și Sanchez. Concluzia mea a fost că unul dintre ei îi adunase pe ceilalți și intraseră împreună într-un bucluc. Nu și tu sau Reacher, pentru că ești prea ocupată în Chicago, iar de Reacher cine dracu' ar putea să dea? Și nici eu, pentru că am fost temporar pe bară în New Jersey.

— N-am fost prea ocupată, zise Neagley. Cum de-ai putut să crezi așa ceva? Aș fi lăsat orice baltă și aș fi venit în goană.

O'Donnell dădu din nou din cap.

— La început, ăsta a fost singurul gând care mi-a dat speranțe. Mi-am imaginat că te-ar fi sunat și pe tine.

— Și atunci, de ce nu m-au sunat? Nu mă plac?

— Și dacă te-ar fi urât, tot te-ar fi chemat. Fără tine ar fi ca și cum te-ai bate cu o mână legată la spate. Cine ar face una ca asta de bunăvoie? Însă, în cele din urmă, percepția contează, nu realitatea. Ești pe o poziție mult superioară acum, în comparație cu noi ceilalți. Cred că e posibil să fi ezitat în cazul tău. Poate până când a fost prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Spun că unul dintre ei, și acum înțeleg că acesta s-ar putea să fi fost Franz, era la ananghie și ne-a chemat pe toți ceilalți pe care ne-a considerat disponibili. Excluși fiind tu și Reacher, prin definiție, și eu, desigur, pentru că din nefericire, nu eram unde sunt în mod normal.

— Și noi am crezut la fel. Atâta doar că tu ești un bonus. Pentru noi, boala surorii tale a fost un noroc. Și pentru tine, poate.

— Dar nu și pentru ea.

— Ia nu te mai văicări, zise Reacher. Trăiește, nu?

— Și eu mă bucur să vă văd pe voi, zise O'Donnell. După atâția ani.

— Cum ai intrat aici? întrebă Neagley.

O'Donnell se foi pe scaun, scoțând un cuțit cu arc dintr-un buzunar al sacoului și un boxer din celălalt.

— Cineva care poate trece cu astea de securitatea unui aeroport poate să pătrundă și într-o cameră de hotel, crede-mă.

— Cum ai trecut cu astea prin aeroport?

— Ăsta-i secretul meu, zise O'Donnell.

— Ceramice, zise Reacher. Nu se mai fabrică. Pentru că nu declanșează detectorul de metale.

— Corect, zise O'Donnell. Niciun pic de metal, cu excepția arcului cuțitului, care e totuși din oțel. Numai că e foarte mic.

— Mă bucur să te văd, David, zise Reacher.

— De asemenea. Însă mi-aș fi dorit să ne revedem în circumstanțe mai fericite.

— Circumstanțele tocmai au devenit cu cincizeci la sută mai fericite. Credeam că nu am mai rămas decât noi doi. Acum suntem trei.

— Ce știm?

— Foarte puține. Ai văzut ce scrie în raportul de autopsie. În afară de asta, mai știm că doi bărbați albi anonimi i-au răscolit biroul. Nu au găsit nimic, pentru că Franz își trimitea de unul singur materialele prin poștă, încontinuu. I-am găsit cutia poștală, am luat din ea patru stick-uri de memorie și mai avem doar o încercare să-i dibuim parola.

— Așa că apucă-te să te gândești la securitatea computerelor, zise Neagley.

O'Donnell inspiră adânc și își ținu respirația mai mult decât ar fi părut omeneste posibil. Pe urmă expiră încet. Era un vechi obicei de-al lui.

— Spuneți-mi ce cuvinte ați încercat până acum, zise el.

Neagley deschise carnetul de notițe la pagina respectivă și i-l întinse. O'Donnell își duse un deget la buze și citi. Reacher îl privi. Nu-l mai văzuse de unsprezece ani încheiați, dar nu se schimbase prea mult. Avea genul de păr de culoarea porumbului, în care nu se vedeau firele albe. Și genul de corp de ogar care nu lăsa să se vadă grăsimea. Costumul îi venea perfect. La fel ca Neagley, părea așezat, prosper și plin de succes. Părea că reușise în viață.

— Koufax nu a mers? întrebă el.

Neagley dădu din cap.

— A fost a treia încercare.

— Ar fi trebuit să fie prima, după ce văd lista asta. Franz era foarte legat de simboluri, zei, persoane pe care le admira, performanțe pe care le

idolatriza. Koufax este singurul de aici care corespunde modelului. Celelalte nume au doar o valoare sentimentală. Miles Davis poate, pentru că îi plăcea muzica, însă în cele din urmă considera că muzica nu este esențială.

— Muzica nu este esențială, dar baseball-ul este?

— Baseball-ul este o metaforă, zise O'Donnell. Un aruncător de talia lui Sandy Koufax, un om de o mare integritate, singur-singurel pe moviliță în Campionatul Mondial, o miză mare, așa voia Franz să se vadă pe sine. Probabil că el nu s-ar fi exprimat astfel, însă vă spun eu că parola lui trebuie să fie un demn depozitar al devotamentului lui. Și ar fi exprimată într-un mod brutal, de o manieră masculină, ceea ce ar însemna doar o poreclă, un patronimic.

— În regulă, și tu care crezi că ar fi?

— Este greu, dacă nu mai avem decât o singură încercare. Aș părea un prost absolut dacă aș greși. Și la urma urmelor ce-o să găsim pe stick-ul acela?

— Ceva ce credem că merita să fie ținut ascuns.

— Ceva pentru care cineva i-a rupt picioarele, zise Reacher. Iar el nu a spus nimic. I-a umplut de furie. Biroul lui arată de parcă a fost lovit de o tornadă.

— Și care este scopul nostru final?

— Să-i găsim și să-i distrugem. E suficient de bine pentru tine?

O'Donnell dădu din cap.

— Nu, zise el. Vreau să le ucid familiile și să urinez pe mormintele străbunilor lor.

— Nu te-ai schimbat.

— Sunt mai rău ca înainte. Tu te-ai schimbat?

— Dacă m-oi fi schimbat, sunt gata să revin la starea de dinainte.

O'Donnell zâmbi, scurt.

— Neagley, ce nu se face?

— *Nu te joci cu un investigator special.*

— Corect, zise O'Donnell. *Nu te joci.* Putem să primim niște cafea de la room-service?

Băură cafea tare, concentrată, din genul de cană gal- vanizată cum se mai găsește numai prin hotelurile vechi. Rămaseră tăcuți, însă fiecare știa că și ceilalți urmăreau aceleași cicluri mentale, făcând abstracție de ultima încercare de spargere a parolei, examinând direcția, încercând să găsească

o altă cale de ieșire, nereușind și luând-o apoi din nou de la capăt. În cele din urmă, O'Donnell puse cana jos și zise:

— E cazul să ne facem treaba sau să ne ridicăm de pe budă. Să pescuim sau să aruncăm momeala. Sau oricum ați vrea voi s-o spuneți. Haideți, să vă aud ideile.

— N-am nicio idee, zise Neagley.

— Zi tu, David, îl îndemnă Reacher. Îmi dau seama că ai ceva în minte.

— Ai încredere în mine?

— De-aici și până unde ai ateriza dacă te arunc eu. Adică până foarte departe, la cât ești de uscat. O să ai ocazia să afli cât de departe, dacă o dai în bară.

O'Donnell se ridică de pe scaun, își dezmoțî degetele și se apropie de laptopul de pe birou. Puse cursorul pe combo-ul de parolă de pe ecran și tastă șapte litere.

Inspiră și își ținu respirația.

Făcu o pauză.

Așteptă.

Apăsă tasta *enter*.

Ecranul laptopului se modifică.

Apăru un director de documente. Un cuprins. Mare, clar și limpede.

O'Donnell expiră.

Tastase: *Reacher*.

18

Reacher se întoarse de la laptop de parcă încasase o palmă și zise:

— O, Doamne, nu e drept.

— Îți plăcea de tine, zise O'Donnell. Te admira.

— E ca o voce din mormânt. E ca o chemare.

— Oricum, erai aici.

— Asta-nseamnă că sunt de două ori mai motivat. Acum nu mai pot să-l dezamăgesc.

— Oricum, nu intenționeai să-l dezamăgești.

— Prea multă tensiune.

— Nu există „prea multă tensiune”. Ne place tensiunea. Tensiunea ne înfioară.

Neagley era la birou, cu degetele pe tastatura laptop-ului, privind fix ecranul.

— Opt fișiere separate, zise ea. Șapte dintre ele conțin o grămadă de numere și al optulea, o listă de nume.

— Ia să văd ce nume, zise O'Donnell.

Neagley făcu clic pe o fereastră și deschise o pagină de procesare a cuvintelor. Cuprindea o coloană de opt nume. În capul listei, cu aldine și subliniat, era *Azhari Mahmud*. Apoi urmau patru nume occidentale:

Adrian Mount, Alan Mason, Andrew Macbride și Anthony Matthews.

— Inițialele sunt aceleași, zise O'Donnell. Numele din capul listei este arab, poate să fie de oriunde, din Maroc până în Pakistan.

— Sirian, zise Neagley. Eu așa aș zice.

— Ultimele patru nume sunt britanice, zise Reacher. Nu credeți? Mai curând decât americane, englezești sau scoțiene.

— Semnificația? întrebă O'Donnell.

— La prima vedere, zise Reacher, aș spune că una dintre verificările de cazier ale lui Franz a scos la iveală un sirian cu aceste patru alias-uri. Din cauza celor cinci seturi de inițiale comune. Cam stângaci, dar elocvent. Probabil că omul are cămăși cu monogramă. Și poate că numele false sunt britanice pentru că documentele sale sunt britanice, ceea ce îl scutește de genul de examinare minuțioasă pe care ar isca-o niște documente americane.

— Posibil, zise O'Donnell.

— Arată-mi numerele, zise Reacher.

Neagley închise documentul și deschise primul dintre tabelele de valori. Nu era altceva decât o listă de fracții, o coloană pe o pagină întregă. În capul listei era $10/12$. La capătul listei era $11/12$. Între ele erau douăzeci și ceva de fracții similare, inclusiv un $10/12$ care se repeta, plus un $12/13$ și un $9/10$.

— Următorul, zise Reacher.

Următorul tabel de valori era identic, în mare. O coloană lungă, începând cu $13/14$ și terminându-se cu $8/9$. Între ele, douăzeci și ceva de numere similare.

— Următorul, zise Reacher.

Al treilea tabel de valori era mai mult sau mai puțin la fel.

— Sunt date? întrebă O'Donnell.

— Nu, zise Reacher. Treisprezece-pe-paisprezece nu este dată nici în sistemul lună-zi, nici în sistemul zi-lună.

— Și atunci ce sunt? Doar fracții?

— Nu chiar. Zece-pe-doisprezece ar putea să fie scris cinci-pe-șase dacă ar fi fost o fracție obișnuită.

— Atunci înseamnă că sunt ca scorurile de la box.

— Pentru meciul iadului. Treisprezece pe paisprezece și doisprezece pe treisprezece ar presupune o mulțime de runde suplimentare și un scor final de trei cifre, probabil.

— Și atunci ce înseamnă?

— Arată-mi-l pe următorul.

Al patrulea tabel de valori cuprindea tot o listă lungă de fracții. Numitorii erau cam aceiași ca în primele trei, doisprezece, zece și treisprezece. Însă numărătorii erau în general mai mici. Era un și un $8/13$. Chiar și un $5/14$.

— Dacă sunt scoruri la box, cineva suferă o cădere, zise O'Donnell.

— Următorul, zise Reacher.

Tendința se păstra. Al cincilea tabel de valori avea un $3/12$ și un $4/13$. Cel mai mare era $6/11$.

— Cineva se îndreaptă către liga juniorilor, zise O'Donnell.

Al șaselea tabel avea $5/13$ cel mai mare scor și $3/13$, cel mai mic. Al șaptelea și ultimul erau cam la fel, variind între $4/11$ și $3/12$.

Neagley ridică privirea spre Reacher și zise:

— Tu să le descurci. Tu ești omul cifrelor. Și, la urma urmelor, Franz ți le-a adresat ție.

— Eu eram doar parola lui, zise Reacher. Atât și nimic mai mult. Nu a adresat nimic nimănui. Nu sunt mesaje. Le-ar fi făcut mai clare, dacă ar fi vrut să le comunice. Sunt notițe de lucru.

— Foarte criptice notițe de lucru.

— Nu poți să le printezi? Nu pot să gândesc dacă nu le văd pe hârtie.

— Pot să le printez la centrul de afaceri, de jos. De-asta stau acum în hoteluri ca acesta.

— De ce ar distruge cineva un birou, pentru o listă de numere? întrebă O'Donnell.

— Poate că nu pentru asta l-au distrus, zise Reacher. Poate căutau lista de nume.

Neagley închise tabelele și redeschise documentul text. *Azhari Mahmud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew Macbride, Anthony Matthews.*

— Așadar, cine este acest om? întrebă Reacher.

La distanță de trei fusuri orare, la New York, era cu trei ore mai târziu și bărbatul brunet de patruzeci de ani – care putea să fie indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian, israelian sau italian – stătea ghemuit pe pardoseala băii, în costisitoarea cameră a unui hotel de pe Madison Avenue. Ușa era închisă. Nu exista detector de fum în baie, dar exista un ventilator. Pașaportul britanic pe numele Adrian Mount ardea în vasul de toaletă. Ca de obicei, paginile interioare arseseră repede. Copertele roșii rigide ardeau mai greu. Pagina 31 era pagina de identitate laminată. Ardea cel mai greu dintre toate. Plasticul se curbă, se contorsionă și se topi. Bărbatul folosea foenul de pe peretele băii, de la distanță, pentru a întreține flăcările. Pe urmă folosi coada periutei de dinți ca să mărunțească cenușa și fragmentele de hârtie nearse. Aprinse încă un chibrit și căută orice fragment care mai putea să fie identificat.

Cinci minute mai târziu, Adrian Mount dispărea pe scurgere, iar Alan Mason cobora în stradă cu liftul.

19

Neagley se abătu pe la centrul de afaceri de la subsolul hotelului Beverly Wilshire și imprimă toate cele opt documente secrete ale lui Franz. Apoi li se alătură lui Reacher și O'Donnell pentru a lua prânzul la restaurantul din hol. Se așează între ei cu o expresie care îl făcu pe Reacher să creadă că retrăia momentele în care luaseră sute de mese în aceeași formulă.

Și Reacher făcea același lucru. Dar retrăia vremurile când erau îmbrăcați în uniforme de luptă șifonate, mâncau prin cluburi de ofițeri sau popote soioase ori împărțeau sandvișuri sau pizza pe câte-un birou metalic paradit. Acum, sentimentul de *dejă-vu* era afectat de noul context. Încăperea era slab iluminată, înaltă, stilată, plină de oameni care puteau să fie agenți din lumea filmului sau directori executivi. Chiar și actori. Neagley și O'Donnell păreau la ei acasă. Neagley era îmbrăcată în niște pantaloni negri largi, cu talia înaltă, și un tricou din bumbac atât de strâmt, încât părea al doilea strat de piele. Avea chipul bronzat și fără niciun cusur, iar machiajul era atât de subtil, încât parcă nici nu ar fi existat. O'Donnell purta costum gri și vag lucios, iar cămașa era albă, proaspătă, imaculată, cu toate că probabil o îmbrăcase la patru mii cinci sute de kilometri distanță. Avea o cravată cu dungi, corectă, cu un nod perfect.

Reacher era îmbrăcat cu o cămașă cu două numere mai mici, cu o ruptură pe mânecă și o pată pe piept. Avea părul lung, jeanșii ieftini și

pantofii scâlciți, și nu și-ar fi putut permite să plătească ceea ce comandase. Nu și-ar fi putut permite să plătească nici măcar apa norvegiană pe care o bea.

Trist, spusese el, referindu-se la Franz, când văzuse biroul distrus. *Cum fusese posibil să ajungă de la marea mașinărie kaki la așa ceva?* Ce credeau oare Neagley și O'Donnell despre el?

— Arată-mi paginile cu numerele, zise el.

Neagley îi întinse peste masă șapte foi de hârtie. Le numerotase cu creionul, în colțul din dreapta sus, în ordine. Reacher le trecu în revistă pe toate, de la unu la șapte, rapid, căutând să vadă care era impresia generală pe care i-o produceau. Un total de 183 de fracții propriu-zise, niciuna nefiind redusă. Propriu-zise în sensul că numărătorul, adică numărul de sus, era peste tot mai mic decât numitorul, numărul de dedesubt. Nereduse în sensul că și $8/10$ nu erau exprimate ca $5/6$ și $4/5$, așa cum ar fi trebuit dacă s-ar fi respectat întocmai convenția aritmetică.

Prin urmare, nu erau nici pe departe niște fracții adevărate. Erau scoruri sau rezultate, ori evaluări ale unor performanțe. Indicau faptul că *în zece ocazii din douăsprezece sau în opt ocazii din zece se întâmplase ceva anume.*

Sau nu se întâmplase.

Erau sistematic douăzeci și șase de scoruri pe fiecare pagină, cu excepția celei de a patra foi, pe care erau douăzeci și șapte.

Scorurile, rezultatele, raporturile sau orice ar fi fost ele de pe primele trei foi păreau destul de sănătoase. Exprimate ca medie de lovituri reușite sau ca procentaj de victorii, erau cuprinse între un bun 0,870 și un excelent 0,907. Pe urmă venea la rând o scădere dramatică pe cea de-a patra foaie, pe care media părea să fie 0,574. A cin- cea, a șasea și a șaptea foaie deveneau din ce în ce mai dezastruoase, cu medii de 0,368, apoi 0,308 și un 0,307.

— Ai reușit să pricepi ceva?

— N-am nicio idee, zice Reacher. Mi-aș fi dorit ca Franz să fie aici să ni le explice.

— Dacă el ar fi fost aici, n-am mai fi fost noi aici.

— Am fi putut să fim. Am fi putut să ne adunăm cu toții din când în când.

— Ca o reuniune a clasei?

— Poate c-ar fi fost haios.

O'Donnell ridică paharul și zise:

— Pentru prietenii absenți.

Neagley îl ridică pe al ei. Reacher pe al lui. Băură apa care înghețase în vârful unui ghețar norvegian în urmă cu zece mii de ani și apoi coborâse încet-încet, de-a lungul secolelor, până se topise, dând naștere unor izvoare și torente pe munți; băură în amintirea celor patru prieteni, cinci, dacă-l includeau și pe Stan Lowrey, pe care presupuneau că nu aveau să-i mai vadă niciodată.

Însă presupunerea lor era greșită. Unul dintre prietenii lor tocmai urcase în avion în Las Vegas.

20

Un ospătar le aduse comenzile. Somon pentru Neagley, pui pentru Reacher, ton pentru O'Donnell, care zise:

- Presupun că ați fost acasă la Franz.
- Ieri, zise Neagley. În Santa Monica.
- Ați găsit ceva pe-acolo?
- O văduvă și un copil fără tată.
- Și altceva?
- Nimic care să însemne ceva.
- Ar trebui să vizităm toate locuințele. Mai întâi a lui Swan, pentru că este cel mai aproape.
- Nu-i știm adresa.
- N-ați întrebat-o pe tipa de la New Age?
- La ce bun? Nu ne-ar fi spus-o. A fost foarte corectă.
- Puteai să-i rupi un picior.
- Așa era pe vremuri...
- Swan era căsătorit? Întrebă Reacher.
- Nu cred, zise Neagley.
- Era prea urât, zise O'Donnell.
- Tu ești căsătorit? Îl întrebă Neagley.
- Nu.
- Vezi?
- Dar exact din motivul opus. Aș fi îndurerat prea multe persoane nevinovate.

— Am putea să mai încercăm o dată chestia aia cu UPS-ul, zise Reacher. Probabil că Swan primea pachete acasă, dacă nu era căsătorit, probabil că și-a mobilat locuința din cataloage. Nu mi-l pot imagina umblând prin magazine să cumpere scaune, mese, cuțite sau furculițe.

— În regulă, zise Neagley.

Își luă telefonul celular să sune la Chicago, chiar de la masă, semănând mai mult decât oricând cu un director executiv din industria filmului.

O'Donnell se aplecă în față, îl privi pe Reacher și îi spuse:

— Poți să-mi refaci și mie cronologia puțin?

— Femeia-dragon de la New Age a zis că Swan a fost concediat acum mai bine de trei săptămâni. Să zicem douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de zile. Acum douăzeci și trei de zile, Franz a plecat de acasă și nu s-a mai întors. Soția lui a sunat-o pe Neagley la două săptămâni după găsirea cadavrului.

— Motivul fiind...

— Pur și simplu, să o înștiințeze. Ea se bazează pe ajutoarele șerifului din regiunea unde s-a întâmplat.

— Ce fel de femeie e?

— Genul de civil get-beget. Seamănă cu Michelle Pfeiffer. Aproape că ne poartă pică pentru că am fost atât de buni prieteni cu soțul ei. Băiatul lor e leit taică-su.

— Bietul copil!

Neagley își acoperi telefonul cu palma și zise:

— Avem numerele de celular ale lui Sanchez, Orozco și Swan.

Căută cu o singură mână în geantă și scoase hârtie și un pix. Notă numerele, fiecare din câte zece cifre.

— Folosește-le ca să afli adresele, zise Reacher.

— Nu ne sunt de niciun ajutor, zise Neagley scuturând din cap. Ale lui Sanchez și Orozco sunt numere de la firmă, iar al lui Swan ne duce înapoi la New Age.

Întrerupse legătura cu omul ei din Chicago și formă numerele pe care le notase, unul după altul.

— Direct la mesageria vocală, zise ea. Telefoanele sunt închise toate.

— Inevitabil, zise Reacher. Bateriile lor s-au descărcat de-acum trei săptămâni.

— Nu suport să le aud vocile, zise ea. Știi, îți înregistrezi formula pentru cutia de mesaje și nu ai absolut nicio idee ce îți se va întâmpla.

— O fărâma de nemurire, zise O'Donnell.

Un piccolo le luă farfuriile. Ospătarul reveni cu meniurile de desert. Reacher trecu în revistă o listă de prăjituri mai scumpe decât o noapte la un motel din multe zone ale Statelor Unite.

— Eu nu vreau nimic, zise el.

Se gândi că Neagley o să-l forțeze să comande ceva, dar interveni telefonul ei celular. Neagley răspunse, ascultă și notă ceva pe hârtie.

— Adresa lui Swan, zise ea. Santa Ana, în apropiere de grădina zoologică.

— Haideți s-o luăm din loc, zise O'Donnell.

Luară mașina lui, o berlină cu patru uși închiriată de la Hertz, dotată cu sistem de navigație GPS, și începură șerpuirea lentă către sud-est, spre autostrada 5.

Bărbatul pe nume Thomas Brant îi urmări plecând. Fordul lui, Crown Vie, era parcat la o stradă distanță, iar el ședea pe o bancă de la intrarea pe Rodeo Drive, înconjurat de două sute de turiști. Îl sună pe celular pe Curtis Mauney, șeful lui.

— Acum sunt trei, zise el. Totul merge ca uns. E ca o reunire a clanurilor.

La nici patruzeci de metri spre vest, bărbatul în costum albastru-închis îi urmări și el plecând. Se lăsase în jos în Chrysler-ul albastru, în parcare a unui coafor de pe Wilshire. Își sună șeful și-i spuse:

— Acum sunt trei. Cred că nou-venitul e O'Donnell. Prin urmare, vagabondul e Reacher. S-ar părea că au pus botul pe os.

Iar la patru mii cinci sute de kilometri distanță, în New York, bărbatul de patruzeci de ani cu părul negru era în birourile comune ale liniilor aeriene de la intersecția dintre Park Avenue și strada 42nd Street. Cumpără un bilet dus-întors cu opțiune pentru un zbor de pe Laguardia în Denver, Colorado. Plăti cu un card Visa Platinum pe numele Alan Mason.

21

Santa Ana este departe, către sud-est, dincolo de Anaheim, în Orange County. Districtul propriu-zis se află la treizeci de kilometri vest de munții Santa Ana, de unde vin și vânturile de tristă faimă. Din când în când, încep să bată, uscate, fierbinți, nedându-se duse și înnebunind întregul Los Angeles. Reacher le văzuse efectele de câteva ori. O dată, era în oraș, după o întâlnire cu militari din U.S. Marine Corps la Câmp Pendleton. Altă dată, venise într-o permisie de un weekend de la Fort Irwin. Fusesse martorul câtorva încăierări minore prin baruri, care se încheiaseră cu crime brutale. Văzuse cum arderea unei felii de pâine prăjită se soldase cu violență

domestică, închisoare și divorț. Văzuse un tip bătut cu bâta până fusese lăsat la pământ, pentru că mergea prea încet pe trotuar.

Însă în ziua aceea, nu bătea deloc vântul. Aerul era fierbinte, calm, maroniu și greu. GPS-ul închiriat de O'Donnell avea o voce feminină politicoasă și insistentă, care i-a scos de pe autostrada 5 și i-a dus la sud de grădina zoologică, exact în partea cealaltă față de Tustin. Pe urmă îi conduse prin rețeaua spațioasă de străzi către Muzeul de Artă Orange County. Înainte să ajungă acolo, le indică să vireze la stânga și la dreapta și apoi din nou la stânga și le spuse că se apropiau de destinație. Pe urmă le spuse că ajunseseră.

Ceea ce, în mod evident, era adevărat.

O'Donnell opri lângă o cutie poștală aflată lângă trotuar și semănând cu o lebădă. Era o cutie metalică modelul standard al poștei americane, așezată pe un stâlp din lemn, vopsită într-un alb strălucitor. De-a lungul părții superioare era atașată o figurină verticală tăiată dintr-o scândură. Figurina avea un gât lung și grațios, spatele zimțat și coada ridicată semeț în sus. Și ea era vopsită în alb, cu excepția ciocului, care era portocaliu-închis, și a ochiului, care era negru. Însă în ansamblu, cutia poștală sugerând corpul unei păsări era o reprezentare destul de reușită.

— Spuneți-mi că nu Swan e autorul, zise O'Donnell.

— Nepot sau nepoată, zise Neagley. Probabil că este un dar pentru casă nouă.

— Pe care a fost obligat să-l folosească în eventualitatea că acela care i l-a dăruit vine în vizită.

— Eu cred că e drăguț.

În spatele cutiei poștale, o alee betonată pentru parcat mașina ducea la o poartă dublă încadrată de un gard de un metru și ceva. Paralel cu aleea se întindea o fâșie de beton mai îngustă, care ducea la o poartă simplă. Gardul era făcut din sârmă îmbrăcată în plastic. Toți cei patru stâlpi ai porților aveau deasupra niște ananași miniaturali din aliaj metalic. Ambele porți erau închise. Pe ambele erau niște tăblițe pe care scria *câine rău!* cumpărate din magazin. Aleea ducea la un garaj cu un singur loc, lipit de casă. Poteca îngustă ducea la intrarea din față a unui mic bungalou cu tencuială din stuc, vopsit într-un maro ars de soare. Ferestrele aveau deasupra streșini din tablă ondulată, asemenea unor sprâncene. Deasupra ușii se afla ceva asemănător, mai îngust și mai sus. În ansamblul său, casa era serioasă, severă, așa cum se cade, lipsită de frivolitate. Masculină.

Și pașnică, și liniștită.

— Pare pustie, zise Neagley. De parcă n-ar fi nimeni acasă.

Reacher încuviință din cap.

În curtea din față nu era decât iarbă. Nicio plantă. Nicio floare. Niciun tufiș. Iarba părea uscată și cam mare, ca și cum un proprietar meticulos ar fi încetat cu trei săptămâni în urmă să o mai ude și să o mai tundă.

Nu era vizibil niciun fel de sistem de alarmă.

— Hai să aruncăm o privire, zise Reacher.

Coborâra din mașină și se îndreptară către poarta simplă. Nu era încuiată, și nici nu avea lanțul pus. Merseă până la ușă. Reacher apăsă butonul soneriei. Așteptară. Niciun răspuns. În jurul casei era o potecă îngustă din dale. O porniră pe ea în sens invers acelor de ceasornic. Într-o parte a garajului se afla o intrare pentru personal. Era încuiată. Pe peretele din spate al casei era ușa de la bucătărie. Și ea era încuiată. Avea jumătatea de sus formată dintr-un singur panou din sticlă. Prin el se vedea o bucătărie mică, de modă veche, nerenovată poate de patruzeci de ani, dar curată și eficientă. Niciun semn de dezordine. Nicio farfurie murdară. Aparat electrocasnice protejate cu email verde pestriț. O masă mică și două scaune. Vasele pentru câine așezate ordonat unul lângă celălalt pe podeaua acoperită cu linoleum verde.

Dincolo de intrarea în bucătărie era o ușă glisantă, cu o treaptă care dădea într-o verandă mică din beton.

Veranda era pustie. Ușa glisantă era încuiată. În spatele ei, draperiile erau trase pe jumătate. Un dormitor folosit probabil drept cameră de lucru.

Cartierul era liniștit. Casa era pustie și scufundată în liniște, mai puțin un zumzet slab subliminal, care îi zbârli părul pe brațe lui Reacher și trase un semnal de alarmă în străfundurile minții sale.

— Ușa de la bucătărie? întrebă O'Donnell.

Reacher încuviință din cap. O'Donnell vârî mâna în buzunar și scoase la iveală boxul de bronz. Mai exact, tehnic vorbind, din ceramică. Dar nu avea nimic în comun cu cănille și farfuriile. Era făcut dintr-un fel de pulbere minerală cu compoziție complexă, presată cu o forță uriașă și întărită cu adezivi epoxidici. Probabil că era mai dur decât boxurile din oțel și cu siguranță era mai dur decât bronzul. Iar procesul de turnare permitea crearea unor forme periculoase pe suprafața lui de lovire. Să fii lovit de un asemenea dispozitiv mânuit de un tip masiv ca David O'Donnell ar fi echivalat cu a fi lovit de o bilă de bowling ghintuită cu colți de rechin.

O'Donnell și-l potrivea în mână și strânse pumnul. Se apropie de ușa bucătăriei și lovi sticla cu dosul palmei, aproape cu blândețe, ca și cum ar fi

vrut să atragă atenția cuiva dinăuntru fără să-l sperie. Sticla se sparse și un ciob triumphiular căzu în bucătărie.

Coordonarea lui O'Donnell fusese atât de bună, încât încheieturile degetelor sale se opriră înainte să ajungă la marginile neregulate ale spărturii din sticlă. Mai lovi de două ori și făcu o gaură suficient de mare pentru a-și putea strecura mâna înăuntru. Pe urmă își scoase boxul, își suflecă mâneca peste antebraț, strecură mâna prin spărtură și răsuci clanța din interior.

Ușa se deschise.

Nicio alarmă.

Reacher intră primul. Făcu doi pași și se opri. Înăuntru, zumzetul pe care îl auzise de afară era mai tare. Și plutea un miros în aer. Ambele erau inconfundabile. Auzise sunete similare și simțise mirosuri asemănătoare de mai multe ori decât ar fi vrut să-și amintească.

Zumzetul sugera un milion de muște cuprinse de nebunie.

Mirosul era de carne moartă, putrezită și descompusă, din care se preling lichide respingătoare și gaze.

Neagley și O'Donnell se înghesuiră în urma lui. Și se opriră.

— Oricum, știam, zise O'Donnell, poate pentru el. Nu este un șoc.

— Întotdeauna este un șoc, zise Neagley. Sper că va fi întotdeauna.

Neagley își acoperi gura și nasul. Reacher se apropie de ușa de la bucătărie. Pe pardoseala holului nu era nimic. Însă mirosul era mai puternic acolo și zgomotul la fel. Muște rătăcite, mari, albastre și lucioase, zburau bâzâind, repezindu-se și lovindu-se de pereți cu zgomote slabe ca de hârtie. Intrau și ieșeau pe o ușă întredeschisă.

— Baia, zise Reacher.

Casa era împărțită ca a lui Calvin Franz, dar era mai mare pentru că locurile de teren erau mai mari în Santa Ana decât în Santa Monica. Teren mai ieftin, mai multe posibilități. Există un hol central și fiecare încăpere era o încăpere adevărată, nu doar un colț al unui spațiu deschis. Bucătăria în spate, sufrageria în față, despărțite de o debara. De cealaltă parte a holului, două dormitoare despărțite de baie.

Împosibil de spus de unde venea mirosul. Umplea casa.

Însă muștele erau interesate de baie.

Aerul era fierbinte, respingător. Niciun zgomot, cu excepția muștelor frenetice. Pe obiectele din baie, pe pardoseală, pe pereții tapetați, pe lemnul gol al ușii.

— Stați aici, zise Reacher.

Înaintă pe hol. Doi pași. Trei. Se opri în dreptul băii. Împinse ușor ușa cu piciorul. Un nor negru de muște furioase se repeziră la el. Se dădu înapoi, lovind aerul cu mâinile. Reveni. Lovi ușa tot cu piciorul, dar de data asta o deschise complet. Bătu din nou aerul cu mâinile și căută să distingă ceva prin norul de muște.

Pe pardoseală zăcea un leș.

Un câine.

Cândva fusese un ciobănesc german, mare, frumos, de patruzeci și cinci de kilograme, poate de cincizeci. Zăcea pe o parte. Avea botul deschis. Muștele stăteau pe limba lui, pe nas și în ochi, și se ospătau.

Reacher intră în baie. În jurul lui, muștele roiau. În cadă nu era nimic. Toaleta era goală. Toată apa se evaporase din ea. Pe bară, prosoapele erau nederanjate. Pe pardoseală, pete maronii uscate. Nu de sânge. Scurgeri din sfincterele rămase fără control ale cadavrului.

Reacher ieși din baie.

— E câinele lui, zise el. Verificați celelalte camere și garajul.

Nici în celelalte camere și nici în garaj nu găsiră nimic. Niciun semn de luptă sau dezordine, nici urmă de Swan. Se adunară pe hol. Muștele se întorseseră în baie să-și vadă mai departe de treburi.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Neagley.

— Swan a plecat, zise O'Donnell. Nu s-a mai întors. Câinele a murit de foame.

— A murit de sete, zise Reacher.

Niciunul nu spuse nimic.

— Bolul de apă din bucătărie este uscat, zise Reacher. Pe urmă a băut cât a putut din toaletă. Probabil că a rezistat o săptămână.

— Îngrozitor, zise Neagley.

— Cred și eu. Îmi plac câinii. Dacă aș avea o casă a mea, aș ține trei sau patru. O să închiriem un elicopter și o să-i aruncăm pe indivizii ăștia unul după altul, tocați mărunți.

— Când?

— Curând.

— O să ne trebuiască ceva mai mult decât avem acum, zise O'Donnell.

— Atunci hai să începem să căutăm, zise Reacher.

Luară câteva bucățele de șervețele de bucătărie, făcură din ele niște biluțe și și le îndesară în nări ca să se apere de mirosuri. Se apucară să

caute îndelung, serios. O'Donnell luă bucătăria, Neagley sufrageria. Reacher luă dormitorul lui Swan.

Nu găsiră nimic semnificativ în niciunul din aceste trei locuri. Făcând cu totul abstracție de soarta câinelui, era clar că Swan plecase cu gândul că avea să se întoarcă. Mașina de spălat vase era plină pe jumătate de farfurii nespălate. În frigider era mâncare, iar în coșul din bucătărie era gunoi. Pijamaua era împăturită sub pernă. Pe noptieră se afla o carte citită până la jumătate. Ca semn de carte era pusă o carte de vizită a lui Swan: *Anthony Swan, Armata Statelor Unite (rezervă), Director adjunct al Serviciului de Securitate Corporatistă, New Age Defense Systems, Los*

Angeles, California. Jos pe cartea de vizită era trecută o adresă de e-mail și același număr de telefon direct pe care îl încercaseră de atâtea ori Neagley și Reacher.

— Mai exact, ce anume produce New Age? întrebă O'Donnell.

— Bani, zise Reacher. Cu toate că mai puțin decât pe vremuri, presupun.

— Are un produs sau este vorba numai despre cercetare?

— Femeia cu care am vorbit a pretins că fabrică și ceva pe nu-știu-unde.

— Mai exact unde?

— N-avem nici cea mai mică idee.

Toți trei luară împreună la mână cel de-al doilea dormitor. Cel din spatele casei, cu perdelele trase și cu treapta care dădea pe terasa goală. În încăperea era un pat, deci era clar că încăperea fusese folosită mai ales ca loc de odihnă. Mai erau acolo un birou, un telefon și un fișet, iar un perete întreg era acoperit cu rafturi pe care erau înghesuite tot felul de nimicuri de genul celor pe care le colecționează o persoană sentimentală.

Începură cu biroul. Trei perechi de ochi, trei evaluări diferite. Nu găsiră nimic. Trecură la fișet. Era plin de genul de hârțogăraie pe care o păstrează orice proprietar. Impozitele pe proprietate, asigurări, cecuri anulate, facturi achitate, rețete. Există și o secțiune personală. Asigurări sociale, impozite pe venit, de stat și federale, un contract de angajare la New Age Defense Systems, fluturași de salariu. S-ar fi zis că Swan ducea o viață decentă. Într-o singură lună câștiga mai mult decât i-ar fi fost suficient lui Reacher cel puțin un an și jumătate.

Erau și niște chestii de la veterinar. Câinele fusese o femelă. Numele ei fusese Maisi și avea vaccinurile făcute la zi. Era bătrână, dar sănătoasă tun. Mai erau niște pliante de la o organizație care se numea Oamenii pentru Tratatamentul Etic al Animalelor. Swan era donator al acestei organizații.

Contribuise cu sume serioase. Însemna că era o cauză meritorie, conchise Reacher. Swan nu era fraierul nimănui.

Verificară rafturile. Dădură peste o cutie de pantofi plină cu fotografii. Fotografii ocazionale din viața și cariera lui Swan. Maiși apărea și ea în unele dintre ele. Reacher, Neagley și O'Donnell apăreau în altele, și Franz, și Karla Dixon, și Sanchez, și Orozco, și Stan Lowrey. Toate erau fotografii vechi, în care ei erau juni, deosebiți fundamental unii de ceilalți, plini de tinerețe, de vigoare și preocupați. Mai erau și grupuri de colegi, câte doi și câte trei, din birourile și popotele brigăzii, în toate colțurile lumii. Una dintre ele era un portret de grup, toți nouă îmbrăcați în uniforme de gală, după o ceremonie de citație pe unitate. Reacher nu-și mai amintea cine făcuse fotografia. Un fotograf oficial, probabil. Nu-și mai amintea nici pentru ce fusese făcută citatia.

— Trebuie să o luăm din loc, zise Neagley. Este posibil să ne fi văzut vecinii.

— Avem o cauză probabilă, zise O'Donnell. Un prieten care locuiește singur, nu a răspuns nimeni când am bătut la ușă, dinăuntru venea un miros fetid.

Reacher se duse la birou și luă receptorul. Apăsă tasta de repetare a ultimului apel. Se auzi o succesiune rapidă de semnale electronice, circuitele amintindu-și care fusese ultimul număr apelat. Pe urmă țâraitul telefonului la celălalt capăt al liniei. Răspunse Angela Franz. Reacher îl auzea pe Charlie în fundal. Puse receptorul în furcă.

— Ultimul apel a fost la Franz, zise el. Acasă, în Santa Monica.

— Răspundea la apel, zise O'Donnell. Știam asta deja. Nu ne e de niciun ajutor.

— Nimic din ce e aici nu ne e de niciun folos, zise Neagley.

— Dar s-ar putea să ne fie de folos ce nu e aici, zise Reacher. Bucata din Zidul Berlinului nu-i aici. Nu e nicio cutie cu lucrurile din biroul de la New Age.

— Și în ce fel ne ajută asta?

— S-ar putea să ne dea un indiciu cronologic. Ești concediat, îți strângi lucrurile, le arunci în portbagajul mașinii, cât le lași acolo înainte să le duci în casă și să te ocupi de ele?

— O zi, poate două, zise O'Donnell. Unul ca Swan s-ar fi înfuriat rău de tot dacă i se întâmpla una ca asta, dar în esență avea o personalitate foarte echilibrată. Ar fi înghiți toată treaba și trecea mai departe destul de rapid.

— Două zile?

— Maximum.

— Prin urmare, toate astea s-au petrecut la două zile după ce a fost concediat de la New Age.

— Și în ce fel ne ajută asta? întrebă din nou Neagley.

— Habar n-am, zise Reacher. Dar cu cât știm mai multe, cu atât mai norocoși s-ar putea să fim.

Plecară prin bucătărie și închiseră ușa, dar nu o încuiară la loc. N-ar fi avut niciun rost. Fereastra spartă făcea ca gestul să fie inutil. O luară pe poteca din dale care ocolea garajul și dădea în alee. Se îndreptară spre trotuar. Era un cartier liniștit. Ca un dormitor. Nu mișca nimic. Reacher scrută strada în sus și în jos, căutând vecini băgăreți, dar nu văzu pe nimeni. Niciun gură-cască, niciun curios ascuns în spatele perdelelor.

Însă văzu un Ford Crown Victoria cafeniu parcat la patruzeci de metri distanță.

Cu fața spre ei.

Iar la volan se afla cineva.

22

— Opriți-vă ca din întâmplare și întoarceți-vă, ca și cum ați vrea să mai aruncați o ultimă privire casei. Continuați să vorbiți, spuse Reacher.

O'Donnell se întoarse.

— Parcă ar fi cartierul ofițerilor căsătoriți de la Fort Hood, zise el.

— Cu excepția cutiei poștale, zise Reacher.

Neagley se întoarse și ea.

— Mie îmi place, zise ea. Cutia poștală, vreau să spun.

— E un Crown Vie parcat la patruzeci de metri vest, pe trotuar. E pe urmele noastre. Pe urmele lui Neagley, ca să fiu mai exact. Era la post când m-am întâlnit cu ea pe Sunset Boulevard și era în continuare la post lângă casa lui Franz. Iar acum e aici.

— Ai idee cine poate să fie? întrebă O'Donnell.

— Habar n-am, zise Reacher. Dar cred că a venit vremea să aflăm.

— Cum făceam pe vremuri?

Reacher încuviință din cap.

— Exact ca pe-atunci. Conduc eu.

Aruncară o ultimă privire casei lui Swan și apoi se întoarseră și se îndreptară agale spre trotuar. Urcară în mașina închiriată de O'Donnell, cu Reacher la volan, Neagley alături de el și O'Donnell în spatele lui. Fără centuri de siguranță.

— Să nu-mi bușești mașina, zise O'Donnell. Nu am asigurare extinsă.
— Păcat, zise Reacher. Întotdeauna e o măsură înțeleaptă de prevedere.
Porni motorul și se depărtă încet de trotuar. Se asigură mai întâi în față și apoi în oglinda retrovizoare.

Nu venea nicio mașină.

Învărti volanul cu repeziciune și călcă pedala de accelerație, făcând un viraj rapid în ac de păr. Apăsă din nou pedala și accelera pe treizeci de metri. Călcă apoi pedala de frână cu toată puterea și O'Donnell sări la un metru în fața Fordului Crown Vie, iar Reacher călcă ambreiajul și frână din nou, oprindu-se exact în dreptul portierei șoferului. O'Donnell ajunsese deja la geamul pasagerului. Reacher sări jos din mașină, iar O'Donnell sparse geamul pasagerului cu boxul și-l făcu pe șofer să o ia la goană pe cealaltă parte a mașinii, drept în brațele lui Reacher. Reacher îl lovi o dată în stomac și încă o dată în față, rapid și puternic. Șoferul se izbi de laterală mașinii sale și căzu în genunchi. Reacher își alese locul și-i dădu o a treia lovitură, un cot puternic în tâmplă. Șoferul căzu într-o parte, încet, ca un copac smuls din rădăcini. Ajunse înghesuit în spațiul dintre pragul Fordului Crown Vie și asfalt. Întins pe spate, inert, inconștient, cu nasul spart sângerându-i puternic.

— Ia te uită, metoda noastră funcționează încă, zise O'Donnell.

— Atâta vreme cât îmi revine tot mie partea cea mai grea, zise Reacher.

Neagley apucă de faldurile largi ale hainei sport pe care o purta șoferul și-l întoarse pe acesta pe-o parte, astfel încât sângele care îi curgea din nas să i se scurgă pe haine, să nu i se adune în gât. Nu avea niciun rost să-l lase să se înece. Pe urmă îi desfăcu haina, căutându-i buzunarele.

Și deodată se opri.

Pentru că șoferul purta un ham de umăr. Un model vechi și îndelung folosit, din piele neagră. Iar în el se afla un Glock 17. La pantaloni purta curea. De curea era prins suportul pentru încărcătorul de rezervă. Și un suport plat cu o pereche de cătușe din oțel inoxidabil în el.

Modelul pentru poliție.

Reacher aruncă o privire în interiorul mașinii. Locul pasagerului era plin de cioburi de sticlă. Sub bord era montată o stație radio. Nu de genul celor folosite de taximetriști.

— Rahat, zise Reacher. Tocmai i-am făcut felul unui polițist.

— Tu ai fost responsabil cu partea mai grea, zise O'Donnell.

Reacher se lăsă pe vine și-și puse degetele pe gâtul șoferului. Îi luă pulsul. Îl găsi, puternic și regulat. Șoferul respira. Avea nasul grav

tamponat, ceea ce putea să constituie o problemă estetică de viitor, dar oricum, nici înainte nu fusese prea arătos.

— De ce se ținea după noi? întrebă Neagley.

— La asta o să ne gândim mai încolo, zise Reacher. Când o să fim foarte departe de locul ăsta.

— De ce trebuia să-l lovești așa de tare?

— Eram furios din cauza câinelui.

— Nu e el de vină.

— Asta o știi acum.

Neagley scotoci prin buzunarele șoferului. Scoase o legitimație din piele. În interiorul ei era prinsă o insignă cromată, față în față cu un card laminat, aflat în spatele unei ferestre din plastic albicios.

— Îl cheamă Thomas Brant, zise ea. E ajutor de șerif din districtul Los Angeles.

— Aici suntem în Orange, zise O'Donnell. Nu e în jurisdicția lui. După cum nu era nici pe Sunset și nici în Santa Monica.

— Și crezi că asta o să ne fie de ajutor?

— Nu prea mult.

— Hai să-l așezăm frumos și să o ștergem de aici, zise Reacher.

O'Donnell îl apucă pe Brant de picioare și Reacher de umeri și-l înghesuiră pe bancheta din spate a mașinii, îl întinseră și-l așezară în poziția pe care paramedicii o numesc poziție de revenire, pe o parte, cu un genunchi flexat, ca să poată să respire și să nu se sufocă. Fordul Crown Vie era spațios. Motorul era oprit și prin geamul spart venea suficient aer proaspăt.

— O să-și revină, zise O'Donnell.

— N-are încotro, zise Reacher.

Închiseră portiera și se întoarseră în mașina lor. Rămăsese în mijlocul drumului, cu trei uși deschise și motorul pornit. Reacher urcă în spate. O'Donnell la volan. Neagley se așază alături de el. Vocea politicoasă a GPS-ului începu să-i îndrume înapoi către autostradă.

— Ar trebui să înapoiem mașina asta, zise Neagley. Chiar acum. Și apoi Mustangul meu. În mod sigur are ambele numere de înmatriculare.

— Și pe urmă cu ce-o să mergem? întrebă Reacher.

— E rândul tău să închiriezi ceva.

— Nu am permis.

— Atunci va trebui să luăm taxiul. Trebuie să ne ștergem urmele.

— Asta înseamnă să schimbăm și hotelul.

— Asta e!

GPS-ul nu permitea schimbarea destinației în mers. O chestie din construcție. O'Donnell trase pe dreapta, opri și schimbă destinația: din Beverly Wilshire spre sucursala Hertz din aeroportul LAX. Aparatul prelucră schimbarea. Urmă o pauză de o secundă, timp în care afișă mesajul *Se calculează traseul*, după care vocea calmă reveni și îi spuse lui O'Donnell să întoarcă și să se îndrepte către vest în loc de est, către șoseaua 405 în loc de autostrada 5. Traficul era relaxat pe șoselele alternative și aglomerat pe autostradă. Se înainta cu greu.

— Spune-mi ce-ai făcut ieri, îi zise Reacher lui Neagley.

— Ce-am făcut ieri?

— Da, ce-ai făcut ieri.

— Am sosit la LAX cu avionul și am închiriat mașina. M-am dus la hotelul de pe Wilshire. M-am cazat. Am lucrat o oră. Pe urmă m-am dus la Denny's, pe Sunset. Și te-am așteptat.

— Înseamnă că ai avut „codiță” chiar de la aeroport.

— Asta e clar. Dar întrebarea este de ce?

— Nu, asta e a doua întrebare. Prima întrebare este *cum*? Cine știa când și unde o să aterizezi?

— Evident, polițistul. Mi-a pus numele la index și Securitatea Internă l-a pus la curent imediat cum mi-am cumpărat biletul.

— În regulă, dar de ce?

— Lucrează la cazul lui Franz. Ajutoarele șerifului din Los Angeles. Se știa că suntem cunoștințe.

— Cu toții suntem cunoștințe.

— Eu am sosit prima.

— Așadar, suntem suspecti?

— Poate. În lipsa altora.

— Cât de proști trebuie să fie?

— Sunt absolut normali. Chiar și noi am căuta printre cunoștințe dacă am fi în locul lor.

— Nu te joci cu investigatorii speciali, zise Reacher.

— Corect, răspuse Neagley. Dar noi tocmai ne-am „jucat” cu ajutoarele șerifului din Los Angeles. Într-un stil de zile mari. Sper doar să nu aibă și ei un slogan similar.

— Poți să pui pariu pe ce vrei tu că nu au.

LAX era o harababură gigantică, de anvergură. Ca toate aeroporturile pe care le văzuse Reacher vreodată, era în permanență terminat doar pe jumătate. O'Donnell șerpui printre zonele în construcție, pe drumuri periferice și ajunse la recepția mașinilor închiriate. Diferitele firme erau înșirate una după alta, cea roșie, cea verde, cea albastră și, la capătul rândului, galbenul Hertz. O'Donnell parcă la capătul unui rând lung, bară-la-bară, și un bărbat purtând bluza companiei se grăbi să vină să scaneze un cod de bare de pe geamul din spate, cu un cititor portabil. Și cu asta basta, închirierea luase sfârșit. Lanțul fusese întrerupt.

— Și acum ce facem? întrebă O'Donnell.

— Acum luăm autobuzul până la terminal și găsim un taxi, zise Neagley. Pe urmă achităm nota la hotel și noi doi ne întoarcem aici cu Mustangul meu. Reacher caută un alt hotel și începe să se ocupe de numerele alea. În regulă?

Dar Reacher nu răspunse. Se uita în capătul celălalt al parcării, de partea cealaltă a vitrinei biroului de închirieri autovehicule. La șirul de oameni dinăuntru.

Zâmbea.

— Ce-i? întrebă Neagley. Reacher, ce s-a întâmplat?

— Acolo, înăuntru, zise Reacher. A patra de la rând. O vezi?

— Pe cine să văd?

— O femeie scundă, brunetă? Sunt sigur că e Karla Dixon.

23

Reacher, Neagley și O'Donnell traversară parcare în grabă, din ce în ce mai siguri, cu fiecare pas. Când ajunseră la zece metri de vitrina biroului, erau absolut siguri. Era chiar Karla Dixon. Era inconfundabilă. *Brunetă și relativ minionă, o femeie veselă, care avea cea mai proastă părere despre oameni.* Era chiar acolo, acum a treia la rând. Limbajul corpului ei spunea că era în același timp nerăbdătoare și resemnată cu așteptarea. Ca întotdeauna, părea relaxată dar niciodată potolită, arzând permanent energie, dând tot timpul impresia că nu erau suficiente pentru ea cele douăzeci și patru de ore ale zilei. Era mai slabă decât și-o amintea Reacher. Îmbrăcată într-o pereche de jeanși negri mulați și o scurtă din piele tot neagră. Părul des îl avea tuns scurt. Alături de ea se afla un geamantan pe roțile Tumi negru și pe umăr îi atârna o servietă din piele neagră.

Deodată, ca și cum le-ar fi simțit privirile fixate pe spatele ei, se întoarse și îi privi direct, fără ca pe chipul ei să se citească ceva, de parcă nu-i mai

văzuse de câteva minute, nu de ani de zile. Le zâmbi scurt. În zâmbetul ei era ceva trist, ca și cum ar fi știut deja ce se petrecea. Pe urmă făcu un gest cu capul către funcționarii din spatele ghișeului, ca și cum ar fi vrut să le spună: *Vin imediat, dar știți cum e cu civilii ăștia*. Reacher arătă cu degetul spre el însuși, spre Neagley și O'Donnell, ridică patru degete și rosti fără glas: *Ia o mașină cu patru locuri*. Dixon încuviință din nou din cap și se întoarse să aștepte.

— Parcă ar fi o chestie biblică. Oameni care învie încontinuu.

— Nu e nimic biblic în asta, zise Reacher. Presupunerile noastre au fost greșite și atâta tot.

Din biroul din spate apăru un al patrulea funcționar și se așeză în spatele ghișeului. Dixon ajunse astfel, din a treia persoană la rând, să fie servită în circa treizeci de secunde. Reacher zări scânteierea roz a unui permis de conducere de New York și strălucirea platinată a unei cărți de credit, trecute dintr-o mână în alta. Funcționarul tastă și Dixon semnă un teanc de hârtii, primind apoi un pachet galben voluminos și o cheie. Își așeză geanta pe umăr, apucă mânerul geamantanului și se îndreptă către ieșire. Ieși pe trotuar. Se opri în fața lui Reacher, Neagley și O'Donnell și îi privi pe toți trei, pe rând, cu o expresie gravă.

— Îmi pare rău că am întârziat la petrecere, zise ea. Dar s-ar părea că nu e vorba de nicio petrecere, nu?

— Ce știi, în acest moment? o întreabă Reacher.

— N-am primit decât mesajele voastre, zise Dixon. Nu am mai așteptat la New York un zbor direct. Am vrut s-o iau din loc. Primul zbor era prin Las Vegas. Am așteptat două ore acolo. Așa că am dat câteva telefoane și am făcut niște verificări. Și așa am descoperit că Sanchez și Orozco au dispărut. După toate aparențele, acum vreo trei săptămâni au dispărut pur și simplu de pe fața pământului

24

Hertz îi dăduse lui Dixon un Ford 500, asta însemnând o berlină de dimensiuni decente, cu patru locuri. Femeia își puse bagajele în portbagaj și urcă la volan. Neagley se așeză în față, lângă ea, iar Reacher și O'Donnell se înghesuiră în spate. Dixon demară și părăsi aeroportul luând-o spre nord, pe Sepulveda Boulevard. Vorbi neîntrerupt cinci minute. Lucra sub acoperire ca nou angajată a unei firme de brokeraj de pe Wall Street. Clientul ei era un investitor instituțional de primă mărime, îngrijorat din cauza ilegalităților. Ca orice ofițer sub acoperire care vrea să

supraviețuiească, își respectase cu sfințenie acoperirea, ceea ce însemna că nu-și putea permite niciun fel de contact cu viața ei obișnuită. Nu putea să sune la firma ei de pe telefonul celular pus la dispoziție de firma de brokeraj sau pe telefonul fix din apartamentul pus la dispoziție tot de firma de brokeraj, și nici să-și citească e-mail-urile pe Blackberry-ul pus la dispoziție de firma de brokeraj. În cele din urmă își ascultase mesajele telefonice clandestin, de la un telefon public de la Autoritatea Portuară, și așa descoperise lungul șir de mesaje tot mai desperate de ajutor, înregistrate pe robotul ei. Drept care își lăsase baltă slujba și clientul, se dusesse direct pe JFK și sărise în avionul companiei America West. De pe aeroportul din Vegas îi sunase pe Sanchez și pe Orozco, dar nu-i răspunsese nimeni. Mai mult de-atât, mesageria lor vocală era plină până la refuz, ceea ce era semn rău. Așa că dăduse o fugă cu un taxi până la birourile lor, pe care le găsisese pustii, cu corespondența de trei săptămâni adunată grămadă în spatele ușii. Vecinii nu-i mai văzuseră de multă vreme.

— Așadar, asta e, zise Reacher. Acum avem o certitudine. Nu am mai rămas decât noi patru.

Pe urmă vorbi Neagley timp de cinci minute neîntrerupt. O puse la curent la fel de concis cum o mai făcuse de mii de ori. Fără cuvinte de prisos, fără să omită detalii. Aminti și informațiile sigure, și speculațiile, începând de la primul telefon al Angelei Franz. Raportul de autopsie, căsuța din Santa Monica, biroul distrus din Culver City, stick-urile de memorie și clădirea New Age, sosirea lui O'Donnell, câinele mort, atacul nefericit împotriva ajutorului de șerif din Los Angeles în fața locuinței lui Swan din Santa Monica, decizia ulterioară de a scăpa de mașinile închiriate de la Hertz, pentru a-i trimite pe piste greșite pe inevitabilii urmăritori.

— Ei bine, cel puțin partea asta e rezolvată, zise Dixon. Acum nu ne urmărește nimeni, așa că mașina asta e sigură deocamdată.

— Concluzii? întrebă Reacher.

Dixon se gândi preț de trei sute de metri străbătuți în traficul aglomerat de pe Sepulveda. Pe urmă viră pe autostrada 405, San Diego Freeway, către nord, depărtându-se de San Diego, către Sherman Oaks și Van Nuys.

— În principal, o singură concluzie, zise ea. Nu e vorba că Franz i-ar fi căutat numai pe unii dintre noi pentru că ar fi presupus că doar unii dintre noi ar fi disponibili. Și nu e vorba nici despre faptul că i-a sunat doar pe unii dintre noi pentru că ar fi subestimat dimensiunile problemei. Franz era mult prea inteligent ca să facă așa ceva. Și, după câte se părea, era mult prea prudent acum, de când avea un copil, familie. Așa că trebuie să

schimbăm paradigma. Uitați-vă cine e aici și cine nu. Cred că Franz i-a căutat numai pe aceia dintre noi care puteau să ajungă la el cel mai repede. Cât mai repede. Evident, Swan, pentru că era chiar aici, în oraș, și apoi Sanchez și Orozco, pentru că erau la circa o oră distanță, în Vegas. Noi ceilalți nu-i eram de niciun folos. Pentru că ne aflam cu toții la distanță de cel puțin o zi. Cam asta ar fi în legătură cu viteza, panica și graba. Prin urmare, este vorba despre viteză, panică și grabă. Genul de lucru în care o jumătate de zi înseamnă enorm.

— Mai exact? întrebă Reacher.

— Habar n-am. Păcat că ai irosit primele unsprezece parole. Am fi putut să vedem care informații erau mai noi sau diferite.

— Numele trebuie să fie la mijloc, zise O'Donnell. Erau singurele date concrete.

— Și cifrele pot să fie date concrete, zise Dixon.

— Orbești până ajungi să le înțelegi.

— Poate că da. Poate că nu. Uneori, cifrele îmi vorbesc.

— Astea nu-ți vor spune nici măcar o șoaptă.

În mașină se așternu un moment de tăcere. Traficul era în regulă. Dixon rămase pe autostrada 405 și trecu în goană prin intersecția cu autostrada 10.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă ea.

— Hai să mergem la Chateau Marmont, zise Neagley. E mai retras și mai discret.

— Și scump, zise Reacher.

Ceva din tonul lui o făcu pe Dixon să-și ia ochii de la drum și să se uite în spate.

— Reacher e falit, zise Neagley.

— Nu mă surprinde, zise Dixon. N-a mai muncit de nouă ani.

— Nu prea s-a omorât el cu munca nici cât a fost în armată, zise O'Donnell. De ce și-ar fi schimbat obiceiurile de o viață întreagă?

— Nu-i place să plătească alții pentru el, zise Neagley.

— Bietul de el, zise Dixon.

— Încerc doar să fiu politicoș, zise Reacher.

Dixon rămase pe autostrada 405 până pe Santa Monica Boulevard. Apoi viră spre nord-est, intenționând să treacă prin Beverly Hills și prin West Hollywood și să ajungă pe Sunset exact la capătul dinspre Laurel Canyon.

— Deviza misiunii, zise ea. Nu te joci cu investigatorii speciali. Noiăștia patru trebuie să dăm sens acestor cuvinte. În contul celor patru dintre noi

care nu sunt aici. Așa că avem nevoie de o structură de comandă, de un plan și de un buget.

— O să mă ocup eu de buget, zise Neagley.

— Poți?

— Numai anul acesta vreo șapte milioane de dolari din banii Securității Naționale se scurg spre sistemul privat. O parte din ei vin la noi în Chicago și sunt proprietara a jumătate din cât se lipește de registrele noastre contabile.

— Prin urmare, ești bogată?

— Mai bogată decât pe vremea când eram sergent.

— Oricum, o să-i recuperăm, zise O'Donnell. Oamenii sunt omorâți din dragoste sau pentru bani și băieții noștri în mod sigur nu au fost uciși din dragoste. Așa că trebuie să fie și niște bani pe undeva.

— Prin urmare, suntem de acord că Neagley se ocupă de buget? întrebă Dixon.

— Ce mai e și asta, un fel de democrație? zise Reacher.

— Temporar. Suntem înțeleși? Patru mâni se ridicară. Doi maiori și un căpitan, de acord să-l lase pe sergent să achite nota de plată.

— În regulă, și-acum planul, zise Dixon.

— Mai întâi, structura de comandă, zise O'Donnell. Nu poți pune căruța în fața cailor.

— În regulă, zise Dixon. Îl propun pe Reacher comandant.

— Și eu, zise O'Donnell.

— Și cu mine trei, zise Neagley. Ca întotdeauna.

— Nu pot să accept, zise Reacher. L-am lovit pe polițistul ăla. Dacă se ajunge la asta, o să fiu obligat să mă predau și să vă las pe voi ceilalți să vă descurcați fără mine. Ce fel de comandant aș mai fi în situația asta?

— Vedem noi ce facem când s-o ajunge la asta, zise Dixon.

— Și-o să ajungem, zise Reacher. În mod sigur. Măine sau cel târziu poimăine.

— Poate-or să renunțe.

— Visezi. Noi așa am face?

— Poate se va simți prea jenat să raporteze.

— Nu trebuie să raporteze nimic. Oamenii vor observa. Are nasul spart și geamul e țândări.

— Dar măcar știe cine suntem?

— El a introdus numele lui Neagley în sistem. Era pe urmele noastre. Știe prea bine cine suntem.

— Nu poți să te predai pur și simplu, zise O'Donnell. Ajungi la închisoare. Dacă se întâmplă asta, va trebui să părăsești orașul.

— Nu pot. Dacă nu reușesc să pună mâna pe mine, vor veni după tine și după Neagley, pentru că-mi sunteți complici. Nu avem nevoie de așa ceva. Avem nevoie de oameni pe teren.

— Îți luăm un avocat. Unul ieftin.

— Ba nu, unul bun, zise Dixon.

— Orice-ar fi, tot o să fiu ocupat, zise Reacher.

Nimeni nu zise nimic.

— Neagley ar trebui să fie comandantul, zise Reacher.

— Refuz, zise Neagley.

— Nu poți refuza. Este un ordin.

— Nu poate să fie un ordin, dacă nu ești comandant.

— Atunci, Dixon.

— Refuz, zise Dixon.

— În regulă. O'Donnell.

— Pas.

— Reacher, până se duce la închisoare, propuse Dixon. Apoi, Neagley. Toată lumea de acord?

Se ridicară trei mâini.

— O să regreti asta, zise Reacher. O să te fac eu să regreti.

— Deci, care e planul, șefule? întrebă Dixon, iar întrebarea îl făcu pe Reacher să se întoarcă în trecut, cu nouă ani în urmă, când auzise ultima oară pe cineva punându-i această întrebare.

— La fel ca-ntotdeauna, zise el. Investigăm, ne pregătim, executăm. Îi găsim, îi punem la pământ și apoi ne pișăm pe mormintele strămoșilor lor.

25

Chateau Marmont era o clădire veche, boemă, de pe Sunset Buolevard, aproape de Laurel Canyon. Tot felul de stele ale cinematografului și de vedete rock locuiseră acolo. Pe pereți erau o mulțime de fotografii. Errol Flynn, Clark Gabie, Marilyn Monroe, Greta Garbo, James Dean, John Lennon, Mick Jagger, Bob Dylan, Jim Morrison. Led Zeppelin și Jefferson Airplane stătuseră acolo. John Belushi murise în acel loc, după ce trăsese heroină și cocaină cât să doboare la pământ toți oaspeții hotelului. Nu era nicio fotografie de-a lui.

Recepționarul le ceru cărțile de identitate odată cu cartea de credit de platină a lui Neagley, așa că se cazară sub numele lor reale. Nu aveau de

ales. Pe urmă recepționarul le spuse că nu avea decât trei camere libere. Neagley trebuia să stea singură, așa că Reacher și O'Donnell luară împreună o cameră și le lăsară pe femei să stea singure. Pe urmă, O'Donnell o conduse pe Neagley la Beverly Wilshire cu mașina lui Dixon, ca să-și ia lucrurile și să plătească camera. Urma ca Neagley să ducă Mustangul înapoi la LAX, iar O'Donnell să se țină după ea ca să o aducă înapoi. Asta însemna în jur de trei ore. Reacher și Dixon n-aveau decât să stea deoparte și să-și petreacă cele trei ore ocupându-se de cifre.

Se instalară în camera lui Dixon. Potrivit recepționarului, Leonardo DiCaprio înnoptase o dată acolo, însă nu mai exista niciun semn al trecerii lui. Reacher întinse cele șapte foi cu tabele pe pat, una lângă alta, și o urmări pe Dixon aplecându-se și parcurgându-le dintr-o privire, la fel cum unii oameni citesc portativele muzicale sau poezie.

— Două probleme-cheie, zise ea imediat. Nu există niciun raport de sută la sută. Niciunul de zece pe zece, niciunul de nouă pe nouă.

— Și?

— Primele trei foi conțin câte douăzeci și șase de numere, a patra are douăzeci și șapte, iar ultimele trei au din nou douăzeci și șase.

— Și asta ce înseamnă?

— Nu știu. Însă niciuna dintre foi nu este completă. Prin urmare, poziția douăzeci și șase și poziția douăzeci și șapte trebuie să însemne ceva. E o chestie intenționată, nu întâmplătoare. Nu este vorba pur și simplu despre o listă de rapoarte, cu întreruperi, care se continuă pe mai multe pagini. Dacă ar fi fost așa, Franz ar fi putut să le pună pe șase pagini, nu pe șapte. Prin urmare, este vorba despre șapte categorii diferite de ceva.

— Separate, dar similare, zise Reacher. Este o succesiune descriptivă.

— Rapoartele devin din ce în ce mai proaste, zise Dixon.

— În mod radical chiar.

— Și relativ brusc. Sunt în regulă, și pe urmă se prăbușesc de pe un promontoriu.

— Dar ce reprezintă?

— Habar n-am.

— Ce se poate măsura în felul ăsta, repetitiv? întrebă Reacher.

— Orice, presupun. Poate să fie vorba de sănătate mintală, răspunsuri la întrebări simple. Poate să fie vorba de performanță fizică, exerciții de coordonare. Este posibil ca de fapt să fie înregistrate erori, caz în care cifrele devin din ce în ce mai bune, nu mai rele.

— Și care sunt categoriile? Despre ce este vorba? Șapte din ce?

— Asta e cheia, zise Dixon. Trebuie ca mai înainte să înțelegem acest lucru.

— Nu poate să fie vorba de analize medicale. Nu poate să fie vorba de niciun fel de teste. De ce ar pune cineva douăzeci și șase de întrebări în mijlocul unei succesiuni în care toate celelalte sunt în număr de douăzeci și șase? Asta ar distruge coerența.

Dixon ridică din umeri și se îndreptă de spate. Își scoase tunică și o aruncă pe un scaun. Se duse la fereastră, trase draperia decolorată la o parte și privi în jos. Pe urmă, sus, spre dealuri.

— Îmi place Los Angeles-ul, zise ea.

— Și mie, cred, zise Reacher.

— New York-ul îmi place mai mult.

— Și mie, probabil.

— Însă contrastul este drăguț.

— Cred că da.

— Împrejurările sunt jalnice, dar mă bucur să te văd, Reacher. Chiar mă bucur.

Reacher dădu din cap.

— Așijderea. Credeam că te-am pierdut. N-a fost prea plăcut.

— Pot să te îmbrățișez?

— Vrei să mă îmbrățișezi?

— Am vrut să vă îmbrățișez pe toți la biroul Hertz. Dar n-am făcut-o, pentru că lui Neagley nu i-ar fi plăcut.

— A dat mâna cu Angela Franz. Și cu femeia-dragon, la New Age.

— E un progres, zise Dixon.

— Unul mic, zise Reacher.

— Cândva, demult, a fost molestată. Asta am crezut întotdeauna.

— Nu vorbește niciodată despre asta, zise Reacher.

— E trist.

— Cred și eu.

Karla Dixon se întoarse către el și Reacher o luă în brațe și o strânse cu putere. Mirosea a parfum. Părul îi mirosea a șampon. O ridică și o învărti încet, un cerc complet. I se păru ușoară, subțire și fragilă. Avea spatele îngust. Era îmbrăcată cu o bluză neagră din mătase și îi simțea pielea caldă sub ea. O lăsă din nou pe picioare, iar ea se întinse și îl sărută pe obraz.

— Mi-a fost dor, zise ea. De toți, vreau să spun.

— Și mie, zise el. Nici nu mi-am dat seama cât de mult.

- Îți place viața de după armată? întrebă ea.
- Da, destul de mult.
- Mie, nu. Dar poate că reacționezi mai bine decât mine.
- Nu știu cum reacționez. Nici măcar nu știu dacă reacționez în vreun fel. Mă uit la voi și am impresia că parcă aș călca apa. Sau m-aș îneca. Voi înotați cu toții.
- Chiar ești falit?
- Aproape că n-am niciun ban.
- Și eu, zise ea. Câștig trei sute de mii pe an și de-abia îmi duc viața de pe o zi pe alta. Asta e viața. Tu ești rupt de chestiile astea.
- Așa am și eu impresia, de obicei. Până când trebuie să revin la viață. Neagley a depus o mie treizeci de dolari în contul meu.
- Un fel de cod zece-treizeci? Inteligent.
- Și pentru biletul de avion. Fără banii ăia, aș fi încă pe drum înapoi, făcând autostopul.
- Ai merge pe jos. Niciun om cu scaun la cap nu te-ar lua în mașina lui.
- Reacher se privi într-o oglindă veche plină de pete. Un metru nouăzeci, o sută douăzeci de kilograme, mâinile cât lopețile, păr cât cuprinde, nebărbierit, cu manșetele tocite suflecate până la coatele care arătau ca ale monstrului Frankenstein.
- Un vagabond.
- Să ajungi de la marea mașinărie kaki la asta.*
- Pot să te întreb ceva? zise Dixon.
- Te rog.
- Întotdeauna mi-am dorit să fi făcut mai mult decât doar să lucrăm împreună.
- Cine?
- Tu și cu mine.
- A fost o afirmație, nu o întrebare.
- Ai avut același sentiment?
- Cinstit?
- Te rog.
- Da.
- Și atunci, de ce nu am făcut mai mult?
- N-ar fi fost în regulă.
- Am trecut cu vederea tot felul de alte regulamente.
- Chestia asta ar fi distrus unitatea. I-am fi făcut geloși pe ceilalți.
- Inclusiv pe Neagley?

- În felul ei.
 - Am fi putut să păstrăm secretul.
 - Asta s-o crezi tu, zise Reacher.
 - Am putea păstra secretul acum. Avem trei ore la dispoziție.
- Reacher nu zise nimic.

— Îmi pare rău, zise Dixon. Dar toate lucrurile astea urâte îmi dau senzația că viața e prea scurtă.

- Iar unitatea este oricum destrămată.
- Exact.
- Nu ai niciun iubit pe Coasta de Est?
- În momentul ăsta, nu.

Reacher se apropie din nou de pat. Karla Dixon se duse și ea și se opri lângă el, cu șoldul lipit de coapsa lui. Cele șapte coli de hârtie erau încă înșiruite.

- Vrei să te mai uiți la astea? întrebă Reacher.
- Nu acum, răspunse Dixon.
- Nici eu.

Le puse una peste cealaltă și le bătu ca să le așeze. Le puse pe noptieră și, peste ele, telefonul.

- Ești sigură? întrebă el.
- De treisprezece ani sunt sigură.
- Și eu. Dar trebuie să rămână secret.
- De acord.

O luă în brațe și o sărută pe gură. Forma dinților ei era nouă pentru limba lui. Nasturii bluzei erau mici și incomozi.

26

După aceea, au rămas întinși pe pat, unul lângă altul și Dixon zise:

- Trebuie să ne întoarcem la muncă.

Reacher se întoarse să ia teancul de hârtii de pe noptieră, dar Dixon îi spuse:

- Nu, hai să facem asta mintal. În felul ăsta, vedem mai multe.
- Crezi?
- În total, o sută optzeci și trei de numere, continuă ea. Ce părere ai despre o sută optzeci și trei ca număr?
- Nu e un număr prim, zise Reacher. E divizibil cu trei și șaiszeci și unu.
- Nu mă interesează dacă e un număr prim.

— Înmulțit cu doi dă trei sute șaiszeci și șase, numărul zilelor dintr-un an bisect.

— Adică e jumătate dintr-un an bisect?

— Cu șapte liste, nu, zise Reacher. Jumătate din orice an ar însemna șase luni și șase liste.

Dixon rămase tăcută.

Reacher se gândi: *Jumătate de an.*

Jumătate.

Poți să jupoi pisica în mai multe feluri.

Douăzeci și șase, douăzeci și șapte.

— Câte zile sunt într-o jumătate de an? întrebă el.

— Un an obișnuit? Depinde care jumătate. Fie o sută optzeci și două, fie o sută optzeci și trei.

— Cum obții jumătatea?

— Împărți la doi.

— Să presupunem că ai înmulți cu șapte pe doisprezece.

— E mai mult de jumătate.

— Și încă o dată, cu șase pe șapte.

— S-ar ajunge din nou la jumătate. Patruzeci și doi pe optzeci și patru.

— Vezi?

— Nu înțeleg.

— Câte săptămâni sunt într-un an?

— Cincizeci și două.

— Câte zile de lucru?

— Două sute șaiszeci pentru săptămâna de cinci zile lucrătoare, trei sute douăsprezece pentru săptămâna cu șase zile lucrătoare.

— Și atunci, câte zile ar fi în șapte luni de câte șase zile lucrătoare pe săptămână?

Dixon se gândi o clipă.

— Depinde care sunt lunile alea șapte pe care le alegi. Depinde când cad duminicile. Depinde în care zi a săptămânii cade întâi ianuarie. Depinde dacă e vorba de o înșiruire continuă a lunilor sau de alegerea lor.

— Folosește numerele, Karla. Nu există decât două răspunsuri posibile.

Dixon se opri o clipă.

— O sută optzeci și două sau o sută optzeci și trei.

— Exact, zise Reacher. Aceste șapte foi sunt șapte luni de câte șase zile lucrătoare pe săptămână. Una dintre luni n-a avut decât patru duminici. De aici și anomalia celor douăzeci și șapte de zile.

Dixon ieși de sub cearșafuri și se duse goală în locul unde își lăsase geanta, de unde se întoarse cu o agendă Filofax îmbrăcată în piele. O deschise, o așeză pe pat, luă hârtiile de pe noptieră și le așeză la rând, sub agendă. Parcurse coloanele cu privirea, de sus în jos și de jos în sus, de șapte ori.

— E de anul ăsta, zise ea. Sunt ultimele șapte luni calendaristice. Până la sfârșitul lunii trecute. Lasă deoparte duminicile și ai trei luni de douăzeci și șase de zile, apoi o lună de douăzeci și șapte de zile și apoi încă trei luni de douăzeci și șase.

— Ca să vezi, zise Reacher. Un fel de cifre zilnice pentru săptămâni de șase zile lucrătoare au devenit din ce în ce mai proaste în ultimele șapte luni. Un fel de rezultate. Treaba e făcută pe jumătate.

— Jumătatea ușoară, zise Dixon. Acum să-mi spui ce înseamnă cifrele.

— Ceva care trebuia să se întâmple de nouă, zece, douăsprezece sau treisprezece ori pe zi, de luni până sâmbătă și nu a ieșit întotdeauna așa cum trebuia.

— Ce fel de „ceva”?

— În niciun caz producția Ford Model T, asta e clar. Trebuie să fie ceva la scară mică. Cum ar fi programări la dentist. Sau la avocat. Ori la coafor.

— Era un salon de manichiură lângă biroul lui Franz.

— Ei au cu mult mai multe programări pe zi. Și care ar fi legătura între patru oameni dispăruți și un sirian cu patru nume false?

— Habar n-am, zise Reacher.

— Nici eu, zise Dixon.

— Ar trebui să facem un duș și să ne îmbrăcăm.

— După.

— După ce?

Dixon nu răspunse. Se întoarse în pat, îl lipi pe Reacher de pernă și îl sărută din nou.

La trei mii de kilometri pe orizontală și 10 kilometri pe verticală, bărbatul brunet, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, pe nume Alan Mason, se afla în partea din față a unui Boeing 757 al liniilor aeriene United Airlines, îndreptându-se dinspre La Guardia, New York către Denver, Colorado. Așezat pe locul 3A, cu un pahar de apă minerală alături, pe tava prinsă de cotieră, și cu un ziar în poală. Însă nu-l citea. Privea pe geam norii strălucitori și albi de sub avion.

Iar la treisprezece kilometri sud de ei, bărbatul în costumul albastru-închis, în Chrysler-ul albastru-închis, îi urmărea pe O'Donnell și Neagley care se întorceau de la biroul Hertz din incinta aeroportului LAX. Se luase după ei când aceștia părăsiseră Beverly Wilshire. Se gândise că intenționau să plece undeva cu avionul, așa că era pregătit să-i urmărească până la aeroport. Când O'Donnell viră către nord pe Sepulveda, fusese obligat să facă o mulțime de cascadorii ca să ajungă din nou pe urmele lor. Drept care, tot drumul se aflase cu zece mașini în urma lor. Ceea ce era bine, își spusese el, din punctul de vedere al unei supravegheri care să nu stârnească suspiciuni.

27

— N-am ajuns nicăieri, zise O'Donnell, iar Neagley îl completă.

— Trebuie să privim realitatea în față. Urmele sunt reci ca gheața și, practic, nu avem niciun fel de informații utile.

Se aflau în dormitorul Karlei. Vechiul cuibușor al lui Leonardo Dicaprio. Patul era făcut. Reacher și Dixon făcuseră duș, erau îmbrăcați și aveau părul uscat. Stăteau cât puteau de departe unul de celălalt. Cele șapte foi de hârtie erau așezate pe masa de toaletă, cu agenda alături. Niciunul dintre ei nu mai punea la îndoială faptul că reprezentau ultimele șapte luni calendaristice. Însă niciunul nu reușea să-și dea seama în ce fel îi putea ajuta această informație.

Dixon îl privi pe Reacher și întrebă:

— Ce vrei să facem, șefule?

— Să luăm o pauză, zise Reacher. Ne scapă ceva. Nu judecăm cum trebuie. Ar trebui să luăm o pauză și să revenim pe urmă la asta.

— Înainte nu luam niciodată pauze.

— Înainte aveam încă cinci perechi de ochi în plus.

Bărbatul în costum albastru-închis transmise informația:

— S-au mutat la Chateau Marmont. Și acum sunt patru. A apărut și Karla Dixon. Prin urmare, sunt prezenți cu toții, în formație completă.

Pe urmă ascultă replica șefului său și și-l imaginează netezindu-și cravata pe pieptul cămășii.

Reacher plecă singur să se plimbe pe Sunset. Singurătatea era în continuare felul său natural de a fi. Își scoase banii din buzunar și-i numără. Nu-i mai rămăseseră prea mulți. Intră într-un magazin de

suveniruri și dădu peste un raft cu cămăși la preț redus. Modele din urmă cu un an. Sau din urmă cu zece ani. La capătul unui raft se aflau mai multe cămăși albastre cu imprimeu alb, lucioase, dintr-un fel de material țesut manual. Cu gulere late, cu mâneci scurte și marginile de jos drepte. Alese una. Semăna cu cele pe care le purta tatăl lui când se ducea la bowling prin anii 1950. Doar că era cu trei măsurii mai mare. Reacher era mult mai solid decât fusese tatăl său. Găsi o oglindă și își îndesă umerășul sub bărbie. Cămașa părea să i se potrivească. Era, probabil, suficient de lată în umeri. Mânele scurte îl scuteau de problema găsirii unei cămăși cu mâneci suficient de lungi pentru brațele lui. Avea brațe ca de gorilă, doar că și mai lungi, și mai groase.

Cu taxe, cămașa costa aproape douăzeci și unu de dolari. Reacher îi achită tipului de la casă, apoi rupse cu dinții etichetele, se dezbracă de vechea lui cămașă și o îmbracă pe cea nouă chiar acolo, pe loc. O lăasă descheiată. O trase în jos și își roti umerii. Cu nasturele de sus deschis, îi venea destul de bine. Mânele îi stăteau fixe pe bicepși, dar nu într-atât încât să-i afecteze circulația sângelui.

— Ai vreun coș de gunoi? întrebă el.

Tipul se aplecă și se ridică ținând în mână un coș din tablă, cu o pungă de plastic în el. Reacher făcu ghem cămașa cea veche și o aruncă în coș.

— E vreo frizerie pe-aproape? întrebă el.

— La două străzi, spre nord, zise tipul. Pe deal, în sus. Lustragerie și frizerie la colțul unei băcănii.

Reacher nu zise nimic.

— Laurel Canyon, zise tipul, în chip de explicație.

La băcănie se vindea bere din lăzi de gheață și cafea din cafetiere acționate prin apăsarea capacului. Reacher luă o cană medie de cafea neagră, specialitatea casei, și se îndreptă către scaunul frizerului. Era genul de scaun vechi, îmbrăcat în vinilin roșu cu model. Pe chiuvetă erau câteva brice, iar în apropiere un scaun de lustragiu. Pe scaun ședea un bărbat slăbănog într-un maiou alb. Avea urme de înțepături de ac pe brațe, de sus până jos. Ridică privirea și păru să se concentreze, de parcă ar fi cântărit misiunea care îl aștepta.

— Stai să ghicesc, zise el. Un tuns și un bărbierit?

— Două parale? zise Reacher.

— Opt dolari, zise tipul.

Reacher se scotoci din nou prin buzunare.

— Zece, zise el. Plus un lustru și cafeaua.

— Astea toate fac doișpe.

— N-am decât zece.

Tipul ridică din umeri.

— Mă rog.

Laurel Canyon, își zise Reacher. Jumătate de oră mai târziu își cheltuisese și ultimul dolar, dar avea pantofii lustruiți și obrajii mai netezi decât un fund de copil.

Tuns aproape la fel de scurt. Ceruse un tuns obișnuit de armată, cu mașina, dar tipul îl tunsese mult mai aproape de versiunea Marinei. Clar, nu era un veteran. Reacher se opri o clipă și privi din nou brațele individului.

— Unde poate omu' să găsească nescaiva prafuri pe-aici? întrebă el.

— Nu ești genul, zise tipul.

— Pentru un prieten.

— N-ai niciun ban.

— Pot să fac rost.

Tipul cu maiou alb ridică din umeri și îi zise:

— De obicei, e o gașcă în spatele Muzeului de Ceară.

Reacher se întoarse la hotel luând-o pe străduțele lăturalnice, trecu de două intersecții și ajunse în spatele clădirii. Pe drum, trecu pe lângă un Chrysler 300C albastru-închis, parcat la bordură. La volan era un bărbat într-un costum albastru-închis. Culoarea costumului era aproape aceeași cu a mașinii. Motorul era oprit și tipul aștepta. Reacher presupuse că era o mașină de închiriat. O limuzină. Își imagină că un proprietar întreprinzător al unei firme de închirieri de automobile obținuse un preț mai bun de la dealer-ul Chrysler decât de la cel de la Lincoln și renunțase la mașinile model Town Car. Își imagină că își îmbrăcase șoferii în costume asortate, căutând să le dea prestață. Reacher știa că Los Angeles-ul era o piață dură pentru firmele de mașini de închiriat. Citise undeva despre asta.

Dixon și Neagley se arătară politicoase în privința noii sale cămăși, dar O'Donnell râse de ea. Cu toții râseră de tunsoarea lui. Pe Reacher nu-l interesa. Se văzuse și el în oglinda veche, plină de pete a lui Dixon și trebui să fie de acord că era puțin cam exagerată. Sărea în ochi ca un cal bălan. Și se bucură că reușise să aducă un moment de relaxare. Căci cu siguranță nu mai aveau șansa unui moment de deconectare. Trăiseră laolaltă doi ani de

crime, unele dintre ele dezgustătoare, altele pur și simplu venale, unele crude, altele îngrozitoare și scăpaseră de spectrele lor răzând, la fel ca orice polițist din lume. Umor negru. Refugiul universal. Odată, descoperiseră cadavrul parțial descompus al unui bărbat, cu o cazma înfiptă în ceea ce mai rămăsese din capul său, și imediat botezară cadavrul Grădinarul și râseseră de nu se mai putuseră opri. Mai târziu, în timpul procesului, Stan Lowrey se scăpase și folosisese porecla în locul numelui real. Un scorțos, avocatul apărării, nu înțelese gluma. Pe Lowrey îl apucase din nou râsul în boxa martorilor și îi zisese:

— De la cazma, nu înțelegeți? Avea cazmaua înfiptă în cap.

Acum nu mai râdea nimeni. Era altceva să fii pe cont propriu.

Foile de hârtie erau întinse din nou pe pat. O sută optzeci și trei de zile, pe o perioadă de șapte luni. Un total de 2 197 de evenimente. Alături de ele apăruse o nouă pagină, purtând pe ea scrisul lui Dixon. Extrapolase, ajungând la un total de 3 766 de evenimente pentru trei sute paisprezece zile, cât are un an complet. Reacher ghici că îi invitasă pe ceilalți să-și stoarcă creierii: ce se poate întâmpla de 3 766 de ori în trei sute paisprezece zile ale unui an? Însă restul paginii era alb. Nimănui nu-i venise nicio idee. Foaia de hârtie cu cele cinci nume se afla pe pernă. Așezată sub un unghi oarecare, de parcă cineva se uitase pe ea și apoi o aruncase frustrat.

— Trebuie să fie vorba de ceva mai mult, zise O'Donnell.

— Și ce-ai mai vrea? îl repezi Reacher. Note explicative?

— Vreau să spun că aici nu-s destule lucruri pentru care să moară patru oameni.

Reacher încuviință din cap.

— De acord, zise el. Nu-i mare lucru. Pentru că cei răi au pus practic mâna pe tot. Computerele, Rolodex-ul, lista clienților, agenda de telefoane. Nouă nu ne-a mai rămas decât vârful aisbergului. Fragmente. Ca niște resturi arheologice. Da' mai bine ne-am împăca cu gândul, pentru că numai cu asta o să rămânem.

— Și atunci, ce-i de făcut?

— Să scăpați de obicei.

— Care obicei?

— Să mă tot întrebați ce să faceți. S-ar putea ca mâine să nu mai fiu pe aici. Îi și văd pe adjuncții șerifului punându-se deja pe treabă. O să trebuiască să începeți să judecați cu propriul vostru cap.

— Și până atunci, ce facem?

Reacher nu luă în seamă întrebarea. În schimb, se întoarse către Dixon și o întrebă:

— Când ai închiriat mașina, ai făcut și asigurarea pentru terți?

Ea dădu din cap în sensul că da.

— În regulă, zise Reacher. Mai luați o pauză. Pe urmă o să luăm cina împreună. Fac cinste. Poate un fel de cina cea de taină. Ne vedem în hol într-o oră.

Reacher luă Fordul lui Dixon de la băieții care se ocupau de parcare mașinilor și porni pe Hollywood Boulevard. Trecu de Muzeul Divertimentului și de Teatrul Chinezesc Mann. Viră la stânga pe Highland. Era la distanță de două străzi de Hollywood și Vine, locurile unde se găsea pe vremuri marfa. Acum se părea că marfa își schimbase locul, așa cum se întâmpla de obicei. Niciodată legea nu câștiga bătălia cu adevărat. Nu făcea decât să o mute de colo-colo, cu o stradă mai încoace, cu încă una mai încolo.

Reacher trase la bordură. În spatele Muzeului de Ceară era o alee largă. În realitate, un fel de parcare, acoperită cu pietriș, fără garduri, organizată de mașini pe un traseu circular și reorganizat de dealeri ca un fel de drive-in. Afacerea era organizată în stilul triumphiular clasic. Cumpărătorul vine cu mașina, intră în parcare și încetinește. Se apropie un puști nu mai mare de unsprezece ani. Șoferul face comanda și dă banii gheață. Puștiul dă banii mai departe omului cu teșchereaua și apoi se duce la omul cu marfa și ia produsele. În acest timp, șoferul merge încet în semicerc, pentru a da din nou ochii cu puștiul în partea cealaltă a parării. Acolo se livrează marfa și șoferul pleacă. Puștiul se întoarce de unde a plecat și așteaptă să o ia de la capăt.

Intelligent sistemul. Separarea completă a mărfii și a banilor, la nevoie dispersarea instantanee și ușoară în trei direcții diferite și nimeni nu putea să fie prins cu nimic, cu excepția unui puști prea mic ca să poată fi trimis în fața unei instanțe. Probabil că rezerva de marfă era completată des, în orice moment omul cu marfa neavând la el decât minimul necesar. Teșchereaua probabil că era golită des, reducându-se astfel pierderile posibile și vulnerabilitatea omului care se ocupa de teșcherea.

Intelligent sistem.

Un sistem pe care Reacher îl mai văzuse.

Un sistem pe care îl mai exploatase.

Omul cu teșchereaaua literalmente avea o teșcherea. Stătea pe un bloc din beton în mijlocul parării, cu un sac din vinilin negru la picioare. Cu ochelari de soare și înarmat cu orice s-ar fi nimerit să fie arma preferată a săptămânii.

Reacher așteaptă.

Un Mercedes ML negru încetini și viră în parcare. Un SUV frumos, cu geamurile fumurii, plăci de înmatriculare californiene de fițe, cu un acronim pe care Reacher nu-l înțelege. Se opri la intrare și puștiul se rezezi la el. Creștetul capului abia dacă îi ajungea la geamul șoferului. Dar mâna ajunsese. Se rezezi în sus și coborî cu un sul de bancnote. Mercedesul înaintă încet și puștiul dădu fuga la omul cu teșchereaaua. Sulul de bancnote dispăru în sac și puștiul se îndreptă către omul cu marfa. Mercedesul începuse să parcurgă lent semicercul.

Reacher băgă în viteză Fordul lui Dixon. Aruncă o privire spre nord, apoi spre sud. Călcă accelerația, întoarse volanul și se rezezi în parcare. Nu luă în seamă urmele circulare și se îndreptă direct spre centrul parării.

Direct spre omul cu teșchereaaua, accelerând, împrôșcând pietre cu roțile din față.

Omul cu teșchereaaua îngheță.

Cu un metru înainte să-l izbească frontal, Reacher făcu trei lucruri. Smuci volanul. Călcă frâna. Și deschise portiera. Mașina patină spre dreapta, roțile din față se înfipseră în pietriș, iar portiera se deschise descriind un arc de cerc mișcător, lovindu-l în plin pe omul cu teșchereaaua. Îl izbise puternic, de la talie în sus. Căzu pe spate, mașina încremeni locului, Reacher se aplecă și ridică de jos sacul din vinii negru, cu mâna stângă. Îl aruncă pe scaunul din dreapta, călcă accelerația, trânti portiera și vira strâns cap-coadă în interiorul traiectoriei Mercedesului care continua să meargă încet. Ieși din parcare într-un iureș și se hurducăi peste bordură, ajungând înapoi pe Highland. În oglinda retrovizoare văzu praful pe care îl ridicase, confuzia, pe omul cu teșchereaaua întins pe spate și doi țipi rupând-o la fugă. Zece metri mai departe, intră în umbra aruncată de Muzeul de Ceară. Pe urmă ajunse din nou în soare, pe Hollywood Boulevard.

Douăsprezece secunde, de la început până la sfârșit.

Nicio reacție. Niciun foc de armă. Niciun urmăritor.

Și nici nu se punea problema de așa ceva, bănui Reacher. Traficanții ar fi putut să vadă direcția în care o luase Fordul de culoarea vaniliei, cu un tip îmbrăcat într-o cămașă țipătoare și tuns scurt la volan și să o transmită

vreunui tip cu inițiativă din poliția orașului Los Angeles, dornic să-și suplimenteze fondul de pensionare. Acesta era prețul ca să-ți păstrezi locul în afaceri. Iar șoferul Mercedesului nu-și putea permite să sufle vreo vorbă cuiva.

Da, puiule, nu te joci cu investigatorii speciali.

Reacher încetini, își trase răsuflarea, viră la dreapta și apoi făcu un giratoriu larg complet, în sensul ivers acelor de ceasornic. Nichols Canyon Road, Woodrow Wilson Drive și înapoi pe Laurel Canyon Boulevard. Nu era nimeni în urma lui. Se opri într-o curbă în ac de păr pustie, goli sacul și îl aruncă peste umăr. Pe urmă numără banii. Aproape nouă sute de dolari, majoritatea în hârtii de zece și de douăzeci de dolari. Suficient pentru cină. Chiar și cu apă norvegiană. Inclusiv bacșișul.

Coborî și controlează mașina. Portiera șoferului era puțin înfundată, drept pe mijloc. Fața omului cu teșchereaua. Nicio urmă de sânge. Se urcă la volan și își puse centura de siguranță. În zece minute era în holul hotelului Chateau Marmont, tolănit într-un fotoliu îmbrăcat în catifea tocită, așteptându-i pe ceilalți.

La o mie opt sute de kilometri nord-est de Chateau Marmont, bărbatul brunet, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, care-și spunea Alan Mason, se îndrepta cu metroul de la poarta de sosire către terminalul principal al aeroportului din Denver. Era singur în vagon, ședea jos, obosit, cu toate acestea zâmbea la erupțiile nebunești de muzică de fanfară cu instrumente improvizate care preceda anunțarea stațiilor. Se gândi că vreun psiholog susținuse sus și tare că muzica aceea ar fi redus nivelul de stres al călătorilor. Caz în care avea deplină dreptate. Se simțea bine. Cu mult mai relaxat decât ar fi avut dreptul să fie.

28

Cina îl costă pe Reacher cu mult mai puțin de nouă sute de dolari. Fie din pricina gusturilor sau preferințelor, din respect față de context sau deferență față de dificultățile lui economice, ceilalți optară pentru un local gălăgios de pe Sunset, imediat la răsărit de Hotelul Mondrian, unde se serveau hamburgeri. Apa norvegiană nici măcar nu figura în meniu. Numai apă de la robinet și bere indigenă, pateuri mici și suculente, murături și hiturile muzicii rythm&blues la maximum. Reacher părea la el acasă, în acea atmosferă tipică anilor cincizeci. Ceilalți păreau puțin cam nelalocul lor. Aleseră o masă rotundă de patru persoane. Conversația se oprea și

reîncepea pe măsură ce plăcerea de a se afla în mijlocul unor vechi prieteni era copleșită de amintirea celor care lipseau. Reacher mai mult asculta. Dinamica mesei rotunde însemna că niciunul dintre ei nu avea un rol dominant. Fiecare, pe rând, era în centrul atenției, la întâmplare. După treizeci de minute de depănat amintiri și povești curente, reveniră la Franz.

— Să începem cu începutul, zise O'Donnell. Dacă ar fi să-i dăm crezare soției lui, renunțase la tot, cu excepția cercetării bazelor de date, cu mai mult de patru ani în urmă. Și atunci, de ce s-ar fi lansat brusc în ceva atât de serios?

— Pentru că i-a cerut-o cineva, zise Dixon.

— Exact, zise O'Donnell. Chestia asta începe cu clientul lui. Așadar, cine e ăsta?

— Poate să fie oricine.

— Nu, zise O'Donnell. Este vorba despre cineva special. Cineva pentru care a renunțat la principii. A renunțat la un obicei de patru ani pentru tipul ăsta. Într-un fel, le-a înșelat încrederea soției și fiului său.

— Poate să fie cineva care l-a plătit foarte bine, zise Neagley.

— Sau cineva față de care era obligat, zise Dixon.

— Ori poate că la început a părut să fie o chestie de rutină, zise Dixon. Poate că habar n-avea în ce se băgase. Poate că nici clientul nu avea.

Reacher asculta. *Trebuie fie vorba despre cineva special. Cineva față de care era obligat sub o formă sau alta.* Îl urmări pe O'Donnell captând atenția, apoi pe Dixon și apoi pe Neagley. Inițiativa discuției trecea de la unul la altul, formând un triunghi greu în atmosferă. Pe undeva prin străfundurile minții sale sclipea ceva. Un lucru pe care îl spusese Dixon, cu câteva ore în urmă, în mașina cu care plecaseră de la aeroportul Los Angeles. Închise ochii dar nu reuși să-și dea seama despre ce era vorba. Vorbi și el și triunghiul se transformă într-un pătrat, incluzându-l și pe el.

— Ar trebui să o întrebăm pe Angela, zise el. Dacă a avut vreun client vechi și important, este posibil să fi adus vorba de el acasă.

— Aș vrea să-l cunosc pe Charlie, zise O'Donnell.

— Mergem mâine, hotărî Reacher. Asta dacă nu vin ajutorii de șerif să mă salte. Caz în care putești merge mai departe fără mine.

— Hai să vedem partea bună a lucrurilor, zise Dixon. Poate că i-ai provocat un șoc omului. Poate că nu-și mai amintește nici măcar cine e, darămite să știe ceva de tine.

Se întoarseră la hotel pe jos și se despărțiră în hol. Nimeni n-avea chef de un păhărel înainte de culcare. Doar consensul nerostit de a dormi și de a reîncepe munca a doua zi cu noaptea în cap. Reacher și O'Donnell urcară împreună. Nu vorbiră prea mult. Reacher adormi la cinci secunde după ce puse capul pe pernă.

Se trezi din nou la șapte. Soarele dimineții începea să lumineze fereastra. David O'Donnell tocmai intra pe ușă. Grăbit. Îmbrăcat din cap până în picioare, cu un ziar la subraț și câte o cană de cafea în fiecare mână.

- Am fost să mă plimb, zise el.
- Și?
- Ai dat de necaz, zise el. Cred.
- Cine?
- Adjunctul ăla de șerif. A parcat la o sută de metri de hotel.
- Același tip?
- Același tip și aceeași mașină. Are o atelă metalică pe față și un sac de plastic negru, pentru gunoi, lipit pe geam.
- Te-a văzut?
- Nu.
- Ce face?
- Nimic, stă. Ca și cum ar aștepta.

29

Comandară micul dejun în camera lui Dixon. Prima regulă, învățată cu mult timp în urmă: mănâncă atunci când ai ocazia, pentru că nu se știe când o să mai poți s-o faci. Mai ales când ești pe cale să dispari în sistem. Reacher se îndopă cu ouă, costiță și pâine prăjită și le stropi cu cafea din belșug. Era calm, dar frustrat.

- Ar fi trebuit să rămân în Portland, zise el. Așa ar fi trebuit să fac.
- Cum de ne-au găsit atât de repede? întrebă Dixon.
- Computerele, zise Neagley. Securitatea internă și Patriot Act. Acum pot să scotocească registrele hotelurilor la orice oră poftesc. Trăim într-un stat polițienesc.
- Noi suntem poliția, zise O'Donnell.
- *Eram* poliția.
- Păcat că nu mai suntem. Aproape că n-ar mai fi trebuit să ne batem capul.

— Voi vedeți-vă de treabă, zise Reacher. Nu vreau să vă amestec și pe voi în povestea asta. Nu ne putem permite să pierdem timpul. Așa că să nu vă vadă ajutorul de șerif când plecați. Duceți-vă la Angela Franz. Luați urma clientului. Iau eu legătura cu voi de îndată ce pot.

Își scurse cana de cafea de ultimele picături și se întoarse în camera lui. Își vârî periuța de dinți pliabilă în buzunar și ascunse pașaportul și cardul de bancomat, precum și șapte sute, din cei opt sute de dolari câți îi mai rămăseseră, în sacul pentru costume al lui O'Donnell. Pentru că după câte o arestare, anumite lucruri au darul să dispară. Pe urmă coborî cu liftul înapoi în holul hotelului. Se așeză într-un fotoliu și așteptă. N-avea niciun rost să transforme totul într-o mare tragedie și să alerge în sus și în jos pe holurile hotelului. Pentru că, regula a doua, învățată după o viață întreagă de ghinioane și încurcături, era: păstrează-ți o minimă demnitate.

Așteptă.

Treizeci de minute. Șaizeci. În holul hotelului erau trei ziare de dimineață și le citi pe toate. Cuvânt cu cuvânt. Rubricile de sport, reportajele, editorialele naționale și internaționale. Și paginile de afaceri. Aici găsi un articol referitor la impactul financiar al Siguranței Naționale asupra sectorului privat. Era citată aceeași cifră de șapte miliarde de dolari despre care vorbise și Neagley. O mulțime de bani. Depășită, potrivit articolului, numai de comoara destinată contractorilor din domeniul apărării. Pentagonul avea în continuare mai mulți bani decât oricine altcineva și în continuare cheltuia cu nemiluita.

Nouăzeci de minute.

Nu se întâmplă nimic.

Când se făcură două ore, Reacher se ridică și puse ziarele la loc pe raft. Se apropie de ușă și privi afară. Soare strălucitor, cer albastru, nu prea mult smog. Un vânt slab legăna copacii exotici. Mașini lustruite trecând prin apropiere, încet și sclipind în soare. O zi frumoasă. A douăzeci și patra zi pe care Franz nu se mai afla acolo să o vadă. Aproape patru săptămâni întregi. Era de presupus că la fel stăteau lucrurile și în cazul lui Tony Swan, Jorge Sanchez și Manuel Orozco.

Din momentul ăsta sunt niște oameni morți. Cine îmi aruncă prietenii din elicopter nu mai apucă să povestească.

Reacher ieși afară. Rămase o secundă nemișcat, expus, ca și cum s-ar fi așteptat să tragă în el un lunetist. Trecuse suficient timp ca să fie aduse pe poziții echipe SWAT întregi. Însă domnea liniștea. Niciun vehicul parcat. Niciun camion inofensiv pentru transportul florilor. Niciun fals lucrător de

la telefoane. Niciun fel de supraveghere. Coti la stânga pe Sunset. Apoi tot la stânga, pe Laurel Canyon Boulevard. Pășea încet și se ținea aproape de gardul viu și de copaci. Coti din nou la stânga pe șoseaua șerpuită care trecea prin spatele hotelului.

Fordul cafeniu Crown Vie era drept în fața lui.

Era parcat la bordură, singur, izolat, la vreo sută de metri distanță. Nemișcat, inert, cu motorul oprit. Așa cum spusese O'Donnell, geamul din față, din dreptul pasagerului, era acoperit cu un sac negru de gunoi, întins bine, lipit cu bandă adezivă. Șoferul era la locul lui. Fără să facă ceva. Fără să se miște, cu excepția mișcărilor regulate ale capului. Oglinda retrovizoare din interior, în față, apoi oglinda de pe portieră. Tipul aproape că respecta un ritm. Hipnotic. Oglinda retrovizoare din interior, în față, apoi oglinda de pe portieră. Reacher zări sclipirea unei ațele din aluminiu fixată peste nasul lui.

Mașina părea să se integreze în decor, rece, ca și cum s-ar fi aflat acolo de ore întregi.

Tipul era singur și nu făcea decât să privească și să aștepte.

Dar ce anume?

Reacher se întoarce și urmă aceeași cale, ca la venire. Reveni în holul hotelului, la fotoliul său. Se așează din nou, în minte încolțindu-i o teorie.

Soția lui m-a căutat, spusese Neagley.

Și ce a vrut de la tine?

Nimic, spusese Neagley. *Doar să mă anunțe.*

Doar să mă anunțe. Și apoi: Charlie atârnat de clanța ușii. Reacher îl întrebase: *Tu ai voie să răspunzi singur la ușă?* Și băiețelul îi spusese: *Da, am voie.*

Și apoi: *Charlie, du-te afară la joacă.*

Și apoi: *Cred că omiteți să ne spuneți ceva.*

Prețul pentru a rămâne în afaceri.

Reacher rămase pe fotoliul îmbrăcat în catifea din holul hotelului Chateau Marmont, gânditor, așteptând ca ipotezele sale să fie confirmate sau infirmate de cine intra prima dată pe ușă: unitatea lui sau un grup furibund de ajutoare ale șerifului din Los Angeles Connty.

Vechea sa unitate intră prima. Sau, în fine, ceea ce mai rămăsese din ea. O'Donnell, Dixon, Neagley, toți trei grăbiți și nerăbdători. Se opriră înmărmuriți când îl văzură, iar el ridică mâna în semn de salut.

— Mai ești pe-aici? zise O'Donnell.

— Nu, sunt o iluzie optică.

— Remarcabil.

— Ce a zis Angela?

— Nimic. Nu știe nimic de clienții lui.

— Cum ți s-a părut?

— Ca orice femeie căreia tocmai i-a murit soțul.

— Ce părere ai de Charlie?

— Simpatice puștiul. Seamănă cu tatăl lui. Într-un fel, Franz continuă să trăiască.

— De ce mai ești aici? Întrebă Dixon.

— Foarte bună întrebarea, zise Reacher.

— Și care e răspunsul?

— Ajutorul de șerif mai e pe-acolo?

Dixon dădu din cap încuviințând.

— L-am văzut tocmai de la capătul străzii.

— Hai să mergem sus.

Se adunară în camera pe care o ocupau Reacher și O'Donnell. Era cu puțin mai mare decât a lui Dixon, pentru că era o cameră dublă. Mai întâi Reacher își recupera pașaportul și cardul de bancomat din sacul pentru costume al lui O'Donnell.

— S-ar zice că sperii să mai rămâi pe-aici o vreme, zise O'Donnell.

— Da, așa cred.

— De ce?

— Pentru că Charlie a deschis ușa singur.

— Ceea ce înseamnă că...

— Îmi face impresia că Angela este o mamă foarte bună. În cel mai rău caz, normală. Charlie era curat, bine hrănit, bine îmbrăcat, echilibrat, bine îngrijit, bine supravegheat. Prin urmare, putem conchide că Angela își face foarte conștiincios treaba de părinte. Și totuși, l-a lăsat pe copil să deschidă ușa unor străini.

— Soțul ei tocmai fusese ucis, zise Dixon. Poate că a fost neatentă.

— Tocmai pe dos, mai curând. Soțul ei fusese ucis cu mai mult de trei săptămâni în urmă. Părerea mea este că a trecut de reacția inițială, oricare ar fi fost ea. Acum se agață de Charlie mai mult ca niciodată, pentru că el e tot ce i-a mai rămas. Cu toate astea, l-a lăsat pe copil să deschidă. Pe urmă i-a spus să se ducă la joacă. Nu i-a spus să se ducă să se joace în camera lui.

A spus, *Du-te afară*. În Santa Monica? Într-o curte de pe o stradă aglomerată, plină de trecători? De ce ar face una ca asta?

— Nu știu.

— Pentru că știa că era în siguranță.

— De unde și până unde?

— Pentru că știa că ajutorul de șerif supraveghea casa.

— Crezi?

— De ce a așteptat paisprezece zile ca să o sune pe Neagley?

— A fost tulburată, zise Dixon.

— Posibil, zise Reacher. Însă poate că motivul este altul. Poate că nu avea nici cea mai vagă intenție să ne caute. Eram de domeniul trecutului. Îi plăcea mai mult viața de-acum a lui Franz. Firesc, pentru că ea *era* viața actuală a lui Franz. Noi reprezentăm zilele rele de altădată, dure, periculoase. Cred că nu era de acord cu toate astea. Sau dacă nu, atunci era doar puțin invidioasă.

— De acord, zise Neagley. Asta e impresia pe care am avut-o eu.

— Și atunci de ce te-a sunat?

— Nu știu.

— Gândește-te din punctul de vedere al ajutoarelor șerifului.

Departament mic, resurse limitate. Descoperă un tip mort în deșert, îl identifică, pun roțile în mișcare. Fac treaba ca la carte. Primul lucru pe care îl fac este profilul victimei. Și în felul acesta descoperă că pe vremuri a făcut parte dintr-o echipă super-tare de investigatori din armată. Și descoperă că foștii lui camarazi, cu excepția unuia singur, ar trebui să mai trăiască pe undeva.

— Și ne suspectează pe noi?

— Nu, cred că ne-au scos de pe lista suspectilor și au căutat în altă parte. Dar nu au ajuns nicăieri. Niciun indiciu, niciun fir, nicio șansă. Sunt blocați.

— Și-atunci?

— Și-atunci, după două săptămâni de frustrare, le vine o idee. Angela le-a povestit despre unitate, despre loialitate și despre vechiul slogan, iar ei văd în asta o ocazie. Practic, au la îndemână o echipă de investigatori independenți, care așteaptă pe tușă. O echipă inteligentă și experimentată și, mai presus de toate, o echipă care ar putea să fie puternic motivată. Așa că o conving pe Angela să ne contacteze. Doar să ne anunțe, nimic mai mult. Pentru că știu că acest lucru este echivalent cu răsucirea cheiței

iepuraşului Energizer. Ştiu că n-au decât să se țină în umbră şi să ne urmărească pe noi, stând pe urmele noastre, orice am facea.

— E ridicol, zise O'Donnell.

— Însă cred că exact asta s-a întâmplat, zise Reacher. Angela le-a spus că Neagley este cea de care a dat la telefon, ei au pus numele lui Neagley pe o listă de urmărire, au preluat-o din mers când a intrat în oraş, au stat pe urmele ei ținându-se cât mai departe prin lăstăriş şi ne-au văzut pe noi ceilalţi apărând, unul câte unul. Şi au urmărit tot ce am făcut noi de-atunci. Poliţia lucrează prin mandatar. Asta nu ne-a spus Angela. Ajutoarele şerifului i-au propus să ne folosească pe noi ca paravan şi ea a fost de acord. De-aia încă mai sunt eu aici. Nu există altă explicaţie. S-au gândit că un nas spart e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru a rămâne în afacere.

— E o nebunie.

— Există o singură cale să aflăm. Faceţi o plimbare primprejur şi vorbiţi cu ajutorul de şerif.

— Crezi?

— Dixon ar trebui să se ducă. Ea nu a fost cu noi în Santa Ana. Aşa că, dacă greşesc, probabil că tipul n-o s-o împuşte.

31

Dixon se duse. Ieşi din cameră fără să spună niciun cuvânt.

— Nu cred că Angela ne-a ascuns ceva astăzi, zise O'Donnell. Aşa că nu cred că Franz avea vreun client.

— Cât de tare aţi presat-o? întrebă Reacher.

— Nu a fost nevoie să o presăm. A fost în regulă. Nu avea ce să ne spună. Este de neimaginat că Franz ar fi putut să intre într-o chestie ca asta, dacă nu ar fi fost vorba despre un client obişnuit, plin de bani, pentru care lucrează de ani de zile, şi este de neimaginat că ar fi putut să aibă un asemenea client fără ca Angela să fi auzit un nume.

Reacher încuviinţă din cap. Pe urmă zâmbi scurt, îi plăcea vechea lui echipă. Putea să se bazeze pe ei fără nicio reţinere. Fără să mai stea pe gânduri. Dacă Neagley, Dixon şi O'Donnell plecau să pună nişte întrebări, se întorceau cu răspunsuri. Întotdeauna, indiferent de problemă, indiferent la ce-ar fi trebuit să recurgă. Dacă i-ar fi trimis în Atlanta, s-ar fi întors cu reţeta pentru Coca-Cola.

— Şi acum? întrebă Neagley.

— Mai întâi, hai să vorbim cu ajutoarele de șerif, zise Reacher. Mai exact, hai să vedem dacă s-au dus la Vegas.

— La biroul lui Sanchez și Orozco? Dixon de-abia a trecut pe-acolo. Nu s-a atins nimeni de el.

— Nu le-a verificat și locuințele.

Dixon se întoarse douăzeci de minute mai târziu.

— Nu m-a împușcat, zise ea.

— Asta e bine, zise Reacher.

— Poți fi sigur de asta.

— A recunoscut ceva?

— Nici nu a confirmat, nici nu a negat.

— E furios din cauza nasului?

— Livid.

— Bine, care e povestea?

— L-a sunat pe șeful lui. Vor să ne întâlnim. Aici, într-o oră.

— Cine e șeful lor?

— Un tip pe nume Curtis Mauney. Departamentul Șerifului din Los Angeles County.

— În regulă, zise Reacher. Se poate face. Vom vedea ce are tipul ăsta. O să-l tratăm ca pe un nenorocit de ofițer din poliția militară. Băgăm totul la cap și nu spunem nimic.

Așteptară o oră în holul hotelului. Fără stres, fără încordare. Serviciul militar te învață cum să aștepti. O'Donnell se tolăni pe o canapea și își curăță unghiile cu cuțitul cu arc. Dixon reciti de câteva ori cele șapte pagini, apoi le puse deoparte și închise ochii. Neagley se așeză separat, pe un scaun de lângă perete. Reacher se așeză sub o fotografie veche, înrămată, a lui Raquel Welch. Fotografia fusese făcută afară din hotel, târziu după-amiază, și lumina era la fel de aurie ca și pielea ei. Ora magică, îi spuneau fotografiile. Scurtă, sclipitoare, adorabilă. La fel ca și celebritatea, își spuse Reacher.

Bărbatul brunet, cu vârsta de aproximativ patruzeci de ani, care își spunea acum Alan Mason, aștepta și el. Aștepta să participe la o întâlnire clandestină în camera sa de la hotelul Brown Palace, din centrul orașului Denver. Era neobișnuit de nervos pentru felul lui de-a fi, aproape scos din sărite. Din trei motive. Primul, camera lui era întunecoasă și sărăcăcioasă.

Nici pe departe așa cum se așteptase. În al doilea rând, avea o valiză pe care o lipise de perete. Era o valiză Samsonite gri-închis, rigidă, atent aleasă, la fel ca toate celelalte accesorii ale lui, suficient de scumpă pentru a corespunde aerului său de bogăție, dar nu și într-atât de ostentativă încât să atragă atenția în mod nedorit. În ea se găseau obligațiuni la purtător, diamante șlefuite și coduri de acces la bănci din Elveția, care valorau o groază de bani. Mai exact valorau șaptezeci și cinci de milioane de dolari, iar cei cu care trebuia să se întâlnească nu erau tocmai genul de oameni pe care o persoană prudentă i-ar fi dorit în preajma unei averi portabile, de a cărei urmă n-ai mai fi putut să dai ulterior.

Și, în al treilea rând, nu dormise bine. Aerul nopții fusese încărcat de tot felul de mirosuri neplăcute. Le trecuse în revistă mintal până ajunsese la concluzia că era mâncare de câini. În mod evident, era o fabrică prin împrejurimi și vântul bătea într-o direcție nefericită. Pe urmă rămăsese treaz, făcându-și griji din pricina ingredientelor hranei pentru câini. Carne, evident. Însă știa că mirosul era un mecanism fizic, care depindea de contactul moleculelor propriu-zise cu mucoasa nazală. Prin urmare, din punct de vedere tehnic, prin nări îi intrau fragmente de carne. Erau în contact cu corpul lui. Și erau anumite feluri de carne cu care Azhari Mahmoud nu trebuia să vină în contact niciodată, sub nicio formă.

Se duse în baie. Se spală pe față pentru a cincea oară în acea zi. Se privi în oglindă. Își încordă maxilarele. Nu era Azhari Mahmoud. Nu în clipa aceea. Era Alan Mason, un occidental, și avea o treabă de făcut.

Primul care intră în holul de la Chateau Marmont fu însuși ajutorul de șerif, cel tamponat, Thomas Brant. Avea o vânătaie intens colorată pe frunte, iar atela metalică de pe fața lui era lipită atât de strâns de pomeții obrazilor, încât i se deformase pielea din jurul ochilor. După cum mergea, avea dureri. Părea în același timp furios că fusese pus la pământ, rușinat că nu se ferise și săcâit că acum trebuia să-și calmeze sentimentele de dragul slujbei. Era urmat de un tip mai în vârstă, care era probabil șeful lui, Curtis Mauney. Mauney părea că se apropie de cincizeci de ani. Era scund, bine legat și avea acel aspect ponosit pe care îl capătă orice om care face de prea multă vreme aceeași meserie. Avea părul vopsit într-un negru lipsit de luciu care nu se potrivea deloc cu sprâncenele. În mână avea o geantă tocită din piele.

- Care dintre voi, nenorociților, l-a lovit pe omul meu? întrebă el.
- Mai contează? zise Reacher.

— Nu trebuia să se întâmple așa ceva.

— Nu te simți jignit! Nu avea nicio șansă, eram trei la unu. Chiar dacă unul dintre noi trei era o femeie.

Neagley îi aruncă o privire care l-ar fi orbit dacă privirile ar fi fost cuțite.

— Nu critic capacitatea de autoapărare a omului meu. Vreau să spun că nu puteți să veniți aici și să începeți să cotonogiți polițiștii, zise Mauney dând din cap.

— Nu era în jurisdicția lui, nu se identificase și avea un comportament care trezea suspiciuni. Și-a căutat-o cu lumânarea.

— Și, în definitiv, ce căutați aici?

— Am venit la înmormântarea prietenului nostru.

— Corpul încă nu are aprobarea să fie scos de la morgă.

— O să așteptăm.

— Tu l-ai lovit pe omul meu?

Reacher dădu din cap.

— Îmi cer scuze. Dar nu trebuia decât să ceri.

— Ce să cer?

— Ajutorul nostru.

Mauney avea o față lipsită de orice expresie.

— Credeți că v-am adus aici să ne ajutați?

— Și nu-i așa?

Mauney dădu din cap.

— Nu, spuse el. V-am adus aici pe post de momeli.

32

Thomas Brant rămase în picioare, morocănos, nepărând dispus să se așeze pe scaun – ar fi fost un gest social care arăta că făcea parte din grup. Însă șeful lui, Curtis Mauney, luă un scaun. Se așeză și își puse geanta între glezne, iar coatele pe genunchi.

— Hai să lămurim niște chestii, zise el. Suntem șerifi în Los Angeles County. Nu suntem fraieri, nu suntem idioți și nu suntem proștii nimănui. Suntem rapizi, inteligenți, proactivi și iuți de picior. În douăsprezece ore de la descoperirea cadavrului, știam totul despre viața lui. Inclusiv faptul că era unul dintre cei opt supraviețuitori ai unei unități militare de elită. Iar în douăzeci și patru de ore știam cu siguranță că alți trei membri ai unității de elită dispăruseră și ei. Unul chiar de-aici, din Los Angeles, și doi din Vegas. Ceea ce pune sub semnul îndoielii ce fel de elită ați mai fost și

voi, nu crezi? Cât ai clipi din ochi, jumătate dintre voi sunteți trecuți la capitolul „dispăruți în acțiune”.

— În locul tău, aș prefera să știu care este adversarul înainte de a trage vreo concluzie despre performanțe, spuse Reacher.

— Indiferent cine ar fi, nu e Armata Roșie.

— Nu ne-am luptat niciodată cu Armata Roșie. Noi am luptat cu armata americană.

— Păi atunci o să mă apuc să întreb în stânga și-n dreapta, zise Mauney. Verific dacă regimentul 81 aeropurtat a repurtat de curând vreo victorie majoră.

— Ipoteza ta e că cineva ne vânează pe toți opt?

— Nu știu care e ipoteza mea. Dar în mod sigur e și asta o posibilitate. Prin urmare, să vă pun pe tapet pe toți patru era o chestie care nu avea cum să dea greș pentru mine. Dacă nu apăreați, însemna că deja pusese ră mâna pe voi și așa mai adăugam niște piese în mozaic. Dacă apăreați, voi erați momeala și puteam să mă folosesc de voi ca să scap de ei.

— Și dacă nu ne vânează pe toți opt?

— Atunci n-aveți decât să vă pierdeți vremea pe aici și să așteptați înmormântarea. Ce-mi pasă mie?

— Ai fost la Vegas?

— Nu.

— Și atunci cum se face că știi despre cei doi din Vegas că au dispărut și ei?

— Pentru că m-am interesat, zise Mauney. Ne frecăm coatele destul de mult cu băieții de la poliția din Nevada, iar ei își frecă coatele destul de mult cu polițiștii din Vegas, iar oamenii voștri, Sanchez și Orozco, au dispărut acum trei săptămâni, și amândouă apartamentele lor au fost răscolite în stil mare. Așa se face că știu. Sistemul de telefonie. O tehnologie utilă.

— Răscolite la fel de rău ca biroul lui Franz?

— La fel de temeinic.

— Au ratat ceva?

— De ce ar fi ratat?

— Oamenii mai ratează câte ceva.

— Au ratat ceva și în biroul lui Franz? Am ratat noi?

Reacher zisese: *O să-l tratăm ca pe un nenorocit de ofițer din poliția militară. Băgăm totul la cap și nu spunem nimic.* Însă Mauney era mai bun decât orice polițist militar. Asta era clar. Părea să fie un polițist foarte bun.

Deloc prost, însă predispus să fie jucat pe degete, poate. Așa că Reacher dădu din cap și zise:

— Franz își trimitea singur, prin poștă, documente din computer, ca măsură de siguranță. Pe astea le-au ratat. Și voi le-ați ratat. Am pus noi mâna pe ele.

— Din cutia lui poștală?

Reacher încuviință din cap.

— E o infracțiune federală, zise Mauney. Ar fi trebuit să ai un mandat.

— N-aș fi avut cum, zise Reacher. Am trecut în rezervă.

— Atunci n-ar fi trebuit să vă băgați.

— Arestează-mă.

— Nu pot, zise Mauney. Nu sunt polițist federal.

— Ce-au ratat în Vegas?

— Facem schimb?

Reacher dădu afirmativ din cap.

— Dar tu vorbești primul.

— În regulă, zise Mauney. În Vegas le-a scăpat un șervețel pe care era scris ceva. Era un șervețel de hârtie cum sunt cele livrate odată cu mâncarea chinezească. Era mototolit și plin de unsoare în coșul de gunoi al lui Sanchez. Părerea mea este că Sanchez era la masă când a sunat telefonul. A notat ceva să nu uite și ulterior a trecut chestia asta într-un registru sau într-un dosar pe care nu-l avem. Pe urmă a aruncat șervețelul la gunoi, pentru că nu mai avea ce face cu el.

— De unde știm că are vreo legătură cu toate astea?

— Nu știm, zise Mauney. Însă sincronizarea e sugestivă. Comanda la restaurantul chinezesc pare să fie ultimul lucru pe care l-a făcut Sanchez în Las Vegas.

— Ce scrie pe șervețel?

Mauney se aplecă, ridică geanta și o puse pe genunchi, apoi deschise închizătorile. Deschise capacul. Scoase un plic de protecție din plastic transparent în care se afla o fotocopie color. Fotocopia avea un chenar negru, în locurile în care șervețelul nu acoperise suprafața de scanare. Reproducea până și îndoiturile, urmele de grăsime și textura hârtiei. Și o jumătate de rând mazăgălită cu scrisul obișnuit al lui Jorge Sanchez: 650 \$100k

Un scris hotărât, încrezător, aplecat înainte, cu un pix albastru gen carioca, clar vizibil pe hârtia bej.

650 la \$100k per.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mauney.

— Cât pricepi tu, pricep și eu, zise Reacher.

Se uita la numere și știa că și Dixon făcea același lucru. Abrevierea *k* venea de la *mii* și era cât se poate de familiară în rândul personalului militar al generației lui Sanchez, provenit fie din matematică sau din facultatea de inginerie, ori de pe urma serviciului de ani de zile dincolo de ocean, unde distanțele erau măsurate în kilometri în loc de mile. Kilometrului i se spunea *klick* și măsura o mie de metri, aproximativ șaizeci la sută dintr-o milă. Prin urmare, *S100K* însemna *o sută de mii de dolari*. Prepoziția *per* era din limba latină, însemnând *pentru fiecare*, ca de exemplu *mile per galon* sau *mile per oră*.

— Cred că este o ofertă sau un pariu, zise Mauney. Cum ar veni, ai șase sute cincizeci de chestii, care fac o sută de mii bucata.

— Sau un raport de piață, zise O'Donnell. Cum ar fi șase sute cincizeci de ceva au fost vândute cu o sută de mii bucata. Valoarea totală, șaizeci și cinci de milioane de dolari. O afacere destul de mare. În mod sigur, suficient de mare ca să-i facă pe niște oameni să se omoare pentru ea.

— Oamenii ajung să moară pentru șaizeci și cinci de cenți, zise Mauney. Nu trebuie să fie întotdeauna vorba de milioane de dolari.

Karla Dixon nu spunea nimic. Stătea nemișcată, tăcută, preocupată. Reacher știa că văzuse în numărul 650 ceva ce el nu văzuse. Nu-și putea imagina despre ce putea să fie vorba. Nu era un număr interesant.

650 la Slook per.

— Nicio idee strălucită? întrebă Mauney.

Nu zise nimeni nimic.

— Ce-ai scos din cutia poștală a lui Franz? întrebă Mauney.

— Un stick de memorie, zise Reacher. Pentru computer.

— Ce e pe el?

— Nu știm. Nu putem sparge parola.

— Ați putea încerca, zise Mauney. Noi avem un laborator pentru așa ceva.

— Nu știu. Am ajuns până la ultima încercare.

— Practic nu aveți de ales. Sunt dovezi și ca urmare ne aparțin.

— Ne dați și nouă informațiile?

— Parcă așa ne-am înțeles, că facem schimb de informații, nu? zise Mauney dând din cap în semn de încuviințare.

— În regulă, aprobă Reacher.

Îi făcu un semn lui Neagley. Ea își vârî mâna în geantă și scoase un stick de memorie argintiu. i-l aruncă pe sub mână. Reacher îl prinse și i-l dădu lui Mauney.

— Noroc, zise el.

— Indicii? întrebă Mauney.

— Trebuie să fie numere, zise Reacher. Franz era genul preocupat de cifre.

— În regulă.

— Și nu a fost un avion, să știi.

— Știu, zise Mauney. A fost doar o chestie așa, să vă trezească interesul. A fost un elicopter. Aveți idee câte elicoptere private se află la distanță de croazieră de zona unde l-am găsit?

— Nu.

— Peste nouă mii.

— Ați controlat și biroul lui Swan?

— A fost concediat. Nu avea birou.

— I-ați controlat casa?

— Prin ferestre, zise Mauney. Nu a fost răscolită.

— Prin fereastra de la baie?

— E din sticlă mată.

— Încă o întrebare numai, zise Reacher. L-ai verificat pe Swan și ai trimis polițiștii din Nevada pe urmele lui Sanchez și Orozco. De ce nu ai luat legătura cu Washington D.C., cu New York și Illinois ca să te interesezi și de noi ceilalți?

— Pentru că în momentul respectiv mă ocupam de ceea ce aveam.

— Și anume?

— Aveam patru dintre voi pe tapet. Franz, Swan, Sanchez și Orozco. Toți patru împreună. Supravegherea video din seara dinainte ca Franz să plece și să nu se mai întoarcă.

33

Curtis Mauney nu așteptă să fie rugat. Ridică din nou capacul genții și scoase un alt plic din plastic transparent, în el se afla o copie a unei imagini în alb-negru, preluată de pe o cameră de supraveghere. Patru bărbați, umăr la umăr, în fața a ceea ce părea să fi fost o tețghea de magazin. Era o imagine luată de sus, de la distanță, și Reacher nu putea să distingă prea multe detalii.

— Am făcut identificarea prin comparație cu o grămadă de fotografii vechi dintr-o cutie de pantofi pe care am găsit-o în dulapul din dormitorul lui Franz, zise Mauney.

Pe urmă trecu fotografia la dreapta sa, lui Neagley. Ea o studie o clipă, dar pe chipul ei nu se vedea decât lumina reflectată de plasticul lucios. Ea trecu fotografia în sensul invers acelor de ceasornic, lui Dixon. Dixon o privi zece secunde lungi, clipi o dată și i-o dădu lui O'Donnell. O'Donnell o luă, o studie, dădu din cap și i-o pasă lui Reacher.

În fotografie, Manuel Orozco se afla în stânga, privind la dreapta lui, surprins de cameră în starea sa permanentă de neliniște. Urma Calvin Franz, cu mâinile în buzunare și cu o expresie de calm pe chip. Pe urmă Tony Swan, în față și în centru, privind drept înainte. La dreapta era Jorge Sanchez, cu cămașa închisă până la ultimul nasture, fără cravată, cu un deget vârât sub guler. Reacher cunoștea poziția aceea. Însemna că Sanchez se bărbierise cu vreo zece ore mai înainte, iar părul de pe gât crescuse din nou și începuse să-l irite. Chiar și în lipsa orei, care apărea în colțul din dreapta jos al fotografiei, Reacher știa că avea în față o fotografie făcută seara târziu.

Toți păreau puțin mai bătrâni. Orozco avea părul grizonant la tâmples, ochii încercănați și oboșiți. Franz parcă era puțin mai slab. Umerii lui nu mai păreau atât de musculoși. În schimb, Swan era la fel de masiv ca întotdeauna, cu pieptul lat și mai burtos. Avea părul scurt și fruntea mai lată cu vreun deget, poate. Încruntarea permanentă a lui Sanchez se transformase într-o serie de riduri permanente, care coborau de la nas la bărbie, încadrându-i gura.

Mai bătrâni, dar poate și mai înțelepți. Din imagine răzbăteau mult talent, experiență și abilități. Iar sentimentul de camaraderie relaxată și încredere reciprocă era încă prezent, după recenta lor reîntâlnire. Patru tipi duri. După părerea lui Reacher, patru dintre cei mai buni opt din lume.

Ce sau cine îi înfrânsese?

În spatele lor, pe direcția camerei de supraveghere, se vedeau niște culoare înguste, între rafturi, care păreau familiare.

— Unde e asta? întrebă Reacher.

— Farmacia din Culver City, răspunse Mauney. De lângă biroul lui Franz. Tipul de la ghișeu și i-a amintit. Swan cumpăra aspirină.

— Nu prea e genul lui.

— Pentru câinele lui. Avea artrită la șolduri. Îi dădea un sfert de aspirină pe zi. Farmacistul a zis că e un tratament destul de obișnuit în cazul câinilor. Mai ales al câinilor mari.

— Câtă aspirină a cumpărat?

— Flaconul economic. Nouăzeci și șase de pastile, ambalaj standard.

— La un sfert de tabletă pe zi, înseamnă un an și nouăsprezece zile.

Reacher privi din nou fotografia. Patru bărbați, posturi relaxate, care nu păreau grăbiți, care aveau la dispoziție tot timpul, cumpărături obișnuite, o provizie pentru un animal de companie, care avea să ajungă pentru mai mult de un an.

Habar nu aveau ce-i aștepta.

Cine sau ce îi înfrânsese?

— Pot să păstrez fotografia? Întrebă el.

— De ce? se interesă Mauney. Vezi ceva?

— Patru dintre vechii mei prieteni.

Mauney dădu din cap a încuviințare.

— N-ai decât. E o copie.

— Și acum?

— Stați aici, zise Mauney.

Lăsă să cadă capacul genții și îi închise încuietorile, zgomotoase în liniștea care se așternuse.

— Fiți cât mai vizibili și sunați-mă dacă vedeți pe cineva adulmecând prin preajmă. Și fără acțiuni independente, în regulă?

— Am venit aici numai pentru înmormântare, zise Reacher.

— Înmormântare... dar a cui?

Reacher nu-i dădu nicio replică. Se ridică doar, se întoarse și privi din nou fotografia lui Raquel Welch. În geamul reflectorizant îl văzu pe Mauney ridicându-se de pe scaun și pe ceilalți făcând același lucru. Când cineva care a stat pe un scaun se ridică, se apleacă înainte, astfel încât dacă e vorba de un grup care a stat jos, ridicându-se de pe scaune, oamenii ajung să se afle mai aproape unii de ceilalți decât atunci când ședeau. În consecință, următorul lor gest comun este acela de a se trage înapoi, de a se întoarce, de a se dispersa, de a lărgi cercul, fiecare respectând spațiul de care au nevoie ceilalți. Desigur, Neagley se dovedi a fi prima și cea mai rapidă. Mauney se întoarse spre ușă și se răsuci ca să se strecoare prin spațiul îngust dintre scaune. O'Donnell o luă în sens invers, către interiorul hotelului. Dixon îl urmă în paralel, minionă, agilă, sprintenă, ocolind o măsuță de cafea.

Însă Thomas Brent o luă în cealaltă parte.

Către interiorul hotelului.

Reacher rămase cu privirea pe geamul din fața lui Raquel. Urmări reflexia estompată a lui Brant. Știu instantaneu ce avea să urmeze. Brant intenționa să-l bată pe umărul drept cu mâna stângă. La care Reacher ar fi trebuit să se întoarcă curios și să încaseze o dreaptă puternică fix în figură.

Brant se apropie și mai mult. Reacher se concentrează asupra cercului auriu dintre cele două jumătăți ale sutienului lui Raquel. Brant dădu să ducă mâna stângă în față și să o tragă în spate pe cea dreaptă. Mâna stângă avea arătătorul întins iar mâna dreaptă era strânsă într-un pumn de mărimea unei mingi de fotbal american pentru amatori. Era bine, dar tehnica lăsa de dorit. Reacher simți că Brant nu avea picioarele perfect proptite în pardoseală.

Brant era un bătaș de duzină, nu un luptător adevărat. Pe jumătate, se încurca singur.

Brant îl bătu pe Reacher pe umăr.

Pentru că se aștepta la asta, Reacher se întoarse mult mai repede decât ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi așteptat și prinse în palma stângă pumnul care se apropia, la treizeci de centimetri de fața lui. Ca și cum ar fi prins cu mâna liberă o minge în terenul de țintă. Fusese o lovitură puternică. O lovitură grea. Se auzi un pocnet al naibii de puternic. Pe Reacher îl urzică palma până la tendoane.

Pe urmă nu a mai fost vorba decât despre un autocontrol supraomenesc.

Fiecare fărâmbă din instinctul animalic și din memoria mușchilor îi dictă lui Reacher să-i dea lui Brant un cap în nasul betegit. N-avea nicio legătură cu creierul. Doar adrenalină. Să se repeadă în față din talie, plin de aplomb și să-și înfigă fruntea adânc. O mișcare pe care Reacher și-o perfecționase la vârsta de cinci ani. O reacție care i-a fost aproape impusă mai târziu, în viață.

Însă Reacher se abținu.

Rămase nemișcat, strângând pumnul încheștat al lui Brant. Îl privi pe acesta în ochi, răsuflă și dădu din cap.

— Mi-am cerut scuze o dată, zise el. Și îmi cer scuze din nou, chiar acum. Dacă nu-ți ajunge, atunci așteaptă până se termină toate astea, în regulă? O să fiu prin preajmă. Poți să-ți aduni vreo doi amici și să săriți toți trei pe mine, când mă prindeți nepregătit. E bine așa?

— Poate chiar așa am să fac, zise Brant.

— Ar trebui. Dar alege-ți cu grijă amicii. Să nu fie vreunul care să nu-și poată permite o internare de șase luni.

— Ești un dur, ce să zic!

— Nu eu sunt cel care poartă atelă.

Curtis Mauney se apropie și zise:

— Fără bătaie. Nici acum, și nici altă dată.

Îl apucă pe Brant de guler. Reacher așteaptă până când ieșiră amândoi pe ușă și apoi se strâmbă, scutură mâna înnebunit și zise:

— Fir-ar să fie, cum poate să usture!

— Pune niște gheață, sugeră Neagley.

— Ține o bere rece în mână, zise O'Donnell.

— Las-o baltă și hai să-ți spun ceva despre numărul șase sute cincizeci, îi propuse Dixon.

34

Urcară în camera lui Dixon, iar ea așeză din nou, în ordine pe pat, cele șapte coli de hârtie.

— În regulă, ce avem aici este o succesiune de șapte luni calendaristice. Un fel de analiză a performanței. Ca să simplificăm lucrurile, să le spunem înscrieri și ratări. Primele trei luni au fost destul de bune. O mulțime de înscrieri, nu prea multe ratări. Un procent mediu de reușită de aproximativ nouăzeci la sută. O idee mai mult de optzeci și nouă virgulă cincizeci și trei la sută, ca să fiu mai exactă, ceea ce știu că așteptați de la mine.

— Mai departe, zise O'Donnell.

— Pe urmă, în a treia lună ne prăbușim de pe creastă și se strică lucrurile.

— Asta o știm și noi, zise Neagley.

— Atunci, de pildă, să luăm drept reper primele trei luni. Știm că pot să ajungă la aproximativ nouăzeci la sută. Sunt capabili de așa ceva. Să spunem că ar fi putut și ar fi trebuit să continue la acest nivel de performanță la infinit.

— Însă nu s-a întâmplat, preciză O'Donnell.

— Exact. Ar fi putut, dar nu au făcut-o. Și care este rezultatul?

— Mai multe ratări decât înainte, zise Neagley.

— Mai multe cu cât?

— Nu știu.

— În schimb eu știu, spuse Dixon. La un asemenea volum, dacă s-ar fi respectat procentul de reușite și pe parcursul ultimelor patru luni, s-ar fi scutit exact șase sute cincizeci de ratări.

— Chiar așa?

— Chiar așa, zise Dixon. Numerele nu mint și procentele sunt tot numere. La sfârșitul celei de-a treia luni s-a petrecut un lucru care a continuat să-i coste șase sute cincizeci de viitoare ratări, pe care le-ar fi putut evita.

Reacher încuviință din cap. Un total de 183 de zile, un total de 2 197 de evenimente, din care 1314 succese și 883 ratări. Dar cu o distribuție evident neuniformă. Primele trei luni, 897 evenimente, din care 802 succese, 95 ratări. Următoarele patru luni, 1 300 evenimente, o nimica toată de 502 reușite, un catastrofal număr de 798 ratări, dintre care 650 nu s-ar fi petrecut dacă nu s-ar fi schimbat ceva.

— Cât aș vrea să știu ce avem în fața ochilor! zise el.

— Sabotaj, zise O'Donnell. Cineva a fost plătit să o dea în bară cu ceva.

— La o sută de mii ocazia? zise Neagley. De șase sute cincizeci de ori? Bună treabă, dacă reușești performanța.

— Nu se poate să fie sabotaj, zise Reacher. La o sută de mii evenimentul, poți să arunci în aer o fabrică întreagă, un birou sau ce-o fi el. Poate chiar un oraș întreg. Nu ar trebui să plătești la bucată.

— Și atunci despre ce e vorba?

— Dar se leagă, zise Dixon. Nu-i așa? Exista o relație matematică clară între ceea ce știa Franz și ceea ce știa Sanchez.

După un minut, Reacher se apropie de fereastra lui Dixon și admiră priveliștea.

— Ar fi corect să presupunem că Orozco știa ce știa Sanchez? întrebă Reacher.

— Absolut, continuă O'Donnell. Cu siguranță și invers. Erau prieteni, lucrau împreună. Cred că vorbeau tot timpul.

— Prin urmare, nu ne lipsește decât ce știa Swan. Avem fragmente de la ceilalți trei. În schimb, de la el, nimic.

— Casa lui era curată. N-am găsit nimic.

— Deci, indiferent despre ce ar fi vorba, se găsește la birou.

— Nu avea niciun birou. Fusese concediat.

— Dar abia de curând. Înseamnă că biroul lui a rămas în continuare gol. Se concediază personal, nu se fac angajări. Biroul lui e nefolositor.

Computerul se află în continuare la locul lui, pe birou. Și poate există și notițe în sertarele biroului, ceva de genul ăsta.

- Vrei să te duci să dai din nou ochii cu femeia-dragon? zise Neagley.
- Cred că n-avem încotro.
- Ar trebui să dăm un telefon înainte să batem drumul până acolo.
- Mai bine ne-am duce și gata.
- Aș vrea să văd unde a lucrat Swan, zise O'Donnell.
- Și eu, i se alătură Dixon.

Dixon urcă la volan. Mașina era închiriată pe numele ei, era în răspunderea ei. O luă pe Sunset spre est, îndreptându-se către autostrada 101. Neagley îi spusese ce trebuia să facă după aceea. Un drum întortocheat. Trafic lent. Dar, în sine, călătoria prin Hollywood s-a dovedit a fi pitorească. Dixon părea să o savureze. Îi plăcea Los Angeles-ul.

Bărbatul în costum albastru-închis, cu Chryslerul albastru-închis, se afla tot timpul pe urmele lor. În dreptul studiourilor KTLA, chiar înainte de a ajunge pe autostradă, formă un număr pe telefonul celular.

— Se îndreaptă către est, îi spuse el șefului său. Toți patru împreună, cu mașina.

- Eu sunt încă în Colorado, zise șeful. Stai cu ochii pe ei, ai înțeles?

35

Dixon vira pe poarta deschisă de la New Age și parcă în același loc pentru vizitatori pe care îl folosisese și Neagley, cu botul înfipt în luciosul cub corporatist. Parcarea era în continuare pe jumătate goală. Copacii rari erau încremeniți în aerul greu. La intrare, aceeași recepționistă. Același tricou cu guler, aceeași reacție întârziată. Auzise ușile deschizându-se, dar nu ridicase capul până când Reacher puse o mână pe birou.

- Pot să vă ajut? întrebă ea.

— Vreau să vorbesc din nou cu doamna Bergson, zise Reacher. Persoana de la resurse umane.

- Să văd dacă este liberă, zise recepționistă. Luați loc, vă rog.

O'Donnell și Neagley se așezară, dar Reacher și Dixon rămaseră în picioare. Dixon era prea agitată ca să stea pe scaun. Reacher rămase în picioare pentru că dacă s-ar fi așezat lângă Neagley ar fi înghesuit-o, iar dacă s-ar fi așezat în alt loc, ea s-ar fi întrebat de ce.

Așteptară tot patru minute până auziră țacănitul tocurilor lui Berenson pe pardoseală. Apăru de pe același hol, de după același colț și nu ezită. Doar îi mulțumi recepționistei dând din cap, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre ei. Afișă două feluri diferite de zâmbete, unul pentru Reacher și Neagley, pentru că se mai văzuseră, și un alt fel pentru O'Donnell și Dixon, pentru că nu-i cunoștea. Aceleași cicatrice sub machiaj, aceeași respirație de gheață. Deschise ușa din aluminiu și rămase nemișcată până când se strecurară toți pe lângă ea, în sala de conferințe.

În încăpere aflându-se cinci oameni, lipsea un scaun, așa că Berenson se așeză lângă fereastră. Politicoasă, dar și dominându-i psihologic. Îi făcea pe vizitatori să se uite în sus la ea și să-și mijească ochii în lumina care venea din spatele ei.

— Astăzi cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

Se simțea un ușor ton de condescendență în glasul ei. O ușoară iritare. Un accent slab pus pe *astăzi*.

— Tony Swan a dispărut, zise Reacher.

— A dispărut?

— Adică nu putem să dăm de el.

— Nu înțeleg.

— Nu este o idee chiar atât de greu de priceput.

— Dar ar putea să fie oriunde. O slujbă nouă în alt stat. Sau o vacanță prelungită. Într-un loc în care a vrut de mult să ajungă. Uneori, oamenii fac asemenea lucruri în situația domnului Swan. Într-un loc cu soare.

— Câinele lui a murit de sete, închis în casă, zise O'Donnell. Aici nu mai e niciun loc cu soare. Doar nori. Swan nu s-a dus nicăieri, indiferent unde ar fi plănuit să se ducă.

— Câinele lui? îngrozitor!

— Întocmai, zise Dixon.

— O chema Maisi, zise Neagley.

— Nu văd cum aș putea să vă ajut, zise Berenson. Domnul Swan a plecat de la noi de mai bine de trei săptămâni. Nu credeți că e ceva de competența poliției?

— De asta se și ocupă, zise Reacher. Și noi, de asemenea.

— Nu văd cum aș putea să vă fiu de ajutor.

— Am vrea să-i vedem biroul. Și computerul. Și agenda. Este posibil să existe vreo notiță. Sau informații, întâlniri.

— Notite referitoare la ce anume?

— La motivele care au dus la dispariția lui, indiferent care ar fi ele.

- Nu a dispărut din cauza corporației New Age.
- Poate că nu. Dar este știut faptul că oamenii mai fac și treburi particulare la birou, în timpul programului. Este cunoscut faptul că oamenii mai consemnează și lucruri referitoare la viața lor personală.
- Nu și aici.
- De ce nu? Sunteți chiar atât de ocupați?
- Aici nu există niciun fel de notițe. Niciun capăt de hârtie. Nici stilouri, și nici creioane. Măsurile de securitate elementare. Avem aici un mediu complet lipsit de hârtii. Este mult mai sigur așa. Este o regulă. Oricui i-ar trece prin minte să o încalce, este concediat. Aici facem totul pe computere. Avem o rețea interioară cu partiționări de securitate și monitorizarea aleatorie automată a datelor.
- Atunci, putem să-i vedem computerul? întrebă Neagley.
- Cred că ați putea să-l vedeți, zise Berenson. Dar numai atât. Nu vă va folosi la nimic. Când pleacă cineva de la noi, hard-disc-ul de pe computerul lui este scos și distrus. Sfârșat. Fizic. Cu ciocanele. Este o altă regulă de securitate.
- Cu ciocanele? zise Reacher.
- Este unica metodă definitivă. Altfel, datele ar putea să fie recuperate.
- Prin urmare, nu a mai rămas nicio urmă a lui Tony Swan?
- Absolut niciuna, mă tem.
- Aveți niște reguli cam dure pe-aici.
- Știu. Au fost concepute personal de către domnul Swan. În prima săptămână în care s-a aflat la noi. Au constituit prima lui contribuție importantă.
- Nu vorbea cu nimeni? întrebă Dixon. Cunoștințe din pauza de cafea? Nu e nimeni căruia să-i fi destăinuit vreo problemă?
- Probleme personale? zise Berenson. Mă îndoiesc. Dinamica asta nu ar fi fost adecvată. Aici, trebuia să joace rolul de polițist. Ca să fie eficient, trebuia să rămână inabordabil.
- Dar șeful lui? se interesă O'Donnell. Ar fi putut să discute cu el. Profesional, erau în aceeași barcă.
- Îl voi întreba, răspunse Berenson.
- Numele lui?
- Nu vă pot da această informație.
- Sunteți foarte discretă.
- Domnul Swan insistă în această privință.
- Putem să vorbim cu șeful?

— Momentan nu este în oraș.
— Și cine are grijă de prăvălie?
— Într-un fel, domnul Swan. Procedurile lui sunt în continuare în vigoare.
— Cu dumneavoastră vorbea?
— Despre chestiuni personale? Nu, nicidecum.
— Era supărat sau îngrijorat în săptămâna în care a plecat?
— Nu a lăsat să se vadă.
— Dădea multe telefoane?
— Sunt convinsă că da. Cu toții dăm multe telefoane.
— Ce credeți că s-a petrecut cu el?
— Eu? zise Berenson. Chiar nu am nicio idee. L-am condus la mașină și i-am spus că după ce treburile o să înceapă să se miște din nou, o să-l sun să-l implor să se întoarcă, iar el mi-a spus că de-abia așteaptă să-l sun. Atunci l-am văzut ultima oară.

Se urcară înapoi în mașina lui Dixon și se depărtară de geamul reflectorizant. Reacher privi imaginea Fordului devenind din ce în ce mai mică.

— Timp irosit, zise Neagley. V-am spus că mai bine dădeam un telefon.
— Am vrut să văd unde a lucrat, zise Dixon.
— *Lucrat* e greșit spus, zise O'Donnell. Aici s-au folosit de el și atâta tot. I-au exploatat creierul timp de un an și pe urmă i-au dat un șut în fund. I-au cumpărat ideile, nu i-au dat o slujbă.
— Cu siguranță așa a fost, confirmă Neagley.
— Nu se produce nimic aici. E o clădire nepăzită.
— În mod evident. Trebuie că au pe undeva un al treilea loc. O fabrică retrasă, pentru producție.
— Și atunci de ce nu a dat UPS și adresa aia?
— Poate că este secretă. Poate că nu primesc poșta acolo.
— Tare aș mai vrea să știu ce fac.
— De ce? întrebă Dixon.
— De curiozitate. Cu cât știm mai multe, cu atât mai norocoși s-ar putea să fim.
— Atunci, n-ai decât să afli, zise Reacher.
— Nu știu pe cine să întreb.
— Știu eu, zise Neagley. Un tip de la Pentagon, de la aprovizionare.
— Sună-l, zise Reacher.

În camera lui de la hotelul din Denver, bărbatul de aproximativ patruzeci de ani, cu părul negru, care-și spunea Alan Mason, își încheia întâlnirea. Oaspetele său își făcuse apariția cu punctualitate și fusese însoțit de o singură gardă de corp. Mason interpretează și una, și alta drept semne pozitive. Aprecia punctualitatea în afaceri. Iar inferioritatea de unu la doi fusese un lux. Adeseori era singur în fața a câte șase sau zece persoane la încheierea unei afaceri.

Prin urmare, era un început bun. Care fusese urmat de un progres substanțial. Fără scuze lamentabile în privința întârzierii livrărilor, a nerespectării cantităților sau a altor dificultăți. Fără șmecherii de agățare a clientului cu un produs ieftin pentru a-i propune apoi un altul scump. Fără încercări de renegociere. Fără prețuri mărite artificial. Doar vânzarea, așa cum fusese stabilită anterior, șase sute cincizeci de unități la o sută de mii bucata.

Mason își deschisese geanta, iar clientul său începuse procesul lent de totalizare a valorii din ea. Balanțele emise de banca elvețiană și acțiunile la purtător erau indiscutabile. Aveau valori la vedere în care se putea avea încredere. Diamantele constituiau ceva mai subiectiv. Desigur, greutatea în carate constituia o dată certă, dar valoarea lor mai depindea și de tăieturi și de claritate. Oamenii lui Mason le subestimaseră de fapt valoarea, pentru a-și crea o marjă de siguranță. Oaspetele lui Mason înțelese repede acest lucru. Se declară complet satisfăcut și admise că geanta conținea într-adevăr șaiszeci și cinci de milioane de dolari.

Moment în care intrase în posesia genții.

În schimbul ei, Mason primi o cheie și o bucată de hârtie.

Cheia era mică, veche, zgâriată și tocită, obișnuită și nemarcată. Părea să fie genul de cheie care se poate copia pe loc în orice magazin de obiecte casnice. Lui Mason i se spuse că era cheia de la lacătul unui container care, în acel moment, se afla la docurile din Los Angeles.

Bucata de hârtie era o foaie de expediție în care conținutul containerului era descris ca fiind format din șase sute cincizeci de DVD-playere.

Oaspetele lui Mason și garda sa de corp pleacă, iar Mason se duse în baie să dea foc pașaportului în vasul de toaletă. Jumătate de oră mai târziu, Andrew Mebride părăsi hotelul și se îndreaptă din nou către aeroport. Constată cu surprindere că de-abia aștepta să audă din nou muzica formației de instrumente improvizate.

De pe bancheta din spate a mașinii lui Dixon, Frances Neagley sună la Chicago. Îi spuse asistentului ei să trimită un e-mail către omul ei de legătură de la Pentagon și să-i explice că ea nu se afla la birou, ci în California, nu avea la îndemână o linie telefonică sigură și că dorea informații despre linia de producție a companiei New Age. Știa că omul ei s-ar fi simțit mai în largul lui să răspundă prin e-mail decât să vorbească pe o rețea de telefonie mobilă nesigură.

— La birou ai linii telefonice sigure? întrebă O'Donnell.

— Bineînțeles.

— Remarcabil. Cine e tipul?

— Cineva, zise Neagley. Mi-e dator până peste cap.

— Atât cât să te servească?

— Întotdeauna.

Dixon ieși de pe autostrada 101 pe Sunset Boulevard și viră spre vest, în direcția hotelului. Traficul era lent. Aveau mai puțin de cinci kilometri, dar în fugă ar fi putut acoperi distanța mai repede. Când într-un târziu ajunseră, în fața lui îi aștepta un Ford Crown Vie. O mașină de poliție fără însemne. Nu a lui Thomas Brant. Asta era mai nouă, intactă și de o altă culoare.

Era mașina lui Curtis Mauney.

Coborî imediat ce Dixon parcă. Se apropie, scund, solid, ponosit, obosit. Se opri drept în fața lui Reacher și făcu o pauză. Pe urmă, întrebă:

— Unul dintre prietenii voștri avea un tatuaj pe spate?

Tonul vocii era blând.

Liniștit.

Plin de compasiune.

— Iisuse! zise Reacher.

36

Manuel Orozco făcuse patru ani de colegiu pe banii armatei și crezuse că o să ajungă ofițer într-o unitate combatantă. Sora lui mai mică avusese un atac cumplit de panică, irațională, și își imaginase că fratele ei avea să sfârșească ucis în misiune, desfigurat de răni faciale, astfel încât cadavrul lui nici nu ar fi mai putut să fie identificat dacă ar fi fost recuperat. Iar ea nu ar fi avut cum să știe de soarta lui. El i-a spus de tăblițele de identificare. Ea i-a replicat că puteau să fie spulberate sau pierdute. El i-a zis de amprente. Ea a zis că putea să-și piardă membrele. El i-a spus de identificarea pe baza radiografiilor dentare. Ea a zis că era posibil ca

întregul maxilar să îi fie distrus. Mai târziu, el și-a dat seama că ea își făcea griji la un nivel cu mult mai profund, dar pentru moment era suficient să își tatueze pe spate cu litere mari și negre *Orozco*, M. Cu numărul matricol la fel de mare, dedesubt. S-a dus acasă, și-a scos cămașa triumfător și a rămas înmărmurit când fetița a început să plângă și mai tare.

În cele din urmă, evitase infanteria și sfârșise ca membru-cheie al regimentului 110 de Poliție Militară, unde Reacher l-a botezat imediat Raniță, pentru că spatele lui măsliniu semăna cu o raniță de recrutar, cu numele și numărul imprimate pe el.

Și-acum, cincisprezece ani mai târziu, Reacher era în parcare scaldată în soare a hotelului Chateau Marmont și zise:

— Ați mai găsit un cadavru.

— Mă tem că da, răspunse Mauney.

— Unde?

— Aceeași zonă. Într-o viroagă.

— Elicopter?

— Probabil.

— Orozco, zise Reacher.

— Acesta este numele de pe spate, zise Mauney.

— Și-atunci ce rost mai are să întreb?

— Trebuie să fim siguri.

— Ar trebui ca toate cadavrele să fie atât de convenabile.

— Care este cea mai apropiată rudă?

— Are o soră pe undeva. Mai mică.

— Atunci ar trebui să faci tu identificarea formală. Dacă vrei. Nu e tocmai imaginea pe care să o vadă o soră mai mică.

— Cât a stat în viroagă?

— Mult.

Se urcă înapoi în mașină și Dixon îl urmă pe Mauney tot drumul până la morga districtului, la nord de Glendale. Niciunul nu vorbește. Reacher se așază în spate lângă O'Donnell și face ceea ce era absolut sigur că făcea și O'Donnell, adică retrăiește în amintire un lung șir de momente petrecute cu Orozco. Fusese un comediant, în parte intenționat, în parte involuntar. Era de origine mexicană, născut în Texas și crescut în New Mexico, dar timp de mulți ani pretinsese că era australian alb. Tuturor le spunea *prietene*. Ca ofițer, avusese un talent de comandant de primă mână, dar niciodată nu dăduse, practic, ordine. Aștepta până când vreun ofițer mai mic în grad sau

vreun soldat de rând pricepea consensul general și apoi îi zicea, *Te rog, dacă nu te superi, prietene*. Cuvintele acestea deveniseră un laitmotiv al grupului, la fel de omniprezente ca și *Nu te joci*.

Cafea?

Te rog, dacă nu te superi, prietene.

O țigară?

Te rog, Dacă nu te superi, prietene.

Vrei să-l împușc pe nenorocitul acesta?

Te rog, dacă nu te superi, prietene.

O'Donnell zise:

— Știam deja. Nu este o surpriză.

Nu-i răspunse nimeni.

Morga districtului se dovedi a fi un centru medical nou-nouț, având și un spital, pe o parte a unei străzi noi, late. Pe cealaltă parte era un centru de primire de ultimă oră pentru localitățile care nu dispuneau de o morgă proprie. Era un cub alb din beton, așezat pe stâlpi înalți de un etaj. Containerele cu carne puteau să ajungă sub corpul principal al clădirii până la ușile mascate ale lifturilor. Ordonat, curat, discret. Stil californian. Mauney parcă pe un rând de locuri rezervate pentru vizitatori, lângă câțiva copaci. Dixon parcă lângă el. Coborâra toți și rămaseră pe loc o clipă, întinzându-se, uitându-se împrejur, pierzând timpul.

Nu era o plimbare de plăcere pentm niciunul dintre ei.

Mauney o luă înainte. La capătul unui culoar se găsea un lift pentru personal. Mauney apăsă butonul, ușa liftului glisa și se pomeniră luați cu asalt de un mitos de chimicale. Mauney urcă, urmat de Reacher, apoi de O'Donnell, Dixon și Neagley.

Mauney apăsă butonul pe care era trecută cifra 4.

Etajul al patrulea era înghețat ca o cameră frigorifică. Aici se afla o zonă mizerabilă de vizionare pentru public, având o fereastră panoramică, în spatele căreia erau jaluzele venețiene. Mauney trecu pe lângă ea și intră în zona de conservare. Trei pereți erau acoperiți de panourile frontale ale sertarelor frigorifice. Zeci de sertare. Aerul era amar din cauza frigului, greu din cauza mirosurilor și zgomotos din cauza reverberațiilor suprafețelor din inox. Mauney trase un sertar. Ieși ușor, alunecând pe rulmenți. Până la capăt. Se deschise complet, până se opri în amortizoarele din cauciuc.

Înăuntru se afla un cadavru înghețat. Bărbat. Hispanic. Încheieturile mâinilor și ale picioarelor fuseseră legate cu o sfoară aspră, care-i intrase în carne. Avea mâinile legate la spate. Capul și umerii erau mutilate cumplit. Aproape de nerecunoscut ca ființă omenească.

— A căzut cu capul în jos, zise Reacher încet. Cred că e explicabil, legat în felul ăsta. Dacă ai dreptate în privința elicopterului.

— N-am găsit nicio urmă înspre sau dinspre cadavru, zise Mauney.

Erau dificil de observat alte detalii medicale. Descompunerea era într-un stadiu avansat, dar datorită căldurii și uscăciunii din deșert, semăna mai mult a mumifiere. Cadavrul era zbârcit, atrofiat, plat, avea un aspect de piele tăbăcită. Părea gol pe dinăuntru. Erau urme de leziuni produse de animale, dar nu multe. Contactul cu pereții viroagei nu lăsase să fie mai multe.

— Îl recunoști? întrebă Mauney.

— Nu tocmai, zise Reacher.

— Uită-te la tatuaj.

Reacher rămase locului nemișcat.

— Vrei să chem un brancardier? zise Mauney.

Reacher scutură din cap și puse o mână sub umărul înghețat al cadavrului. Îl ridică. Deodată, corpul se rostogoli ciudat, țeapăn, ca un buștean sau un ciot de rădăcină. Rămase cu fața în jos, cu brațele ridicate în sus, legate și contorsionate ca și cum lupta disperată pentru eliberare ținuse până în ultima clipă.

Ceea ce fără îndoială chiar așa fusese, se gândi Reacher.

Tatuajul era puțin cutat, încrețit și zbârcit din cauză că pielea era dezlipită de pe țesuturi, dar și din cauza apăsării nenaturale a brațelor.

Era șters puțin de trecerea timpului.

Însă era inconfundabil.

Scria: *Orozco, M.*

Sub el era un număr matricol din nouă cifre.

— El este, zise Reacher. E Manuel Orozco.

— Îmi pare foarte rău, zise Mauney.

O clipă se așternu liniștea. Nu se auzea nimic în afara aerului rece care ieșea din gurile de ventilație din aluminiu.

— Tot mai cercetați zona? întrebă Reacher.

— În căutarea celorlalți? zise Mauney. Nu într-un mod activ. Nu ca atunci când un copil e dat dispărut.

— Franz e și el aici? într-unul din sertarele astea?

— Vrei să-l vezi? întrebă Mauney.

— Nu, zise Reacher.

Pe urmă se uită la Orozco și întrebă:

— Când se face autopsia?

— Curând.

— Sfoara o să ne dea vreun indiciu?

— Probabil că este foarte comună.

— Avem o estimare a momentului morții?

Mauney zâmbi reținut, ca de la polițist la polițist.

— Când a atins pământul.

— Și când a fost asta?

— Acum trei sau patru săptămâni. Credem că înaintea lui Franz. Însă s-ar putea să nu știm niciodată sigur.

— Noi o să știm, zise Reacher.

— De la cine? întrebă Mauney.

— O să-l întreb pe cel care a făcut-o. Și o să-mi spună. Când o să ajungem la asta, o să mă implor să-mi spună.

— Nu uita, fără acțiuni independente.

— Asta s-o crezi tu.

Mauney rămase să se ocupe de acte, iar Reacher, Neagley, O'Donnell și Dixon coborâră cu liftul înapoi la căldură și soare. Rămaseră în parcare, fără să spună nimic. Fără să facă ceva. Trepidând, tremurând și tresărind de furie reprimată. E de la sine înțeles că soldații văd moartea cu ochii. Trăiesc cu ea, o acceptă. Se așteaptă să vină. Unii dintre ei chiar și-o doresc. Însă în adâncul sufletului lor, vor să fie *dreaptă*. Eu împotriva lui și să câștige cel mai bun. Vor ca moartea să fie *nobilă*. Indiferent dacă pierd sau câștigă, vor ca moartea să aibă un sens.

Un soldat mort cu brațele legate la spate era cea mai mare jignire. Era ceva care aducea a neajutorare, a supunere și a abuz. Aducea a neputință.

Spulbera toate iluziile.

— Să mergem, zise Dixon. Pierdem vremea.

37

La hotel, Reacher petrecu un minut cu fotografia pe care i-o dăduse Mauney. Imaginea de pe camera de supraveghere. Farmacia. Patru bărbați în fața ghișeului. Manuel Orozco în stânga, privind spre dreapta, nerăbdător. Pe urmă Calvin Franz, cu mâinile în buzunare și răbdarea

întipărită pe chip. Pe urmă Tony Swan, privind drept înainte. Pe urmă Jorge Sanchez, la dreapta, cu degetul vârât sub gulerul cămășii.

Patru prieteni.

Doi sigur morți.

Posibil toți patru.

— Se întâmplă tot felul de porcării, zise O'Donnell.

Reacher încuviință.

— Și trecem peste ele.

— Crezi? zise Neagley. Și de data asta?

— Până acum, am trecut întotdeauna.

— Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva.

— Fratele meu a murit.

— Știu. Însă asta e mult mai rău.

Reacher încuviință din nou din cap.

— Așa este.

— Speram ca, nu știu cum, ceilalți trei să fie bine încă.

— Cu toții speram asta.

— Însă nu-i așa. S-au dus toți.

— Așa s-ar părea.

— Trebuie să ne apucăm de muncă, zise Dixon. Acum numai asta ne-a mai rămas.

Urcară în camera lui Dixon, dar *muncă* era un termen relativ. Erau într-o fundătură. Nu aveau niciun indiciu pe care să-l urmărească. Iar sentimentul acesta nu se schimbă cu nimic când se mutară în camera lui Neagley și găsiră un e-mail de răspuns din partea omului ei de legătură de la Pentagon: *Scuze, imposibil. New e la secret. Doar șapte cuvinte, seci, de respingere.*

— S-ar părea că nu ți-e chiar atât de îndatorat, zise O'Donnell.

— Ba da, zise Neagley. Mai mult decât ți-ai putea imagina. Asta spune mai multe despre New Age decât despre el și mine.

Rulă căsuța cu mesaje primite. Apoi se opri. Mai era un mesaj, de la același tip. O altă versiune a numelui său, o altă adresă de e-mail.

— De unică folosință, zise Neagley. Acesta e un cont pentru o singură utilizare.

Dădu clic pe mesaj. Conținutul acestuia era: *ces, mă bucur extraordinar că am vești de la tine. Ar trebui să ne vedem. Cină și un film? Și vreau să-ți înapoiez CD-urile cu Hendrix. Mulțumesc foarte mult că le-ai împrumutat.*

Îmi plac toate la nebunie. A șasea piesă de pe al doilea album are o dinamică brillantă. Anunță-mă când vii la Washington cu prima ocazie. Sună cât mai curând posibil, te rog.

— Tu ai CD-uri? întrebă Reacher.

— Nu, zise Neagley. Și mai ales nu am niciun CD cu Jimi Hendrix. Nu-mi place.

— Ai mai fost la film și la cină cu omul ăsta? întrebă O'Donnell.

— Niciodată, zise Neagley.

— Atunci te confundă cu vreo femeie.

— Puțin probabil, zise Reacher.

— E codificat, zise Neagley. Asta e. Este răspunsul la întrebarea mea. Asta trebuie să fie. Un răspuns *kosher* de pe adresa lui oficială și apoi o urmare codificată de pe o adresă neoficială. Are acoperire din toate părțile.

— Care e codul? întrebă Dixon.

— Ceva care are legătură cu a șasea piesă de pe al doilea album Hendrix.

— Care a fost al doilea album Hendrix? întrebă Reacher.

— *Electric Ladyland*? zise O'Donnell.

— ăsta a fost mai târziu, zise Dixon. Primul a fost *Are You Experienced*?

— Care album avea pe copertă o femeie goală?

— *Electric Ladyland*.

— Mi-a plăcut la nebunie coperta aia.

— Ești dezgustător. Aveai opt ani.

— Aproape nouă.

— Tot dezgustător e.

— *Axis: Bold as Love*, zise Reacher. Acesta a fost cel de-al doilea album.

— Care a fost piesa a șasea? întrebă Dixon.

— Habar n-am.

— Păi, când nu mai știi ce să faci, te duci la cumpărături, zise O'Donnell.

Merseră mult spre est pe Sunset Boulevard, până găsiră un magazin de discuri. Intrară și găsiră răcoare, oameni tineri, muzică dată tare și secțiunea H pe rândul de Rock/Pop. Un teanc de jumătate de metru de albume Jimi Hendrix. Patru titluri vechi pe care le recunoscuse Reacher, plus o grămadă de chestii postume. *Axis: Bold as Love* era printre ele, în trei exemplare. Reacher trase unul afară și îl desfăcu. Era învelit în plastic și avea eticheta magazinului lipită peste jumătatea a doua a listei de piese.

La fel și al doilea exemplar.

La fel și al treilea.

— Rupe plasticul, zise O'Donnell.

— Să-l fur?

— Nu, rupe plasticul.

— Nu pot să fac așa ceva. Nu e al nostru.

— Adică snopești polițiști în bătaie și nu poți să rupi un ambalaj dintr-un magazin?

— E altceva.

— Și atunci ce ai de gând să faci?

— O să-l cumpăr. Putem să-l punem în mașină. Mașinile au CD-playere, nu?

— De vreo sută de ani, zise Dixon.

Reacher luă CD-ul și se așează la rând în spatele unei fete care avea mai mult metal înfipt în față decât victima unei grenade. Ajunse la casă, scoase treisprezece dolari din restul de opt sute și pentru prima oară în viața lui deveni proprietarul unui produs digital.

— Despachetează-l, zise O'Donnell.

Era împachetat strâns. Reacher zgârie cu unghiile un colț și rupse plasticul cu dinții. Când reuși să-l despacheteze, întoarse discul și urmări cu degetul lista de piese.

— *Little Wing*, zise el.

O'Donnell ridică din umeri. Neagley nu afișă nicio expresie.

— Nu ne e de niciun ajutor, zise Dixon.

— Știu piesa, zise Reacher.

— Te rog, doar nu te-oi apuca s-o cânti, zise Neagley.

— Bine, și ce înseamnă asta? întrebă O'Donnell.

— Înseamnă că New Age face o armă care se numește *Little Wing*.

— Evident. Dar asta nu ne e de niciun ajutor câtă vreme nu știm ce este *Little Wing*.

— Sună a aeronautică. Un fel de avion mic sau ceva de genul ăsta.

— Nu a auzit nimeni de asta? întrebă Dixon. Nimeni?

O'Donnell scutură din cap.

— Eu una, nu, zise Neagley.

— Prin urmare, e ceva super-secret, zise Dixon. Nicio gură slobodă pe tema asta la Washington, pe Wall Street sau printre relațiile lui Neagley.

Reacher încercă să deschidă cutia CD-ului, dar era sigilată cu o etichetă pe care era trecut titlul, pe toată marginea de sus. O răcăi cu unghiile și dezlipi o mulțime de fărâmițe lipicioase.

— Nu e de mirare că afacerea cu discurile are probleme, zise el. Nu te mbie deloc să te bucuri de chestiile astea.

— Ce facem acum? întrebă Dixon.

— Ce scria în e-mail?

— Știi ce scria.

— Dar tu știi?

— Ce vrei să spui?

— Ce scria.

— Să găsească cea de-a șasea piesă de pe al doilea album Hendrix.

— Și?

— Și nimic.

— Ba nu, zicea: „Sună-mă cât mai curând posibil”.

— E ridicol, zise Neagley. Dacă nu mi-a spus în e-mail, de ce mi-ar spune la telefon?

— Nu scria „Sună-mă, te rog”. Într-un mesaj codificat ca ăsta, fiecare cuvânt contează.

— Bine, și pe cine ar trebui să sun?

— Trebuie să fie cineva. El știe că tu știi pe cineva care te poate ajuta.

— Cine să mă ajute cu așa ceva? Dacă el nu poate?

— Pe cine știe că știi? Poate cineva din Washington, de vreme ce a folosit cuvântul ăsta și fiecare cuvânt contează.

Neagley deschise gura să zică *Nimeni*. Reacher văzu cum e gata să nege. Dar apoi se opri.

— E o femeie, zise ea. O cheamă Diana Bond. O cunoaștem amândoi. E angajata unui tip de pe Dealul Capitoliului. Individul e în Comitetul pentru Apărare al Camerei Reprezentanților.

— Ai văzut? Cine e tipul?

Neagley rosti un nume familiar, dar neplăcut.

— Ai o prietenă care lucrează pentru nenorocitul ăla?

— Nu e tocmai o prietenă.

— Sper și eu.

— Toată lumea are nevoie de o slujbă, Reacher. În afară de tine, s-ar părea.

— Nu contează, șeful ei semnează cecurile, așa că înseamnă că a fost pus la curent. Știe ce este Little Wing. Prin urmare, știe și ea.

— Nu și dacă e secret.

— Individul ăsta nu e în stare nici măcar să-și pronunțe corect numele fără să fie ajutat. Crede-mă, dacă știe el, știe și ea.

— Nu o să-mi spună.
— Ba da. Pentru că o să joci tare. O s-o suni și o să-i spui că denumirea Little Wing a fost pusă pe tapet și că ai de gând să suni la ziare să le spui că scurgerea de informații s-a produs la biroul șefului ei, iar prețul tăcerii tale este să afli tot ce știe ea despre asta.
— Murdar.
— Asta e politica. Nu poate să fie prea străină de chestia asta, având în vedere că lucrează pentru individul ăla.
— Chiar trebuie să facem asta? Are vreo relevanță?
— Cu cât știm mai multe, cu atât ne cresc șansele.
— Nu vreau să o implic și pe ea...
— Amicul tău de la Pentagon vrea, zise O'Donnell.
— E doar o bănuială de-a lui Reacher.
— Nu, e mai mult de-atât. Gândește-te la e-mail. A zis că este dinamic brillantă cea de-a șasea piesă. O frază ciudată. Sau uimitoare. Sau strălucită prin ea însăși. Însă el a spus că are o *dinamică brillantă*, cu *d* și *b*. Cu inițialele cunoștinței tale, Diana Bond.

38

Neagley insistă să fie singură când o sună pe Diana Bond. Când ajunseră înapoi la hotel, se așează într-un colț mai retras al holului și butonă telefonul formând și iar formând numere. Pe urmă vorbe îndelung. Reveni douăzeci de minute mai târziu. Cu un ușor dezgust întipărit pe chip. Cu un ușor dezgust în limbajul trupului. Însă și cu ceva entuziasm.

— Mi-a trebuit ceva să dau de ea, zise ea. Se pare că nu e departe de aici. E la Baza Edwards a Forțelor Aeriene pentru câteva zile. E o mare prezentare acolo.

— De-asta a spus omul tău să suni cât mai curând cu putință, zise O'Donnell. Știa că ea e în California. Fiecare cuvânt contează.

— Ce a zis? Întrebă Reacher.

— Vine ea aici, zise Neagley. Vrea să ne întâlnim față în față.

— Zău? zise Reacher. Când?

— Imediat ce poate să scape.

— Impresionant!

— Poți să fii sigur de asta. Little Wing trebuie să fie o chestie a naibii de importantă.

— Îți pare rău că ai sunat?

Neagley dădu din cap că da.

— Îmi pare rău pentru totul.

Urcară în camera lui Neagley, consultară hărțile și încercară să-și dea seama cât de curând putea să-și facă apariția Diana Bond. Baza Edwards se afla de cealaltă parte a Munților San Gabriel, în deșertul Mojave, la aproximativ o sută zece kilometri nord-est, dincolo de Palmdale și Lancaster și cam la jumătatea drumului până la Fort Irwin. Asta însemna o așteptare de minimum două ore, dacă Bond ar fi plecat imediat. Mai mult, în caz contrar.

— Mă duc să mă plimb, zise Reacher.

— Vin și eu cu tine, i se alătură O'Donnell.

O luară din nou spre est pe Sunset Boulevard, către punctul în care West Hollywood se întâlnește cu Hollywood-ul propriu-zis. Era la amiază și Reacher simți soarele arzându-i pielea capului, prin părul tuns scurt. Părea că razele soarelui căpătau o putere suplimentară după ce treceau prin particulele strălucitoare provocate de poluarea aerului.

— Ar trebui să-mi cumpăr o șapcă, zise el.

— Ar trebui să-ți cumperi o cămașă mai ca lumea, zise O'Donnell. Acum îți poți permite una.

— Poate că o s-o fac.

Văzură un magazin pe lângă care trecuseră în drum către Tower Records. Părea să fie un magazin aparținând unui lanț popular. Avea o vitrină aranjată discret, cu pricepere, și neîncărcată, iar produsele nu erau scumpe. Se vindeau acolo obiecte din bumbac, jeanși, tot felul de articole vestimentare din bumbac, cămăși și tricouri. Și șepci de baseball. Toate erau nou-nouțe, dar arătau ca și cum ar fi fost purtate deja și spălate de mii de ori. Reacher își alese o șapcă albastră, fără inscripții. Nu cumpăra niciodată ceva inscripționat. Petrecuse mult prea multă vreme îmbrăcat în uniformă. Benzile cu nume, insignele și supa alfabet îl asediaseră destul de treisprezece ani lungi.

Slăbi curelușa de la spatele șepcii și o probă.

— Ce părere ai? întrebă el.

— Caută o oglindă, zise O'Donnell.

— Nu contează ce văd în oglindă. Tu ești cel care râde de cum arăt.

— E o șapcă drăguță.

Reacher rămase cu ea pe cap și se îndreptă spre celălalt capăt al magazinului, unde pe o masă joasă erau grămezi de tricouri. În mijlocul mesei era un tors de manechin îmbrăcat în două tricouri, unul verde-pal și

unul verde-închis. Celui de dedesubt i se vedeau poalele, mânecile și gulerul. La un loc, cele două straturi de îmbrăcăminte păreau confortabil de groase și de consistente.

— Ce părere ai? întrebă Reacher.

— E un stil, zise O'Donnell.

— Trebuie să fie de mărimi diferite?

— Probabil că nu.

Reacher alege un tricou albastru-deschis și unul al-bastu-închis, ambele măsura XXL. Își scoase șapca și se duse cu toate trei produsele la casă.

Refuză o pungă, tăie cu dinții etichetele și își scoase cămașa de bowling în mijlocul magazinului. Rămase cu ea în mână, gol până la brâu, în răcoarea aerului condiționat.

— Aveți un coș de gunoi? întrebă el.

O puștoaică din spatele tejghelei se aplecă și reveni cu unul din plastic, în care era o pungă. Reacher își aruncă vechea cămașă și îmbracă tricourile cele noi, unul peste celălalt. Le netezi, mișcă din umeri ca să le așeze mai bine și își îndesă șapca pe cap. Pe urmă ieși în stradă. O luă către est.

— De ce anume te ferești? îl întrebă O'Donnell.

— Nu mă feresc de nimic.

— Ai fi putut să-ți păstrezi cămașa cea veche.

— Cam periculos, zise Reacher. Dacă umblu cu o cămașă de rezervă la mine, curând ajung să car și un pantalon de rezervă. Pe urmă o să am nevoie de o valiză. Și pe urmă mă pomenesc cu o casă, cu o mașină, cu un plan de economii și completez tot felul de formulare.

— Toți oamenii obișnuiți fac asta.

— Eu, nu.

— Deci, așa cum spuneam, de ce anume te ferești?

— Cred că mă feresc să nu fiu ca toți oamenii obișnuiți.

— Eu sunt ca toți oamenii. Am o casă, o mașină și un plan de economii. Completez formulare.

— Ție ți se potrivesc toate astea.

— Crezi că sunt un om obișnuit?

Reacher dădu din cap.

— Din punctul ăsta de vedere.

— Nu pot să fie toți ca tine.

— Asta e tocmai pe dos. Adevărul e că puțini nu pot să fie ca tine.

— Tu vrei să fii?

— Nu are nicio legătură cu vrutul. NU se poate.

- De ce?
- În regulă, sunt pe fugă.
- De ce anume fugi? Să nu fii ca mine?
- Să nu fiu diferit de cum eram.
- Toți suntem diferiți față de cum eram.
- Da, dar nu trebuie ca asta să ne placă tuturor.
- Mie nu-mi place, zise O'Donnell. Dar mă descurc.

Reacher încuviință din cap.

— Tu te descurci excelent, Dave. Vorbesc serios. Eu pentru mine îmi fac griji. Mă uit la tine, la Neagley și la Karla și mă simt un ratat.

- Pe bune?
- Uită-te la mine.
- Tot ce avem noi, și tu nu ai, sunt valizele.
- Dar ce am eu și voi nu?

O'Donnell nu răspunse. Cotiră spre nord pe Vine, la mijlocul după-amiezii, în cel de-al doilea oraș ca mărime al Americii și văzură cum doi bărbați cu pistoalele în mâini săriră dintr-o mașină aflată în mers.

39

Mașina era o berlină Lexus nou-nouță. Șoferul tură motorul și demară imediat, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri pe trotuar, la vreo treizeci de metri în fața lor. Cei doi erau omul cu teșchereaua și omul cu marfa din parcare aflată în spatele Muzeului de Ceară. Pistoalele erau AMT Hardballer, copiile din inox ale Colt-ului Government model 1911, calibrul 45, automate. Măinile care le țineau tremurau puțin și erau îndreptate cam în sus și răsucite la nouăzeci de grade, după modelul băieților răi din filme.

O'Donnell își duse mâinile direct în buzunare.

- Cu noi au treabă? întrebă O'Donnell.
- Cu mine, zise Reacher.

Aruncă o privire în spatele său. Nu-și făcea probleme că putea să fie nimerit cu un pistol de calibrul 45 ținut cam prost, de la o distanță de treizeci de metri. Era o țintă mare, însă statistica era de partea lui. Armele de mână sunt arme pentru interior. Într-o mână expertă, în situații de încordare puternică, media unei angajări reușite era în jur de trei metri și jumătate. Însă chiar dacă Reacher nu ar fi fost nimerit, era posibil să fie atins un alt om. Sau un obiect. Un om aflat la distanță de o stradă sau poate un avion care zboară la joasă înălțime. Victime colaterale. Strada era

întesată de potențiale victime. Bărbați, femei, copii, plus o mulțime de alte ființe pe care Reacher nu știa sigur cum să le categorisească.

Se întoarse din nou spre cei doi. Nu avansaseră prea mult. Nu mai mult de câțiva pași. O'Donnell nu-i scăpa din ochi.

— Ar trebui să ne retragem de la drumul mare, Dave, zise Reacher.

— De acord, zise O'Donnell.

— Hai la stânga, zise Reacher.

Făcu câțiva pași laterali și riscă să arunce o privire la stânga. Cea mai apropiată ușă era intrarea îngustă a unui cititor în tarot. Minte îi funcționa cu un gen de viteză glacială impusă de încordare. Se mișca normal, însă lumea din jurul lui încetinise. Trotuarul devenise o diagramă în patru dimensiuni. Înainte, înapoi, lateral și timpul.

— În spate un metru, Dave, și apoi ia-o la stânga, zise Reacher.

O'Donnell era ca un orb. Îi fixa pe cei doi și nu avea de gând să-i scape din ochi. Auzi vocea lui Reacher, se dădu în spate un metru și apoi o luă rapid la stânga. Reacher trase de ușa cititorului în tarot și o ținu deschisă, lăsându-l pe O'Donnell să intre, ocolindu-l. Cei doi se apropiau. Acum ajunseseră la douăzeci de metri distanță. Reacher se înghesui în urma lui O'Donnell. Salonul de tarot era pustiu, cu excepția unei femei de vreo nouăsprezece ani care stătea singură la o masă. Era o masă de sufragerie, lungă de vreo doi metri, acoperită cu o față de masă roșie, până în podea. Peste tot pe masă erau pachete de cărți de joc. Femeia avea părul negru și lung și era îmbrăcată cu o rochie roșie din tifon, care probabil că îi lăsa pe toată pielea urme de vopsea vegetală.

— Ai o cameră în spate? o întrebă Reacher.

— Doar o toaletă, răspunse ea.

— Du-te înăuntru imediat și întinde-te pe podea.

— Da' ce s-a-ntâmpat?

— Tu să-mi spui.

Femeia nu se clinti până când O'Donnell scoase mâinile din buzunare. Încheieturile pumnului drept semănau cu zâmbetul unui rechin. În stânga avea cuțitul cu arc. Închis. Pe urmă îl deschise și făcu un zgomot ca de os rupt. Femeia se ridică și dispăru. Era angelină veritabilă, care lucra pe Vine Street. Știa regulile jocului.

— Cine sunt ăștia? întrebă O'Donnell.

— Tocmai mi-au cumpărat tricourile astea.

— Crezi că o să fie vreo problemă?

— Posibil.

- Plan?
- Ți place marca Hardballer?
- Mai bine decât nimic.
- În regulă, atunci.

Reacher ridică marginea feței de masă, se lăsă pe vine și se vâri sub masă, în genunchi. O'Donnell îi urmă exemplul așezându-se în stânga lui și puse fața de masă la loc. O atinse cu cuțitul, cu o ușoară mișcare laterală, și în fața lui apăru o crăpătură. O lărgi cu degetele, dându-i forma unui ochi. Pe urmă făcu același lucru în fața lui Reacher. Reacher puse palmele pe tăblia mesei. O'Donnell își trecu cuțitul în mâna dreaptă și o puse pe stânga la fel cum făcuse Reacher.

Pe urmă așteptară.

Cei doi ajunseră la ușă în mai puțin de opt secunde. Se opriră și se uitară pe geam înăuntru, apoi traseră ușa și intrară.

Se opriră din nou, la aproape doi metri în fața mesei, cu pistoalele îndreptate înainte și cu paturile paralele cu solul.

Făcură prudenți un pas înainte.

Se opriră din nou.

O'Donnell ținea în mâna dreaptă boxul și cuțitul, dar era singura mână oarecum liberă de sub masă. O folosi pentru numărătoarea inversă. Degetul mare, arătătorul, degetul mijlociu. Unu, doi, trei.

La trei, Reacher și O'Donnell ridicară și împinseră masa în față. O propulsară într-un semicerc exploziv, la un metru în aer și un metru înainte. Tăblia mesei ajunse în poziție verticală și mai întâi smulse armele, iar apoi își continuă mișcarea și-i lovi pe cei doi drept în piept și în față. Era o masă grea. Din lemn masiv. Stejar, probabil, îi puse pe cei doi la pământ, fără drept de apel. Căzură pe spate într-un nor de cărți de tarot și rămaseră nemișcați sub tăblia mesei și sub fața de masă roșie. Reacher se ridică, se urcă pe tăblia mesei și începu să se miște pe ea ca și cum ar fi fost o placă de surfing. Pe urmă sări de câteva ori. O'Donnell pândi un moment în care greutatea lui Reacher nu apăsa masa și o împinse înapoi până când cei doi rămaseră descoperiți până la talie, și putu să ajungă la arme. Luă pistoalele Hardballer și apoi se folosi de cuțit ca să taie membranele degetelor mari ale celor doi indivizi. Dureros și cu adevărat descurajant de ținut un pistol în mână până la vindecare, ceea ce însemna mult timp, în funcție și de atitudinea lor față de nutriție și antisepsie. Reacher zâmbi scurt. Tehnica aceasta făcuse parte din procedura de operare standard a unității sale. Pe

urmă încetă să zâmbească, amintindu-și că Jorge Sanchez o pusese la punct, iar Jorge Sanchez zăcea acum mort, pe undeva prin deșert.

— N-a fost cine știe ce problemă, zise O'Donnell.

— Nu ne-am pierdut priceperea, zise Reacher.

O'Donnell își vârî colecția din ceramică în buzunare și strecură un Hardballer la centură, sub sacou. Îi întinse cel de-al doilea pistol lui Reacher, care și-l îndesă în buzunarul pantalonului și-și trase tricoul deasupra. Pe urmă ieșiră sub dogoarea soarelui și o luară iar pe Vine Street, spre nord, cotind spre vest pe Hollywood Boulevard.

Karla Dixon îi aștepta în holul hotelului Chateau Marmont.

— A sunat Curtis Mauney, zise ea. I-a plăcut chestia aia pe care ați făcut-o cu poșta lui Franz, așa că a cerut poliției din Las Vegas să scotocească biroul lui Sanchez și Orozco. Au găsit ceva interesant.

40

Mauney își făcu apariția treizeci de minute mai târziu. Intră pe ușa holului hotelului tot obosit, cărându-și geanta tocită din piele. Se așeză și întrebă:

— Cine e Adrian Mount?

Reacher ridică privirea. *Azhari Mahmud, Adrian Mount, Alan Mason, Andrew Macbride, Anthony* Sirianul și cele patru nume false ale sale. Informație pe care Mauney nu știa că o dețineau.

— N-am nicio idee, zise el.

— Ești sigur?

— Absolut.

Mauney își puse geanta pe genunchi, o deschise și scoase o foaie de hârtie. I-o întinse. Era ștearsă și neclară. Părea să fie faxul unei copii sau copia unui fax. La antet scria *Departamentul Securității Interne*. Însă nu în stilul anteturilor oficiale. Părea mai curând să fie un conținut piratat dintr-un document de calculator. Exact genul de document DOS. Era legat de o rezervare a unui zbor, făcută de o persoană pe nume Adrian Mount la British Airways, pe relația Londra – New York. Rezervarea era făcută cu două săptămâni în urmă pentru un zbor din urmă cu două zile. La clasa întâi, Heathrow —JFK, locul 2K, ultimul zbor de seară, costisitor, achitat cu un card de credit valid. Rezervarea era făcută pe site-ul britanic al

companiei British Airways, cu toate că era imposibil de știut unde anume în lume fusese mânuit mouse-ul.

— A venit cu poșta? întrebă Reacher.

— Era stocată în memoria faxului lor, zise Mauney. A sosit cu două săptămâni în urmă. Aparatul rămăsese fără hârtie. Dar știm că Sanchez și Orozco nu erau prin preajmă în urmă cu două săptămâni. Prin urmare, trebuie să fie răspunsul la o solicitare pe care o făcuseră cu cel puțin o săptămână în urmă. Noi credem că au pus mai multe nume pe o listă neoficială de urmărire.

— Mai multe nume?

— Am descoperit ceea ce credem că este cererea originală. Și ei vehiculau nume prin poștă, la fel ca Franz. Patru nume.

Mauney scoase din geantă o a doua foaie de hârtie. Era fotocopia unei coli albe, acoperită cu scrisul împrăștiat al lui Manuel Orozco. *Adrian Mount, Alan Mason, Andrew Macbride, Anthony Matthews*, de verificat la DSI în legătură cu sosirea. Un scris neîngrijit, repezit, nu că Orozco ar fi avut vreodată un scris mai frumos.

Patru nume. Nu cinci. Adevăratul nume al lui Azhari Mahmud nu figura pe listă. Reacher își zise că Orozco știa că indiferent cine era Mahmud, o să călătorească sub un nume de împrumut. La ce bun numele false dacă nu le folosești?

— DSI, zise Mauney. Departamentul Securității Interne. Știi cât de greu îi este unui civil să își asigure cooperarea Securității Interne? Cred că prietenul tău Orozco a invocat al naibii de multe servicii. Ori a cheltuit o grămadă de bani ca mită. Trebuie să știu de ce.

— Afaceri legate de cazinou, poate.

— Posibil. Cu toate că securitatea din Las Vegas nu trebuie neapărat să-și facă probleme dacă se arată băieții răi în New York. Sosirile la New York vizează mai curând Atlantic City. E problema altora.

— Poate se ajută. Poate este vorba despre o rețea. Indivizii ăștia pot să dea mai întâi prin Jersey și pe urmă prin Las Vegas.

— Posibil, zise Mauney din nou.

— Individul ăsta, Adrian Mount, a ajuns până la urmă la New York?

Mauney încuviință din cap.

— Computerul INS spune că a intrat prin Terminalul Patru. Terminalul Șapte era deja închis de noapte. Zborul a avut o întârziere.

— Și mai departe?

— S-a cazat la un hotel de pe Madison Avenue.

- Și pe urmă?
- Pe urmă, dispăre. Nicio urmă.
- Însă?
- Mergem mai departe cu lista. Alan Mason zboară la Denver, Colorado. Își ia o cameră la un hotel din centrul orașului.
- Și apoi?
- Deocamdată, nu știm. Verificările sunt în curs de desfășurare.
- Însă credeți că este vorba despre unul și același individ?
- În mod evident este același individ. Inițialele sunt un indiciu aproape sigur.
- Asta mă face pe mine judecător la Tribunalul Suprem.
- Oricum, așa te porți.
- Dar cine e?
- Habar n-am. Inspectorul de la INS nu și-l amintește. Băieții ăia de la Terminalul Patru văd zece mii de chipuri pe zi. Nici personalul de la hotelul din New York nu și-l amintește de el. Deocamdată, nu am vorbit la Denver. Dar probabil că nici ei nu și-l vor aminti.
- Nu a fost fotografiat la imigrare?
- Pentru moment, ne ocupăm să obținem fotografia. Reacher reveni la primul fax. Datele de la Securitatea Internă. Informații preliminare referitoare la pasager.
- E britanic, zise el.
- Nu neapărat, zise Mauney. A avut cel puțin un pașaport britanic, asta-i tot.
- Bine, și-atunci cum aveți de gând să procedați?
- Ne facem o listă proprie de urmărire. Mai curând sau mai târziu, trebuie ca Andrew Mebride să se arate pe undeva. Iar atunci, cel puțin, vom ști încotro se îndreaptă.
- Ce vrei de la noi?
- Ați auzit vreodată numele acestea?
- Nu.
- Vreun prieten pe undeva cu inițialele și M?
- Din câte îmi amintesc, nu.
- Dușmani?
- Nu cred.
- Orozco cunoștea pe cineva cu inițialele astea?
- Nu știu. Nu am mai vorbit cu Orozco de zece ani.

— Am greșit, zise Mauney. În privința funiei de la mâini și de la picioare. Am pus pe cineva să o scoată și să se uite la ea. La urma urmelor, nu e chiar atât de obișnuită. Este un produs din fibră de sisal, de pe subcontinentul indian.

— De unde poți să faci rost de așa ceva?

— Nu se vinde pe niciunde în Statele Unite. Trebuie să fi ajuns aici odată cu ceva importat de acolo.

— Și anume?

— Covoare rulate, baloturi de bumbac nefinisat, chestii de-astea.

— Mulțumesc că ne-ai pus și pe noi la curent.

— Nicio problemă. Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Mauney plecă, iar ei urcară în camera lui Dixon. Fără vreun motiv. Se aflau în continuare într-o fundătură. Însă nu aveau cum să nu ajungă undeva. O'Donnell șterse sângele de pe cuțit și verifică pistoalele Hardballer, în stilul lui meticolos obișnuit. Erau produse de AMT, nu departe, în Irwing, California. Aveau încărcătoarele pline, cu cartușe de calibrul 45 îmbrăcate în cupru. Erau în stare bună și perfect funcționale. Curate, unse, fără lovituri, ceea ce sugera că era foarte posibil să fi fost furate de curând. De regulă, traficanții de droguri nu erau grijulii cu armele. Singurele limitări ale pistoalelor Hardballer constau în faptul că erau copii fidele ale unui model care se afla pe piață din 1911. Capacitatea încărcătorului era de numai șapte cartușe, ceea ce trebuie să fi fost mai mult decât suficient într-o lume plină de revolvere cu șase cartușe, însă nu prea mai făcea față comparativ cu încărcătoarele moderne de cincisprezece cartușe sau chiar mai multe.

— Știfturi, zise Neagley.

— Mai bune decât să arunci cu pietre, îl contrazise O'Donnell.

— Prea mari pentru mâna mea, adăugă Dixon. Mie, una, îmi place Glock 19.

— Mie îmi place orice funcționează, zise Reacher.

— Glock-ul are șaptesprezece cartușe.

— Nu am nevoie decât de unul de bucată. Niciodată nu au fost pe urmele mele șaptesprezece oameni deodată.

— Se poate întâmpla.

Bărbatul brunet care avea în jur de patruzeci de ani și își spunea Andrew Mebride se afla în trenul subteran, în aeroportul din Denver. Trebuia să

omoare timpul, așa că făcu de mai multe ori drumul complet între terminalul principal și Salonul C, care era ultima stație. Îi plăcea muzica de instrumente improvizate. Îl făcea să se simtă ușurat, despovărat și liber. Acum, bagajul său era minim. Scăpase de valiza grea. Doar un sac cu lucruri de noapte și o geantă. Avizul de expediție era în geantă, împăturit într-o carte cu coperte din carton. Cheia lacătului era în siguranță, într-un buzunar cu fermoar.

Bărbatul în costum albastru din berlina Chrysler albastră formă un număr pe telefonul celular.

- S-au întors la hotel, zise el. Toți patru.
- Se apropie de noi? întrebă șeful lui.
- Nu am cum să-mi dau seama.
- Ce-ți spune intuiția?
- Da, cred că se apropie.
- În regulă, a sosit timpul să-i eliminăm. Lasă-i acolo și vino înapoi. O să acționăm în câteva ore.

41

O'Donnell se ridică, se duse la fereastră și întrebă:

— Ce știm?

Era o întrebare de rutină din trecut. Constituise o parte importantă a procedurii de operare standard a unității speciale. Ca un obicei de care nu poți să scapi. Reacher insistase întotdeauna asupra recapitulărilor permanente. Insistase în privința combinării informațiilor acumulate, a reformulării lor, a testării, reexaminării, analizării lor din noi puncte de vedere, în lumina a ceea ce survenise între timp. Însă de această dată nu răspunse nimeni, cu excepția lui Dixon care zise:

— Tot ce știm este că avem patru prieteni morți.

În încăpere se așternu liniștea.

— Hai să mâncăm ceva, zise Neagley. Nu are niciun rost ca noi, ceilalți, să murim de foame.

Cina. Reacher își aminti de localul unde se serveau hamburgeri, din urmă cu douăzeci și patru de ore. Sunset Boulevard, gălăgia, pateurile groase cu carne de vită, berea rece. Masa rotundă de patru locuri. Conversația. Felul în care centrul atenției se mutase liber între ei, de la unul la altul. Întotdeauna unul care vorbește și trei care ascultă, o piramidă dinamică, ce înclina când într-o parte, când în alta.

Unul vorbește, ceilalți ascultă.

— Greșit, zise el.

— E o greșeală să mâncăm? Întrebă Neagley.

— Nu, n-aveți decât să mâncați dacă vreți. Dar facem o greșeală. O imensă greșeală conceptuală.

— În ce privință?

— Este numai vina mea. M-am grăbit să trag o concluzie greșită.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu-l putem găsi pe clientul lui Franz?

— Nu știu.

— Pentru că Franz nu a avut niciun client. Am făcut o greșeală.

Cadavrul lui a fost găsit primul, așa că am mers înainte și am presupus că toată chestia asta pornise de la el de parcă ar fi fost obligatoriu ca el să fi fost vioara întâi. Ca și cum el ar fi vorbit, iar ceilalți trei ar fi ascultat. Și dacă nu el vorbea?

— Și atunci cine vorbea?

— Tot timpul am zis că nu și-ar fi pus pielea la bătaie decât pentru cineva special. Cineva față de care să fi avut o obligație, sub o formă sau alta.

— Dar asta înseamnă să ne întoarcem la faptul că *era* vioara întâi. Cu un client pe care nu-l putem găsi.

— Nu, ne imaginăm cu totul greșit ierarhia. Nu trebuie să fie așa, întâi clientul, apoi Franz, apoi ceilalți care îl ajută pe Franz. Cred că Franz era la baza ierarhiei. Nu el se afla în vârful copacului. Înțelegeți ce vreau să spun? Și dacă, de fapt, el îl ajuta pe unul dintre ceilalți? Și dacă toată afacerea asta îi aparține de fapt lui Orozco? Pentru unul dintre clienții? Sau lui Sanchez? Dacă *ei* ar fi avut nevoie de ajutor, la cine ar fi apelat?

— La Franz și la Swan.

— Exact. Am greșit de la bun început. Trebuie să răsturnăm paradigma. Dacă Franz este cel care a primit un SOS de la Orozco sau Sanchez? Amândoi fiind persoane pentru care avea o deosebită considerație. Ei sunt aceia față de care era obligat într-un fel oarecare. Nu sunt clienți, dar nu-i poate refuza. Trebuie să intre în horă și să dea o mână de ajutor, indiferent de ce ar crede Angela și Charlie.

În încăpere se așternu din nou tăcerea.

— Orozco a luat legătura cu Securitatea Internă. E o chestie greu de făcut. Și este singura chestie activă pe care am văzut-o până acum. E mai mult decât pare să fi făcut Franz.

— Oamenii lui Mauney cred că Orozco a murit înaintea lui Franz. S-ar putea ca acest lucru să fie semnificativ.

— Da, zise Dixon. Dacă ar fi fost afacerea lui Franz, de ce să fi lăsat investigațiile mai grele pe seama lui Orozco? Îmi imaginez că Franz era mai bine echipat să se ocupe personal de ele. Chestia asta dovedește că dinamica era alta, nu credeți?

— E sugestiv, zise Reacher. Dar haideți să nu facem aceeași greșeală de două ori. S-ar putea să fie vorba despre Swan.

— Swan nu mai avea slujbă.

— Atunci Sanchez, nu Orozco.

— Mai curând amândoi.

— Ceea ce înseamnă că e o chestie care a început în Las Vegas, nu aici, în Los Angeles. Ar fi posibil ca numerele astea să aibă vreo legătură cu cazinourile?

— Posibil, zise Dixon. Poate să fie vorba despre procentajul de câștig al casei, care înregistrează o scădere după ce cineva pune la punct un sistem.

— Ce se joacă de nouă, zece sau chiar douăsprezece ori pe zi?

— Practic, orice. Nu există niciun minim sau maxim.

— Cărți?

— Aproape sigur, dacă vorbim despre un sistem.

— Șase sute cincizeci de mâini câștigătoare neprogramate la o medie de o sută de mii bucata atrage atenția oricui, zise O'Donnell.

— N-ar lăsa pe cineva să câștige de șase sute cincizeci de ori timp de patru luni în cap.

— Atunci înseamnă că nu e vorba despre un singur individ. Poate că este un cartel.

— Trebuie să ne ducem în Las Vegas, zise Neagley.

Pe urmă, sună telefonul din cameră. Dixon răspunse. Camera ei, telefonul ei. Ascultă o secundă și îi dădu receptorul lui Reacher.

— Curtis Mauney, zise ea. Pentru tine.

Reacher luă receptorul, își spuse numele, iar Mauney îi zise:

— Andrew Macbride tocmai s-a imbarcat într-un avion în Denver. Se îndreaptă către Las Vegas. Vă spun asta doar din politețe. Așa că rămâneți exact acolo unde vă aflați. Fără acțiuni independente, s-a înțelese?

Hotărâră să se ducă la Las Vegas cu mașina, nu cu avionul. Mai rapid de planificat, mai ușor de organizat, fără să dureze mai mult cap-coadă.

Oricum, n-ar fi avut cum să ia pistoalele Hardballer la bordul unui avion. Și erau obligați să țină seama că armele de foc aveau să le fie necesare, mai devreme sau mai târziu. Așa că Reacher așteaptă în holul hotelului în timp ce ceilalți împachetară. Neagley coborî prima și achită notele. Nici măcar nu se uită pe ele. Doar le semnă. Pe urmă își aruncă sacul de voiaj lângă ușă și așteaptă împreună cu Reacher. După care coborî O'Donnell. Apoi Dixon, în mână cu cheia mașinii închiriate de la Hertz.

Își încărcară bagajele în portbagaj și își ocupară locurile. Dixon și Neagley în față, Reacher și O'Donnell în spatele lor. Se îndreptară spre est pe Sunset Boulevard și înfruntară nebunia de pe carosabilul aglomerat până ajunseră pe autostrada 15. Care îi ducea spre nord, peste munți și apoi spre nord-est până la ieșirea din statul California și mai departe până în Las Vegas.

De asemenea, îi ducea mai aproape de locul în care știau că făcuse punct fix un elicopter, cu mai mult de trei săptămâni în urmă, cel puțin în două rânduri, la nouă sute de metri înălțime, la miezul nopții, cu ușile deschise. Reacher se hotărî să nu se uite, dar o făcu. După ce autostrada îi scoase dintre dealuri, se trezi privind către vest, peste întinderea pustie, arsă de soare. Îl văzu pe O'Donnell făcând același lucru. Și pe Neagley. Și pe Dixon. Își luă ochii de la drum câteva secunde și se uită la stânga, cu ochii mijiți în lumina soarelui care apunea, cu buzele strânse și colțurile gurii coborâte.

Opriră pentru cină în Barstow, California, la o crâșmă mizerabilă situată pe marginea drumului, care nu avea nicio altă virtute în afara aceleia că se afla lângă drum și era pustie. Localul era murdar, servirea lentă, mâncarea proastă. Reacher nu era vreun gurmand, dar până și el se simți înșelat. Odinioară, el sau Dixon ori Neagley și chiar O'Donnell s-ar fi plâns ori ar fi aruncat un scaun în vitrină, dar acum nu o făcu niciunul dintre ei. Suferiră pe parcursul a trei feluri, băură o cafea slabă și porniră din nou la drum.

Bărbatul în costum albastru sună din parcare la hotelul Chateau Marmont:

- Au șters-o. Au dispărut. Toți patru.
- Încotro? întrebă șeful lui.
- Recepționarul crede că s-au dus la Las Vegas. Asta a auzit.
- Excelent. O s-o facem acolo. Până la urmă e mai bine. Te duci cu mașina, nu cu avionul.

Bărbatul brunet care avea în jur de patruzeci de ani și își spunea Andrew Mebride, ieși de pe culoarul de coborâre din avion în interiorul aeroportului Las Vegas și primul lucru pe care îl văzu a fost un șir de aparate de joc. Niște cutii masive în negru, argintiu și auriu, cu tuburi de neon care se aprindeau pe rând. Să fi fost douăzeci, așezate spate în spate, pe rânduri de câte zece. Fiecare aparat avea în fața lui un scaun fără spătar îmbrăcat în vinii. Fiecare aparat avea în partea de jos o margine îngustă cu o scrumieră la stânga și un suport de cană la dreapta. Poate douăsprezece dintre cele douăzeci de scaune erau ocupate. Bărbații și femeile care stăteau pe ele priveau ecranele cu un fel aparte de concentrare obosită.

Andrew Mebride se hotărî să-și încerce norocul. Decise să considere rezultatul ca fiind vestitorul viitorului său succes. Dacă va avea succes, totul avea să se sfârșească cu bine.

Și dacă pierdea?

Zâmbi. Știa că dacă pierdea, oricum ar fi interpretat rezultatul într-un mod rațional. Nu era superstițios.

Se așază pe un scaun și își rezemă geanta de gleznă. În buzunar avea un portmoneu cu mărunțiș. În felul acesta putea să treacă mai repede de securitatea aeroportului și, prin urmare, mai neobservat. Îl scoase și scotoci prin el, adunând toate monedele de 25 de cenți. Nu erau prea multe. Formară o linie scurtă pe marginea aparatului, între scrumieră și suportul de cană.

Le vârî în aparat una câte una. Se auziră sunete metalice mulțumitoare trecând prin fante. Un led roșu îi indică cinci încercări. Aparatul avea o placă mare care trebuia atinsă pentru începerea jocului. Era tocită și soioasă de la milioanele de degete.

O apăsă, apoi încă o dată și încă o dată.

La primele patru încercări, pierdu.

A cincea oară, câștigă.

Se auzi o sonerie înfundată și începu să sune o sirenă de asemenea silențioasă, iar aparatul se legănă puțin înainte și înapoi, în timp ce un mecanism robust numără o sută de monede de 25 de cenți. Banii răpăiră pe un jgheab și apoi se adunară zornăind într-un vas din metal ambutisat, lângă genunchiul său.

Din Barstow, California, până în Las Vegas, Nevada, erau în jur de trei sute douăzeci de kilometri. Noaptea, pe autostrada 15, cu respectul cuvenit față de patrula de autostradă și de poliție, asta însemna ceva mai mult de

trei ore. Dixon zise că era fericită să conducă tot drumul. Locuia în New York, iar șofatul era o noutate pentru ea. O'Donnell moțâia în spate.

Reacher privea pe geam.

— Fir-ar să fie, am uitat cu totul de Diana Bond, zise Neagley. Venea de la Edwards. O să ne găsească plecați.

— Acum nu mai contează, zise Dixon.

— Ar trebui să o sun, zise Neagley.

Dar nu avea semnal la telefonul celular. Se aflau în largul deșertului Mojave, iar acoperirea era sporadică.

Sosiră la Las Vegas la miezul nopții, moment în care, își imagină Reacher, orașul arăta cel mai bine. Mai fusese acolo. Ziua, Las Vegas arăta absurd. Inexplicabil, trivial, strident, dezvăluit, expus. Însă noaptea, cu luminile aprinse, arăta ca o extraordinară fantezie. Intrară dinspre partea rău famată, a Strip Boulevard, și Reacher văzu un bar din ciment, cu vopseaua scorjită pe el, fără ferestre și un indicator cu patru cuvinte, fără niciun semn de punctuație: *Bere leftină Fete Perverse*. De partea cealaltă se afla o concentrare de moteluri părăginite și un singur hotel mai răsărit, dar ponosit și el. Acest gen de cartier ar fi fost locul în care ar fi început să-și caute o cameră, însă Dixon merse mai departe fără niciun cuvânt, către palatele strălucitoare care se aflau la trei sferturi de kilometru mai departe. Trase în fața unuia cu un nume italianesc și o liotă de valeți și hamali se repeziră la ei, le luară bagajele și mașina. Holul era acoperit cu plăci de teracotă, bazine cu apă și fântâni arteziene, stăpânit de zgomotul aparatelor cu fise. Neagley se duse la recepție și achită patru camere. Reacher privi peste umărul ei.

— Scump loc, zise el gânditor.

— Dar e o posibilă scurtătură, îi replică Neagley. Poate că Orozco și Sanchez erau cunoscuți aici. Poate chiar aveau un contract de securitate cu ei.

Reacher încuviință din cap. *De marea mașinărie kaki, la asta*. Caz în care *asta* reprezentase un uriaș pas înainte, cel puțin în privința potențialului salariu. Tot locul acela pur și simplu mustea de bani. Bazinele și fântânile arteziene erau simbolice. Atât de multă apă în mijlocul deșertului exprima o extravaganță care îți tăia respirația. Investiția de capital trebuie că fusese imensă. Ar fi fost într-adevăr ceva dacă Sanchez și Orozco ar fi ajuns aici, apărând o investiție de asemenea proporții, își dădu seama că era extraordinar de mândru de vechii săi camarazi. Însă în același timp, era descumpănit de ei. Când părăsise armata, fusese cât se poate de conștient

că ceea ce îl aștepta era începutul restului vieții sale, dar nu văzuse înainte mai departe de o singură zi. Nu-și făcuse niciun fel de planuri și nu avusese nicio viziune.

În schimb, ceilalți o făcuseră.

Cum?

De ce?

Neagley le dădu cardurile de acces în camere; hotărâm să se spele după drum și să se revadă în zece minute ca să se apuce de treabă. Trecuse de miezul nopții, dar Las Vegas era cu-adevărat un oraș treaz douăzeci și patru de ore pe zi. Timpul nu avea nicio relevanță. Erau niște clișee celebre, după care niciun cazinou nu avea ceasuri sau ferestre și, din câte știa Reacher, toate erau adevărate. Nu se permitea nimic din ceea ce ar fi putut să încetinească fluxul banilor. Cel puțin nu se punea nici pe departe problema unui lucru atât de prozaic ca ora de culcare a cartofoiului. Nu exista nimic mai bun decât un jucător obosit, care pierde în continuu toată noaptea.

Camera lui Reacher se afla la etajul al șaptesprezecelea. Un cub întunecat din beton, aranjat să arate ca un salon de câteva secole din Veneția. În ansamblu, era destul de neconvingător. Reacher fusese și la Veneția. Își desfăcu periuța de dinți pliantă și o puse într-un pahar din baie. Asta era tot ce trebuia să despacheteze. Își dădu cu apă pe față, își trecu palma peste părul tuns scurt și coborî înapoi în hol, ca să arunce o primă privire prin împrejurimi.

Chiar și într-un loc cu asemenea pretenții, cea mai mare parte a primului etaj era ocupată de aparatele de joc. Răbdătoare, neobosite, controlate de microprocesoare, trăgeau deoparte un procent mic dar permanent din torentul de bani care trecea prin ele, timp de douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Soneriile zbârnâiau și țiuitorile țiuiau. Destul de mulți oameni câștigau, dar ceva mai mulți pierdeau. Măsurile de securitate din această sală erau foarte reduse. Nu exista o posibilitate reală de a fura sau înșela în vreun fel, dată fiind natura mecanică a aparatelor cu fise și supravegherea atentă a Comitetului pentru Jocurile de Noroc al Statului Nevada. Reacher identifică doar două persoane ca făcând parte din personal, din cele câteva sute de oameni care se aflau aici. Un bărbat și o femeie, îmbrăcați la fel ca toți ceilalți, la fel de plictisiți ca toți ceilalți, dar fără scânteia maniacă a speranței în ochi.

Își imaginează că Sanchez și Orozco nu-și pierduseră prea mult timpul la aparatele cu fise.

Trecu mai departe, spre încăperile înalte din spate, unde se juca la ruletă, pocher și blackjack. Privi în sus și văzu camere de supraveghere. Se uită la stânga, la dreapta și în față și văzu alte camere de supraveghere plasate sus, personal de securitate și prostituate în concentrații din ce în ce mai mari.

Se opri la o masă de ruletă. După cât înțelegea el, ruleta nu era cu nimic diferită de un aparat cu fise. Presupunând că roata nu era „aranjată”. Clienții băgau bani, roata îi distribuia altor clienți, cu excepția unui procentaj proiectat, la fel de imuabil și de sigur ca și microprocesorul aparatelor cu fise.

Își imaginează că Sanchez și Orozco nu-și consumaseră prea mult energia cu ruleta.

Trecu mai departe, la mesele de jocuri de cărți, în concepția lui aici fiind bătaia peștelui. Jocurile de cărți reprezentau singura componentă a unui cazinou în care putea fi angajată cu adevărat inteligența. Iar unde este angajată inteligența omenească, infracțiunea este pe urmele ei. Însă o infracțiune gravă ar avea nevoie de ceva mai mult decât intervenția unui jucător. Un jucător disciplinat, cu o memorie redutabilă, priceput cât de cât la statistică, are sorți de câștig. Însă nu e nicio crimă să ai sorți de câștig. Iar sorții de câștig nu au cum să-i aducă vreunui om șaizeci și cinci de milioane de dolari în patru luni. Dar ideea asta pur și simplu nu stătea în picioare.

Decât în cazul în care miza inițială ar fi fost de dimensiunile produsului intern brut al unei țări mai mici. Pentru un câștig de șaizeci și cinci de milioane de dolari în patru luni este necesară implicarea crupierului. Însă un crupier care pierde atât de mult ar fi concediat într-o săptămână. Poate chiar într-o zi sau într-o oră. Ca urmare, pentru un noroc care ține patru luni ar fi nevoie de un plan imens. De o înțelegere secretă. De o conspirație. Zeci de crupieri, zeci de jucători. Poate sute din fiecare.

Poate că întregul personal juca împotriva investitorilor. Poate că întregul oraș făcea acest lucru.

Ar fi fost o afacere suficient de mare pentru ca niște oameni să moară de pe urma ei.

În sală era foarte mult personal de securitate. Camere îndreptate către jucători și crupieri. Unele dintre camere erau mari și clar vizibile, altele mici și discrete. Probabil că mai existau și unele invizibile. Erau acolo bărbați și femei care patrulau îmbrăcați de seară, cu căști în urechi și microfoane la încheietura mâinii, asemenea agenților din Serviciul Secret.

Mai erau și alții, sub acoperire, îmbrăcați obișnuit. Într-un minut, Reacher identifică cinci dintre ei și își imaginează că mai erau mulți alții care îi scăpau.

Își croi drum către holul hotelului. O găsi pe Karla Dixon așteptând lângă fântânile arteziene. Făcuse un duș și își schimbase jeansii și scurta de piele cu un costum negru cu pantalon. Avea părul ud și dat pe spate. Sacoul era închis la toți nasturii și nu purta bluză pe sub el. Arăta foarte bine.

— Las Vegas a fost înființat de mormoni, zise ea. Știi asta?

— Nu, zise Reacher.

— Acum se dezvoltă atât de rapid, încât cartea de telefon apare în două ediții pe an.

— Nu știam nici asta.

— Șapte sute de case noi pe lună.

— O să rămân fără apă.

— Fără îndoială. Dar până atunci adună bani cât pot. Veniturile, numai din jocurile de noroc, sunt de aproape șapte miliarde de dolari anual.

— Vorbești de parcă tocmai ai citit un ghid.

— În camera mea era unul, zise Dixon încuviințând din cap. Au treizeci de milioane de vizitatori pe an. Asta înseamnă că fiecare oaspete pierde în medie, la fiecare vizită, ceva mai mult de două sute de dolari.

— Două sute treizeci și trei de dolari și treizeci și trei de cenți, zise Reacher automat. Este exact definiția comportamentului irațional.

— Definiția omului, zise Dixon. Fiecare crede că el urmează să fie câștigătorul.

Pe urmă apăru O'Donnell. Același costum, altă cravată, poate o cămașă curată. Pantofii îi sclipeau în lumină. Probabil găsisse o cârpă de lustru în baie.

— Treizeci de milioane de vizitatori pe an, zise el.

— Dixon mi-a spus deja, zise Reacher. A citit și ea aceeași carte.

— Asta înseamnă zece la sută din populație. Și uită-te la locul acesta.

— Îți place?

— Mă face să-i văd pe Sanchez și pe Orozco într-o lumină complet nouă.

Reacher încuviință din cap.

— După cum am mai spus. Toți ați avansat și ați urcat.

Pe urmă apăru Neagley din lift. Era îmbrăcată la fel ca Dixon, într-un costum negru sobru. Avea părul ud și pieptănat.

— Făceam schimb de informații din ghiduri, zise Reacher.

- Nu l-am citit, zise Neagley. În schimb, am sunat-o pe Diana Bond. S-a dus acolo, a așteptat o oră și a plecat înapoi.
- E furioasă pe noi?
- E îngrijorată. Nu-i convine că a apărut numele Little Wing. I-am spus că o să iau eu legătura cu ea din nou.
- De ce?
- Mă face curioasă. Îmi place să știu despre ce este vorba.
- Și mie, zise Reacher. În momentul ăsta, vreau să știu dacă a plecat cineva cu șaiszeci și cinci de milioane de dolari din orașul ăsta. Și cum.
- Trebuie să fi fost o schemă foarte mare, zise Dixon. Pe un an întreg, înseamnă aproape trei la sută din venitul total.
- Doi virgulă șaptezeci și opt, zise Reacher automat.
- Hai s-o luăm din loc, zise O'Donnell.

43

Începură de la recepție, unde cerură să vorbească cu directorul de securitate care era de serviciu. Recepționera îi întreabă dacă era vreo problemă, și Reacher îi spuse:

— Credem că avem prieteni comuni.

Dură destul de mult până când își făcu apariția directorul pentru securitate care era de serviciu. În mod evident, vizitele personale se aflau la coada listei sale de priorități. În cele din urmă își făcu apariția un bărbat de înălțime medie, cu pantofi italienești și un costum de o mie de dolari. Avea în jur de cincizeci de ani, încă în formă și zvelt, calm, relaxat, însă ridurile din jurul ochilor arătau că avusese cel puțin douăzeci de ani o altă carieră. O carieră mult mai dură. Își ascundea bine nerăbdarea, se prezentă și dădu mâna cu fiecare. Le spuse că numele lui era Wright și le sugeră să discute într-un colț liniștit. Din pur reflex, își spuse Reacher. Instinctele și pregătirea îi spuneau să tragă deoparte potențialele încurcături. Nimic nu putea să încetinească curgerea banilor.

Găsiră un colț liniștit. Fără scaune, desigur. Niciun cazinou din Las Vegas nu le-ar oferi oaspeților un colț confortabil unde să poată să stea departe de acțiune.

Din același motiv, luminile din dormitoare era slabe. Un oaspete care ar fi stat în cameră să citească nu i-ar fi fost de niciun folos nimănui. Se așezară în cerc și O'Donnell își prezentă legitimația de detectiv particular din Washington DE și un fel de acreditare din partea poliției metropolitane. Dixon arătă și ea legitimația și un card al poliției din New

York. Neagley arată o legitimație de FBI. Reacher nu arată nimic. Își trase numai tricourile peste forma pistolului din buzunar.

— Am lucrat și eu la FBI cândva, îi spuse Wright lui Neagley.

— I-ai cunoscut pe Manuel Orozco și pe Jorge Sanchez?

— Dacă i-am cunoscut? zise Wright. Sau dacă îi cunosc?

— I-ai cunoscut? zise Reacher. Orozco e mort sigur și presupunem că și Sanchez.

— Sunt prietenii voștri?

— Din armată.

— Îmi pare foarte rău.

— Și nouă.

— Când au murit?

— În urmă cu trei, patru săptămâni.

— Cum au murit?

— Nu știm. De aceea ne aflăm aici.

— I-am cunoscut, zise Wright. I-am cunoscut foarte bine. Toată lumea din afacerea asta i-a cunoscut.

— I-ați folosit? Profesional, vreau să spun.

— Noi, nu. Nu facem contracte externe. Suntem prea mari. La fel stau lucrurile cu toate marile hoteluri.

— Totul rămâne în firmă?

Wright încuviință din cap.

— Aici vin să moară agenții FBI și locotenenții de poliție. Avem de unde să alegem. La salariile care se oferă aici, e coadă la ușă. Nu trece zi să nu am interviuri cu cel puțin doi, aflați aici în ultima vacanță înainte de pensionare.

— Și atunci, cum de-i cunoșteai pe Orozco și pe Sanchez?

— Îi cunoșteam pentru că locurile de care se ocupă sunt un fel de tabere de antrenament. Când îi vine cuiva o idee nouă, nu o încearcă aici. Ar fi o nebulie. Mai întâi o perfecționează în altă parte. Așa că îi ținem pe-aproape pe oamenii ca Orozco și Sanchez, pentru că avem nevoie de informațiile lor. Ne adunăm cu toții din când în când, discutăm, ținem conferințe, dîneuri, mai bem câte un pahar împreună.

— Ei erau ocupați? Tu ești ocupat?

— Până peste cap.

— Ai auzit vreodată numele Azhari Mahmud?

— Nu. Cine e?

— Nu știm. Dar credem că se află aici sub un nume de împrumut.

- Aici?
- Pe undeva prin Vegas. Poți verifica la recepție?
- Pot să verific la recepția noastră, desigur. Și pot să mai sun în stânga și-n dreapta.
- Încearcă Andrew Macbride și Anthony Matthews.
- Subtil.
- De unde știți că un jucător trișează? întrebă Dixon.
- Atunci când câștigă, zise Wright.
- Oamenii trebuie să mai și câștige.
- Câștigă atât cât îi lăsăm noi să câștige. Mai mult de-atât, înseamnă că trișează. Este o chestiune de statistică. Numerele nu mint. Problema este cum, nu dacă.
- Sanchez avea o foaie de hârtie cu un număr scris pe ea, zise O'Donnell. Șaizeci și cinci de milioane de dolari.
- O sută de mii în șase sute cincizeci de ocazii diferite, pe o perioadă de patru luni, ca să fiu mai precis.
- Și?
- Și sunt niște numere pe care le-ai recunoaște?
- Drept ce anume?
- Drept câștig din trișare.
- Păi, ce înseamnă asta pe an? Aproape două sute de milioane?
- O sută nouăzeci și cinci, zise Reacher.
- Posibil, zise Wright. Încercăm să menținem pierderile sub opt la sută. Asta e un fel de țintă în industria asta. Prin urmare, pierdem cu mult mai mult de două sute de milioane pe an. Dar chiar și în condițiile astea, o pierdere din trișat de două sute de milioane ar fi un procent cu mult prea mare dintr-o singură lovitură. Asta dacă nu e vorba despre ceva nou, care ne depășește. Caz în care ținta noastră de opt la sută se duce dracului. Caz în care începeți să mă îngrijorați.
- Pe ei sigur i-a îngrijorat, zise Reacher. Cred că asta le-a și adus moartea.
- Ar fi o afacere foarte mare, zise Wright. Șaizeci și cinci de milioane în patru luni? Ar trebui să recruteze crupierii, șefii de mese, oamenii de la securitate. Ar trebui să mânărească și camerele de supraveghere și să șteargă casetele video. Ar fi o acțiune la nivel industrial.
- Posibil să se fi întâmplat.
- Și atunci, de ce n-a venit poliția să discute cu mine?
- I-am cam luat-o înainte.

— Poliției din Las Vegas? Comitetului pentru Jocuri de Noroc?
Reacher scutură din cap.

— Băieții noștri au murit dincolo de graniță, în Los Angeles County. De asta se ocupă câțiva șerifi de-acolo.

— Și voi le-ați luat-o înainte? Ce înseamnă asta?

Reacher nu zise nimic. Wright rămase tăcut o clipă.

Pe urmă îi privi pe fiecare pe rând. Mai întâi pe Neagley, apoi pe Dixon, pe O'Donnell și pe Reacher.

— Ia stați așa, zise el. Să nu-mi spuneți. Armata? Voi sunteți investigatorii speciali. Vechea unitate. Vorbeau tot timpul despre asta.

— Caz în care ne înțelegeți interesul, zise Reacher. Ai lucrat și tu cu oameni.

— Dacă găsiți ceva, mă băgați și pe mine?

— Câștigă-ți dreptul, zise Reacher.

— E o fată, zise Wright. Lucrează într-un loc îngrozitor, unde se află o vatră de foc. Un bar, în apropiere de locul în care era pe vremuri Riviera. Ea și Sanchez erau apropiați.

— Iubita lui?

— Nu tocmai. Poate o dată. Dar sunt apropiați. Trebuie să știe mai multe decât mine.

44

Wright se întoarse la treaba lui, și Reacher se interesă la recepție unde fusese Riviera. Fu îndrumat către capătul sărac de pe Strip Boulevard. Plecară pe jos. Era o noapte caldă și uscată, de deșert. Cerul era plin de stele, departe, la orizont, dincolo de mantia de smog și de reflectarea iluminatului public. Trotuarele erau acoperite de cărți poștale color care făceau reclamă la prostituate. Se părea că piața liberă coborâse prețul puțin sub cincizeci de dolari. Chiar dacă Reacher era sigur că această sumă se umfla al naibii de rapid după ce vreun nefericit de cartofor își conducea fata în cameră. Femeile din fotografii erau frumoase, dar Reacher nu avea nicio îndoială că nu erau reale. Probabil că erau fotografii ale unor modele inocente care prezentau costume de baie la Rio sau Miami. Las Vegas era un oraș al înșelătoriei. Sanchez și Orozco trebui să fi fost ocupați în permanență. *Până peste cap*, zisese Wright, și Reacher era gata să-l creadă, fără nicio reținere.

Ajunseră în dreptul barului din ciment cu vopseaua scorjită, unde puteai găsi bere ieftină și fete perverse, apoi o cotiră pe o încrengătură de

străduțe șerpuitoare, flancate de clădiri vechi cu stucatură. Unele erau hoteluri, altele erau băcănii, unele erau restaurante, altele baruri. Toate aveau același gen de firme, o pancartă albă în spatele unei sticle cățarate pe stâlpi înalți, cu stinghii orizontale pentru litere detașabile negre. Toate literele erau în același stil comprimat pe verticală așa că era nevoie de concentrare ca să deosebești stabilimentele unele de altele. Băcăniile făceau reclamă la apa minerală în pachete de șase butelii pentru 1,99 dolari, motelurile se lăudau cu aer condiționat, piscine și televiziune prin cablu, restaurantele ofereau mic dejun suedez douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, ceea ce însemna că puteai să mănânci cât voiai. Barurile insistau pe orele de reduceri la băuturi în general și prețurile reduse permanent la băuturile „casei”.

Toate arătau la fel. Trecură pe lângă cinci sau șase până l-am găsit pe acela cu o firmă pe care scria: *Fire Pit*.

Firma era pe o clădire ca o cutie de pantofi, tencuită simplu, cam lipsită de ferestre. Nu arăta ca un bar. Putea să fie orice. Putea să fie o clinică de boli venerice sau o biserică sectantă. Dar nu și înăuntru. Înăuntru era în mod clar un bar din Las Vegas. Un iureș de decor și gălăgie. Cinci sute de oameni care beau, țipau, râdeau, vorbeau în gura mare, pereți purpurii, banchete roșu-închis. Nimic nu era drept sau în unghiuri. Barul propriu-zis, lung, în forma literei S, era asaltat. În capătul de jos al literei S se afla o adâncitură. În centrul ei era un șemineu rotund, de decor. Flăcările erau reprezentate de fâșii de mătase portocalie suflate în sus de un ventilator ascuns. Se unduiau, se mișcau și dansau într-o aureolă de lumină de un roșu-aprins. Restul încăperii era împărțit în separeuri îmbrăcate în catifea. Toate erau pline ochi. Barul era foarte aglomerat. Oamenii stăteau pe unde apucau. Muzica venea din difuzoare ascunse. Ospătărițe îmbrăcate sumar se strecurau prin mulțime cu tăvile ridicate.

— Încântător, zise O'Donnell.

— Chemați poliția gusturilor, zise Dixon.

— Hai s-o găsim pe fată și să ieșim cu ea afară, zise Neagley.

Nu se simțea deloc în largul ei în înghesuială. Dar nu reușiră să o găsească. Reacher întrebă la bar de prietena lui Jorge Sanchez, iar femeia căreia i se adresă păru să știe foarte bine despre cine era vorba; îi spuse că fata ieșise din schimb la miezul nopții. Numele ei era Milena. Pentru siguranță, Reacher le întrebă același lucru pe două dintre chelnerițe și primi același răspuns și de la ele. Colega lor, Milena, era apropiată de un

tip din securitate pe nume Sanchez; acum, fata se dusesese acasă să doarmă, să se pregătească pentru noua tură de a doua zi grea, de douăsprezece ore.

Nimeni nu se arată dispus să-i spună unde locuia.

Le lăsa celor trei femei numele său. Pe urmă își făcu drum prin mulțime până la ceilalți și, împreună, se strecurară afară, oprindu-se pe trotuar. La ora unu dimineața, Las Vegas era în continuare plin de viață și de energie, dar, după vacarmul din bar, părea la fel de tăcut și de liniștit ca suprafața cenușie și rece a Lunii.

— Vreun plan? întrebă Dixon.

— Ne întoarcem mâine-dimineață la unsprezece și jumătate, zise Reacher. O prindem în drum spre slujbă.

— Și până atunci?

— Nimic. Avem o noapte liberă.

Se întoarseră pe Strip Boulevard și, unul lângă altul, se îndreptară în pas de plimbare spre hotel. La patruzeci de metri în urma lor, un Chrysler albastru-închis frână brusc, trase pe dreapta și opri lângă trotuar.

45

Bărbatul în costum albastru-închis sună imediat:

— I-am găsit. Nu-mi vine să cred. Pur și simplu, au apărut în fața mea.

— Toți patru? întrebă șeful lui.

— Sunt chiar în fata mea.

— Poți să-i rezolvi?

— Cred că da.

— Atunci, fă-o! Nu mai aștepta întăriri. Rezolvă și întoarce-te.

Bărbatul în costum încheie convorbirea, demară și trecu peste patru benzi, oprind apoi pe o stradă laterală lângă o băcănie unde se vindeau cele mai ieftine țigări din oraș. Coborî, încuie mașina și se îndreptă către Strip Boulevard, pe jos, grăbit, cu mâna dreaptă în buzunarul sacoului.

Las Vegas avea mai multe hoteluri pe centimetrul pătrat decât oricare alt oraș de pe planetă, însă pe Azhari Mahmud nu-l interesa niciunul dintre ele. Stătea într-o casă închiriată dintr-o suburbie aflată la cinci kilometri de Strip. Casa fusese închiriată cu doi ani în urmă pentru o operațiune care era planificată, dar nu și executată. Pe-atunci era un loc sigur și la fel de sigur era și acum.

Mahmud stătea în bucătărie, cu volumul *Pagini Aurii* deschis pe bufet. Răsfoia secțiunea cu camioane de închiriat, încercând să-și dea seama cât de mare trebuia să fie camionul U-Haul de care avea nevoie.

Strip Boulevard era răscolit permanent de un val de re-dezvoltare care pendula dintr-o parte în alta ca apa în cadă. Odinioară, Riviera constituise centrul atracției. De aici porniseră investițiile, care se propagaseră stradă cu stradă. Când îmbunătățirile ajunseseră la celălalt capăt, standardele crescuseră cu mult și Riviera începuse brusc să arate demodată și lipsită de eleganță în comparație cu zonele mai noi. Așa că valul de investiții se repezi înapoi, stradă după stradă, în direcție opusă. Rezultatul era un permanent șantier de dimensiunile câte unui cvartal, care despărțea construcțiile noi, de-abia ridicate, de cele într-o câțva vechi, pe care să fie demolate din nou. Bulevardele și trotuarele erau refăcute și ele pe măsură ce progresau lucrările. Benzile de circulație noi se continuau neîntrerupte. Vechiul boulevard șerpuia printre grămezi de moloz. În aceste porțiuni, orașul părea pentru scurt timp tăcut și pustiu, ca o zonă a nimănui, nelocuită.

Exact în zona nimănui, nelocuită, bărbatul în costum albastru ajunsese în spatele țintelor sale. Pășeau unul lângă altul, încet, de parcă aveau o țintă, dar și tot timpul din lume pentru a ajunge la ea. Neagley era în stânga, Reacher și apoi O'Donnell se aflau în mijloc, iar Dixon la dreapta. Aproape unul de altul, dar fără să se atingă. Ca o formație în marș, de-a latul trotuarului. Împreună, formau o țintă de peste doi metri și jumătate lățime.

Neagley fusese cea care alesese vechiul trotuar. O luase pe-acolo parcă din întâmplare, iar ceilalți pur și simplu o urmau.

Bărbatul în costum albastru scoase pistolul din buzunarul din dreapta. Arma era un Daewoo DP-51 produs în Coreea de Sud, neagră, mică, obținută ilegal, fără serie și imposibil să i se dea de urmă. În încărcător avea treisprezece cartușe Parabellum de 9 mm. Era purtată exact așa cum posesorul ei învățase, de-a lungul pregătirii sale îndelungate, că era sigur să o transporte: fără cartuș pe țeavă și cu piedica pusă.

Bărbatul ținea arma în mâna dreaptă și apăsă trăgaciul blocat, repetând succesiunea. Își stabilise prioritățile, hotărând să doboare mai întâi tintele mai mari. Știa din experiență că era cea mai bună cale. Așadar, pe centru în spatele lui Reacher, apoi o scurtă deplasare spre dreapta în spatele lui O'Donnell, pe urmă o întoarcere la stânga pentru Neagley și înapoi în

capătul opus pentru Dixon. Patru focuri, probabil trei secunde, de la șapte metri, ceea ce era suficient de aproape ca să fie sigur că nimerește țintele, dar fără să fie prea aproape încât deplasarea stânga-dreapta, de la o țintă la alta, să fie extremă. Unghiul maxim ar fi fost cu puțin peste douăzeci de grade. O geometrie simplă. O sarcină simplă. Nicio problemă.

Privi împrejur.

Nimeni.

Privi în urmă.

Nimeni.

Coborî piedica, apucă țeava pistolului Daewoo cu stânga și apăsă încărcătorul cu dreapta. Simți primul cartuș gros împins în sus, direct în cameră.

Liniștea nopții nu era deplină. Se auzeau o mulțime de zgomote citadine nocturne. Traficul de pe Strip Boulevard, condensatoarele depărtate de pe clădiri care zumzăiau, gurile de ventilație care bâzâiau, murmurul înfundat al celor o sută de mii de oameni care jucau din greu. Însă Reacher auzi zgomotul încărcătorului la șapte metri în urma sa. Îl auzi foarte clar. Era exact genul de zgomot pe care se antrenase să nu-l rateze niciodată. Pentru urechile sale era o întreagă simfonie complexă, de o fracțiune de secundă, și înregistră fiecare componentă cu exactitate. Frecarea metalului pe metal, rezonanța metalică estompată de o palmă cărnoasă, de vârful degetului gros și de lateralul degetului arătător, întinderea recunoscătoare a arcului încărcătorului, pocnetul cartușului cu înveliș din cupru în cameră, revenirea din culisare. Aceste sunete avură nevoie cam de a treizecea parte dintr-o secundă ca să-i ajungă la urechi și el petrecu poate încă o a treizecea parte dintr-o secundă prelucrându-le.

Din viața și povestea lui lipseau multe lucruri, poate. Nu cunoscuse niciodată stabilitatea, normalitatea, confortul sau înțelegerea. Nu se bazase niciodată pe altceva în afară de surpriză, imprevizibil și pericol. Lua lucrurile exact așa cum erau, drept ceea ce erau. Ca urmare, auzi culisarea de revenire și nu simți niciun șoc care să-l paralizeze. Niciun fel de panică. Niciun puseu de neîncredere. I se păru perfect natural și rezonabil să meargă noaptea pe o stradă și să audă un om care se pregătea să-l împuște pe la spate. Nu există nici ezitare, nici nesiguranță, nici dubii legate de propria persoană, nicio inhibiție. Exista pur și simplu dovada unei probleme pur mecanice care apăruse în spatele său, asemenea unei

diagrame cvadri-dimensionale cuprinzând spațiul și timpul, țintele, gloanțele rapide și corpurile lente.

Și pe urmă, reacția lui, o altă a treizecea parte din secundă mai târziu.

Știa încotro avea să fie țintit primul foc. Știa că orice atacator rezonabil ar fi vrut ca mai întâi să doboare ținta cea mai mare. Nu era nimic altceva, decât bun-simț. Prin urmare, primul foc de armă avea să fie îndreptat asupra lui.

Sau poate asupra lui O'Donnell.

Mai bine să fii sigur decât să-ți pară rău.

Cu brațul drept îl împinse puternic pe O'Donnell în umărul stâng și-l trimise de-a valma peste Dixon, iar el se aruncă în direcție opusă, căzând peste Neagley. Se împleticiră amândoi și, în timp ce cădea în genunchi, auzi focul de armă în spatele său și simți glonte trecând prin spațiu liber unde, cu o fracțiune de secundă mai înainte, se aflase spatele său.

Pusese mâna pe Hardballer înainte să atingă trotuarul. Calculase unghiurile și traiectoriile înainte să-l scoată de la betelie. Hardballer-ul avea două siguranțe. Un levier convențional pe partea stângă și o siguranță de priză, care se elibera când era ținut corect de crosă.

Decise să nu tragă înainte să le aducă pe fiecare în poziția corectă.

Cel puțin, nu imediat.

Căzuse peste Neagley, în partea opusă bordurii trotuarului. Atacatorul se afla pe mijlocul trotuarului. Orice traiectorie care ar fi pornit din interiorul trotuarului ca să treacă prin mijlocul acestuia ar fi putut să ajungă pe carosabil. Dacă îl rata pe individul acela, putea să nimerească o mașină aflată în trecere. Și chiar dacă-l nimerea pe individ, tot putea să nimerească și o mașină aflată în trecere. Un glonț de calibrul 45 putea să treacă prin oase și prin carne. Cu ușurință. Foarte puternic. Cu o mare capacitate de penetrare.

Într-o fracțiune de secundă, luă decizia să-l aștepte pe O'Donnell.

Unghiul lui O'Donnell era mai favorabil. Cu mult mai favorabil. Căzuse peste Dixon, către bordură. Către rigolă. Linia lui de ochire era spre interior. Către construcție. Un foc ratat sau un glonț care ar fi trecut prin țintă n-ar fi putut să facă niciun rău altcuiva. Glonte se putea pierde într-o grămadă de nisip.

Era mai bine să-l lase pe O'Donnell să tragă.

Reacher se răsuci când atinse pământul. Se afla în zona în care mintea lui era rapidă, iar lumea fizică era lentă. Se simțea ca și cum ar fi avut corpul scufundat într-o cadă de melasă. Îi striga *mișcă-te, mișcă-te*, însă

corpul îi răspundea cu extremă șovăială. Alături de el, Neagley lovea pământul ridicând praful, cu precizie de ralanti. Cu coada ochiului îi văzu umărul lovind trotuarul și apoi, în viteză, capul îi era smucit de parcă ar fi fost al unei păpuși de cârpe. Reacher își mișcă propriul cap cu un enorm efort, de parcă ar fi avut legate greutateți imense de el, și o văzu pe Dixon întinzându-se sub O'Donnell.

Văzu brațul drept al lui O'Donnell mișcându-se cu o lentoare dureroasă. Îi văzu mâna. Îi văzu degetul mare coborând levierul piedicii.

Atacatorul trase din nou.

Și rată din nou. Trăsese așa cum plănuse dinainte, nimerind aerul, în locul în care se aflase spatele lui O'Donnell. Tipul respecta o succesiune. Repetase.

Foc-deplasare-foc. Reacher și O'Donnell, primii. Un plan bun, însă bărbatul nu era capabil să reacționeze la împrejurări neprevăzute. Gândea lent, convențional. I se blocase creierul. Era bun. Dar nu suficient de bun.

Reacher văzu mâna lui O'Donnell strângând crosa pistolului. Îi văzu degetul apăsând trăgaciul. Văzu arma ridicându-se, ridicându-se, ridicându-se.

Reacher îl văzu pe O'Donnell trăgând.

Un foc de armă tras la întâmplare, în timp ce cădea pe trotuar. Un foc de armă tras înainte ca masa corpului său să se fi echilibrat.

Prea jos, se gândi Reacher. În cel mai bun caz, o rană la picior.

Se forță să întoarcă privirea. Avusese dreptate. O rană în picior. Însă o rană în picior provocată de un glonț de calibrul 45 super-rapid nu era ceva plăcut. Era ca și cum ai lua o mașină de găurit puternică și i-ai fi pus un burghiu pentru beton de treizeci de centimetri lungime și un centimetru jumătate grosime, și ai fi făcut o gaură în picior. În mai puțin de o miime de secundă. Rana era impresionantă. Individul încasase glonte în partea de jos a coapsei, iar femurul îi explodase, de parcă ar fi avut o bombă legată de el. Un traumatism imens. Un șoc paralizant. O pierdere instantanee de sânge prin arterele distruse.

Individul rămase în picioare, dar lăsase în jos mâna cu arma, iar O'Donnell se ridicase instantaneu. Se repezi înainte, băgă și scoase mâna din buzunar, acoperi distanța de șapte metri și îl izbi pe individ drept în figură cu boxul. O directă de dreapta, dată de o masă de o sută de kilograme aflată în plin avânt. Era ca și cum ai fi lovit un pepene cu barosul.

Individul se prăbuși pe spate. O'Donnell trase un șut în arma adversarului, se lăsă în genunchi alături de el și îi îndesă Hardballer-ul în gât.

Joc terminat, pe loc.

46

Reacher o ajută pe Dixon să se ridice. Neagley se ridică singură. O'Donnell se învârtea într-un cerc strâns, încercând să-și ferească picioarele de balta de sânge care se scursese din piciorul individului. Era clar că artera femurală era larg deschisă. Inima umană este o pompă foarte puternică, iar inima omului acela era foarte ocupată să îi descarce toată rezerva de sânge în stradă. La mărimea lui, probabil că la început avusese în jur de șapte litri. Și în cea mai mare parte se dusesese deja.

— Dă-te la o parte, Dave, îi strigă Reacher. Lasă-l să sângereze până la capăt. Nu merită să-ți distrugi o pereche de pantofi.

— Cine e? întrebă Dixon.

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, zise Neagley. Are fața de nerecunoscut.

Avea dreptate. Boxul din ceramică al lui O'Donnell își făcuse bine treaba. Individul arăta de parcă ar fi fost atacat cu ciocane și cuțite. Reacher îi dădu ocol pe la cap, îl apucă de guler și-l trase pe spate. Lacul de sânge căpătă forma unei lacrimi. Reacher profită de pavajul uscat, se lăsă pe vine și îi controlează buzunarele.

Nu găsi nimic în niciunul dintre ele.

Niciun portofel, niciun act de identitate, absolut nimic.

Doar cheile mașinii și o telecomandă pe un inel obișnuit din oțel.

Individul era palid și începea să se învinețească. Reacher îi puse un deget pe gât să-i ia pulsul și simți un șir neregulat de băți. Sângele care i se scurgea din coapsă începea să devină spumos. În sistemul lui vascular pătrunsese o mare cantitate de aer. Sângele ieșise, aerul intrase. Fizică simplă. Natura disprețuiește vidul.

— E pe cale să ne păărăască, zise Reacher.

— Ai tras bine, Dave, zise Dixon.

— Și am tras cu stânga, zise O'Donnell. Sper că ați observat asta.

— Ești dreptaci.

— Cădeam pe mâna dreaptă.

— Remarcabil, zise Reacher.

— Tu ce-ai auzit?

— Culisarea. E o chestie evoluționistă. Cam ca un prădător care calcă pe o crenguță.

— Prin urmare, faptul că te afli mai aproape de omul cavernelor decât noi, ceilalți, are și avantaje.

— Poți să fii sigur de asta.

— Dar cine face asta? Să atace fără să aibă cartuș pe teavă?

Reacher se depărtă și privi în jos ca să-l vadă din creștet până în tălpi.

— Cred că-l recunosc, zise el.

— Aiurea! zise Dixon. Nici propria lui mamă nu l-ar putea recunoaște.

— Costumul, zise Reacher. Cred că l-am mai văzut.

— Aici?

— Nu știu. Undeva. Nu-mi amintesc.

— Gândește-te bine.

— N-am mai văzut niciodată costumul ăsta, zise O'Donnell.

— Nici eu, spuse Neagley.

— Eu nici atât, zise Dixon. Dar, mă rog, este un semn bun, nu-i așa?

Nimeni n-a încercat să ne omoare în Los Angeles. Înseamnă că începem să ne apropiem.

Reacher îi aruncă lui Neagley arma și cheile individului și desprinsă o bucată din gardul șantierului de construcții. Îl trecu pe individ prin gaură cât putu de repede, pentru a reduce la minimum urmele de sânge, încă mai sângera puțin. Reacher îl târî pe terenul accidentat pe lângă niște grămezi înalte de pietriș, până găsi un șanț lat, cu un cofraj din teco. Șanțul avea adâncimea de vreo doi metri și jumătate. Pe fundul lui era pietriș. Cofrajul fusese făcut ca să se toarne betonul pentru o fundație. Reacher îl rostogoli pe individ în șanț. Acesta căzu doi metri și jumătate în gol, făcu pietrișul să scrâșnească sub el când căzu și se opri greoi, jumătate pe o parte.

— Găsiți niște lopeți, zise Reacher. Trebuie să-l acoperim cu mai mult pietriș.

— E mort? întrebă Dixon.

— Cui îi pasă?

— Ar trebui să-l așezăm pe spate, zise O'Donnell. În felul ăsta avem nevoie de mai puțin pietriș.

— Te oferi voluntar? întrebă Reacher.

— Am un costum bun pe mine. Și până acum, eu am făcut munca grea.

Așa că Reacher ridică din umeri și sări în șanț. Îl întoarse pe individ pe spate cu un șut și-l jucă în picioare până îl vârî pe jumătate în pietrișul care

se afla deja acolo. Pe urmă sări afară și O'Donnell îi întinse o lopată. Neagley găsi o conductă de apă, întinse furtunul și dădu drumul la apă. Spălă trotuarul și împinse apa plină de sânge într-o gură de canal. Pe urmă așteptă și-i urmă pe ceilalți cu spatele, ștergându-le cu furtunul urmele pașilor din nisipul de pe șantier. Reacher trase gardul la loc. Dădu o tură și verifică. *Nu perfect, dar acceptabil*. Știa că o echipă competentă de la omucideri ar fi avut o mulțime de elemente de care să se lege, dar nu era nimic care să atragă atenția cuiva pe termen scurt. Aveau o marjă de siguranță. Cel puțin câteva ore. Poate mai mult. Poate că la prima oră urma să se toarne betonul și atunci individul nu ar mai fi fost altceva decât o altă persoană dispărută. Și nu singura din fundația unei clădiri din Las Vegas, își dădu el cu părerea.

Răsuflă ușurat.

— În regulă, zise el. Abia *acum* suntem liberi pentru restul nopții.

Se scuturară de praf, se regroupară și își reluară plimbarea pe Strip Boulevard, în pas lent, unul lângă altul, pregătiți să se relaxeze. Însă în holul hotelului îi aștepta Wright. Directorul pentru securitate a clădirii. Pentru un tip din Las Vegas, nu avea tocmai chipul pe care să nu se citească nimic. În mod evident, era încordat dintr-un motiv anume.

47

Când își făcură apariția, Wright se apropie grăbit de ei și îi conduse în același colț liniștit al holului pe care îl folosiseră și mai înainte.

— Azhari Mahmud nu se află în niciun hotel din Las Vegas, zise el. Asta cu siguranță. Tot negativ și pentru Andrew Macbride și Anthony Matthews.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Mulțumesc că ai verificat, zise el.

— Și am dat câteva telefoane de alertă omologilor mei, zise Wright. Mai bine decât să stau toată noaptea și să-mi fac griji. Și știți ce am descoperit? Oameni buni, voi habar n-aveți de mama voastră. Imposibil ca orașul ăsta să fi avut o pierdere de șaizeci și cinci de milioane în ultimele patru luni. Pur și simplu, nu s-a întâmplat așa ceva.

— Ești sigur?

Wright dădu din cap.

— Am cerut cu toții audituri de fluxuri monetare. Și nu se petrece nimic. Mărunțișul obișnuit și atât. Nimic mai mult. O să vă trimit nota de plată pentru Prozac. Practic, am luat o supradoză în noaptea asta.

Găsiră un bar în apropierea holului hotelului, își făcură cînste unul altuia cu bere și se așezară în linie în fața a patru aparate cu fise care funcționau în gol. Al lui Reacher simula încontinuu un mare câștig la jackpot, ca o reclamă tentantă. Patru roți se opreau pe patru cireșe, iar luminile clipeau, pulsau și alergau unele după altele pe tot panoul frontal. Patru roți, opt simboluri pe fiecare. Șansele erau de proporții astronomice, chiar și fără intervenția mascată a microprocesorului. Reacher încercă să calculeze tonajul sferturilor de dolari pe care ar fi trebuit să le introducă în aparat un jucător ca să se poată aștepta la primul câștig. Însă nu știa precis cât cântărea un sfert de dolar. Cu siguranță, o fracțiune foarte mică dintr-un kilogram, care s-ar fi cumulat rapid. Ar mai fi fost nevoie de leziuni ale tendoanelor, încordare musculară, tulburări repetitive din cauza stresului. Era curios dacă proprietarii de cazinouri aveau acțiuni la clinicile de ortopedie. Probabil.

— Wright și-a dat seama deja că ar trebui să fie o înșelătorie de proporții industriale, zise Dixon. A venit și ne-a spus-o deschis. Crupieri, șefi de mese, țiți din securitate, camere, benzi, casieri. Nu e mare lucru să-ți imaginezi că fluxul monetar aparent ar putea să fie cosmetizat. Cine ar recurge la așa ceva ar instala un program care ar face ca totul să pară în ordine atîta vreme cît ar avea nevoie de acest lucru. Exact asta aș face și eu.

— Și cînd s-ar afla? întrebă Reacher.

— Cînd își fac socotelile la sfârșitul anului financiar. Dar pînă în momentul ăla, banii ori sunt la locul lor, ori au dispărut deja.

— Cum ar fi fost posibil ca Orozco și Sanchez să descopere înainte de asta?

— Poate că s-au conectat la lanțul trofic la un nivel inferior și au extrapolat în retrospectivă.

— Cine ar trebui să fie implicat?

— Oamenii-cheie.

— Ca de exemplu Wright personal?

— Posibil, zise Dixon.

— Am vorbit cu el și, o jumătate de oră mai tîrziu, cineva a încercat să ne împuște pe la spate.

— Trebuie să o găsim pe prietena lui Sanchez, zise Neagley. Înainte s-o găsească altcineva.

— Nu avem cum, zise Reacher. Niciun bar nu o să divulge adresa unei fete unora care sunt absolut străini.

- Am putea să le spunem că este în pericol.
- De parcă n-au mai auzit niciodată una ca asta.
- Nu, altfel, zise Dixon. Figura cu UPS.
- Nu-i știm numele de familie.
- Și atunci ce facem?
- Deocamdată înghițim în sec și așteptăm să se facă dimineață.
- Credeți că ar trebui să schimbăm hotelul? în caz că Wright este unul dintre băieții răi?
- N-are sens. Are prieteni în tot orașul. Încuiați-vă ușa, e suficient.

Reacher își urmă propriul sfat când ajunse în camera sa. Armă levierul de siguranță și puse lanțul. Nu era un mijloc real de apărare în fața unui adversar hotărât, dar i-ar fi putut oferi în plus o secundă sau două și, în general, lui Reacher nu-i trebuia mai mult de o secundă sau două.

Puse pistolul Hardballer în sertarul noptierei. Își puse hainele sub saltea la presat și făcu un duș fierbinte, lung. Apoi începu să se gândească la Karla Dixon.

Era singură.

Poate că nu-i plăcea asta.

Poate că i-ar fi plăcut o mică siguranță numerică.

Își puse un prosop în jurul taliei și se duse tiptil la telefon. Însă înainte să ajungă la el, auzi un ciocănit la ușă. Schimbă direcția. Nu acordă nicio atenție vizorului. Nu-i plăcea să-și lipească ochiul lipsit de apărare de sticlă. Pentru un atacator aflat pe coridor, nu e nimic mai simplu decât să aștepte ca vizorul să se întunece și apoi să tragă cu o armă de calibru mare drept în el. O asemenea mișcare ar putea face o mizerie îngrozitoare. Glontele, plus cioburile de sticlă și oțel, ar trece toate prin ochi, prin creier și apoi prin partea din spate a craniului. Din punctul de vedere al lui Reacher, vizoarele erau o idee foarte proastă.

Scoase lanțul și deblocă siguranța suplimentară. Deschise ușa.

Karla Dixon.

Era tot îmbrăcată. Așa trebuia să fie, se gândi el, având în vedere plimbarea pe coridoare și drumul cu liftul. Costum negru, fără bluză.

- Pot să intru? întrebă ea.
- Tocmai voiam să te sun, zise Reacher.
- Da, sigur.
- Mă duceam spre telefon.
- De ce?

- Mă simțeam singur.
- Tu?
- Eu, cu siguranță. Și tu, speram.
- Atunci pot să intru?

Reacher deschise ușa larg. Dixon intră. Într-un minut, bărbatul descoperi că bluza nu era singurul obiect vestimentar pe care ea nu-l purta pe sub costum.

Telefonul de pe noptieră sună la nouă și jumătate dimineața, era Neagley.

- Dixon nu e în camera ei, zise ea.
- Poate s-a dus să facă mișcare, sugeră Reacher. Jogging sau mai știu eu?

Dixon zâmbi și se apropie de el, caldă și leneșă.

- Dixon nu face sport, zise Neagley.
- Atunci poate că e sub duș.
- Am sunat-o de două ori.
- Relaxează-te! O să încerc și eu. Micul dejun jos, în jumătate de oră.

Închise, îi dădu receptorul lui Dixon și îi spuse să numere până la șaiszeci, iar pe urmă să formeze numărul camerei lui Neagley și să-i spună că tocmai ieșise din baie. Treizeci de minute mai târziu, își lua micul dejun într-un restaurant zgomotos și plin de aparate cu fise. O oră mai târziu erau din nou pe Strip Boulevard, îndreptându-se din nou spre barul *Fire Pit*.

48

Dimineața, Las Vegas părea plat, mic și expus în soarele puternic din deșert. Lumina era nemiloasă. Scotea în evidență toate defectele și toate compromisurile. Ceea ce noaptea părea să fie impresionism inspirat, ziua era un fals absurd. Strip Boulevard însuși putea să fie orice șosea de patru benzi din America. De această dată merseră în careu, doi în față și doi în spate, o țintă colectivă mai mică, alertă, știind permanent cine era în față și cine era în spate.

Însă nu era nimeni, nici în față, și nici în spatele lor. Traficul era anemic și trotuarele erau pustii. Dimineața, Las Vegas era liniștit.

Și la șantierul de construcții de la jumătatea drumului pe Strip era liniște.

Pustiu.

Niciun semn de activitate.

— E cumva sâmbătă azi? întrebă Reacher.

— Nu, zise O'Donnell.

— Vreo sărbătoare?

— Nu.

— Și atunci de ce nu se muncește?

Nu era niciun polițist prin preajmă. Nici urmă de bandă de delimitare a locului crimelor. Nicio anchetă. Absolut nimic. Reacher reperă locul în care îndoise panoul din gard cu o noapte înainte. În spate, pământul și nisipul băteau unde dăduse Neagley cu furtunul. Pe trotuarul vechi se vedea o pată imensă uscată. Pe rigolă mai era o urmă umedă, lucioasă, care se întindea până la canal. Mizerie, fără îndoială, însă în jurul niciunei construcții nu era vreodată curat. *Nu perfect, dar acceptabil*. Nu exista nimic evident care să atragă atenția cuiva.

— Ciudat, zise Reacher.

— Poate că au rămas fără bani, spuse O'Donnell.

— Păcat. Omul ăla o să înceapă cât de curând să pută.

Merșeră mai departe. De această dată știau exact încotro se îndreptau, iar la lumina zilei găsiră o scurtătură prin încrengătura de străzi curbe. Ajunseră la bar, de data asta dintr-o altă direcție. Nu era deschis încă. Se așezară pe un zid scund și așteptară, cu ochii mijiți în lumina soarelui. Era foarte cald, aproape arșiță.

— Două sute unsprezece zile însorite pe an în Las Vegas, zise Dixon.

— Vara, maxima de patruzeci și unu de grade, adăugă O'Donnell.

— Iarna, minima de două grade.

— Zece centimetri de precipitații pe an.

— Doi centimetri jumătate de zăpadă, uneori.

— Eu tot nu am ajuns la ghid, zise Neagley.

Când ceasul din capul lui Reacher ajunsese la douăsprezece fără douăzeci, oamenii începură să sosească la muncă. Veneau în grupuri răzlețe, sau câte unul ori câte doi, bărbați și femei mișcându-se încet, fără niciun entuziasm vizibil. Reacher le întrebă pe toate femeile care trecură prin dreptul lor dacă se numeau Milena. Toate îi răspunseră că nu.

Pe urmă, pe trotuar se instală din nou liniștea.

La douăsprezece fără nouă minute se ivi un alt grup. Reacher își dădu seama că era martorul efectului orarului de funcționare al autobuzelor. Prin fața lor trecură trei femei. Tinere, obosite, îmbrăcate obișnuit, cu pantofi sport în picioare.

Pe niciuna dintre ele nu o chema Milena.

Ceasul din capul lui Reacher ticăi mai departe. Douăsprezece fără un minut. Neagley se uită la ceas.

— Încă nu-ți faci griji? întrebă ea.

— Nu, zise Reacher, pentru că peste umărul ei zărise o fată despre care știa că trebuia să fie cea pe care o căutau.

Se afla la cincisprezece metri distanță, grăbindu-se puțin. Era scundă, suplă, bronzată, îmbrăcată într-o pereche de jeanși cu talia joasă și cu un tricou scurt, alb. În buric avea o piatră care scânteia. Pe un umăr căra un rucsac din nailon albastru. Avea părul lung și bogat, căzându-i drept și încadrând un chip frumos, care părea să aibă în jur de șaptesprezece ani. Însă judecând după felul în care se mișca, avea mai curând spre treizeci de ani. Părea obosită și preocupată.

Părea nefericită.

Reacher se ridică de pe zid când femeia era la trei metri de el și întrebă:

— Milena?

Femeia încetini pasul, cu acel gen de precauție pe care probabil că o simte orice femeie când este acostată pe stradă de un necunoscut uriaș. Aruncă o privire înainte către intrarea barului și apoi pe trotuarul de vizavi, ca și cum și-ar fi evaluat șansele de a scăpa fugind. Se împletici puțin, de parcă s-ar fi zbatut între nevoia de a se opri și impulsul de a o rupe la fugă.

— Suntem prietenii lui Jorge, zise Reacher.

Femeia se uită la el, apoi la ceilalți și pe urmă din nou la el. Pe chipul ei se ivi un gen de expresie care sugera o înțelegere lentă, mai întâi descumpănirea, apoi neîncrederea, apoi acceptarea, aceeași succesiune pe care Reacher își imagina că ar fi trăit-o un jucător de pocher când se pomenește cu cel de-al patrulea as în mână.

Pe urmă, în ochii ei se citi un fel de satisfacție mută, ca și cum în ciuda tuturor așteptărilor, un mit reconfortant s-ar fi dovedit adevărat.

— Sunteți din armată, zise ea. Mi-a spus că o să apăreți.

— Când?

— Tot timpul. Spunea că dacă ar intra în vreo încurcătură, mai devreme sau mai târziu o să apăreți și voi.

— Așadar, iată-ne. Unde putem să stăm de vorbă?

— Lăsați-mă doar să le spun că astăzi o să întârzi.

Le zâmbi puțin sfioasă, se strecură pe lângă ei și intră în bar. Ieși după două minute, mișcându-se mai repede, mai dreaptă, cu umerii mai relaxați, ca și cum i s-ar fi luat o greutate de pe ei. Ca și cum nu ar fi mai fost

singură. Părea tânără, dar cu experiență de viață. Avea ochi mari, căprui, tenul fin și genul de mâini puternice, ale unuia care a muncit din greu zece ani.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise ea.

Se întoarse către Neagley.

— Tu trebuie să fii Neagley. Ceea ce înseamnă că tu ești Karla, zise ea apoi, trecând la Dixon.

Se întoarse apoi la Reacher și la O'Donnell și zise:

— Reacher și O'Donnell, corect? Cel mare și cel chipeș.

O'Donnell îi zâmbi, iar ea se întoarse din nou spre Reacher și îi spuse:

— Mi-au spus că ați fost azi noapte aici să mă căutați.

— Voiam să vorbim despre Jorge, zise Reacher.

Milena respiră adânc, înghiți și zise:

— E mort, nu-i așa?

— Probabil, zise Reacher. Știm cu siguranță că Manuel Orozco e mort.

— Nu, zise Milena.

— Îmi pare rău, zise Reacher.

— Unde am putea merge să vorbim? întrebă Dixon.

— Ar trebui să mergem la Jorge, zise Milena. Acasă la el. Ar trebui să o vedeți.

— Am înțeles că a fost întoarsă cu fundul în sus.

— Am făcut puțină curățenie.

— E departe?

— Mergem pe jos.

Se întoarseră pe Strip Boulevard, toți cinci, mergând unul lângă altul. Zona în construcție era în continuare pustie. Nicio urmă de activitate. Și niciun fel de agitație. Niciun polițist. Milena mai întrebă de două ori dacă Sanchez era mort, ca și cum repetând întrebarea ar fi putut să inspire în cele din răspunsul pe care ar fi vrut să-l primească.

De fiecare dată, Reacher îi răspunse:

— Probabil.

— Dar nu știți sigur?

— Cadavrul său nu a fost găsit.

— Dar al lui Orozco a fost găsit?

— Da. L-am văzut.

— Dar Calvin Franz și Tony Swan ce fac? De ce nu sunt și ei cu voi?

— Franz este mort. Probabil că și Swan.

- Sigur?
- Franz, sigur.
- Dar nu și Swan?
- Nu sigur.
- Și nici Jorge nu e sigur.
- Nu sigur. Dar probabil.
- În regulă.

Merse mai departe, refuzând să depună armele, refuzând să renunțe la speranță. Trecură pe lângă hotelurile de primă mână, pășind printre reproduceri schematice ale marilor orașe ale lumii, adunate toate pe o distanță de câteva sute de metri. Pe urmă văzură blocuri de apartamente. Milena îi conduse la stânga și apoi la dreapta, pe o stradă paralelă. Se opri la umbra unei marchize; ușa dădea în holul unei clădiri care trebuie să fi fost cea mai modernă de pe-acolo în urmă cu patru generații de modernizări.

— Aici este, zise ea. Am cheia.

Își dădu rucsacul jos de pe umăr, cotrobăi prin el și scoase un portmoneu. Deschise fermoarul și scoase o cheie din bronz mai.

— De când îl cunoșteai? întrebă Reacher.

Ea făcu o pauză lungă, preocupată de folosirea timpului trecut și încercând să găsească o cale de a-l face mai puțin definitiv.

— Ne-am cunoscut în urmă cu câțiva ani, zise ea.

Îi conduse în hol. În spatele unui birou era un portar. O salută cu un aer de familiaritate. Îi conduse la lift. Urcară la etajul zece și făcură la dreapta pe un coridor. Se opri în fața unei uși vopsite în verde.

Băgă cheia în broască.

Apartamentul nu era de o vastitate care să-ți taie respirația, dar nici mic nu era. Două dormitoare, o sufragerie și o bucătărie. Decor obișnuit, în mare parte alb, câteva culori aprinse, puțin demodat. Ferestre generoase. Odinioară trebuie să fi avut o perspectivă frumoasă asupra deșertului, dar acum dădea direct către un nou ansamblu de clădiri, aflat la un cvartal distanță.

Era un apartament de bărbat, simplu, neîmpodobit, lipsit de un stil anume.

Era o harababură totală.

Fusese supus aceluiași gen de percheziție ca și biroul lui Calvin Franz. Pereții, tavanul și pardoseala erau din beton, așa că nu fuseseră afectate. Dar în afară de ele, tratamentul fusese similar. Toată mobila era jupuită,

distrusă. Scaunele, canapelele, un birou, o masă. Cărți și reviste aruncate în toate părțile. Un televizor și un echipament stereo fuseseră zdrobite. CD-urile zăceau aruncate peste tot. Covoarele fuseseră ridicate și făcute grămadă. Bucătăria era aproape demolată.

Ordinea pe care o făcuse Milena se limitase la adunarea unei părți din resturile din apartament și la îndesarea fulgilor înapoi în perne. Pusese una peste alta câteva dintre cărți și hârtii, lângă rafturile sparte de pe care fuseseră împrăștiate.

În afară de asta, nu prea avusese ce să facă. Ar fi fost imposibil.

Reacher găsi coșul de gunoi din bucătărie, în care Curtis Mauney îi spusese că descoperise șervețelul mototolit. Coșul fusese smuls din suportul de sub chiuvetă și aruncat în celălalt colț al încăperii. O parte din conținut se împrăștiase, dar nu tot.

— Aici a fost vorba mai mult de furie decât de eficiență, zise el. Distrugere de dragul distrugerii. De parcă au fost tot atât de furioși pe cât erau de îngrijorați.

— De acord, zise Neagley.

Reacher deschise o ușă și trecu în dormitorul mare. Patul era distrus. Salteaua era distrusă. În dulap, hainele erau aruncate pe jos. Suporturile de umerase erau smulse. Rafturile fuseseră sparte. Jorge Sanchez fusese un om ordonat și acest fel de a fi al lui se consolidase în anii în care se supusese restricțiilor și standardelor militare. Nu mai rămăsese nimic din personalitatea lui în apartamentul acela. Nicio urmă, niciun ecou.

Milena umbla de colo-colo prin apartament, apatică, făcând grămezi noi de lucruri, oprindu-se din când în când să răsfoiască o carte sau să se uite la o fotografie. Cu coapsa readuse canapeaua distrusă în poziția firească, cu toate că nimeni nu ar mai fi putut vreodată să stea pe ea.

— Poliția a fost aici? întrebă Reacher.

— Da, zise ea.

— Au formulat vreo concluzie?

— Cred că indiferent cine a făcut-o, pretinzând că este altcineva – s-au dat, probabil, drept tehnicieni. De la cablu sau de la telefoane.

— În regulă.

— Dar eu cred că l-au mituit pe portar. Le-ar fi fost mai ușor așa.

Reacher încuviință din cap. *Las Vegas orașul înșelătoriei.*

— Poliția a formulat vreo opinie în privința motivelor?

— Nu, zise ea.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Jorge?

- Am luat cina, zise ea. Aici. Mâncare chinezească la pachet.
 - Când?
 - În ultima lui seară în Las Vegas.
 - Deci ați fost aici?
 - Numai noi doi.
 - El a scris ceva pe un șervețel, zise Reacher.
- Milena dădu din cap afirmativ.
- Pentru că l-a sunat cineva?
- Milena dădu din nou din cap afirmativ.
- Cine l-a sunat?
 - Calvin Franz, răspunse Milena.

49

Milena părea că tremură, așa că Reacher dădu la o parte cu antebrațul cioburile de veselă de pe blatul bufetului din bucătărie, ca să-i facă loc să stea. Ea se urcă și se așeză cu coatele în afară și mâinile lipite de blat, cu palmele în jos, sub genunchi.

— Trebuie să știm la ce lucra Jorge, zise Reacher. Trebuie să știm ce anume a provocat toate nenorocirile astea.

- Nu știu ce făcea.
- Dar vă petreceați timpul împreună.
- Foarte mult timp.
- Și vă cunoșteți unul pe celălalt destul de bine.
- Foarte bine.
- De ani de zile.
- Ca pe propriile buzunare.
- Așa că trebuie să-ți fi povestit despre munca lui.
- Tot timpul.
- Așadar, ce-l preocupa?
- Afacerile mergeau cam greu, zise Milena. Asta îl preocupa.
- Afacerile lui de-aici? Din Las Vegas?

Milena încuviință din cap.

— La început, a fost extraordinar. Cu ani în urmă, erau tot timpul ocupați. Aveau o mulțime de contracte. Însă marile hoteluri au renunțat la ei, unul după altul. Toate și-au format servicii proprii. Jorge spunea că era ceva inevitabil. Din momentul în care ajung la o anumită mărime, începe să merite.

— Ne-am întâlnit cu un tip care ne-a spus că Jorge era în continuare ocupat. „Până peste cap.”

Milena zâmbi.

— Tipul vostru a fost foarte politicos. Și Jorge brava. Manuel Orozco la fel. La început obișnuiau să spună: *Ne prefacem până reușim*. Pe urmă ziceau: *Dacă ne prefacem acum, nu mai reușim niciodată*. Păstrau aparențele. Erau prea mândri ca să cerșească.

— Adică, ce vrei să spui? Că o luaseră la vale?

— Rapid. Mai făceau ici, colo câte o treabă care necesita mușchi. La intrarea unor cluburi, puneau pe goană trișorii, chestii de-astea. Mai ofereau consultanță unor hoteluri. Dar nu mare lucru. Oameniiăștia au întotdeauna impresia că știu ei mai bine, chiar dacă nu e așa.

— Ai văzut ce a scris Jorge pe șervețelul acela?

— Desigur. Am strâns masa după ce a plecat. A scris niște numere.

— Ce însemnau numerele alea?

— Nu știu. Însă era foarte îngrijorat din cauza lor.

— Și ce a făcut pe urmă? După ce l-a sunat Franz?

— L-a sunat pe Manuel Orozco. Imediat. Orozco era și el foarte îngrijorat din cauza acelor numere.

— Cum a început toată povestea? Cine a venit la ei?

— Cine a venit la ei?

— Cine era clientul lor? întrebă Reacher.

Milena îl privi drept în ochi. Pe urmă se întoarse, se răsuci și se uită la O'Donnell, apoi la Dixon și la Neagley.

— Nu mă ascultați ce vă spun, zise ea. Nu aveau niciun client. Nu *mai* aveau niciun client.

— Dar s-a întâmplat ceva, totuși, insistă Reacher.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Adică tot a venit cineva la ei cu o problemă. Undeva la slujbă sau la birou.

— Nu știu cine a venit la ei.

— Nu ți-a spus Jorge?

— Nu. Azi stăteau degeaba și a doua zi erau ocupați ca muștele verzi. Așa ziceau ei. Nu „ocupați până peste cap”.

— Dar nu știi de ce?

Milena scutură din cap.

— Nu mi-au spus.

— Cine ar mai putea să știe?

50

În apartamentul distrus se așternu liniștea, iar Reacher o privi pe Milena în ochi și zise:

— Manuel Orozco era căsătorit?

Milena aprobă cu o mișcare din cap.

— Au trei copii.

Reacher o privi pe Neagley și o întrebă:

— Și noi de ce nu am știut asta?

— Nu știu nici eu chiar tot, zise Neagley.

— I-am spus lui Mauney că sora lui este cea mai apropiată rudă.

— Unde locuia Orozco? întrebă Dixon.

— Pe strada asta, răspunse Milena. Într-un bloc la fel ca ăsta.

Milena îi conduse pe aceeași stradă, încă patru sute de metri, la un bloc de locuințe situat de cealaltă parte a străzii. Apartamentul lui Orozco. Foarte asemănător cu al lui Sanchez. Aceeași vechime, același stil, aceeași construcție, aceleași dimensiuni, dar cu o bordură albastră, în timp ce la blocul lui Sanchez era verde.

— Cum o cheamă pe doamna Orozco? întrebă Reacher.

— Tammy, zise Milena.

— Crezi că e acasă?

Milena încuviință din cap.

— Trebuie că doarme. Muncеște în schimbul de noapte. La cazinouri.

Ajunge acasă, duce copiii la autobuzul pentru școală și apoi se duce direct în pat.

— Va trebui să o trezim.

Portarul clădirii o trezi în locul lor. O sună la interfon. Așteptară îndelung și pe urmă veni și răspunsul. Portarul spuse numele Milenei, apoi al lui Reacher, Neagley, Dixon și O'Donnell. Portarul își însușise starea lor de spirit și folosi un ton foarte serios. Nu lăsa niciun dubiu în privința faptului că vizita aceea nu era deloc una fericită.

Pe urmă așteptară din nou îndelung. Reacher bănuia că Tammy Orozco încerca să găsească cele patru nume în amintirile nostalgice legate de soțul ei și să-și dea seama ce se petrecea. Pe urmă bănuia că femeia își punea un

halat de casă. Mai vizitase văduve. Știa cum mergeau lucrurile în asemenea situații.

— Vă rog, puteți să urcați, zise portarul.

Luară liftul până la etajul opt, înghesuiți în cabina mică. Cotiră la stânga pe un coridor și se opriră în fața unei uși albastre. Era deschisă deja. Milena bătu totuși și apoi îi pofți înăuntru.

Tammy Orozco avea o siluetă mică; stătea ghemuită pe canapea. Păr negru rebel, tenul pal, halat cu model. Avea probabil în jur de patruzeci de ani, dar în momentul acela ar fi putut avea și o sută. Își ridică privirea. Îi ignoră complet pe Reacher, O'Donnell, Dixon și Neagley. Nu-i privi deloc. Avea o anumită ostilitate. Nu numai gelozie sau resentimente vagi, așa cum le arătase Angela Franz.

Aici era vorba despre furie adevărată. Se uită direct la Milena și o întrebă:

— Manuel e mort, nu-i așa?

Milena se așeză lângă ea și îi spuse:

— Așa spun oamenii ăștia. Îmi pare foarte rău.

— Și Jorge? Întrebă Tammy.

— Nu știm, deocamdată, zise Milena.

Cele două femei se îmbrățișară și începură să plângă. Reacher așteptă. Știa cum mergeau lucrurile astea. Apartamentul era ceva mai mare decât al lui Sanchez. Poate trei dormitoare, o dispunere diferită a camerelor, pe o direcție diferită. Aerul era îmbăcsit, înăuntru mirosea a prăjeală. Tot apartamentul era ponosit și în dezordine. Poate pentru că fusese întors cu fundul în sus în urmă cu trei săptămâni sau poate că se afla permanent într-o stare de haos, cu doi adulți și trei copii locuind în el. Reacher nu se pricepea prea bine, dar bănuia că erau mici cei trei copii ai lui Orozco, după cărțile, jucăriile și hainele pe care le văzu împrăștiate peste tot. Păpuși și ursuleți, jocuri video și jocuri complicate de construit din piese de plastic. Așadar, copiii ar fi putut să aibă nouă ani, șapte și cinci. Cu aproximație. Însă toți mici. Făcuți după retragerea din armată. Orozco nu fusese căsătorit pe vremea când era în armată. Reacher era absolut sigur, cel puțin de asta.

Într-un târziu, Tammy Orozco ridică privirea și întrebă:

— Cum s-a întâmplat?

— Poliția are toate detaliile, zise Reacher.

— A suferit?

— A murit instantaneu, dădu Reacher răspunsul standard, așa cum fusese învățat să procedeze, cu mult timp în urmă.

Despre toți soldații morți în misiune se spunea că muriseră instantaneu, dacă nu se putea dovedi contrariul. Se considera că era o consolare pentru rudele apropiate. Iar în cazul lui Orozco, din punct de vedere tehnic, era adevărat, își zise Reacher. Asta după capturare, tortură, înfometare, însetare, călătoria cu elicopterul, zbaterea, urletele și căderea în gol de douăzeci de secunde.

— De ce a murit? întrebă Tammy.

— Asta încercăm să aflăm.

— Ar trebui să aflați. Măcar atât puteți să faceți.

— De aceea ne aflăm aici.

— Dar aici nu găsiți niciun răspuns.

— Trebuie să găsim. Mai întâi trebuie să aflăm cine este clientul.

Tammy o privi pe Milena, înlăcrimată, bulversată.

— Client? zise ea. Nu știți încă cine a fost?

— Nu, zise Reacher. Altfel nu am întreba.

— Nu aveau clienți, răspunse Milena în locul lui Tammy. Nu *mai* aveau clienți. V-am spus asta.

— Toată povestea asta a început cumva, zise Reacher. Cineva a venit la ei cu o problemă, la birou sau într-unul dintre cazinouri. Trebuie să știm cine i-a căutat.

— Nu a fost așa, zise Tammy.

— Înseamnă că au dat ei de ceva. Caz în care trebuie să știm unde, când și cum.

Urmă o tăcere îndelungată. Pe urmă, Tammy spuse:

— Voi chiar nu înțelegeți, nu-i așa? Nu are nicio legătură cu ei. Absolut niciuna. Și nu are nicio legătură cu Las Vegas.

— Nu?

— Nu.

— Și atunci, cum a început?

— Au primit un apel de ajutor, zise Tammy. Așa a început. Într-o bună zi, brusc, pe nepregătite. De la unul dintre oamenii voștri din California. De la unul dintre iubiții lor camarazi din armată.

depoul U-Haul. Avea un teanc de carduri de credit active și un permis de conducere valabil pe acest nume. Adresa de pe permisul de conducere ar fi făcut față unei verificări atente. Era o clădire reală, o casă locuită, nu o simplă căsuță poștală sau un teren viran. Adresa de corespondență pentru cărțile de credit corespundeau exact. Mahmud învățase o mulțime de lucruri de-a lungul anilor.

Se hotărâse să închirieze un camion de mărime medie. În general, prefera opțiunile medii din toate punctele de vedere. Sar mai puțin în ochi. Funcționarii îi țin minte pe cei care aduc daune lucrurilor celor mai mari sau celor mai mici. Iar un camion de mărime medie era suficient. Pregătirea sa în domeniul științelor era redusă, dar se descurca la aritmetica simplă. Știa că volumul se obține înmulțind înălțimea cu lățimea și lungimea. Prin urmare, știa că o stivă alcătuită din șase sute cincizeci de cutii putea să aibă zece cutii pe lungime, treisprezece în adâncime și cinci înălțime. La început se gândise că zece pe lățime ar fi dat o dimensiune mai mare decât a oricărui camion disponibil, dar apoi își dădu seama că putea să reducă lățimea necesară punând cutiile pe o parte. Toate se puteau rezolva.

De fapt, știa că toate se puteau rezolva, pentru că avea încă la el cele o sută de fise de un sfert de dolar pe care le câștigase la aeroport.

Îi prezentară încă o dată condoleanțe lui Tammy Orozco din partea lor și a lui Curtis Mauney și o lăsară singură pe canapea. Pe urmă o conduseră pe Milena înapoi la barul *Fire Pot*. Trebuia să-și câștige existența și pierduse deja trei ore din ziua aceea. Le spusese că putea fi concediată dacă rata ora de vârf din cursul după-amiezii. Strip Boulevard devenise ceva mai aglomerat odată cu trecerea orelor. Însă zona șantierului era în continuare pustie. Niciun fel de activitate. Urma de umezeală de pe rigolă se uscase, în sfârșit. În afară de asta, nicio schimbare. Soarele era sus pe cer. Nu începuse canicula, dar era destul de cald. Reacher se gândi la cât de superficial era îngropat mortul. Și la descompunere, gaze, mirosuri și animale curioase.

— Pe-aici sunt coiote? întrebă el.

— În oraș? zise Milena. Nu am văzut niciodată un coiot în oraș.

— În regulă.

— De ce?

— Mă întrebam și eu.

Merseră mai departe. O luară pe aceeași scurtătură ca și mai înainte. Ajunseră în fața barului puțin după ora trei după-amiaza.

— Tammy e furioasă, zise Milena. Îmi pare rău.

— Era de așteptat, zise Reacher.

— Era acasă când au venit indivizii ăia să caute. Dormea. Au lovit-o în cap. A fost în comă o săptămână întreagă. Nu-și mai amintește nimic. Acum dă vina pe toată lumea pentru nenorocirea ei.

— Este de înțeleș, zise Reacher.

— Eu nu vă învinovățesc pe voi, zise Milena. Nu ați sunat niciunul dintre voi. Cred că jumătate dintre voi ați fost amestecați și jumătate nu.

Intră în bar fără să mai privească înapoi. Ușa se închise în urma ei. Reacher se depărtă și se așeză pe zidul pe care așteptaseră în dimineața aceea.

— Îmi pare rău, oameni buni, zise el. Am irosit o groază de timp. Este numai greșeala mea.

Nu-i răspunse nimeni.

— Neagley ar trebui să preia conducerea, spuse el. Încep să-mi pierd flerul.

— Mahmud a venit aici, zise Dixon. Nu în Los Angeles.

— Probabil că a făcut o legătură. Probabil că acum este în Los Angeles.

— De ce să nu fi luat un zbor direct?

— De ce să umble cu pașapoarte false? Indiferent cine e, e prudent. Lasă urme false.

— Am fost atacați aici, zise Dixon. Nu în Los Angeles. Nu are nicio logică.

— A fost o decizie colectivă să venim aici, adăugă O'Donnell. Nu s-a opus nimeni.

Reacher auzi o sirenă pe Strip Boulevard. Nu era lătratul gros al unei mașini de pompieri, nici scheunatul frenetic al unei ambulanțe. Era o mașină de poliție care se deplasa rapid. Privi înainte pe stradă, către șantierul de construcții care se afla la trei sferturi de kilometru în fața lor. Se ridică, se întoarse la dreapta, puse o mână streășină la ochi și se uită pe porțiunea scurtă din Strip Boulevard pe care o putea vedea. Un singur polițist nu însemna mare lucru, își spuse el. Dacă ar fi sosit la muncă vreun șef de echipă și ar fi descoperit ceva, ar fi fost un întreg convoi.

Așteptă.

Nu se întâmplă nimic. Nicio sirenă. Niciun polițist. Niciun convoi. O simplă intervenție în trafic, probabil. Mai făcu un pas, ca să vadă mai bine,

ca să fie sigur. Zări o sclipire roșie și albastră dincolo de colțul unui magazin. O mașină, parcată la soare. Capacul roșu din plastic al stopului unei mașini. O bară albastru-închis.

O mașină.

Albastru-închis.

— Știu unde l-am mai văzut pe tipul ăla.

52

Se așezară în jurul Chrysler-ului la o distanță prudentă, respectuoasă, ca și cum ar fi fost un exponat dintr-un muzeu de artă modernă, înconjurat cu un cordon. Un 300C, albastru-închis, cu plăci de California. Parcată lângă trotuar, încuiată, nemișcată și rece, puțin prăfuită de pe drum. Neagley scoase cheile pe care le găsisse Reacher în buzunarul mortului, le ținu în mână întinsă, la fel cum individul acela ținuse pistolul, și apăsă butonul telecomenzii o dată.

Becurile Chrysler-ului albastru clipiră o dată și ușile se deblocară cu un pocnet.

— Era în spate la Chateau Marmont, zise Reacher. Stătea pe loc. În ea era același individ. Avea un costum exact de aceeași culoare. Am crezut că e un truc publicitar al unei firme de închiriat mașini.

— Le-au spus ceilalți că o să venim, zise O'Donnell. La început, ca amenințare, presupun. Iar mai târziu, ca o consolare. Așa că l-au trimis pe individul ăsta să ne elimine. Ne-a zărit pe trotuar, cred, imediat după ce a ajuns în oraș. Drept în fața lui. A zis că l-a lovit norocul.

— Noroc curat, zise Reacher. Fie ca toți dușmanii noștri să aibă același noroc deosebit.

Deschise portiera șoferului. Mașina mirosea a piele nouă și a plastic. Interiorul nu avea niciun semn distinctiv. În buzunarul de pe portieră erau niște hărți noi, împăturite. Asta era tot. Nu mai era nimic altceva la vedere. Se strecură înăuntru și întinse brațul lung până la capacul torpedoului. Îl deschise. Scoase un portofel și un telefon celular. Asta era tot ce se găsea înăuntru. Niciun act de înregistrare a mașinii, nicio asigurare. Niciun manual cu instrucțiuni. Doar un portofel și un telefon celular. Portofelul era modelul plat, conceput pentru a fi purtat în buzunarul pantalonilor. Un dreptunghi tare din piele neagră cu o clamă pentru bancnote pe o parte și un buzunar pentru cărți de credit pe partea cealaltă. În clamă era un teanc de bancnote îndoite. Peste șapte sute de dolari, în special în hârtii de

cincizeci și de douăzeci. Reacher îi luă pe toți. Îi scoase din clamă și și-i îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Încă două săptămâni până o să trebuiască să îmi găsesc o slujbă. Orice ghinion are și o parte bună.

Întoarse portofelul. Buzunarul pentru cărți de credit era ticsit. Un permis de conducere emis în California și patru cărți de credit. Două Visa, un Amex și un Mastercard. Datele de expirare, foarte departe în viitor. Permisul și cărțile de credit erau emise pe numele unui anume Saropian. Adresa de pe permis avea un număr de casă format din cinci cifre, un nume de stradă și un cod din Los Angeles, care lui Reacher nu-i spuneau nimic.

Aruncă portofelul pe locul șoferului.

Telefonul celular era un model mic argintiu, cu un ecran rotund cu cristale lichide. Avea recepție perfectă, dar bateria era descărcată. Reacher îl deschise și se aprinse un ecran mai mare, colorat. Se primiseră cinci mesaje vocale.

Îi dădu telefonul lui Neagley.

— Poți să recuperezi mesajele astea? întrebă el.

— Doar dacă îi găsesc codul.

— Uită-te în registrul de apeluri.

Neagley navigă prin meniuri și selectă niște opțiuni.

— Toate apelurile făcute și recepționate sunt pe același număr, zis ea.

Prefixul este 310. Asta înseamnă Los Angeles.

— Telefon fix sau celular?

— Poate fi oricare.

— Gorila își suna șeful?

Neagley încuviință din cap.

— Și invers. Șeful îi dădea instrucțiuni gorilei.

— Omul tău din Chicago ar putea să găsească numele și adresa șefului?

— În cele din urmă, da.

— Atunci pune-l la treabă. Dă-i și numărul de înmatriculare.

Neagley sună la birou de pe telefonul ei celular. Reacher trase în sus consola cotierei de pe centru și nu găsi decât un pix și un încărcător de mașină pentru telefon. Verifică și în compartimentul din spate. Și aici, tot nimic. Coborî și verifică portbagajul. Roata de rezervă, cricul și cheia. În afară de astea, nimic altceva.

— Niciun bagaj, zise el. Individul nu-și planificase o căfătorie prea lungă. Crezuse că o să fim o pradă ușoară.

— Era cât pe ce să fim, zise Dixon.

Neagley închise telefonul mortului și i-l dădu înapoi lui Reacher.

Reacher îi dădu drumul pe locul șoferului lângă portofel.

Pe urmă îl luă din nou.

— E o situație întoarsă pe dos, zise el. Nu-i așa? Nu știm cine l-a trimis pe individul ăsta, de unde sau de ce.

— Dar... zise Dixon.

— Dar oricine ar fi, avem numărul lui de telefon. Am putea să-l sunăm să-i dăm bună ziua, dacă am vrea.

— Și vrem?

— Da, cred că vrem.

53

Urcară în Chrysler-ul parcat, ca să aibă liniște. Avea portierele groase și grele și se închiseră ermetic, dând senzația de insonorizare, care este de așteptat de la o mașină de lux. Reacher deschise telefonul mortului și derulă registrul de apeluri până la ultimul, apoi apăsă butonul verde pentru a-l forma din nou. După aceea, își lipi telefonul de ureche și așteptă. Și ascultă. Nu avusese niciodată un telefon celular personal, dar știa cum se folosește. Oamenii le simțeau vibrându-le în buzunar sau le auzeau sunând, le scoteau la iveală și se uitau la ecran să vadă cine îi apelează, apoi hotărau dacă să răspundă sau nu. În ansamblu, era un proces mai lent decât să ridici receptorul unui telefon obișnuit. Putea să dureze cinci sau șase țârâituri, pe puțin.

Telefonul sună o dată.

De două ori.

De trei ori.

Pe urmă cineva răspunse foarte grăbit.

— Unde dracu' ai fost? Întrebă cineva.

Era o voce groasă. De bărbat, nu tânăr. Nu scund, în spatele exasperării și a grabei, se auzea un accent civilizat de Coasta de Vest, profesional, dar cu o reminiscență persistentă de limbaj de mahala. Reacher nu răspunse. Ascultă cu atenție zgomotele de fundal din telefon. Dar nu auzi nimic. Doar liniște, ca și cum s-ar fi vorbit dintr-o încăpere închisă sau dintr-un birou cufundat în liniște.

— Alo! zise vocea. Unde dracu' ești? Ce se întâmplă?

— Cine e? Întrebă Reacher, ca și cum ar fi avut tot dreptul să știe. Ca și cum ar fi nimerit din greșeală la numărul acela.

Dar tipul de la celălalt capăt nu mușcă momeala. Văzuse identitatea apelantului.

— Nu, cine ești tu? răspunse el, încet.

Reacher făcu o pauză scurtă și spuse:

— Omul tău a dat greș azi-noapte. E mort și literalmente îngropat.

Acum venim după tine.

Urmă un moment de tăcere. Pe urmă, vocea zise:

— Reacher?

— Îmi cunoști numele? zise Reacher. Nu mi se pare corect ca eu să nu-l știu pe-al tău.

— Nimeni n-a spus vreodată că viața e corectă.

— Adevărat. Însă corectă sau nu, bucură-te de cât ți-a mai rămas din ea. Cumpără-ți o sticlă de vin, închiriază un DVD. Dar nu un set la cutie. Ai cam două zile la dispoziție, cel mult.

— Nu știi de unde să mă iei.

— Uită-te pe fereastră.

Reacher auzi o mișcare bruscă. Foșnetul unui sacou, frecarea amortizată de vaselină a unui scaun de birou. *Un birou. Un tip în costum.* Un birou cu fața spre ușă.

Doar vreun milion în zona cu prefix 310.

— Nu știi de unde să mă iei, repetă vocea.

— Ne vedem curând, zise Reacher. O să facem împreună o plimbare cu elicopterul. Așa cum ai mai făcut. Însă cu o mare diferență. Prietenii mei s-au împotrivit, presupun. Dar tu nu. O să cerșești să sari. O să implori. Ți-ai promis lucrul ăsta.

Pe urmă închise telefonul și-l lăsă să-i cadă în poală.

În mașină se lăsă tăcerea.

— Primele impresii? întrebă Neagley.

Reacher oftă.

— Un executiv, zise el. Un tip mare. Un șef. Deloc prost. Voce obișnuită. Birou propriu cu fereastră și ușa închisă.

— Unde?

— N-aș putea spune. Nu se auzea niciun zgomot de fundal. Nu tu trafic, nu tu avioane. Și nu a părut prea îngrijorat că avem numărul lui de telefon. Numele abonatului o să fie al naibii de fals. Și proprietarul mașinii la fel, sunt sigur.

— Și atunci, ce facem acum?

— Ne întoarcem la Los Angeles. Din capul locului n-ar fi trebuit să plecăm de acolo.

— Toată povestea are legătură cu Swan, zise O'Donnell. Așa trebuie să fie, nu? Nu avem cum să zicem că e legată de Franz, sau de Sanchez și Orozco, și-atunci, ce mai rămâne? Trebuie să fi nimerit peste o chestie imediat după ce a plecat de la New Age. Poate că toată tărășenia era în așteptare.

Reacher încuviință din cap.

— Trebuie să vorbim cu fostul său șef. Trebuie să vedem dacă i-a pomenit de vreo chestie personală care îl preocupa.

Se întoarce apoi către Neagley.

— Așa că stabilește din nou o întâlnire cu Diana Bond. Femeia de la Washington. În legătură cu New Age și Little Wing. Avem nevoie de o monedă de schimb. S-ar putea ca fostul șef al lui Swan să fie dispus să vorbească dacă avem la schimb o chestie serioasă pe care să nu o dezvăluim. În plus, sunt curios.

— Și eu, zise Neagley.

Furară Chrysler-ul. Nici nu mai coborâră din el. Reacher luă cheia de la Neagley, porni motorul și se întoarseră cu mașina la hotel. Așteptă pe culoarul de debarcare până când ceilalți urcară să împacheteze. Îi plăcea mașina. Nu făcea zgomot și era puternică. Îi vedea forma reflectată în vitrinele hotelului. Arăta bine, albastră cum era. Colțuroasă și butucănoasă și cam la fel de subtilă ca un ciocan. Verifică instrumentele de bord și dotările, apoi cuplă telefonul mortului la încărcător și închise capacul cotierei peste el.

Dixon apărură prima din holul hotelului, având pe urme un hamal care îi căra bagajele și un valet care se repezi să-i aducă mașina. Pe urmă veni Neagley, împreună cu O'Donnell. Neagley îndesa chitanța cardului de credit în geantă și în același timp își închise telefonul celular.

— Avem un indiciu pentru numărul de înmatriculare, zise ea. Am ajuns la o firmă numită Walter, din cadrul unei corporații, la o adresă pentru poșta comercială din centrul Los Angeles-ului.

— Drăguț, zise Reacher. Walter de la Walter Chrysler. Pun pariu că telefonul este înregistrat pe o corporație care se numește Alexander de la Graham Bell.

— Corporația Walter are șapte mașini în leasing, zise Neagley. Trebuie să reținem asta. S-ar putea să aibă întâriri serioase care să ne aștepte pe undeva.

Dixon spuse că îl ia pe O'Donnell în mașina închiriată. Așa că Reacher deschise capota portbagajului, Neagley își puse bagajele înăuntru și pe urmă se așeză lângă el, pe locul din dreapta.

— Unde tragem? întrebă Dixon pe geam.

— Într-un loc cu totul diferit, zise Reacher. Până acum ne-au tot văzut la Wilshire și la Chateau Marmont. Așa că avem nevoie de o schimbare de ritm. Avem nevoie de un loc în care nici să nu le dea prin minte să ne caute. Hai să încercăm la Dunes, pe Sunset.

— Ce e asta?

— Un motel. Genul care-mi place mie.

— Cât de rău e?

— E în regulă. Are paturi. Și uși care se încuie.

Reacher și Neagley pleacă primii. Traficul se derulă lent tot drumul până la ieșirea din oraș, iar apoi autostrada 15 se goli și Reacher porni la drum prin deșert. Mașina nu făcea zgomot, era agilă și civilizată. Neagley petrecu primele treizeci de minute dând telefoane peste telefoane în jurul Bazei Aeriene Edwards, încercând să o prindă pe Diana Bond la telefon câtă vreme mai avea acoperire. Reacher se detașă cu totul de ea și se concentră asupra drumului. Era un șofer corect, dar nu extraordinar. Învățase să conducă în armată și nu făcuse niciodată un curs civil de conducere. Nu trecuse niciodată testul civil, nu avusese niciodată un permis civil. Neagley era un șofer cu mult mai bun decât el. Și mult mai rapid. Termină de dat telefoane și nu avea astâmpăr. Privea încontinuu vitezometrul.

— Conduci ca și cum ai fi furat-o, zise ea. Ceea ce ai și făcut.

Drept care, Reacher accelerează puțin. Începu să depășească alte mașini, inclusiv un camion de dimensiuni medii de la U-Haul, care se târa spre vest pe banda din dreapta.

Cu șaisprezece kilometri înainte de Barstow, Dixon îi prinse din urmă, le făcu semn cu farurile și se așeză în paralel, iar O'Donnell, de pe locul pasagerului, făcu gestul de a mânca.

Ca niște masochiști fără șansă de lecuire, opriră la același restaurant unde mai fuseseră. Nu aveau alternativă kilometri întregi și tuturor le era foame. Nu mânca- seră nimic la prânz.

Mâncarea se dovedi a fi la fel de proastă ca și înainte, iar conversația, laconică. Vorbiră mai ales despre Sanchez și Orozco. Despre cât de greu era să ții pe picioare o afacere mică. Și mai ales cât de greu era pentru cei care fuseseră în armată. Pătrunseseră în lumea civililor numai cu ipoteze false. Se așteptaseră la același gen de certitudini ca și înainte. Felul de a fi direct, transparența, cinstea și sacrificiul reciproc. Reacher avu sentimentul că, parțial, Dixon și O'Donnell vorbeau despre ei înșiși, de fapt. Se întrebă cât de bine le mergea în realitate, în spatele fațadelor. Cum arătau toate socotelile lor puse pe hârtie, în momentul stabilirii impozitelor. Și cum aveau să arate un an mai târziu. Dixon avea probleme, pentru că își lăsase baltă fosta slujbă. O'Donnell fusese plecat un răstimp la sora lui. Numai Neagley părea să nu aibă niciun fel de griji. Ea avea, în mod categoric, succes. Însă era una singură din nouă. Un procent de reușită doar cu o fracțiune mai bun de unsprezece la sută pentru unele dintre cele mai bune produse pe care le dăduse armata.

Nu era bine.

Ești cu totul rupt de realitate, zisese Dixon.

Așa mă și simt de obicei, replicase el.

Tot ce avem noi și tu nu ai sunt valizele, zisese O'Donnell.

Dar ce am eu și n-aveți voi? întrebă el.

Când își termină masa, era mai aproape de aflarea unui răspuns.

După Barstow, urmară Victorville și Lake Arrowhead. Pe urmă, în fața lor își făcură apariția munții. Dar mai înainte, de această dată la dreapta lor, era întinderea deasupra căreia zburaseră elicopterele. Din nou Reacher își spuse că nu se va uita, dar din nou o făcu. Își luă ochii de la drum și privi spre nord-vest câteva secunde în șir. Sanchez și Swan sunt pe undeva pe-acolo, își închipui el. Nu vedea niciun motiv să spere contrariul.

Trecură printr-o celulă activă și telefonul lui Neagley sună. Diana Bond, pregătită să plece de la Edwards în orice clipă.

— Spune-i să ne întâlnim la Denny's, pe Sunset, zise Reacher. Unde am mai fost.

Neagley făcu o strâmbătură.

— O să ți se pară că e Maxim din Paris după restaurantul din care tocmai am plecat.

Neagley aranja întâlnirea, iar el călcă transmisia și urcă primele pante ale muntelui San Antonio. În mai puțin de o oră, se cazau la motelul Dunes.

Dunes era genul de motel care nu avea nicio cameră care să coste măcar pe aproape de un număr din trei cifre pe noapte și unde clienților li se cerea să lase o garanție pentru telecomanda televizorului, care era înmănată deosebit de ceremonios odată cu cheia. Reacher plăti cu bani gheață din portofelul furat, pentru toate cele patru camere, ceea ce-l scuti să dea nume reale și cărți de identitate. Parcară mașinile într-un loc unde nu puteau să fie zărite din șosea și se adunară într-un fel de hol ponosit, alături de spălătorie, pe cât de anonimi puteau să fie patru oameni în districtul Los Angeles.

Era genul de loc făcut pentru Reacher.

O oră mai târziu, Diana Bond o sună pe Neagley să-i spună că intra în parcare de la Denny's.

54

Merseră pe jos o porțiune scurtă pe Sunset Buole- vard și intrară în vestibulul luminat de neoeane de la Denny's. Acolo găsiră o femeie blondă înaltă, care-i aștepta. Singură. Îmbrăcată de sus până jos în negru. Sacou negru, bluză neagră, fustă neagră, ciorapi negri, pantofi negri cu toc. Un stil sobru pe Coasta de Est, dar cam nepotrivit pe Coasta de Vest și absolut nepotrivit într-un restaurant Denny's de pe Coasta de Vest. Era zveltă, atrăgătoare, evident inteligentă, și avea spre patruzeci de ani.

Părea puțin iritată și preocupată.

Părea puțin îngrijorată.

Neagley o prezentă tuturor.

— Ea este Diana Bond, zise ea. Din Washington D.C., via Baza Edwards a Forțelor Aeriene.

Diana Bond nu avea nimic altceva la ea în afara unei poșete mici din piele de crocodil. Nicio servietă – nu că Reacher s-ar fi așteptat la note sau copii ale proiectelor. O conduseră în restaurantul modest și găsiră o masă rotundă în fundul sălii. Cinci persoane n-ar fi avut loc într-un separeu. Veni o ospătăriță și comandă cafea.

Ospătărița se întoarse cu cinci căni grele, o carafă de cafea și umplu cănilile. Toți luară câte o gură de cafea, în tăcere. Pe urmă vorbi Diana Bond. Nu începu o conversație de complezență. Le spuse:

— Aș putea aranja să fiți toți arestați.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Sunt aproape surprins că nu ai făcut-o, zise el. Aproape că mă așteptam să găsim aici, împreună cu tine, o grămadă de agenți.

— Un singur telefon la Agenția de Informații a Apărării s-ar fi rezolvat problema.

— Și de ce nu ai făcut-o?

— Încerc să fiu civilizată.

— Și loială, zise Reacher. Față de șeful tău.

— Și de țara mea. Sincer, v-aș sfătui să nu mai continuați pe această direcție a anchetei.

— Pentru tine, ar însemna încă o călătorie inutilă, zise Reacher.

— Aș fi foarte fericită să mai irosesc o călătorie.

— Pe banii noștri, din impozite.

— Vă implor.

— Vorbești cu surzii.

— Fac apel la patriotismul vostru. Este o chestiune care ține de securitatea națională.

— Noi ăștia patru de aici, spuse Reacher, avem în total șaizeci de ani în uniformă. Tu câți ai?

— Niciunul.

— Câți are șeful tău?

— Niciunul.

— Atunci las-o moartă cu patriotismul și securitatea națională, în regulă? Nu ai nicio cădere.

— De ce Dumnezeu vreți să știți ce e cu Little Wing?

— Am avut un prieten care a lucrat la New Age. Încercăm să-i completăm necrologul.

— E mort?

— Probabil.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulțumesc.

— Dar, încă o dată, v-aș ruga să nu insistați.

— Nu batem palma.

Diana Bond făcu o pauză lungă. Pe urmă dădu din cap.

— Facem un târg, zise ea. Vă dau detaliile generale și, în schimb, voi jurați pe acei șaizeci de ani petrecuți în uniformă că nu vor ajunge mai departe.

— Consideră că am bătut palma.

— Și după ce vorbesc cu voi în această unică ocazie, nu mai aud de numele vostru.

— Batem palma.

O altă pauză lungă. Ca și cum Bond s-ar fi luptat cu propria-i conștiință.

— Little Wing este un nou tip de torpilă, zise ea. Pentru flota de submarine din Pacific a Marinei militare. Este cât se poate de convențională, cu excepția unei echipări electronice de control îmbunătățite cu noutăți electronice.

Reacher zâmbi.

— Frumoasă încercare, zise el. Dar nu te credem.

— De ce?

— De la bun început, nu am avut de gând să credem primul tău răspuns. Era evident că o să încerci să ne prostesti. Plus că am petrecut cea mai mare parte a acestor șaiszeci de ani ascultând mincinoși, așa că ne dăm seama când avem de-a face cu unul. Plus că am petrecut o parte din acești șaiszeci de ani citind tot felul de rahaturi de la Pentagon, așa că știm cum sunt folosite cuvintele. O torpilă nouă ar fi numită mai curând „Little Fish”. Plus că New Age este o companie aflată la început, cu posibilitatea de a alege liber unde să construiască și, dacă ar fi lucrat pentru Marină, ar fi ales San Diego, Connecticut sau Newport News, Virginia. Dar nu au făcut-o. Au ales în schimb West Los Angeles. Și cele mai apropiate baze de West Los Angeles sunt bazele aeriene, inclusiv Edwards, de unde tocmai vii, iar numele este Little Wing, așa că este vorba despre un dispozitiv aerian.

Diana Bond ridică din umeri.

— Trebuia să încerc, zise ea.

— Încearcă din nou, zise Reacher.

Urmă o altă pauză.

— Este o armă de infanterie, zise ea. Armata Terestră, nu Forțele Aeriene. New Age se află în West Los Angeles ca să fie aproape de Fort Irwin, nu de Edwards. Însă ai dreptate, este un dispozitiv aerian.

— Mai exact?

— Este o rachetă portabilă, sol-aer. Următoarea generație.

— Și ce face?

Diana Bond scutură din cap.

— Nu vă pot spune asta.

— Va trebui. Sau șeful tău pică.

— Nu este cinstit.

— În comparație cu ce?

— Tot ce pot să spun este că reprezintă un progres revoluționar.

— Am mai auzit chestii de-astea până acum. Înseamnă că o să fie demodată într-un an, în loc de obișnuitele șase luni.

— De fapt noi credem că peste doi ani.

— Și ce face?

— Nu luați legătura cu ziarele. Ar însemna să vă vindeți țara.

— Pune-ne la încercare.

— Serios?

— La fel de serios ca un cancer la plămâni.

— Nu vă cred.

— E problema ta. Sau șeful tău o să aibă nevoie de o slujbă începând de mâine. În ceea ce ne privește, am face o favoare țării.

— Nu vă place de el.

— Parcă-l place cineva?

— Ziarele n-ar publica așa ceva.

— N-ai decât să visezi!

Preț de încă un minut, Bond rămase tăcută.

— Promiteți că nu va ajunge mai departe, zise ea.

— Am promis deja, zise Reacher.

— Este complicat.

— Cam ca știința care se ocupă de rachete?

— Cunoașteți racheta Stinger? întrebă Bond. Generația actuală.

Reacher încuviință din cap.

— Le-am văzut funcționând. Cu toții.

— Ce fac?

— Urmăresc amprenta termică a duzelor de evacuare.

— Dar de dedesubt, zise Bond. Ceea ce reprezintă un punct slab cheie.

Trebuie să urce și să manevreze în același timp. Ceea ce le face relativ lente și relativ greoaie. Apar pe radarele orientate în jos. Este posibil ca pilotul să manevreze și să scape de ele. Și sunt vulnerabile la contramăsuri, cum ar fi țintele false.

— Însă?

— Little Wing este ceva revoluționar. Ca mai toate marile idei, pornește de la o premisă simplă. Ignoră complet ținta în faza de ascensiune. Își face toată treaba în timpul coborârii.

— Înțeleg, zise Reacher.

Bond dădu din cap.

— În ascensiune, nu este decât o rachetă oarecare. Foarte, foarte rapidă. Ajunge la aproximativ douăzeci și patru de mii de metri, apoi încetinește, se oprește și se răstoarnă. Începe să cadă. Sistemul electronic este pornit și începe să-și vâneze ținta. Are propulsoare, cu care poate să manevreze, și suprafețe de control, iar dat fiind că gravitația face cea mai mare parte din treabă, manevrarea poate să fie incredibil de precisă.

— Cade asupra prăzii de deasupra, zise Reacher. Ca un șoim.

Bond încuviință din nou din cap.

— Cu o viteză incredibilă, zise ea. Mult peste viteza supersonică. Este imposibil să rateze. Și nu poate să fie oprită. Radarele defensive aeropurtate sunt orientate întotdeauna în jos. Țintele false sunt lansate întotdeauna în jos. După cum au stat lucrurile până acum, avioanele sunt foarte vulnerabile de deasupra. Își puteau permite asta. Pentru că de deasupra nu le venea cine știe ce amenințare. Însă acum situația s-a schimbat. De aceea este atât de sensibilă. Avem la dispoziție o fereastră de aproximativ doi ani, în care capacitățile noastre sol-aer vor fi absolut imbatabile. Cine deține Little Wing va putea să doboare tot ce zboară timp de doi ani. Poate chiar mai mult. Depinde cât de rapizi vor fi cei care se vor ocupa de contramăsuri.

— Viteza va face contramăsurile dificile, zise Reacher.

— Aproape imposibile, zise Bond. Timpul de reacție umană vor fi prea mari. Prin urmare, mijloacele de apărare vor fi automatizate. Ceea ce înseamnă că va trebui să ne încredem în computere să ne spună dacă este vorba despre o pasăre la o sută de metri înălțime, Little Wing la un kilometru jumătate înălțime sau un satelit la optzeci de kilometri. Practic, este posibil să fie un adevărat haos. Evident, liniile aeriene civile vor dori protecție, din cauza îngrijorării teroriste. Însă deasupra aeroporturilor civile, cerul este plin de o mulțime de avioane. Alarmerile false ar deveni regulă, nu excepție. Așa că ar trebui să oprească protecția pentru decolare și aterizare, ceea ce le face complet vulnerabile exact când nu-și pot permite.

— Motiv de bătaie de cap imprevizibile și complicații, zise Dixon.

— Da, dar o sursă teoretică de bătaie de cap și complicații, zise O'Donnell. Înțelegem că Little Wing nu funcționează prea bine?

— Discuția asta nu mai poate continua, zise Bond.

— Ne-am pus deja de acord.

— Nu, pentru că acum este vorba de secrete comerciale.

— Mult mai importante decât secretele de apărare.

— Prototipurile au fost în regulă, zise Bond. Testarea beta a fost excelentă. Însă au dat de greutate cu producția.

— Rachetele, partea electronică sau și una, și alta?

— Partea electronică, zise Bond. Tehnologia rachetelor este mai veche de patruzeci de ani. Pot să rezolve producția rachetelor și în somn. Asta se întâmplă în Denver, Colorado. Pachetele electronice le dau bătăi de cap. Aici, în Los Angeles. Nici măcar nu au început producția de masă încă. Se face în continuare asamblarea pe bancuri. Acum, și asta e compromisă.

Reacher încuviință din cap și nu zise nimic. Privi o clipă pe fereastră, apoi luă câteva șervețele din suport și le făcu evantai, după care le apăsă făcându-le teanc. Puse peste ele zaharnița în chip de greutate. Restaurantul aproape că se golise. În celălalt capăt mai erau doi bărbați singuri în câte un separeu. Muncitori la spații verzi, obosiți și gârboviți. În afara lor, nimeni altcineva. Afară, pe stradă, lumina după-amiezii se estompa. Neoanele roșii și galbene de pe firma imensă a restaurantului deveneau, prin comparație, tot mai strălucitoare. Câteva mașini care treceau pe bulevard aveau deja farurile aprinse.

— Deci și în cazul lui Little Wing este valabilă vechea poveste, zise O'Donnell, rupând tăcerea. Un vis utopic al Pentagonului, care nu face altceva decât să ardă dolari.

— Nu trebuia să se întâmple așa, zise Diana Bond.

— Niciodată nu trebuie să se întâmple așa.

— Nu este un eșec total. Unele unități funcționează.

— La fel au zis și de pușca de asalt M16. Ceea ce îți dădea un confort real când erai în patrulă având în mâini o astfel de armă.

— Însă M16 a fost perfecționată în cele din urmă. Și Little Wing va fi. Și o să merite așteptarea. Știți care este cel mai bine protejat avion din lume?

— Air Force One, probabil, zise Dixon. Fundurile politicianilor sunt primele puse la adăpost.

— Little Wing poate să-l doboare fără niciun efort, zise Bond.

— Păi dați-i bătaie, atunci, zise O'Donnell. E mai simplu decât să votăm.

— Ar trebui să citești Legea Patriotică. Ai putea să fii arestat chiar și pentru că te-ai gândit la asta.

— Nu sunt suficiente închisori, zise O'Donnell.

Ospătărița se întoarse și își făcu de lucru prin preajma lor. În mod evident spera să obțină ceva mai profitabil de la o masă atât de numeroasă, în afara celor cinci câni de cafea. Dixon și Neagley prinseră ideea și

comandară câte o înghețată. Diana Bond nu ceru nimic. O'Donnell comandă un hamburger. Ospătărița rămase pe loc și îl privi insistent pe Reacher. Care nu o vedea. Se juca mai departe cu teancul de șervețele. Punând zahar- nița peste el, ridicând-o și punând-o la loc.

— Domnule? zise ospătărița.

Reacher ridică privirea.

— Plăcintă cu mere, zise el. Cu înghețată. Și cafea.

Ospătărița plecă și Reacher reveni la teancul lui de șervețele. Diana Bond își ridică poșeta de pe jos și o șterse de praf cu multă emfază.

— Trebuie să plec, zise ea.

— În regulă, zise Reacher. Mulțumim foarte mult că ai venit.

55

Diana Bond plecă, având un drum lung de făcut până la Baza Edwards, iar Reacher netezi teancul de șervețele și puse zaharnița deasupra, centrată cu precizie. Sosiră deserturile, cafeaua și burgerul lui O'Donnell. Reacher mănca jumătate din plăcintă și apoi se opri. Rămase tăcut o clipă, privind din nou pe fereastră. Pe urmă făcu o mișcare bruscă, arătând cu degetul zaharnița și privind-o pe Neagley, apoi întrebă:

— Știi ce-i asta?

— Zahăr, zise ea.

— Nu, un prespapier, zise el.

— Și?

— Cine poartă pistol fără să aibă cartuș pe țeavă?

— Cineva pregătit în felul acesta.

— Cum ar fi un polițist. Sau un fost polițist. Un fost polițist din Departamentul de Poliție din Los Angeles, poate.

— Și?

— Femeia-dragon de la New Age ne-a mințit. Oamenii iau notițe. Mâzgălesc. Lucrează mai bine cu creionul pe hârtie. Nu există medii complet lipsite de hârtie.

— Este posibil ca lucrurile să se mai fi schimbat de când nu ai mai avut tu o slujbă, zise O'Donnell.

— Prima dată când am vorbit, ne-a spus că Swan își folosea bucata din Zidul Berlinului pe post de prespapier. Este cam greu să folosești un prespapier într-un mediu complet lipsit de hârtie, nu crezi?

— Poate că a fost doar un fel de a vorbi, zise O'Donnell. Prespapier, suvenir, ornament de birou, care e deosebirea?

— Când am fost acolo prima oară, a trebuit să așteptăm când am intrat în parcare. Ți amintești?

— Ieșea un camion pe poartă, zise Neagley și încuviință dând din cap.

— Ce fel de camion?

— Camionul unei firme de fotocopiatoare. Service sau livrare.

— E cam greu să folosești un fotocopiator într-un mediu complet lipsit de hârtie, corect?

Neagley nu zise nimic.

— Dacă ne-a mințit în privința asta, zise Reacher, înseamnă că ne-a mințit cu multe alte lucruri.

Nimeni nu zise nimic.

— Directorul Securității de la New Age a făcut parte din Departamentul de Poliție din Los Angeles. Presupun că și mulți dintre pedestrașii lui sunt în aceeași situație. Siguranța pusă, fără cartuș pe țeavă.

Nimeni nu zise nimic.

— Sun-o din nou pe Diana Bond, zise Reacher. Zi-i să vină imediat înapoi aici.

— Abia a plecat, zise Neagley.

— Înseamnă că nu a ajuns prea departe. Poate să se întoarcă. Sunt sigur că mașina ei e prevăzută cu volan.

— N-o să fie de acord.

— N-are încotro. Spune-i că dacă nu o face, vor ajunge în ziare mult mai multe informații, în afara numelui șefului ei.

Diane Bond îi luă ceva mai mult de douăzeci și cinci de minute să se întoarcă. Traficul lent, ieșirile incomode de pe autostradă. O văzură parcându-și mașina. Un minut mai târziu, era înapoi la masă. În picioare, alături, fără să se așeze. Furioasă.

— Am avut o înțelegere, zise ea. Vorbesc cu voi o singură dată și mă lăsați în pace.

— Încă șase întrebări, zise Reacher. Pe urmă, te lăsăm în pace.

— Du-te dracului!

— Este important.

— Pentru mine, nu.

— Te-ai întors. Puteai să mergi mai departe. Puteai să suni la Departamentul de Informații al armatei. Dar nu ai făcut-o. Așa că nu te mai pfece. O să ne dai răspunsurile.

În restaurant se așternu liniștea. Nu se auzea niciun sunet, în afara zgomotului făcut de mașinile care treceau pe bulevard și a bâzâitului care venea din bucătărie. O mașină de spălat vase, probabil.

— Șase întrebări? zise Bond. În regulă, dar o să număr cu atenție.

— Ia loc, zise Reacher. Comandă un desert.

— Nu vreau niciun desert, zise ea. Nu aici.

Însă luă loc, pe același scaun pe care șezuse și mai înainte.

— Prima întrebare, zise Reacher. New Age are vreun rival? Un competitor pe undeva, care deține o tehnologie similară?

— Nu, zise Diana Bond.

— Nu e nimeni furios la culme și frustrat din cauză că a pierdut contractul?

— Nu, zise Bond din nou. Propunerea corporației New Age a fost singura.

— În regulă, a doua întrebare. Guvernul vrea cu-adevărat ca Little Wing să funcționeze?

— De ce dracului nu ar vrea?

— Pentru că este posibil ca guvernele să se simtă puse în dificultate când e vorba să pună la punct noi dispozitive de atac, fără a avea deja instalate capacitățile defensive adecvate.

— E o preocupare de care nu am auzit niciodată.

— Zău? Să presupunem că Little Wing este capturată și copiată.

Pentagonul știe ce pagube poate să provoace. Am fi fericiți să ne trezim cu chestia asta așintită asupra noastră?

— Nici nu se pune problema, zise Bond. Nu am mai făcea niciodată nimic dacă am judeca în felul ăsta. Proiectul Manhattan, avioanele de luptă supersonice, totul ar fi fost contramandat.

— În regulă, zise Reacher. Acum vorbește-mi despre procesul de asamblare pe banc de la New Age.

— Ea treia întrebare?

— Da.

— Ce-i cu asamblarea pe banc?

— Spune-mi în ce constă practic. Nu am lucrat niciodată în domeniul electronicii.

— În esență, înseamnă asamblare manuală, zise Bond. Femei în hale sterile, așezate la mese de laborator, cu căști de baie, folosindu-se de lupe și de pistoale de lipit.

— Lent, zise Reacher.

— În mod evident. Douăsprezece unități pe zi în loc de câteva sute sau de câteva mii.

— Douăsprezece?

— Asta e tot ce realizează deocamdată în medie. Nouă, zece, douăsprezece sau treisprezece pe zi.

— Când au început asamblarea pe banc?

— Ea patra întrebare?

— Da.

— Au început asamblarea pe banc în urmă cu aproximativ șapte luni.

— Și cum a mers?

— Asta e a cincea întrebare?

— Nu. E verificarea celei de mai înainte.

— A mers bine pe parcursul primelor trei luni. Și-au lovit țintele.

— Șase zile pe săptămână, nu?

— Da.

— Când s-au lovit de probleme?

— Cam în urmă cu patru luni.

— Ce fel de probleme?

— Este ultima întrebare?

— Nu, este încă o verificare.

— După asamblare, unitățile sunt testate. Tot mai multe dintre ele au început să nu mai funcționeze.

— Cine face testările?

— Au un director pentru controlul de calitate.

— Independent?

— Nu. El a fost inițial inginerul pentru dezvoltarea produsului. În acest moment, este singurul care le poate testa pentru că este singurul care știe cum ar trebui să funcționeze.

— Cu rebuturile ce se întâmplă?

— Sunt distruse.

Reacher nu zise nimic.

— Și-acum, chiar trebuie să plec, zise Diana Bond.

— Ultima întrebare, zise Reacher. Le-ați tăiat finanțarea din cauza problemelor? Au concediat personal?

— Desigur că nu, zise Bond. Nu sunteți în toate mințile? Nu așa se procedează. Am continuat să le acordăm bugetul. Și și-au păstrat personalul. Am fost obligați. Și ei au fost obligați. Trebuie să punem pe picioare chestia asta.

Diana Bond plecă pentru a doua oară, iar Reacher se întoarse la plăcinta lui. Merele se răciseră, aluatul se făcuse ca pielea tăbăcită și înghețata se topise, întinzându-se în toată farfuria. Însă nu-i păsa. Nu simțea niciun gust de fapt.

— Ar trebui să sărbătorim, zise O'Donnell.

— Ar trebui? zise Reacher.

— Sigur că ar trebui. Acum știm ce s-a întâmplat.

— Și asta înseamnă că ar trebui să sărbătorim?

— Păi, nu?

— Explică-mi și mie, poate-ți dai seama singur ce spui.

— În regulă. Swan nu urmărea vreun interes personal. Făcea o investigație în cadrul companiei la care lucra. Verifica de ce procentul de reușite se redusese atât de grav după primele trei luni. Era îngrijorat din pricina implicării cuiva din interior. Ca urmare, a avut nevoie de ajutor funcționăresc din exterior, din cauză că în biroul lui se trăgea cu urechea și se făcea o monitorizare aleatorie a datelor. Așa că i-a recrutat pe Franz, Sanchez și Orozco. În cine altcineva ar fi putut să aibă încredere?

— Și?

— La început au analizat datele de producție. Adică toate acele numere pe care le-am găsit. Șapte luni, șase zile pe săptămână. Pe urmă au eliminat ipoteza sabotajului. New Age nu avea niciun rival care să fi avut de câștigat, și Pentagonul nu lucra împotriva ei pe la spate.

— Așa că?

— Ce altceva putea să fie? Și-au imaginat că responsabilul pentru controlul de calitate nu-și dăduse avizul pentru un număr de șase sute cincizeci de unități funcționale, firma le înregistrase ca fiind distruse, însă în realitate le vindea pe ușa din spate cu o sută de mii bucata, unui individ pe nume Azhari Mahmud, alias cum și-o mai zice. De unde și lista de nume și nota de pe șervețelul lui Sanchez.

— Și?

— Au înfruntat New Age fără să fie pe deplin pregătiți și au fost omorâți. Firma a clocit o poveste ca să acopere dispariția lui Swan, iar femeia-dragon v-a servit-o vouă.

— Iar acum ar trebui să sărbătorim?

— Știm ce s-a întâmplat, Reacher. Întotdeauna sărbătoream.

Reacher nu zise nimic.

— E o înfrângere, zise O'Donnell. Nu-i așa? Dar știi ce? E aproape amuzant. Ai zis că ar trebui să vorbim cu fostul șef al lui Swan? Păi cred că am făcut-o deja. Cine altcineva putea să fie la telefon? Ăla a fost directorul pentru securitate al companiei New Age.

— Probabil.

— Și atunci, care e problema?

— Ce-ai spus mai demult în camera hotelului din Beverly Hills?

— Nu știu, am zis o groază de lucruri.

— Ai spus că vrei să urinezi pe mormintele străbunilor lor.

— Și o s-o fac.

— Nu o vei face, zise Reacher. Și nu o voi face nici eu, și nici altul dintre noi. Și asta n-o să ne facă să ne simțim mai bine. De-asta nu putem sărbători.

— Sunt chiar aici, în oraș. Așteaptă să-i săltăm.

— Au vândut șase sute cincizeci de pachete electronice funcționale pe ușa din spate. Ceea ce are implicații. Dacă cineva are nevoie de tehnologia asta, cumpără un pachet și-l copiază. Dar când cineva cumpără șase sute cincizeci, înseamnă că vrea rachetele. Și nu cumpără partea electronică de aici, dacă nu cumpără și tuburile de lansare din Colorado. Cu asta ne confruntăm aici. Un tip pe nume Azhari Mahmud posedă acum șase sute cincizeci de rachete sol-aer nou-nouțe. Indiferent cine ar fi, putem bănuî pentru ce le vrea. O să fie o chestie mare, mare de tot. Așa că trebuie să spunem cuiva, oameni buni.

Nimeni nu zise nimic.

— Și la un minuțel după ce dezvăluim informația asta, o să fim asaltați de agenți federali. Nu o să mai putem nici măcar să traversăm strada fără permisiune, ca să nu mai vorbim de prinderea indivizilor ăstora. O să trebuiască să stăm deoparte și să-i vedem luându-și avocați și mâncând trei mese pe zi în următorii zece ani, în timp ce vor face toate apelurile cu puțință.

Nimeni nu zise nimic.

— Așa că de-asta nu putem sărbători, zise Reacher. S-au jucat cu investigatorii speciali, iar noi nu putem să-i atingem nici măcar cu o mănășă.

atingem nici măcar cu o mânășă. Se suci și se învârti și rămase treaz, o oră după alta. Avea ochii larg deschiși, dar imaginile și halucinațiile îl invadau. Calvin Franz, mergând, vorbind, râzând, plin de viață, de energie, de compasiune și de preocupare. Jorge Sanchez, cu ochii mijiți, cu un zâmbet abia schițat, cu dintele de aur, cinismul nesfârșit care în ultimă instanță îți dădea la fel de multă siguranță ca și umorul. Tony Swan, scund, lat, masiv, sincer, un om profund decent. Manuel Orozco, cu tatuajul lui absurd, accentul fals, glumele, pocnetul metalic al omniprezentei brichete Zippo.

Prieteni, toți.

Prieteni nerăzbunați.

Prieteni abandonați.

Pe urmă îi apărură aieva și alte imagini, atât de adevărate, de parcă ar fi plutit pe tavan. Angela Franz, îngrijită, îmbrăcată grijuliu, cu ochii mari de panică. Băiatul, Charlie, legănându-se în scăunelul lui din lemn. Milena, dispărând ca o fantomă din soarele arzător din Las Vegas, în întunericul din bar. Tammy Orozco pe canapea. Cei trei copii ai ei, uluiți, umblând de colo-colo prin apartamentul distrus, căutându-l pe tatăl lor. Reacher și-i închipui ca fiind două fete și un băiat, de nouă, șapte și cinci ani, cu toate că nu-i văzuse niciodată. Era și câinele lui Swan, dând din coada lungă, cu un lătrat gros. Era până și cutia poștală a lui Swan, orbitoare în soarele din Santa Ana.

La cinci dimineața, Reacher renunță să se mai chinuie, se îmbracă și ieși să se plimbe. O luă pe Sunset către vest și merse furios un kilometru și jumătate, sperând în zadar ca să intre cineva în el, să-l înghiontească sau să-i iasă în cale, ca să-l pocnească, să-l mârâie, să urle și să-și potolească frustrarea. Însă trotuarele erau pustii. Nimeni nu merge pe jos în Los Angeles, mai ales la ora cinci dimineața și în special pe lângă un străin uriaș, în mod evident furios. Bulevardul era cufundat în liniște. Trafic inexistent, cu excepția unor berline de mână a treia care duceau muncitori la slujbă și un Harley pârâitor singuratic, pe care era un ticălos grăsan și grizonant, îmbrăcat în piele. Reacher se simți jignit de zgomot și-i arătă un deget individului. Motocicleta încetini și, preț de un moment încântător, Reacher se gândi că individul acela avea să oprească și să se ia de el. Dar nu avu noroc. Individul îl privi o dată, apăsă accelerația și porni, de această dată în goană.

În față, pe dreapta, Reacher văzu un colț viran, împrejmuit cu un gard din sârmă. În jurul băncii din stația de autobuz de pe strada laterală era un grup de muncitori cu ziua, așteptând răsăritul soarelui, așteptând să capete

ceva de muncă, niște bărbați scunzi, arși de soare, cu chipuri stoice, obosite. Beau cafea de la o tarabă mobilă instalată în fața a ceea ce părea să fi fost un centru comunitar. Reacher se îndreptă într-acolo și dădu o sută de dolari din banii furați pe un pahar. Spuse că era o donație. Femeia din spatele tarabei mobile îi acceptă fără discuții. Mai văzuseră ei și alți ciudați în Hollywood, își spuse el.

Cafeaua era bună. La fel de bună ca la Denny's. Sorbi încet și se rezemă cu spatele de gardul din jurul terenului viran. Sârma se îndoi puțin și îi susținu greutatea ca o trambulină. Pluti acolo, puțin lăsat pe spate, cu cafeaua în gură și ceață în creier.

Pe urmă ceața se risipi și începu să se gândească.

În special la Neagley și la misteriosul ei contact de la Pentagon.

Îmi e dator, zisese ea. Mai mult decât v-ați putea imagina.

Când își termină cafeaua și aruncă paharul gol, avea un nou licăr de speranță și schița unui nou plan. Șansele de succes, cam jumi-juma. Mai bune decât la ruletă.

Până la șase, ajunse înapoi la motel. Nu-i găsi pe ceilalți. Nu îi răspunse nimeni. Așa că o luă pe Sunset și-i găsi la Denny's, în același separeu în care o regăsise prima dată pe Neagley. Se strecură pe locul liber și ospătărița îi puse în față un dreptunghi din hârtie și după aceea o furculiță, un cuțit și o cană. Comandă cafea, clătite, șuncă, cârnați, ouă, pâine prăjită și dulceață.

— Ți-e foame, zise Dixon.

— Mor de foame, zise el.

— Unde-ai fost?

— M-am plimbat.

— N-ai avut somn?

— Niciun pic.

Ospătărița se întoarse și-i umplu cana. Racher luă o gură mare. Ceilalți erau tăcuți. Ciuguleau din mâncare. Păreau obosiți și fără chef. Bănui că niciunul dintre ei nu dormise prea bine sau nu dormise deloc.

— Când dezvăluim informația? întrebă O'Donnell.

— Poate că n-o s-o aruncăm, zise Reacher.

Nimeni nu spuse nimic.

— Regula de bază, zise Reacher. Trebuie să ne punem de acord de la bun început. Dacă Mahmud are rachetele, chestia asta o să ne depășească. Trebuie să ne adunăm curajul și să ne punem în mișcare. Sunt prea multe

chestii puse la bătaie. Ori e din trupele paramilitare și vrea să interzică zborurile în tot Orientul Mijlociu, ori e terorist și plănuiește o zi de acțiune care o să facă povestea cu Turnurile Gemene să pară o zi pe plajă. În orice caz, este vorba de mii de morți. Poate zeci de mii. Astfel de numere fac ca, prin comparație, orice interes am avea noi să pară mic. De acord?

Dixon și Neagley încuviințară din cap și își mutară privirea.

— Nu încape niciun dar sau poate aici, zise O'Donnell. Trebuie să presupunem că Mahmud a pus mâna pe rachete.

— Nu, zise Reacher. Trebuie să presupunem că a pus mâna pe partea electronică. Deocamdată nu știm dacă are și rachetele și tuburile de lansare. Șansele sunt egale. Jumătate-jumătate. Ori a luat întâi rachetele, ori partea electronică. Însă trebuie să pună mâna și pe unele, și pe altele înainte să dezvăluim noi informația.

— Și cum aflăm?

— Neagley îl pune la treabă pe omul ei de la Pentagon. Pune la bătaie toate atuurile pe care le are. El pune la cale un audit în Colorado. Dacă lipsește ceva de-acolo, atunci pentru noi jocul a luat sfârșit. Dar dacă obiectele sunt încă la locul lor și neatinse, jocul continuă.

Neagley se uită la ceas. Puțin după ora șase pe Coasta de Vest însemna puțin după nouă pe Coasta de Est. Pentagon trebuia să fie în activitate de o oră. Scoase telefonul și formă numărul.

58

Prietenul lui Neagley nu era prost. Insistă să sune el din afara clădirii, și nu de pe telefonului lui celular. Și se arată suficient de inteligent să-și dea seama că orice telefon public, pe o rază de un kilometru și jumătate în jurul Pentagonului, este monitorizat. Așa că dură o oră întreagă până când ajunse pe celălalt mal al râului și în celălalt capăt al orașului, la un telefon public de lângă o bodegă de pe New York Avenue.

Pe urmă începu distracția.

Neagley îi spuse ce voia. El îi dădu tot felul de motive pentru care nu era posibil. Ea începu să-i reamintească obligațiile pe care le avea, una după alta. Tipul îi era dator pentru o mulțime de servicii, care de care mai mare. Asta era clar. Reacher simți o oarecare compasiune față de el. Dacă ai avea oușoarele într-o menghină, ar fi mai bine să nu fie mâna lui Neagley pe șurub. Tipul cedă și fu de acord în cinci minute. Pe urmă, discuția căpătă o turnură logistică. Cum să fie făcută treaba, de către cine, care putea să fie dovada concludentă. Neagley sugera ca serviciul CID al armatei să apară pe

neasteptate și să verifice scriptele cu inventarul fizic. Omul ei fu de acord și îi ceru o săptămână. Neagley îi acordă patru ore.

Reacher petrecu cele patru ore dormind. Odată planul conceput și decizia luată, se relaxă într-o asemenea măsură, încât nu-și mai putu ține ochii deschiși. Se întoarse în camera lui și se întinse pe pat. După o oră își făcu apariția camerista. O goni, iar pe urmă adormi la loc. Următorul lucru pe care și-l aminti a fost că îi bătuse la ușă Dixon. Îi spuse că Neagley aștepta în hol și că avea noutăți.

Noutățile lui Neagley nu erau nici bune, nici rele. Erau pe undeva pe la mijloc. New Age nu avea nicio fabrică fizică în Colorado. Doar un birou. Subcontractaseră producția de rachete cu unul dintre producătorii consacrați din domeniul aerospațial, din Denver. Acest producător avea un număr de ansambluri Little Wing care puteau să fie inspectate. Un ofițer de la CID le văzuse pe toate, le numărase pe toate, iar socoteala lui dăduse exact cât scria în registre. Totul era acolo, corect și justificat. Nicio problemă. Cu excepția faptului că exact șase sute cincizeci de unități erau stocate în momentul acela într-un depozit special securizat, în lăzi, așteptând să fie transportate la o fabrică din Nevada, unde trebuiau să fie dezafectate și distruse.

— De ce? întrebă O'Donnell.

— Producția curentă este specificată sub codul Mark Two, zise Neagley. Aruncă tot ce a rămas din codul Mark One.

— Iar întâmplarea face să totalizeze exact șase sute cincizeci de unități.

— Te-ai prins.

— Care e diferența?

— Unitățile cu codul Mark Two au o mică săgeată fluorescentă aplicată pe ele. Ca să ușureze încărcarea pe întuneric.

— Atâta tot?

— Exact.

— E o făcătură.

— Sigur că e o făcătură. E un mod de a face ca actele să pară legale atunci când oamenii lui Mahmud vor ieși cu ele pe poarta fabricii.

Reacher încuviință dând din cap. Paza de la poartă ar lupta până la moarte să împiedice scoaterea neautorizată a muniției. Însă dacă i se prezentau acte care să cuprindă un motiv, ar lăsa încărcătura să iasă pe poartă zâmbind și făcându-i vesel cu mâna. Chiar dacă motivul ar fi fost

reprezentat de absența unei mici săgeți fluorescente pe o chestie care costă mai mult decât câștigă el într-un an întreg. Reacher avusese ocazia să vadă cum Pentagonul aruncă la gunoi marfă din motive mult mai neînsemnate.

— Cum se montează componentele electronice pe rachete? întrebă Reacher.

— În rachete, zise Neagley. Nu pe rachete. Există un capac de acces pe o parte. Se deșurubează și se conectează componenta electronică. Pe urmă trebuie să se facă niște teste și niște calibrări.

— Eu aș putea s-o fac?

— Mă îndoiesc. Este nevoie de pregătire. Pe teren, ar fi o treabă de specialist.

— Așadar nici Mahmud nu ar putea să o facă. El sau oamenii lui.

— Trebuie să presupunem că are pe cineva. Nu ar cheltui șaiszeci și cinci de milioane de dolari fără să li se arate cum să le asambleze.

— Putem să anulăm ordinul de transport?

— Nu fără să dăm un semnal de alarmă. Ceea ce ar fi același lucru cu a dezvălui informația.

— Mai ai câteva atuuri pe care să le folosești cu omul tău?

— Vreo două.

— Spune-i să pună pe cineva să te sune în clipa în care pleacă unitățile astea.

— Și până atunci?

— Până atunci, Mahmud nu are rachetele. Până atunci, avem libertate completă de mișcare.

59

Din clipa aceea, totul deveni o cursă contracronometru. Când se deschidea poarta depozitului din Colorado, o altă poartă, de un alt gen, trebuia să se închidă în Los Angeles. Însă mai erau multe pregătiri de făcut. Mai erau o mulțime de lucruri care trebuiau aflate. Inclusiv pozițiile geografice precise. În mod evident, nu cubul din sticlă al companiei New Age din Los Angeles era centrul. În primul rând, acolo nu exista niciun elicopter.

Și aveau nevoie de identitățile exacte.

Trebuiau să știe cine era la curent și cine zbura.

— Îți vreau pe toți, zise Reacher.

— Inclusiv pe femeia-dragon? întrebă Neagley.

— Începând cu femeia-dragon. M-a mințit.

Neagley se gândi că aveau nevoie de echipament, îmbrăcăminte, mijloace de comunicație și mașini de schimb. Și de antrenament.

— Suntem bătrâni, suntem încețiți și suntem ruginiți, zise ea. E o distanță ca de la cer la pământ față de cum eram.

— Ne ținem destul de bine, o contrazise O'Donnell.

— A fost o vreme în care i-ai fi tras două gloanțe în ochi individului ăluia, zise ea. Nu unul singur, în picior.

Rămaseră în hol, ca și cum ar fi fost patru străini de oraș, discutând cum să-și petreacă ziua. În privința armamentului, aveau două pistoale Hardballer și un Daewoo DP-51 din Las Vegas. Nici pe departe suficient. O'Donnell, Dixon și Neagley aveau telefoane celulare pe numele lor reale și pe adresele lor reale, iar Reacher nu avea nimic. Nici pe departe suficient. Aveau un Ford 500 închiriat de Dixon de la Hertz pe numele ei adevărat și Chrysler-ul capturat. Nici pe departe suficient. O'Donnell era îmbrăcat într-un costum de o mie de dolari făcut la croitorul lui de pe Coasta de Est, iar Dixon și Neagley purtau jeanși, sacouri și îmbrăcăminte de seară. Nici pe departe suficient.

Neagley jură că bugetul nu reprezenta o problemă, însă asta nu le era de niciun folos în privința factorului timp. Aveau nevoie de telefoane celulare cu reîncărcare, de patru mașini anonime și echipament de lucru. Asta însemna o zi întreagă petrecută la cumpărături. Pe urmă, aveau nevoie de arme și muniții. În cel mai bun caz, ce-și dorea fiecare și cât mai multă muniție. Asta însemna încă o zi la cumpărături. Ca mai toate marile orașe, Los Angeles avea o tumultuoasă piață neagră de arme neînregistrate, însă ar fi avut nevoie de timp ca să pătrundă aici.

Două zile de pregătiri materiale.

Poate două zile de supraveghere și documentare.

— Nu avem timp să ne antrenăm, zise Reacher.

Azhari Mahmud avea timp pentru un prânz după placul inimii. Îl luă la o cafea în aer liber din Laguna Beach. Stătea într-o locuință aflată la o distanță mică de mers pe jos. Suficient de sigur. Închirierea era legală. În zona aceea, exista o populație foarte numeroasă aflată în trecere. Nu era deloc neobișnuit să vezi câte un camion U-Haul parcat peste noapte. Camionul lui Mahmud se afla la distanță de două străzi, încuiat și gol.

Dar nu avea să rămână gol pentru multă vreme.

Contactele lui de la New Age insistaseră că rachetele Little Wing nu trebuiau să fie utilizate pe teritoriul Statelor Unite. Acceptase fără discuții.

Le spusese că intenționa să folosească armele în Kașmir, în zona de graniță, împotriva Forțelor Aeriene Indiene. Mințise, desigur. Fusesse uimit că îl luaseră drept pakistanez. Fusesse uimit că îi interesau intențiile sale. Poate că erau patrioți. Sau poate că aveau rude care zburau mult în țară.

Însă motivele fuseseră de la bun început politice. De unde și inconvenientul temporar legat de containerul de transport și de amplasamentul de pe docuri. Însă exista un remediu simplu. California de Sud era plină de muncitori cu ziua. Mahmud calculase că încărcarea camionului U-Haul nu avea să le ia mai mult de treizeci de minute.

Își spuseră că îmbrăcămintea și telefoanele nu constituiau o problemă. Puteau să găsească în orice mall ce le trebuia. Armele erau arme, fie că puteau să le obțină la timp, fie că nu. Dixon voia un Glock 19. Neagley avea mâinile mai mari, așa că optă pentru un Glock 17. O'Donnell prefera Beretta, dacă tot era pe alese. Lui Reacher nu-i păsa. Nu intenționa să împuște pe nimeni. Voia să rezolve totul cu mâinile libere. Însă spuse că ar fi preferat un Glock, un SIG, un Beretta, un H&K sau orice altceva funcționa cu cartușe Parabellum de 9 milimetri, în felul ăsta, toți patru ar fi folosit aceeași muniție. Mai eficient.

Cu mașinile, era încă și mai dificil. Era greu să găsești o mașină cu adevărat anonimă. În cele din urmă, O'Donnell sugera că cele mai bune ar fi fost „rachetele pe orez”, niște berline și break-uri japoneze mici, cu tobe de eșapament gălăgioase, suspensii joase, cauciucuri late și faruri albastre. Și geamuri negre. Exemplarele vechi de trei sau patru ani erau ieftine și erau prezente pretutindeni pe străzi. Aproape invizibile în sudul Californiei. Și O'Donnell presupuse că erau un camuflaj foarte eficient, din punct de vedere psihologic. Erau atât de puternic identificate în conștiința oamenilor cu membrii bandelor latino, încât nimeni nu s-ar fi gândit că în spatele geamurilor negre putea să se ascundă un fost militar.

Dădură mașinilor și telefoanelor prioritate în fața armelor. În felul acesta, doi sau trei dintre ei puteau cel puțin să înceapă supravegherea. Iar dacă se duceau la Radio Shack după telefoane, puteau să intre și la Gap sau într-un magazin de jeanși ca să-și cumpere haine. După asta, având comunicațiile asigurate și confundându-se cu decorul, puteau să se despartă și să colinde parcurile de mașini uzate până dădeau de ceea ce le trebuia.

Pentru toate astea era nevoie de bani gheață. Mulți. Ceea ce impunea ca Neagley să facă un drum până la bancă. Reacher o conduse cu Chrysler-ul

furat și o așteptă în fața unei bănci din Beverly Hills. Cincisprezece minute mai târziu, Neagley apără cu cincizeci de mii de dolari într-o pungă maronie pentru sandvișuri. Nouăzeci de minute mai târziu, aveau hainele și telefoanele. Telefoanele celulare erau numai pentru vorbit, cu cartele reîncărcabile, fără cameră, jocuri și calculator. Cumpăraseră și încărcătoare pentru mașină și căști care să se potrivească. Îmbrăcămintea era alcătuită din pantaloni și cămăși din denim moale, gri, și bluze negre de în, cumpărate dintr-un magazin care nu vindea mărci cunoscute, de pe Santa Monica Boulevard, câte două seturi pentru O'Donnell, Dixon și Neagley și un singur set pentru Reacher, plus mănuși, șepci și ghetete dintr-un magazin de articole sport de pe Melrose.

Se schimbară la hotel și petrecură zece minute în hol, salvându-și reciproc numerele pe telefoane și învățând cum să seteze apelurile în conferință. Pe urmă o luară spre nord, pe Van Nuys Boulevard, în căutare de mașini. În toate orașele există cel puțin o stradă plină de dealeri de mașini, iar în Los Angeles sunt mai multe, în Los Angeles există o mulțime. Însă O'Donnell auzise că Van Nuys, la nord de autostrada Ventura, era cel mai bun loc. Și auzise bine. Era un adevărat corn al abundenței. Posibilități nelimitate de alegere, noi sau la mâna a doua, ieftine sau scumpe, fără întrebări stânjenitoare. La patru ore după ce sosiseră, cea mai mare parte a bugetului pentru autoturisme al lui Neagley se topise – intraseră în posesia a patru Honda. Două Honda Civic bușite și două Honda Prelude bușite și ele, două argintii și două albe. Toate patru erau uzate bine de tot și pe cale să se descompună. Însă porneau, frâneau, aveau direcția bună și nu ar fi atras atenția nimănui.

Punând la socoteală și Chrysler-ul furat, aveau cinci mașini care trebuiau duse înapoi pe Sunset, dar numai patru șoferi, așa că trebuia să facă două drumuri. Pe urmă își luă fiecare Honda și se repeziră până în East Los Angeles, să dea o tură pe lângă cubul de sticlă al companiei New Age. Însă traficul se dovedi foarte lent și ajunseră după-amiaza târziu. Poarta era încuiată și locul părea pustiu. Nu era nimic de văzut.

Printr-o teleconferință pe telefoanele mobile, plănuiră să mănânce în Pasadena. Găsiră un local pe o stradă aglomerată, unde se serveau burgeri și se așezară la o masă de patru persoane, doi și doi, față în față, cu umerii lipiți, în noile lor haine din denim. Un fel de uniformă. Nimeni nu recunoștea cu voce tare, dar Reacher știa că se simțeau bine. Concentrați, plini de energie, în acțiune, confrunțați cu o provocare deosebită. Vorbiră despre trecut. Escapade, încurcături, scandaluri, violențe. Anii dispărură și

Reacher, cu ochii minții, înlocui griul cu verde și Pasadena cu Heidelberg, Manila sau Seul.

Vechea unitate, reunită.

Aproape.

Întorși pe Sunset două ore mai târziu, O'Donnell și Neagley se oferiră să supravegheze ei primii compania New Age. Stabiliră să ajungă acolo a doua zi înainte de ora cinci dimineața. Lui Reacher și Dixon le reveni sarcina să cumpere arme. Înainte să se culce, Reacher luă telefonul mortului din Chrysler-ul furat și formă din nou numărul la care vorbise din Las Vegas. Nu-i răspunse nimeni. Doar mesageria vocală. Reacher nu lăsa niciun mesaj.

60

Din experiență, Reacher știa că, cea mai bună metodă de a face rost de arme care să nu poată fi depistate era să le furi de la altul care le furase la rândul lui. Sau de la cineva care le deține ilegal. În acest fel, nu existau niciun fel de urmări oficiale. Uneori puteau să existe urmări neoficiale, cum se întâmplase cu indivizii din spatele Muzeului de Ceară, însă acestea puteau să fie rezolvate cu minimum de efort.

Dar să facă rost de patru arme anume era cu totul altceva. Întotdeauna grupurile sunt mai greu de aprovizionat decât indivizii. Limitarea cerințelor în privința muniției făcea sarcina încă și mai complicată. Preocuparea față de starea și întreținerea armelor îngreuna și ea lucrurile. La prima cană de cafea de dimineață, Reacher făcu un calcul, într-o doară. Muniția Parabellum de 9 milimetri era fără îndoială populară, dar pe străzi mai circulau și o mulțime de arme de calibrul 380, 45, 22, 357 și 40 în toate variantele lor numeroase. Prin urmare, dacă exista o șansă din patru ca în urma unei spargerii să dea peste un pistol care folosea muniție Parabellum de 9 milimetri, și o șansă din trei ca acest pistol să nu fi fost deja distrus și făcut inutilizabil, ar fi trebuit să dea patruzeci și opt de spargerii ca să fie siguri că obțin ceea ce-și doreau. Le-ar fi luat o zi întreagă. Și singure aceste spargerii ar fi constituit un val de infracționalitate.

Pe urmă se gândi să găsească un subofițer de intenvență corupt. Fort Irwin nu era departe. Sau, și mai bine, un subofițer de intenvență corupt din Marină. Câmp Pendleton era mai departe decât Fort Irwin, însă drumurile erau mai bune și, prin urmare, era mai aproape într-un fel. Iar în rândul pușcașilor marini stăruia convingerea instituționalizată că Beretta

M9 era o armă în care nu se putea avea încredere. Armurierii erau foarte dispuși să o claseze drept defectă. Unele erau, altele nu. Cele care nu erau defecte, plecau pe ușa din spate, la o sută de dolari bucata. Același principiu ca și în cazul lucrării de la New Age. Însă negocierea putea să dureze zile întregi. Chiar și săptămâni. Trebuia câștigată încrederea. Nu era tocmai simplu. Cu ani în urmă, o făcuse sub acoperire, de mai multe ori. Multă muncă și nu cine știe ce avantaj tangibil.

Karla Dixon se gândi că avea o idee mai bună. O schiță, la micul dejun. În mod evident, lăsase deoparte gândul să se ducă la un magazin și să cumpere arme în mod legal. Nici ea și nici Reacher nu știau care anume erau detaliile în California, dar amândoi au presupus că putea să fie vorba de înregistrare, prezentarea actelor de identitate și poate o perioadă de acomodare. Așa că Dixon propuse să iasă din districtul Los Angeles și să treacă în altul, cu o proporție mai mare de votanți ai Partidului Republican, ceea ce însemna, practic, în sud, în Orange. Pe urmă propuse să caute prăvălii de amanet și să folosească sume frumușele din banii lui Neagley pentru a ocoli regulile mai blânde de pe-aici. Dixon se gândi că un respect local mărit față de cel de-Al Doilea Amendament și un profit mai consistent ar fi fost de ajuns. Și se gândi că putea să existe o gamă mai variată de marfă din care să aleagă. Puteau să aleagă exact ce le trebuia.

Reacher nu era la fel de încrezător ca ea, dar fu de acord. Îi sugeră să-și schimbe hainele din denim și să-și pună costumul negru. Sugeră de asemenea să ia Chrysler-ul albastru, în locul uneia dintre Hondele demolate. În acest fel, putea să pară un cetățean de nădejde, din clasa de mijloc. Ar fi declanșat mai puține semnale de alarmă. Putea să cumpere câte o armă, pe rând. Iar el putea să o facă pe consilierul. Vecinul poate, cu o experiență relevantă în privința armelor.

— Ceilalți au ajuns și ei până în acest punct, nu-i așa? întrebă Dixon.

— Mai departe, zise Reacher.

Ea încuviință dând din cap.

— Știau totul. Cine, ce, unde, de ce și cum. Însă s-a întâmplat ceva. Ce putea să fie?

— Nu știu, zise Reacher.

Își tot pusesese, de câteva zile, aceeași întrebare.

Porniră către Orange County imediat după micul dejun. Nu știau la ce oră se deschideau prăvăliile de amanet, însă presupuseră că era mai liniște dimineața devreme decât mai târziu peste zi.

Reacher o luă pe autostrada 101, apoi pe 5, același drum pe care-i condusese GPS-ul lui O'Donnell acasă la Swan. Dar de această dată, rămaseră ceva mai mult pe autostradă și ieșiră pe partea cealaltă, spre est. Dixon vru să încerce mai întâi în Tustin. Auzise lucruri rele despre acest orașel. Sau bune, depinde cum priveai lucrurile.

- Ce o să faci după ce se termină toate astea? întrebă ea.
- Depinde dacă voi supraviețui.
- Crezi că nu?
- Cum a zis și Neagley, nu mai suntem cei de altădată, în mod sigur, nici ceilalți nu mai erau.
- Cred că o să fie în regulă pentru toți.
- Și eu sper.
- Ai avea chef să treci prin New York după asta?
- Mi-ar plăcea.
- Dar?
- Nu fac planuri, Karla.
- De ce nu?
- Am mai avut discuția asta cu Dave.
- Oamenii fac planuri.
- Știu. Oameni precum Calvin Franz. Și Jorge Sanchez și Manuel Orozco. Și Tony Swan. El plănuise să-i dea câinelui câte o aspirină în fiecare zi, în următoarele cincizeci și patru de săptămâni și jumătate.

Adulmecară străzile paralele cu autostrada. Centre comerciale înșiruite, benzinării, bănci în care operațiunile se efectuau direct din mașină, toate dormitau nemișcate și somnoroase în soarele dimineții. Magazinele de saltele și saloanele de bronzat nici nu clipeau.

- Cui îi trebuie salon de bronzat în sudul Californiei?

Găsiră prima prăvălie de amanet alături de o librărie, într-un centru comercial fără firmă. Însă nu era deloc ce le trebuia lor. În primul rând, era închis. Peste vitrine erau trase obloane din plasă metalică. În al doilea rând, se ocupa de alt gen de marfă. Rafturile erau pline de argintărie și bijuterii vechi. Tăvi, vase pentru fructe, inele de șervețele, ace, pandantive pe lanțuri de calitate, rame ornamentate. Nu se vedea niciun Glock. Niciun SIG-Sauuer, nicio Beretta, niciun H&K.

Trecură mai departe.

La două cvartale mai mari la est de autostradă, găsiră genul de prăvălie de care aveau ei nevoie. Era deschis. Vitrinele erau pline de chitare

electrice și ghiuluri bărbățești din aur de nouă carate, cu inserții de diamante mici, precum și ceasuri ieftine.

Și arme.

Nu chiar în vitrină, dar suficient de vizibile în vitrina lungă din sticlă care ținea loc de tejghea. Poate cincizeci de arme de mână, revolvere și pistoale automate, negre și nichelate, cu plăselele din cauciuc sau lemn, toate așezate într-o linie ordonată. O prăvălie exact pe placul lor.

Însă proprietarul nu era deloc pe placul lor.

Era un om cinstit. Care respecta legea. Alb, în jur de treizeci de ani, puțin supraponderal, gene bune distruse de supra-alimentare. Avea o licență pentru vânzarea armelor, afișată pe perete, deasupra capului. Trecu în revistă obligațiile care îi reveneau asemenea unui preot care își recită liturgia. În primul rând, cumpărătorul trebuia să obțină un certificat de garanție pentru achiziționarea unei arme, care era un fel de licență pentru a cumpăra. Pe urmă, trebuia să se supună la un număr de trei controale separate, dintre care primul trebuia să confirme că nu încerca să cumpere mai mult de o singură armă în decurs de treizeci de zile, al doilea presupunea verificarea arhivelor statului pentru a se stabili dacă avusese activitate infracțională, iar al treilea presupunea același lucru la nivel federal, prin intermediul computerului NEIC.

Pe urmă trebuia să aștepte zece zile înainte să intre în posesia achiziției, în eventualitatea că ar fi intenționat o crimă pasională.

Dixon deschise poșeta și avu grijă ca tipul să vadă bine teancul de bani gheață dinăuntru. Însă el nu se arătă impresionat. Se uită doar și apoi își mută privirea.

Plecară mai departe.

La cincizeci și cinci de kilometri distanță spre nord, Azhari Mahmud stătea în soare, ușor transpirat, urmărind cum era golit containerul său și cum era încărcat camionul închiriat de la U-Haul. Cutiile erau mai mici decât și le imaginase. Inevitabil, își spuse el, de vreme ce componenta electronică nu era mai mare decât un pachet de țigări. Fusesse o prostie să fie trecute drept componente pentru sistemele *home-cinema*, își spuse el. Asta dacă n-ar fi putut să treacă drept DVD-uri personale. Genul pe care îl iau oamenii în avion. Sau MP3-player-e poate, cu firele acelea albe și căștile discrete. Asta ar fi fost cu mult mai plauzibil.

Pe urmă zâmbi în sinea lui. *Avioane.*

Reacher o luă spre est, pe un traseu în zigzag, la întâmplare, de la un magazin la altul, căutând cartierul cel mai ieftin din oraș. Era sigur că exista și strâmtorare financiară din belșug între Beverly Hills și Malibu, însă era ascunsă, discretă. În unele locuri din Tustin, era la vedere. De îndată ce francizele de cauciucuri începură să ofere patru cauciucuri sub o sută de dolari, deveni și el mai atent. Și se trezi recompensat aproape pe loc. Ochi un loc pe dreapta și Dixon văzu unul pe stânga, în același timp. Locul lui Dixon părea mai mare, așa că se îndreptară spre prima intersecție să întoarcă, iar pe drum mai văzură încă trei.

— Ai de unde alege, zise Reacher. Ne putem permite să experimentăm.

— Să experimentăm acum? întrebă Dixon.

— Abordarea directă. Dar va trebui să rămâi în mașină. Prea arăți a polițist.

— Tu mi-ai zis să mă îmbrac așa.

— Schimbare de planuri.

Reacher parcă Chrysler-ul într-un loc în care nu era vizibil direct din magazin. Luă din poșeta lui Dixon teancul de bani oferit de Neagley și și-l îndesă în buzunar. Pe urmă se duse să arunce o privire. Era mare pentru o prăvălie de amanet. Reacher era obișnuit cu spațiile urbane prăfuite, cu o singură încăpere. Era un magazin mare, cu vitrină dublă, de mărimea unui magazin de covoare. Vitrinele erau înțesate cu aparatură electronică și camere, instrumente muzicale și bijuterii. Și puști. O grămadă de puști de tir sportiv, ordonate orizontal în spatele unei păduri de grifuri de chitare, așezate vertical. Arme bune, cu toate că, în opinia lui Reacher, n-aveau nimic de-a face cu sportul. Nu e deloc corect să împuști un cerb ascunzându-te la o sută de metri distanță în spatele unui copac și folosind gloanțe de mare viteză. Își imaginează că ar fi fost mult mai sportiv să-ți legi o pereche de coarne și să te duci să îl înfrunți direct. Asta i-ar da bietului animal o șansă. Sau poate o șansă mai bună, motiv pentru care, se gândi el, vânătorii erau prea lași să o încerce.

Se apropie de intrarea în magazinul de amanet și privi înăuntru. Renunță imediat. Era prea mare. Prea mult personal. Abordarea directă nu mergea decât în cazul unui contact unu la unu. Se întoarse la mașină și zise:

— Eu am greșit. Avem nevoie de un magazin mai mic.

— Vizavi, zise Dixon.

Leșiră din parcare și merseă spre vest o sută de metri, întorcând la semafor. Se întoarseră și se opriră într-o parcare cu betonul spart, în fața

unei prăvălii de bere. Alături era o dugheană fără nume de vitamine și apoi un alt amanet. Fără aspect urban, cu o singură vitrină și în mod sigur prăfuit. Avea vitrina plină de prostiile obișnuite. Ceasuri, seturi de tobe, talgere, chitare. Iar pe peretele din spate, în încăperea cam întunecată, era vizibil un dulap din sticlă armată. Plin de pistoale. Trei sute, poate. Atârinate în jos de cuie trecute prin gărzile trăgaciului. În spatele tejghelei era un tip, singur-singurel.

Asta-i o prăvălie pe gustul meu, își zise Reacher.

Intră singur. La prima vedere, proprietarul semăna foarte mult cu primul tip pe care-l întâlnise. Alb, în jur de treizeci de ani, solid. Puteau să fie frați. Însă acesta ar fi fost oaia neagră a familiei. În timp ce primul avea pielea rozalie sănătoasă, acesta avea o paloare cenușie din cauza unor preferințe nepotrivite de consum, și tatuaje albastre și purpurii din școala de corecție sau pușcărie. Sau Marină. Avea ochii roșii, învârtindu-i-se în cap de parcă ar fi fost curențați.

Simplu, se gândi Reacher.

Scoase aproape tot teancul de bani de la Neagley, răsfoi bancnotele, le așeză la loc și apoi le dădu drumul pe tejghea, de la o înălțime suficient de mare ca să facă un zgomot serios. Bancnotele folosite, în cantități decente, sunt mai grele decât s-ar gândi majoritatea oamenilor. Hârtia, cerneala, murdăria, grăsimea. Proprietarul magazinului rămase cu ochii pe bani, suficient ca să-i vadă bine, și apoi zise:

— Pot să vă ajut?

— Sunt sigur că poți, zise Reacher. Tocmai am primit o lecție de drepturi cetățenești mai jos, pe strada asta. S-ar părea că dacă o persoană vrea să-și cumpere patru pistoale, trebuie să treacă prin tot felul de hopuri.

— Ați înțeles bine, zise tipul și arată în spate cu degetul mare.

Pe perete era o licență de dealer de arme, înrămată și atârnată exact la fel ca a primului individ.

— Există vreo cale ocolită pe lângă hopurile astea? întrebă Reacher. Pe sub ele sau pe deasupra lor?

— Nu, zise tipul. Hopurile sunt hopuri.

Pe urmă zâmbi, de parcă ar fi spus ceva excepțional de profund. O secundă, Reacher se gândi să-l ia de gât și să-i folosească țeasta ca să spargă dulapul din sticlă armată. Pe urmă, tipul se uită din nou la bani și zise:

— Trebuie să respect regulamentele statului California.

Însă o spuse într-un anumit fel și ochii i se opriră asupra unui punct de mare atracție, iar Reacher știu că se apropie de reușită.

- Ești avocat? întrebă tipul.
- Arăt eu a avocat? întrebă Reacher.
- Am vorbit odată cu un avocat, zise tipul.

De mult mai multe ori, nu doar o dată, își spuse Reacher. În special în încăperi încuiate, în care masa și scaunele sunt prinse în șuruburi de podea.

- Există o prevedere, zise tipul. În regulamente.
- Da? întrebă Reacher.
- O chestie tehnică, adăugă tipul.

Îi trebuiră vreo două încercări până reuși să scoată cuvântul. Avea probleme cu consoanele aspre.

— Nici eu, nici tu și nimeni nu poate să vândă sau să dea o armă altcuiva fără formalități.

— Dar?

— Eu sau tu sau oricine altcineva poate să o împrumute. Un împrumut temporar și ocazional cu durata mai mică de treizeci de zile este în regulă.

— Chiar așa? zise Reacher.

— Scrie în statut.

— Interesant.

— Ca între membrii unei familii, zise tipul. Soț către soție, tată către fiică.

— Înțeleg.

— Sau ca între prieteni, zise tipul. Un tip îi poate împrumuta o armă unui prieten, treizeci de zile, temporar.

— Suntem prieteni? întrebă Reacher.

— Am putea fi, răspunse tipul.

— Ce fel de lucruri fac prietenii unul pentru altul?

— Poate își împrumută unul altuia diverse lucruri, zise tipul. De exemplu, unul împrumută o armă, iar celălalt împrumută niște bani.

— Dar numai temporar, preciză Reacher. Treizeci de zile.

— Împrumuturile pot să meargă prost. Uneori trebuie să uiți de ele. Există riscul ăsta. Oamenii se mai mută, pierd legătura. Nu poți fi sigur niciodată cu prietenii.

Reacher lăsa banii unde erau. Se apropie de dulapul din sticlă armată. Erau și niște porcării în el. Dar și niște lucruri ca lumea. Aproape jumătate-jumătate, revolvere și arme automate. Armele automate erau cam două treimi ieftine și o treime de primă mână. Cam una din patru, cele de primă mână erau de calibrul 9 milimetri.

În total, avea de ales dintr-un număr de treisprezece pistoale. Dintr-un total de aproximativ trei sute. Patru virgulă trei la sută. Mai rău cu aproape două procente decât în calculul său de la micul dejun.

Șapte dintre pistoalele acceptabile erau Glock-uri. În mod evident, fuseseră niște arme frumoase odată, însă vremea aceea trecuse. Unul dintre ele era un 19. Celelalte șase erau de 17. În termeni de aspect vizual, mergeau de la bune la jafuri.

— Să presupunem că mi-ai împrumuta patru Glock-uri, spuse Reacher.

— Să presupunem că nu ți le-aș împrumuta, zise tipul.

Reacher se răsuci spre el. Banii dispăruseră sub tejghea. Reacher se așteptase la asta. Tipul avea o armă în mâini. Însă Reacher nu se așteptase și la asta.

Suntem bătrâni, suntem înceți și suntem ruginiți, comentase Neagley. E o distanță ca de la cer la pământ față de ceea ce eram.

Corect, își spuse Reacher.

Arma era un Colt Python. Oțel carbon albastru, cu patul din lemn de nuc, calibrul 357 Magnum și țeava de douăzeci de centimetri. Nu era cel mai mare revolver din lume, dar nici prea departe. Cu siguranță, nu era nici cel mai mic revolver din lume. Și era, poate, unul dintre cele mai precise.

— Nu prea e prietenește ce faci, zise Reacher.

— Nu suntem prieteni, spuse tipul.

— Mai e și o mare prostie, continuă Reacher. Sunt într-o dispoziție foarte proastă în momentul ăsta.

— Îți trece. Și ține-ți mâinile la vedere.

Reacher făcu o pauză, apoi ridică mâinile, pe jumătate, cu palmele în afară, degetele depărtate, neamenințător.

— Ai grijă să nu te lovească ușa în fund la plecare, zise tipul.

Prăvălia era îngustă. Reacher era tocmai în fundul ei. Tipul era în spatele tejghelei, la o treime din distanța până la ușă. Culoarul liber era înghesuit. Soarele strălucea în vitrină.

— Părăsește clădirea, Elvis, îl îndemnă tipul.

Reacher rămase nemișcat un moment. Ascultă cu atenție. Privi la stânga, privi la dreapta, verifică în spatele său. În colțul din spate stânga era o ușă. O baie, probabil, în spatele tejghelei era o grămadă de hârtii. Nimeni nu adună teancuri de hârtii în spatele tejghelei dacă are o cameră separată pentru ele. Prin urmare, tipul era singur. Niciun partener, nicio acoperire.

Surprizele luaseră sfârșit.

Reacher luă o înfățișare pe care o văzuse în Las Vegas. Perdantul jalnic. *Merită să încerci, trebuie să participi ca să câștigi.* Pe urmă rămase cu mâinile ridicate până la umeri și pași înainte. Un pas. Doi. Trei. Cel de-al patrulea pas îl aduse alături de tip. Între ei nu mai era decât teigheaua. Reacher era cu fața la ușă. Tipul se afla la nouăzeci de grade în stânga lui. Teigheaua era lată de vreo nouăzeci de centimetri, poate. Șaptezeci și cinci de centimetri.

Reacher mișcă brațul exact lateral față de umăr.

Alonja lui Muhammad Aii a fost apreciată la aproximativ nouăzeci de centimetri, iar viteza brațelor sale în această limită a fost măsurată o dată ca fiind de o sută douăzeci și opt de kilometri pe oră în limitele alonjei. Reacher nu era un Aii. Nici pe departe. Cu atât mai puțin pe stânga, partea sa slabă. Viteza brațului său stâng atingea maximum nouăzeci și șase de kilometri pe oră. Doar atât. Însă nouăzeci și șase de kilometri pe oră înseamnă o mie șase sute de metri pe minut, ceea ce este același lucru cu douăzeci și șase de metri virgulă șase pe secundă. Ceea ce înseamnă că brațul stâng al lui Reacher avu nevoie de mai puțin de treizeci de miimi de secundă ca să ajungă dincolo de teighea. Și la jumătatea acestei distanțe, se transformă în pumn.

Iar treizeci de miimi de secundă era un interval cu mult prea scurt pentru ca tipul să aibă timp să apese pe trăgaciul Python-ului. Orice revolver este un sistem mecanic complex, iar un revolver mare, cum este Python-ul, este mai greoi în funcționare decât majoritatea. Nu tocmai predispus la descărcare accidentală. Degetul tipului nici măcar nu se încordase. Individul încasă pumnul lui Reacher în figură înainte ca creierul său să înregistreze ce avea să i se întâmple.

Reacher era cu mult mai lent decât Muhammad Aii, însă brațele sale erau semnificativ mai lungi. Ceea ce înseamnă că și capul tipului accelera încă patruzeci și cinci de centimetri înainte ca brațul lui Reacher să ajungă la lungimea lui maximă. Și pe urmă, capul tipului continuă să accelereze. Continuă să accelereze către dreapta, până când se ciocni de peretele din spatele teighelei și sparse sticla de pe licența de comerț cu arme.

În acel moment, încetă să mai accelereze și începu să se prelingă lent către podea.

Reacher sărise peste teighea înainte ca tipul să rămână nemișcat. Îndepărtă Python-ul cu un șut, iar cu călcâiul îi rupse tipului degetele. La ambele mâini. Metodă necesară în mediile în care există arme din

abundentă, și mai rapidă decât legarea mâinilor. Pe urmă recuperează banii lui Neagley din buzunarul tipului și găsi cheile. Sări înapoi peste tejghea, se duse în încăperea din spatele magazinului și deschise dulapul cu geamul din sticlă armată. Luă toate cele șapte pistoale Glock, trase o valiză de pe raftul cu bagaje uzate și îndesă armele în ea. Pe urmă își șterse amprentele de pe chei și urma palmelor de pe tejghea și ieși în arșița soarelui.

Se opri la un magazin legal de arme din Tustin și cumpărare muniție. Din abundență. Nu părea să existe vreo restricție în privința acestui gen de achiziție. Pe urmă se îndreptară către nord. Traficul era greoi. În dreptul orașelului Anaheim, primiră un apel de la O'Donnell. Care se afla în East Los Angeles.

— Nu se întâmplă nimic aici, zise el.

— Nimic?

— Niciun fel de activitate. N-ar fi trebuit să suni atunci, din Las Vegas. A fost o mare greșeală. Ai declanșat panica. S-au dat la fund complet.

61

Reacher și Dixon rămaseră pe autostrada 101 până la Hollywood, lăsară Chrysler-ul în parcare motelului și luară fiecare câte o Honda ca să se ducă în East Los Angeles. Honda lui Reacher era un cupeu Prelude, cu motor în patru cilindri, cam obosit, dar nervos încă. Avea cauciucuri late care lăsau dăre pe asfaltul prost și scotea un zgomot înfundat care-i plăcu trei cvartale, după care începu să-l deranjeze. Tapițeria duhnea a lichid de curățat, iar parbrizul avea o crăpătură care se mai prelungea un pic de fiecare dată când dădea într-o groapă. Însă scaunul șoferului se dădea suficient de mult în spate ca să-i permită să stea confortabil și aerul condiționat funcționa. Una peste alta, ca mașină de supraveghere nu era deloc rea. De multe ori condusesese mașini mult mai proaste.

Ținură o conferință în patru pe telefoanele celulare și parcară la distanță unul de celălalt. Reacher se afla la două cvartale distanță de clădirea New Age și vedea doar parțial intrarea din față, de la o distanță de vreo șazeci de metri pe diagonală, dintre o magazie de documente și un depozit cenușiu. Poarta corporației New Age era închisă, iar parcare părea cât se poate de pustie. Ușile de la recepție erau închise. Întreaga clădire era scufundată în liniște.

— Cine e înăuntru? întrebă Reacher.

— Poate că nimeni, zise O'Donnell. Suntem aici de la cinci și nu a intrat nimeni.

— Nici măcar femeia-dragon?

— Negativ.

— Nici recepționista?

— Negativ.

— Avem numărul lor de telefon?

— Am numărul de la centrală, zise Neagley.

I-l spuse și Reacher închise, îl formă pe telefonul său și apăsă butonul verde.

Ton de apel.

Însă niciun răspuns.

Formă din nou numărul pentru teleconferință.

— Speram să urmăresc pe cineva până la fabrică.

— N-ai să vezi, zise O'Donnell.

Telefoanele rămaseră mute. În cubul de sticlă, nicio mișcare.

Cinci minute. Zece. Douăzeci.

— Destul, zise Reacher. Înapoi la bază. Ultimul care ajunge face cinste cu o masă.

Reacher ajunsese ultimul. Nu era un șofer prea rapid. Celelalte trei Honde erau deja în parcare când sosi și el. Parcă într-un colț în care să nu suscite suspiciuni, scoase din portbagajul Chrysler-ului valiza cu armele furate și o încuie în camera lui. Pe urmă o luă pe jos până la Denny's. Primul lucru pe care îl văzu a fost mașina fără însemne a lui Curtis Mauney, care se afla în parcare. Ford-ul Crown Vie. Șeriful districtului Los Angeles. Pe urmă îl văzu pe Mauney în persoană, dincolo de vitrină, în restaurant, așezat la o masă rotundă împreună cu Neagley, O'Donnell și Dixon. Era aceeași masă la care stătuseră și cu Diana Bond. Cinci scaune, unul dintre ele, gol, așteptându-și ocupantul. Nimic pe masă. Nici măcar apă cu gheață, șervețele sau tacâmuri. Nu comandaseră nimic. Nu erau de mult timp acolo. Reacher intră, se așeză și urmă un moment de tăcere încordată, după care Mauney zise:

— Salut din nou.

Pe un ton blând.

Coborât.

Plin de compasiune.

Reacher zise:

- Sanchez sau Swan?
 - Mauney nu răspunse.
 - Ce? Amândoi? întrebă Reacher.
 - Ajungem și la asta. Mai întâi, să-mi spui de ce vă ascundeți.
 - Cine a zis că ne ascundem?
 - Ați plecat din Las Vegas. Nu sunteți înregistrați la niciun hotel din Los Angeles.
 - Asta nu înseamnă că ne ascundem.
 - Stați într-o bombă de pe West Hollywood, sub nume false.
- Recepționarul v-a dat de gol. Ca grup, ieșiți destul de mult în evidență, fizic vreau să zic. Nu mi-a fost greu să vă dau de urmă. Și nu mi-a fost greu să ghicesc că o să veniți aici să mâncați. Dacă nu apăreați, aveam de gând să dau pe-aici și la cină. Sau la micul dejun, mâine.
- Jorge Sanchez sau Tony Swan? întrebă Reacher.
 - Tony Swan, zise Mauney.

62

Am învățat și noi niște chestii în ultimele câteva săptămâni, zise Mauney. Lăsăm șoricarii să facă toată treaba. Cum avem o clipă liberă, ieșim pe teren de parcă am fi ornitologi. Cobori din mașină și te sui pe capotă cu binoclul și vezi de obicei ce te interesează. Două păsări zburând în cerc înseamnă probabil un coiot mușcat de un șarpe. Mai mult de două păsări înseamnă că poate să fie vorba de ceva mai mare.

- Unde? întrebă Reacher.
 - Cam prin aceeași zonă.
 - Când?
 - Cu ceva timp în urmă.
 - Elicopter?
 - Imposibil altfel.
 - Nu ai dubii în privința identității?
 - O avea tatuată pe spate. Avea mâinile legate la spate. I s-au păstrat amprente. În buzunar avea portofelul. Îmi pare foarte rău.
- Ospătărița își făcu apariția. Aceași pe care o văzuseră și cu o zi înainte. Se opri lângă masă, simți cam care era starea de spirit și plecă.
- De ce vă ascundeți? întrebă Mauney.
 - Nu ne ascundem, zise Reacher. Așteptăm înmormântările.
 - Și atunci, de ce vă folosiți de nume false?

— Ne-ai adus aici pe post de momeli. Indiferent cine sunt, nu vrem să le fie ușor.

— Încă nu știți despre cine e vorba?

— Tu știi?

— Fără acțiuni de capul vostru, în regulă?

— Aici ne aflăm pe Sunset Boulevard, zise Reacher. Adică în jurisdicția departamentului de poliție din Los Angeles. Vorbești în numele lor?

— Un sfat prietenesc, zise Mauney.

— O să ținem minte.

— Andrew Macbride a dispărut în Las Vegas. A sosit, nu s-a cazat niciunde, nu a închiriat nicio mașină, nu a luat un alt avion. Drum înfundat.

Reacher dădu din cap.

— Zi și tu dacă nu urăști chestia asta.

— Însă un tip pe nume Anthony Matthews a închiriat un U-Haul.

— Ultimul nume de pe lista lui Orozco.

Mauney încuviință din cap.

— Sfârșitul jocului.

— Încotro a luat-o?

— Habar n-am.

Mauney extrase patru cărți de vizită din buzunarul de sus. Le răsfiră și le așeză cu grijă pe masă. Pe ele erau imprimate numele lui și două numere de telefon.

— Sunați-mă. Vorbesc serios. S-ar putea să aveți nevoie de ajutor. Nu aveți de-a face cu niște amatori. Tony Swan părea un tip dur. Ce-a mai rămas din el.

Mauney plecă să-și vadă de treburile lui și ospătărița se întoarse cinci minute mai târziu, făcându-și de lucru pe lângă ei. Reacher bănuia că niciunui nu-i era foame, comandară totuși câte ceva. Obiceiuri vechi. Mănâncă dacă ai ocazia, nu risca să rămâi fără energie mai târziu. Swan ar fi fost de acord cu ei. Swan mânca oriunde, oricând, tot timpul. Autopsii, exhumări, scene ale crimelor. De fapt, Reacher era aproape sigur că Swan mânca un sandwich cu friptură de vită când îl descoperiseră pe Doug, mortul descompus cu cazmaua înfiptă în cap.

Nu confirmă nimeni.

Niciunul dintre ei nu vorbește. Afară, soarele era orbitor. O zi frumoasă. Cerul albastru, nori mici și albi. Pe bulevard treceau mașini, intrau și

ieșeau clienți. Telefoanele sunau, cele fixe în bucătărie și celularele în buzunarele clienților. Reacher mânca metodic, mecanic, fără să aibă habar ce avea în farfurie.

— Să ne mutăm? întrebă Dixon. Acum, că Mauney știe unde suntem...

— Nu-mi place că recepționarul ne-a dat de gol, zise O'Donnell. Ar trebui să-i furăm nenorocitele alea de telecomenzi de televizor.

— N-avem de ce să ne mutăm, zise Reacher. Mauney nu reprezintă niciun pericol pentru noi. Și vreau să aflu când va fi găsit Sanchez.

— Și-atunci, ce facem mai departe? întrebă Dixon.

— Ne odihnim, zise Reacher. Ieșim din nou după ce se lasă întunericul. Mai facem o vizită la New Age. Cu supravegherea nu ajungem nicăieri, așa că e timpul să trecem la acțiune.

Lăsa zece dolari pe masă pentru ospătăriță și plăti nota la casă. Pe urmă ieșiră toți în soare și rămaseră o clipă în parcare, clipind des, înainte să se întoarcă la Dunes.

Se adunară în camera lui O'Donnell, Reacher aduse valiza și verifică Glock-urile furate. Dixon luă Glock-ul 19 și se declară mulțumită cu el. O'Donnell controlează cele șase Glock-uri 17 și își alege trei, cele mai bune. Luă încărcătoare de rezervă din celelalte, astfel încât el, Neagley și Reacher să aibă cu ce să reîncarce rapid cu prima ocazie. Dixon trebuia să încarce manual, după primele șaptesprezece focuri. Dacă o confruntare cu arme de mână nu ia sfârșit după șaptesprezece focuri, înseamnă că cineva nu este atent, or, Reacher avea încredere că Dixon era atentă, întotdeauna era atentă, în trecut.

— La ce fel de măsuri de securitate să ne așteptăm în jurul clădirii lor? întrebă Reacher.

— Încuitori de ultimă oră, zise Neagley. Alarmă de efracție la poartă. Presupun că sistemul de deschidere a ușii de la intrare este cuplat la un senzor de proximitate, pe timpul nopții. Plus încă o alarmă de efracție, probabil. Plus senzori de mișcare peste tot, înăuntru. Și alarme de efracție la ușile unora dintre birourile individuale, presupun. Toate conectate la liniile telefonice. Posibil cu sisteme de rezervă fără fir, eventual chiar o legătură prin satelit.

— Și cine ar răspunde?

— Asta e o întrebare foarte bună. Nu cred că poliția. Ar fi sub demnitatea lor. După părerea mea, toate firele astea duc la oamenii lor din serviciul de securitate.

— Nu la oamenii guvernului?

— Sigur, și așa ar fi logic. Pentagonul bagă miliarde de dolari aici, s-ar zice să guvernul ar vrea să fie și el implicat. Dar mă îndoiesc să fie așa. Au dat și securitatea aeroporturilor pe mâna contractorilor privați. În zilele noastre, nu mai e totul logic. Și cel mai apropiat birou DIA e la mama naibii. De-asta cred că la New Age securitatea revine firmei, indiferent cât de deosebit ar fi Little Wing.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție după ce forțăm poarta?

— Da' cine zice că o s-o forțăm? Nu avem chei și nu poți să deschii o încuietore ca alea cu un cui ruginit. Nu cred că o să fim în stare să descântăm vreuna dintre încuietori.

— Păcat de ele. După ce intrăm, cât timp avem?

— Două minute, zise Neagley. Într-o asemenea situație, regula de două minute e singura pe care ne putem baza.

— În regulă, zise Reacher. Ne ducem la unu noaptea. Cina la șase. Odihniți-vă.

Ceilați se îndreptară către ușă. El îi urmă, cu cheile Chrysler-ului în mână. Neagley îi aruncă o privire plină de semne de întrebare.

— Nu mai avem nevoie de mașina asta, îi spuse el. O s-o dau înapoi. Dar mai întâi mă duc s-o spăl. Ar trebui să încercăm să fim civilizați, nu?

Reacher se întoarse cu Chrysler-ul pe Van Nuys Bou- levard, la nord de Autostrada Ventura. Cartierul automobilistic, în care erau înșirate una după alta tot felul de firme având legătură cu mașinile. Dealeri, evident, de mașini noi și la mâna a doua, ieftine și scumpe, arătoase sau modeste, dar și magazine de cauciucuri, jante, ateliere de tinichigerie, francize de lubrifianti, magazine de tobe de eșapament și amortizoare și magazine de accesorii.

Și spălătorii auto.

Aveai într-adevăr de unde să alegi. Spălătorii automate, spălătorii manuale, curățătorii cu abur pentru caroserii, polișare în trei straturi, servicii complete. Merse un kilometru și jumătate înainte și un kilometru și jumătate înapoi și alege patru spălătorii care ofereau servicii complete. Se opri la prima dintre ele și ceru un tratament total. Un furnicar întreg de oameni în salopete se puse pe treabă, iar el rămase în soare uitându-se la ei cum munceau. Mai întâi au aspirat interiorul, iar apoi mașina, trasă printr-un tunel de sticlă cu un lanț mobil, a fost stropită de o serie de ajutaje de apă, plus tot felul de spume și lichide. Câțiva lucrători se ocupară de partea

de jos a mașinii, spălând-o cu buretele, iar alții, cățarați pe scări de plastic, s-au ocupat de capotă. Pe urmă, mașina trecu printr-un uscător cu aer care scotea un zgomot asurzitor și apoi ieși în față, unde alți muncitori așteptau să atace interiorul cu spay-uri și cârpe. Nu le scăpă niciun centimetru pătrat; la final, mașina era strălucitoare, imaculată, părând umedă de la uleiurile folosite. Reacher achită, lăsa și bacșiș, își scoase mânușile din buzunar, și le puse și plecă.

Se opri la o sută de metri mai departe, la cea de-a doua spălătorie pe care o alesese și ceru ca întregul proces să fie repetat de la cap la coadă. Recepționarul păru descumpănit o secundă, apoi ridică din umeri și făcu semn echipei să se apropie. Reacher rămase din nou în soare și privi spectacolul. Aspirarea, șamponarea, interiorul, spray-urile și cârpele. Plăti, lăsa bacșiș, își puse din nou mânușile și se întoarse la hotel. Lăsa mașina într-un colț al parării, la soare, ca să se usuce. Pe urmă se duse pe jos, preț de un cvartal destul de lung, spre Fountain Boulevard. Găsi un magazin care intrase în afaceri ca farmacie, iar mai apoi devenise un fel de drogherie unde se mai vindea și o serie de produse mici de uz casnic. Intră și cumpără patru lanterne. Maglite, cu trei baterii, negre, suficient de puternice pentru a fi utile, suficient de mici pentru a fi mai ușor manevrabile, suficient de mari pentru a fi folosite ca băte. Fata de la casă le puse într-o pungă de plastic pe care scria *I love LA* – trei majuscule și un simbol în formă de inimă. Reacher se întoarse la motel cu sacoșa, legănând-o ușor, ascultând fâșăitul slab al plasticului.

N-ar mai fi suportat să se ducă la Denny și pentru cină. Sunară la Domino, comandă pizza și mâncară în holul ponosit de lângă spălătorie. Băură sifon de la un aparat roșu zgomotos de afară, de lângă ușă. O masă perfectă pentru ce aveau de gând. Ceva calorii goale, ceva grăsimi, ceva carbohidrați complecși. Energie descărcată în timp, suficientă pentru vreo douăsprezece ore. Un medic militar le explicase tuturor acest lucru, cu mulți ani în urmă.

— Obiectivele pentru la noapte? întrebă O'Donnell.

— Trei, zise Reacher. Mai întâi, Dixon se ocupă de biroul de la recepție și caută orice ne-ar fi util. Pe urmă, Neagley găsește biroul femeii-dragon și se ocupă de el. Tu și cu mine ne ocupăm de celelalte birouri, să vedem ce mai putem găsi. O sută douăzeci de secunde de la intrare până la ieșire. Iar al treilea lucru, îi identificăm pe cei de la securitate când își fac apariția.

— Rămânem prin preajmă pe urmă?

— Eu rămân, zise Reacher. Voi, ceilalți, o luați spre casă.

Reacher se întoarse în camera lui, se spală pe dinți și făcu un duș lung, fierbinte. Pe urmă se întinse pe pat cât era de lung și adormi. Ceasul din cap îl trezi la o jumătate de oră după miezul nopții. Se întinse, se spală din nou pe dinți și se îmbracă. Pantaloni gri de doc, cămașă gri, geacă neagră, închisă cu fermoarul până sus. Ghetete, legate strâns. Mănuși. Cheile Chrysler-ului într-un buzunar al pantalonilor, încărcătorul de rezervă pentru Glock în celălalt. Telefonul celular capturat în Las Vegas, într-un buzunar al cămășii, telefonul său în celălalt. Lanterna Maglite într-un buzunar al gecii, Glock-ul în celălalt. Și în afară de asta, nimic altceva.

Ieși în parcare la unu fără zece minute. Ceilalți erau deja acolo, un trio întunecat, retras din lumina felinarelor.

— În regulă, zise el.

Se întoarse apoi spre O'Donnell și Neagley.

— Voi plecați cu Hondele.

Se întoarse apoi la Dixon.

— Karla, tu mergi cu a mea. Parchezi în apropiere, cu fața spre vest, și îmi lași cheile înăuntru. Pe urmă te întorci cu Dave.

— Chiar ai de gând să lași Chrysler-ul acolo? întrebă Dixon.

— N-avem nevoie de el.

— E plin de amprentele noastre, de fire de păr și fibre textile.

— Nu mai e. Câțiva țipi de pe Van Nuys tocmai s-au ocupat de asta. Și-acum, haideți s-o luăm din loc.

Bătură pumnii ca jucătorii de fotbal american, un vechi ritual, iar apoi se împrăștiară și urcară în mașini. Reacher urcă în Chrysler, puse contactul și motorul greu, cu opt cilindri în V, începu să toarcă lent și gălăgios în beznă. Auzi și Hondele pornind, cu motoarele lor mai mici tușind și poticnindu-se și cu tobele mari duduind. Ieși cu spatele din parcare, întoarse și se îndreptă spre ieșire. Văzu în oglindă trei perechi de faruri albastre strălucitoare înșiruite în spatele lui. Viră spre est pe Sunse Boulevard, apoi o luă către sud pe La Brea și apoi din nou către est pe Wilshire și-i văzu pe ceilalți urmându-l, un mic convoi cam zdrențuit, ținându-se laolaltă în traficul rarefiat de la miezul nopții.

Peste marele oraș se așternu liniștea, după ce trecură de Macarthur Park și ajunseră pe autostrada 110. La dreapta, centrul orașului era tăcut și

pustiu. În Chinatown se vedeau lumini, dar nicio mișcare. În direcție opusă, Dodger Stadium apărea întunecat, uriaș și pustiu. Pe urmă ieșiră de pe autostradă și o luară spre est. Orientarea fusese dificilă pe timp de zi și era și mai complicată pe timp de noapte. Însă Reacher mai făcuse de trei ori drumul acesta, de două ori ca pasager și o dată ca șofer, și se gândi că o să se descurce cu virajele.

Și se descurcă, fără nicio problemă. Încetini cu trei cvartale înaintea clădirii New Age și-i lăsă pe ceilalți să se apropie. Pe urmă îi conduse făcând un ocol larg, de două cvartale, de dragul de a fi precaut. Pe urmă trecură încă o dată, mai aproape, la distanță de un singur cvartal. Se lăsase ceața. Cubul din sticlă era scufundat în întuneric și părea pustiu. Copacii ornamentali din parcare erau luminați de becuri decorative și o parte din lumina lor era reflectată de fațada reflectorizantă, dar, în afară de asta, nu se vedea nicio altă lumină. Sârma ghimpată de pe gard părea cenușie în întuneric și poarta principală era închisă. Reacher încetini în dreptul ei, coborî geamul, scoase mâna și făcu un semn circular cu degetul, ca un arbitru de baseball care semnalizează marcarea unui punct. *Încă o tură.* Îi conduse trei sferturi dintr-un nou tur și apoi le indică un trotuar lângă care să parcheze. Mai întâi Neagley, apoi O'Donnell în spate și pe urmă Dixon, în Honda Prelude argintie a lui Reacher. Încetini și opriră, iar Reacher făcu gestul de tăiere a gâtului, iar ei opriră motoarele și coborâră. O'Donnell dădu o fugă până la poarta principală, se întoarse și zise:

— Are o încuietore foarte mare.

Reacher rămăsese la volanul Chrysler-ului, care continua să toarcă la ralanti. Geamul era tot deschis.

— Cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai greu, zise el.

— O facem pe ascuns?

— Nu prea, zise Reacher. Ne vedem la poartă.

Cei trei o luară înainte, iar Reacher împinse maneta în viteză și îi urmă încet. Drumurile din jurul clădirii New Age aveau lățimea standard de 6,7 metri și erau asfaltate, ceea ce era tipic pentru un parc industrial aflat în dezvoltare. Fără trotuare. Așa era în Los Angeles. Peste treizeci și trei de mii de kilometri de străzi și probabil mai puțin de douăzeci de kilometri de trotuare. Poarta de la New Age se afla într-un înrând cu laturile curbe, adânc de aproape șapte metri, astfel încât vehiculele care soseau să poată ieși de pe stradă și să aștepte. Distanța totală dintre poartă și trotuarul de vizavi era de 42 de picioare. Automat, partea obsedată de numere a creierului lui Reacher îi spuse că asta însemna paisprezece yarzi, 504 inci

sau 0,795 la sută dintr-o milă sau ceva mai mult de 1 280 de centimetri în unități europene. Viră cu nouăzeci de grade în acest intrând, îndreptă volanul și se apropie cu bara de protecție din față a Chrysler-ului până la doi centimetri de poartă. Pe urmă merse drept în spate, până simți roțile atingând bordura de vizavi. Apăsă frâna la podea, readuse maneta schimbătorului de viteze în poziția înainte și coborî toate geamurile. Aerul nopții invadează interiorul mașinii, tăios și rece. Ceilalți îl priveau, iar el le arată unde voia să se așeze, doi în stânga porții și unul în dreapta.

— Porniți ceasurile, strigă el. Două minute.

Rămase cu piciorul pe pedala de frână și călcă accelerația până când transmisia se încordă la maximum, iar mașina începu să vibreze și să trepideze. Pe urmă ridică piciorul de pe frână, călcă accelerația la maximum și mașina țâșni înainte. Străbătu distanța de circa treisprezece metri, cu cauciucurile patinând și scârțâind, iar apoi lovi frontal poarta. Încuietoearea cedă instantaneu, porțile se deschiseră, se dădură peste cap și reveniră, iar în interiorul Chrysler-ului explodară o jumătate de duzină de air-bag-uri, din volan, din față pasagerului, de pe marginile plafonierei și din scaune. Reacher era pregătit pentru asta. Conducea cu o singură mână, iar pe cealaltă o ridică în dreptul feței. Opri air-bag-ul șoferului cu cotul. Nicio problemă. Cele patru geamuri deschise difuzară șocul ciocnirii și îi cruțară timpanele. Însă zgomotul tot îl asurzise. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o mașină și cineva ar fi tras un foc cu o armă de calibrul 44. În față lui, pe peretele din față al clădirii, un stroboscop albastru începu să clipească rapid. Dacă era însoțit și de o sirenă, asta nu-și mai dădu seama.

Ținu piciorul apăsat până la podea. Mașina se poticni o fracțiune de secundă după impact, dar apoi recăpătă viteză și lăsă urme negre pe toată lungimea parcării.

Corectă direcția din volan, riscă o privire în oglindă și-i văzu pe ceilalți alergând în urma lui. Pe urmă privi înainte, puse amândouă mâinile pe volan și ochi intrarea recepției.

Avea cam optzeci de kilometri pe oră când ajunse la ea. Roțile din față loviră treapta joasă, mașina sări și trecu prin uși la vreo treizeci de centimetri de sol. Sticla se făcu fărâme și ramele ieșiră din pereți, iar mașina înaintă aproape fără să încetinească. Atinse pardoseala cu roțile blocate de frâne și alunecă înainte, distruse complet biroul recepției, dărâmă peretele din spatele ei și se opri îngropată până la parbriz în sfărâmaturi, cu resturile biroului de la recepție împrăștiate până la mijlocul mașinii.

Ceea ce o să-i cam îngreuneze lui Dixon căutările, își spuse Reacher.

Pe urmă făcu abstracție de această problemă, își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa cu forța. Alunecă pe pardoseala holului și se depărtă în patru labe. Peste tot în jurul lui licăreau stroboscoapele albastre de alarmă. Începea să-i revină auzul. Auzi o sirenă puternică. Se ridică și îi văzu pe ceilalți sărind peste intrarea distrusă și intrând în fugă. Dixon se duse direct în fundul holului, iar O'Donnell și Neagley se îndreptară către intrarea pe coridorul din care își făcuse de două ori apariția femeia-dragon. Își aprinseseră lanternele și conurile strălucitoare de lumină săreau în fața lor prin norii de praf alb. Își scoase și el lanterna, o aprinse și îi urmă.

S-au dus douăzeci și una de secunde, se gândi.

La jumătatea coridorului erau două lifturi. Panourile indicatoare arătau că era o clădire cu trei etaje. Nu apăsă butonul de apel. Își imagină că alarma blocase deja lifturile. În schimb, dădu de perete ușile alăturate și o luă pe scări. Alergă până la etajul al treilea, sărind câte două trepte deodată. Pe casa scării, zgomotul sirenei era aproape insuportabil. Se repezi pe coridorul etajului al treilea. Nici nu mai avea nevoie de lanternă. Stroboscoapele albastre făceau lumină ca într-o discotecă a iadului. Pe ambele laturi ale holului erau aliniate uși masive din arțar, la șase metri distanță una de alta. Birouri. Pe uși erau plăcuțe cu nume. Dreptunghiuri negre din plastic, gravate cu litere tăiate până în stratul de bază, alb. Chiar în fața lui, Neagley era ocupată să deschidă cu forța o ușă pe care scria *Margaret Berenson*. Aprinderea intermitentă a stroboscoapelor făcea ca mișcărilor ei să pară ciudate, dezlânate. Ușa nu voia să cedeze. Neagley scoase Glock-ul și trase trei focuri în broască. Trei explozii asurzitoare. Tuburile de cartușe, aruncate de încărcător, se rostogoliră pe mochetă, înghețate de stroboscoape într-un șir auriu. Neagley izbi din nou ușa și aceasta cedă. Femeia intră.

Reacher trecu mai departe. *Dus cincizeci și două de secunde, își spuse el.*

Ajunse la o ușă pe care scria *Allen Lamaison*. La șase metri distanță văzu o altă ușă: *Anthony Swan*. Se lipi de peretele opus, își luă avânt și dădu o lovitură puternică de călcâi, exact deasupra broaștei. Lemnul de arțar cedă și ușa se mișcă, dar fără ca broasca să cedeze. Reacher termină cu o lovitură scurtă cu latul palmei înmănușate și dădu buzna înăuntru.

S-au dus șaiszeci și trei de secunde, își spuse el.

Rămase nemișcat și roti fasciculul lanternei prin tot biroul prietenului său mort. Era neatins. Arăta de parcă Swan tocmai s-ar fi dus la baie ori la

masă. De cuier era atârnată o haină. O bluză kaki, veche, purtată, cu căptușeală în carouri ca o jachetă de golf, scurtă și largă. Fișete.

Telefoane. Un scaun din piele, deformat sub greutatea unui om scund și masiv. Pe birou, un computer. Și un carnet de notițe nou-nouț. Stilouri și creioane. Un capsator. Un ceas. Un teanc mic de hârtii.

Iar peste hârtii, o greutate. O bucată de beton sovietic, de formă neregulată, cât un pumn, cenușie, lustruită de murdărie de cât trecuse dintr-o mână în alta, cu o fațetă plată, purtând încă urmele albastre și roșii ale unui graffiti.

Reacher se apropie de birou și puse bucată de beton în buzunar. Luă teancul de hârtii, îl făcu sul și-l îndesă în celălalt buzunar. Brusc, simți sub talpă ceva moale. Lăsă lanterna în jos. În fasciculul lanternei îi apărură nuanțe bogate de roșu. Modele complicate. Ceva gros. Un covor oriental. Nou-nouț. Își aminti de sfoara cu care erau legate mâinile și picioarele lui Orozco și de cuvintele lui Curtis Mauney: *Sfoară produsă pe subcontinentul indian.*

Putea să ajungă aici cu ceva exportat de acolo.

S-au dus optzeci și nouă de secunde, își spuse el. Au mai rămas doar treizeci și una.

Se duse la fereastră. O văzu pe Karla Dixon departe, în întuneric, părăsind deja parcare. Avea pantalonii și jacheta zgâriate și pline de praf alb. Arăta ca o fantomă. Din cauză că se târâse prin praful peretelui dărâmat, ghici el. Avea cu ea niște hârtii și un fel de biblioraft alb. Stroboscopul de pe fațada clădirii o lumina în scurte impulsuri albastre.

Încă douăzeci și șase de secunde.

Îl văzu pe O'Donnell ieșind în fugă din clădire de parcă ar fi fugit dintr-o casă în flăcări, cu pași uriași, ținând ceva strâns la piept. Și o secundă mai târziu Neagley, fugind ca din pușcă, cu părul negru și lung fluturându-i în spate, dând din brațe și strângând în mâini câte un teanc gros de dosare verzi. *Încă nouăsprezece secunde.*

Traversă biroul și atinse haina din cuier, ușor, pe umăr, ca și cum s-ar fi aflat pe Swan. Pe urmă se întoarse în spatele biroului și se așeză în fotoliu. Care scârțâi când se lăsă pe spate. Auzi zgomotul acela foarte clar, peste zgomotul sirenei.

Încă douăsprezece secunde.

Privi sclipirea dementă a stroboscoapelor de pe hol și știu că ar fi putut să rămână și să aștepte. Mai devreme sau mai târziu, poate în mai puțin de un minut, cei care-i ucisese pe prietenii lui aveau să-și facă apariția. Câtă

vreme erau mai puțini de treizeci și patru, putea să rămână exact unde se afla și să-i pună la pământ pe toți, unul câte unul.

Încă cinci secunde.

Doar că nu putea, desigur. Nimeni nu ar fi fost atât de prost. După ce s-ar aduna primele trei sau patru cadavre în ușă, ceilalți aflați încă în viață s-ar regrupa pe coridor și ar începe să se gândească la gaze lacrimogene, întăriri și veste antiglonț. Poate s-ar gândi chiar să cheme poliția sau FBI-ul. Iar Reacher știa că nu avea cum să fie sigur că îi pune la pământ pe vinovați înainte să piardă un asediu de trei sau patru zile împotriva unei grămezi de echipe SWAT antrenate. *Încă o secundă.*

Sări de pe scaun, ieși pe ușa spartă, coti la stânga pe coridor și la dreapta pe casa scării. Neagley îi proptise ușa să stea deschisă. Ajunse la etajul întâi, depășind timpul permis cu vreo zece secunde. Se repezi pe lângă Chrysler-ul nemișcat din hol și ieși în parcare cu o întârziere de vreo cincisprezece secunde. Trecu de poarta distrusă și ajunse în stradă cu o întârziere de patruzeci de secunde. Pe urmă o luă la fugă în direcția Hondei Prelude care abia se vedea. Era la o sută de metri, distanță, inocentă și izolată. Celelalte două Honde dispăruseră deja. Străbătu suta de metri în douăzeci de secunde și sări la volan. Trânti portiera și se așeză bine în scaun. Gâfâia, cu gura larg deschisă. Întoarse capul și văzu o pereche de faruri undeva departe, apropiindu-se în viteză, înclinându-se lateral la viraje și apoi scăzând în intensitate la frânare.

64

În total, își făcură apariția trei mașini. Se apropiară în viteză și frână în ultima secundă, pe toată lățimea străzii, în fața porții distruse, și rămaseră acolo, parcate la întâmplare, cu motoarele pornite și cu farurile aprinse sfâșiiind ceața nopții. Erau trei Chrysler-uri 300 C noi, albastru-închis, aproape identice cu cel parcat deja în holul de la New Age.

Din cele trei mașini coborâră în total cinci bărbați. Doi din prima, unul din a doua și doi din a treia. Reacher se afla la o sută de metri distanță și urmărea ce se întâmpla, dar prin geamurile fumurii și prin colțul gardului companiei New Age, orbit de cele șase faruri, nu reușea să observe prea multe detalii. Individul care venise singur, în cea de-a doua mașină, părea să fie șeful. Era un bărbat zvelt, îmbrăcat într-un impermeabil scurt ce părea să fie negru. Pe sub impermeabil avea un tricou alb. Se uita fix la poarta distrusă și le făcea celorlalți gesturi să stea deoparte, ca și cum ar fi prezentat, cumva, un pericol.

Un fost polițist, se gândi Reacher. Reticent din instinct, ca să nu contamineze scena crimei.

Pe urmă, cei cinci se apropiară unii de ceilalți și alcătuiră o formație compactă în formă de vârf de săgeată, bărbatul în impermeabil aflându-se cel mai aproape de ruinele porții. Se apropiară, încet și atenți, pas cu pas, aplecați din talie, cu capetele aplecate în față, ca și cum ar fi fost descumpăniți de ceea ce vedeau. Pe urmă se opriră, dădură înapoi rapid și se retraseră în spatele mașinilor. Motoarele se opriră, farurile se stinseră și scena se scufundă în întuneric.

Nu sunt proști deloc, își spuse Reacher. Și-au dat seama că ar putea să fie o ambuscadă. Se gândesc că încă putem să mai fim înăuntru.

Îi urmări până când ochii i se obișnuiră din nou cu întunericul. Pe urmă scoase telefonul celular pe care pusese mâna în Las Vegas și căută prin întregul meniu, până ajunse la ultimul număr pe care îl formase. Apăsă butonul de apel, puse telefonul la ureche și se uită pe geam să vadă care dintre cei cinci răspunde.

Pariase pe tipul în impermeabil.

Greșit.

Niciunul dintre ei nu răspunde.

Niciunul dintre ei nu reacționează. Niciunul dintre ei nu scoase telefonul din buzunar să vadă identitatea apelantului. Niciunul dintre ei nu schiță vreo mișcare. Tonul de apel care răsuna în urechea lui Reacher continuă și apoi se întrerupse, intrând mesageria vocală. Reacher închise, formă același număr și se petrecu același lucru. Urmări, dar niciunul nu-i tresări nici măcar un singur mușchi. Era de neconceput ca un director de securitate să fi plecat la o intervenție de urgență și să nu aibă telefonul celular deschis. Era de neconceput ca un director de securitate să ignore un apel în asemenea împrejurări. Prin urmare, niciunul dintre bărbații aceia nu era directorul de securitate. Nici tipul în impermeabil. În cel mai bun caz, era al treilea pe scara ierarhică, în condițiile în care lui Swan i-ar fi revenit poziția a doua. Și acționa ca unul aflat pe poziția a treia. Era lent și cumpănit. Nu dovedea o pricepere tactică instinctivă. Orice om cu o jumătate de creier și-ar fi dat seama de mult care era cel mai potrivit mijloc de acțiune. O clădire pătrată mică, potențiale persoane ostile în interiorul ei, trei mașini solide la dispoziția lui, trebuia să-și fi rezolvat deja problema. Toate cele trei mașini dau buzna înăuntru, în viteză, în direcții diferite, ocolesc clădirea, deschid focul, doi se duc în față, doi în spate și jocul ia sfârșit.

Civili, își spuse Reacher.

Așteptă.

În cele din urmă, tipul în impermeabil luă decizia corectă. Dureros de greu, dar în cele din urmă reuși. Le ordonă tuturor să se întoarcă la mașini, manevrând o clipă și pe urmă dădură buzna în parcare cu viteză. Reacher îi urmări ocolind clădirea de câteva ori, apoi porni motorul și o luă spre vest.

Reacher rămase pe străzi lăturalnice, ferindu-se de autostradă. Observase că autostrăzile erau ticsite de poliție noaptea, în schimb nu văzuse niciun polițist în altă parte. Așa că rătăci pe drumurile lăturalnice din prudență. Se rătăci în apropiere de Dodger Stadium și sfârși mergând în cerc, fără nicio direcție, ajungând drept în fața Academiei de Poliție din Los Angeles. Se opri în Echo Park și luă legătura cu ceilalți la telefon. Ei aproape că ajunseseră acasă, șerpuind spre vest, cu viteze circumspecte, asemenea bombardierelor care se întorc după un raid de noapte.

Se regrupară în camera lui O'Donnell, fix la trei noaptea. Hârtiile capturate erau așezate pe pat în trei teancuri ordonate. Reacher întinse hârtiile lui Swan, pe care le adusese în buzunar, și le puse alături. Nu era nimic prea interesant. În cea mai mare parte era vorba despre memorii privitoare la necesitatea efectuării de ore suplimentare de către personalul de la secretariat. Celelalte erau justificări pentru orele suplimentare efectuate deja.

Nici colecția lui O'Donnell nu era prea interesantă, însă era instructivă într-un mod negativ. Dovedea că acel cub de sticlă era exclusiv un centru administrativ. Fusesse practic nesecurizat, pentru că în el se aflau prea puține lucruri care să merite să fie furate. Aici se făcea și ceva proiectare fără importanță, se stabileau sursele pentru unele componente, însă cea mai mare parte a amplasamentului pătrat era dedicată funcțiilor de conducere. Chestii de personal, chestii de finanțe corporatiste, transporturi de rutină, întreținere și birocrație. Nimic cu adevărat valoros. Ceea ce făcea cu atât mai importantă descoperirea amplasamentului fabricii.

Iar aici, captura lui Dixon se dovedi hotărâtoare. Răscolise prin dărâmăturile de la recepție, se târâse sub Chrysler și în aproape cincizeci de secunde pusese mâna pe o mină de aur. În resturile distruse ale unui sertar încuiat găsisese cartea de telefon internă a corporației New Age. Iar acum se afla chiar acolo, pe pat, un teanc de foi volante strânse într-un biblioraft cam șifonat și plin de praf. Pe copertă era tipărit logo-ul

corporației New Age și majoritatea paginilor conțineau nume care nu spuneau nimic, cu interioare de patru cifre. Însă chiar la început era o diagramă cu diversele divizii ale companiei.

Numele erau scrise în chenare, iar chenarele erau unite prin linii, de sus în jos, trecând prin diferitele ierarhii. Divizia de Securitate era condusă de un tip pe nume Allen Lamaison. Numărul doi fusese Tony Swan. De la Swan, două linii duceau la doi alți indivizi, iar sub ei alte cinci linii duceau la alți cinci, dintre care unul se numea Saropian, care era la fel de mort ca și Tony Swan, în fundația hotelului din Las Vegas. În total, un personal de nouă indivizi, dintre care doi erau morți, iar șapte erau în viață.

— Du-te la sfârșit, zise Dixon.

Ultima parte conținea numerele de cont pentru Fedex, UPS și DHL. Plus adresele complete cu străzi și numere de telefoane fixe pentru două dintre sediile New Age, de care aveau nevoie serviciile de curierat. Cubul de sticlă din East Los Angeles și biroul de contracte din Colorado.

Și apoi, în mod bizar, o a treia adresă, sub care era tipărită o notă, cu litere îngroșate și subliniate: *La această locație nu se fac livrări.*

Cea de-a treia adresă era a fabricii de componente electronice.

Se afla în Highland Park, la jumătatea distanței dintre Glendale și South Pasadena. Zece kilometri și jumătate nord-est de centrul orașului, paisprezece kilometri și jumătate de locul în care se aflau ei.

La o aruncătură de băț.

— Iar acum dă înapoi câteva pagini, zise Dixon.

Reacher răsfoi paginile anterioare. Era o secțiune întreagă cuprinzând interioarele telefonice ale fabricii.

— Vezi la litera P, zise Dixon.

Secțiunea P începea cu un tip pe nume Pascoe și se termina cu un altul, pe nume Purcei. La jumătatea listei era *Pilot (birou)*.

— Am găsit elicopterul, zise Dixon.

Reacher încuviință din cap. Pe urmă îi zâmbi. Și-o imaginea intrând în fugă cu lanterna și plecând tot în fugă, cincizeci de secunde mai târziu, plină de praf. Vechea lui echipă. *Dacă i-ar fi trimis la Atlanta, ar fi fost în stare să se înapoieze cu rețeta pentru Coca-Cola.*

Neagley avea dosarele de personal ale întregii Divizii de Securitate. Nouă dosare verzi. Unul era al lui Saropian, altul al lui Tony Swan. Reacher nu se uită la niciunul dintre ele. Începu cu omul din vârful ierarhiei, Allan Lamaison. De prima pagină era capsată o fotografie Polaroid. Lamaison era un tip vânjos, cu gâtul gros, ochii negri și lipsiți de expresie și o gură

prea mică pentru maxilarul său. Informațiile personale se aflau pe următoarea foaie și indicau că petrecuse douăzeci de ani în cadrul departamentului de poliție din Los Angeles, dintre care ultimii doisprezece în cadrul secției spargerii-omucideri. Avea patruzeci și nouă de ani.

Urmau apoi imediat cei doi care ocupau poziția a treia în cadrul ierarhiei. Numele celui dintâi era Lennox. Patruzeci și unu de ani, fost polițist în departamentul de poliție din Los Angeles, grizonant, tunsoare scurtă cu aparatul electric, solid, figură cărnoasă și roșie.

Al doilea era tipul în impermeabil. Numele lui era Parker. Patruzeci și doi de ani, fost polițist în departamentul de poliție din Los Angeles, înalt, zvelt, chipul dur și palid, desfigurat căci avea nasul spart.

— Toți sunt foști polițiști din departamentul de poliție Los Angeles, zise Neagley. Potrivit informațiilor, și-au dat toți demisia cam în același timp.

— După un scandal?

— Întotdeauna există scandaluri. Din punct de vedere statistic, este greu să pleci din departamentul de poliție Los Angeles în altfel de condiții.

— Omul tău din Chicago ar putea să le găsească poveștile?

Neagley ridică din umeri.

— Am putea reuși să pătrundem în computerul lor. Și cunoaștem vreo câteva persoane. S-ar putea să obținem niște informații verbale.

— Ce era pe pardoseală în biroul lui Berenson?

— Un covor oriental nou. Stil persan, dar aproape sigur o copie din Pakistan.

Reacher încuviință din cap.

— Și în biroul lui Swan, la fel. Cred că întregul etaj al directorilor executivi era decorat la fel.

Neagley formă pe telefonul celular numărul mesageriei vocale a omului ei din Chicago, iar Reacher puse deoparte detaliile referitoare la Parker și verifică fotografiile celorlalți patru pedestrași. Pe urmă închise dosarele, le bătu ca să le alinieze într-un teanc ordonat și le puse deasupra dosarului lui Parker ca și cum ar fi fost vorba despre o categorie separată.

— I-am văzut pe ăștia cinci în noaptea asta, zise el.

— Cum arată? întrebă O'Donnell.

— Neglijenți. Foarte lenți și cam proști.

— Ceilalți doi unde erau?

— Presupun că în Highland Park. Acolo sunt toate bunătățile.

O'Donnell trase cele cinci dosare spre el și întrebă:

— Cum a fost posibil să pierdem patru oameni din cauza polițiștilor
ăstora de operetă?

— Nu știu, zise Reacher.

65

În cele din urmă, așa cum era sigur că o să facă, Reacher deschise dosarul de personal de la New Age al lui Tony Swan. Nu merse mai departe de fotografia Polaroid. Era veche de un an și nu avea nici pe departe calitatea de studio, însă era cu mult mai clară decât imaginea statică de pe camera de supraveghere a lui Curtis Mauney. La zece ani de când părăsise armata, Swan purta părul tuns mai scurt decât pe vremea când era militar. Pe vremea lor, începuse nebunia capetelor rase în rândul soldaților, dar nu-i cuprinsese și pe ofițeri. Swan se tunde în stilul obișnuit, cu cărare, și își peria părul. Însă cu anii, probabil că părul i se rărise și trecuse la tunsoarea Cezar, uniformă, la un centimetru. În armată avea părul castaniu. Acum îl avea cenușiu. Avea pungi sub ochi și în dreptul articulației mandibulei avea umflături de grăsime și mușchi. Gâtul îi era mai gros ca niciodată. Reacher era uimit că se produceau cămăși cu gulere de o asemenea mărime. Ca niște cauciucuri de mașină.

— Și acum? întrebă Dixon în tăcerea care se așternuse.

Reacher știu că nu era o întrebare obișnuită. Încerca pur și simplu să-l oprească din citit. Încerca să-i cruțe sentimentele. Închise dosarul. Îl aruncă pe pat, departe de celelalte, într-o categorie separată. Swan merita o soartă mai bună decât să fie asociat cu noii săi colegi, chiar și pe hârtie.

— Cine știa și cine a zburat, zise Reacher. De-asta aveam nevoie. Ceilalți pot să mai trăiască puțin.

— Și când vom ști?

— Azi, mai târziu. Tu și cu Dave puteți să vă duceți să aruncați o privire prin Highland Park. Neagley și cu mine o să ne întoarcem în East Los Angeles. Într-o oră. Așa că trageți un pui de somn și faceți-o temeinic.

Reacher și Neagley pleacă de la motel la cinci dimineața, fiecare cu Honda lui, conducând cu o mână și vorbind la telefon, ca toți navetiștii de pretutindeni. Reacher zise că bănuia că, în momentul în care apăruse apelul de alarmă, Lamaison și Lennox se duseseră drept în Highland Park. Protocolul standard de urgență, se gândi el, pentru că Highland Park era locația cea mai sensibilă. Era posibil ca atacul din East Los Angeles să nu fie altceva decât o momeală. Însă noaptea lipsită de evenimente le risipise

aceste temeri și, către zori, aveau să se îndrepte spre adevărata scenă a crimei. Aveau să declare cubul de sticlă inutilizabil pentru activitățile normale și să le dea liber tuturor în ziua aceea. Cu excepția șefilor de departamente, pe care aveau să-i cheme să facă inventarul pagubelor și lista cu ceea ce lipsea.

Neagley fu de acord cu analiza lui. Și înțelese următoarea parte a planului fără să mai trebuiască să întrebe, unul dintre motivele pentru care Reacher o plăcea atât de mult.

Parcară la o sută de metri distanță, pe străzi diferite, ascunzându-se în văzul tuturor. Soarele se ridicase deasupra orizontului și zorii erau cenușii. Reacher se afla la cincizeci de metri de clădirea New Age și își vedea mașina oglindită în sticla reflectorizantă, mică, depărtată și anonimă, una dintre sutele parcate în jur. În fața recepției distruse era tras cu spatele un camion cu platformă. Un cablu de oțel șerpuia înăuntru, în semiobscuritate. Tipul pe nume Parker era tot acolo, în impermeabilul lui. Conducea operațiunile. Avea un singur subaltern cu el. Reacher bănuia că ceilalți trei fuseseră trimiși la Highland Park pentru a-i lua pe Lamaison și Lennox.

Cablul camionului cu platformă se smuci, se întinse și începu să se scurteze. Chrysler-ul albastru își făcu apariția din hol cu spatele, cu mult mai încet decât atunci când intrase. Avea zgârieturi pe tablă și ceva pagube la partea frontală. Parbrizul era crăpat și puțin concav. Însă, în ansamblu, mașina era într-o stare foarte bună. La fel de subtilă ca un ciocan, la fel de vulnerabilă ca un ciocan. Urcă și se opri pe platforma camionului, șoferul imobiliză roțile cu chingi și plecă. Imediat ce acesta ieși pe poartă, geamăna ei neatinsă intră. Un alt Chrysler 300C, rapid și încrezător în forțele proprii. Se opri imediat lângă intrare și Allan Lamaison coborî să inspecteze poarta spulberată.

Reacher îl recunoscuse instantaneu după fotografia de la dosar. În carne și oase, avea în jur de un metru optzeci și o sută zece kilograme, poate. Umeri lați, șolduri înguste, picioare scurte. Părea iute și fragil. Era îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă albă și cravată roșie. Își ținea cravata lipită de piept cu o mână, cu toate că nu bătea deloc vântul. Aruncă o privire scurtă spre poartă, urcă înapoi în mașină și plecă mai departe, prin parcare.

Coborî apoi din nou, aproape de ușile spulberate de la intrare. Parker, bărbatul în impermeabil, se apropie și începură să vorbească.

Ca să se asigure, Reacher scoase telefonul pe care-l adusese cu el din Las Vegas și formă din nou numărul. La cincizeci de metri distanță, Lamaison

își duse mâna direct în buzunar și o scoase ținând telefonul. Se uită la identitatea apelantului care era afișată și îngheță.

Te-am prins, își spuse Reacher.

Nu se aștepta să-i răspundă. Însă Lamaison răspunse. Deschise clapeta telefonului, îl duse la ureche și zise:

— Ce vrei?

— Cum îți merge pe ziua de azi? Întrebă Reacher.

— Abia a început, zise Lamaison.

— Și azi-noapte?

— O să te omor.

— O mulțime de oameni au încercat asta, zise Reacher. Eu mai sunt pe aici. Ei, nu.

— Unde ești?

— Am plecat din oraș. E mai sigur așa. Dar o să ne întoarcem. Poate săptămâna viitoare, poate luna viitoare, poate anul viitor. Ar fi bine să te obișnuiești să te uiți peste umăr. E un lucru pe care o să-l tot faci.

— Nu mi-e frică de voi.

— Atunci ești prost, zise Reacher și închise.

Îl văzu pe Lamaison uitându-se lung la telefon și apoi formând un număr. Nu-l reapela. Reacher așteptă, însă telefonul său rămase mut, iar Lamaison începu să vorbească, în mod evident cu altcineva.

Zece minute mai târziu, apărură și Lennox într-un alt Chrysler 300C albastru-închis. Costum negru, părul grizonant tuns cu mașina, chipul cărnos. Celălalt număr trei, subalternul lui Swan, egalul lui Parker. Căra o cutie de carton cu cafele și dispărură în interiorul clădirii. Cincizeci de minute mai târziu, își făcu apariția și Margaret Berenson. Femeia-dragon. Resursele umane. Ora șapte dimineața. Era într-o berlină Toyota. De pe stradă, viră la dreapta și intră în parcare, oprind mașina cu precizie pe un loc din apropierea intrării. Pe urmă se strecură printre dărâmături. Lamaison ieși pentru scurt timp și-l trimise pe pedestrașul care mai rămăsese la poartă să o facă pe santinela. Parker forma o a doua linie defensivă la ușă. Era îmbrăcat tot în impermeabil. Își făcură apariția încă doi directori. Probabil directorul financiar și directorul administrativ al clădirii, își imagină Reacher. Santinela le făcu semn să treacă prin poarta care dispăruse, iar Parker îi verifică la intrare. Pe urmă apărură un fel de președinte al companiei. Un tip în vârstă, într-un Jaguar Sedan, iscând deferență la poartă și o poziție de drepti din partea lui Parker. Tipul în

vârstă discută cu Parker prin geamul coborât al Jaguarului și plecă din nou. În mod vădit, avea un stil de conducere bazat pe neimplicare.

Pe urmă scena crimei se liniști și rămase astfel timp de mai mult de două ore.

Cam la jumătatea timpului de așteptare, Dixon sună din Highland Park. Ea și O'Donnell își ocupaseră posturile înainte de ora șase dimineață. Îi văzuseră pe cei trei pedestrași făcându-și apariția. Îi văzuseră pe Lamaison și Lennox plecând. Îi văzuseră pe muncitori începând să apară. Dăduseră un ocol al fabricii la distanță de două cvartale, ca să-și facă o imagine cât mai completă.

— Aici e, zise Dixon. Mai multe clădiri, un gard sănătos, măsuri excelente de securitate. Și are și un heliport în spate. Și un elicopter. Un Bell 222 alb.

La opt și jumătate dimineața, femeia-dragon plecă, își croi drum prin harababură, rămase o clipă pe treapta joasă din fața intrării și apoi se întoarse la Toyota ei. Telefonul celular al lui Reacher începu să sune. Telefonul lui, cu cartelă, nu al tipului din Las Vegas. Era Neagley.

— Mergem amândoi? întrebă ea.

— Absolut, zise Reacher. Tu în față, eu în spate. Începe dansul.

Își trase mânușile și porni motorul Hondiei în același timp cu Berenson. Virase la dreapta la sosire, ceea ce însemna că urma să vireze la stânga la plecare. Reacher se depărtă la pas de bordură, merse douăzeci de metri și întoarse în dreptul primei intersecții cu o stradă laterală, îi înțepeniseră oasele de cât așteptase. Se întoarse încet, pe lângă gardul companiei New Age. Aflată încă în parcare, Berenson accelera. La o stradă distanță, văzu Honda lui Neagley rulând încet, lăsând în urmă o dâră de fum alb. Berenson ajunse la poarta distrusă și trecu de ea fără să oprească. Viră la stânga. Neagley viră și ea la stânga în același timp și rămase la douăzeci de metri în urma ei. Reacher încetini, așteptă, viră și el și se alinie în urma lor, la vreo șaptezeci de metri de Neagley și la nouăzeci de metri de Berenson.

66

Toyota Prelude era un cupeu lung și jos, așa că nu-i oferea lui Reacher cea mai bună vizibilitate cu puțință, însă în majoritatea timpului vedea destul de bine Toyota argintie din față. Berenson conducea cu o viteză mult sub limita legală. Probabil că avea puncte pe permis. Sau mintea îi stătea la altceva. Sau poate că cicatricile de la accidentul de mașină constituiau o amintire mai vie în mintea decât pe fața ei. Viră la dreapta pe

o șosea care se numea Huntington Drive, de care Reacher era sigur că făcuse cândva parte din vechea autostradă 66. Aici, se îndreptă spre nord-est. Reacher începu să cânte de unul singur, ca să se mai deconecteze. Pe urmă se opri. Berenson încetinea și semnalizatorul stâng al mașinii clipea intermitent. Se pregătea să vireze la stânga. Se îndreptă spre South Pasadena.

Sună telefonul. Neagley:

— Am stat prea mult în spatele ei, zise ea. O să ocolesc următorul cvartal pe altă parte. Intră tu în locul meu o clipă.

Reacher nu închise și accelerează. Berenson virase pe Van Horne Boulevard. Reacher viră și el, la aproape cincizeci de metri în urma ei. Nu o vedea. Strada avea o formă curbă accentuată. Accelerează din nou și se calină, apoi parcurse curba și o localizează la vreo patruzeci de metri în fața lui. Accelerează în continuare și, în oglinda retrovizoare, o văzu pe Neagley făcându-și apariția pe stradă, în urma lui.

Din Monterey Hills ajunseră în South Pasadena, iar la intrarea în oraș, șoseaua își schimbă numele în Via Del Rey. Un nume frumos și un peisaj frumos. Visul californian. Dealuri joase, străzi arcuite, copaci, permanent primăvară, permanent flori. Reacher crescuse în baze militare mohorâte din Europa și Pacific, și lumea îi dăduse albume cu fotografii, ca să-i arate cum era acasă. Majoritatea imaginilor erau exact ca cele din South Pasadena.

Berenson viră la stânga, apoi la dreapta și intră pe o fundătură rezidențială liniștită. Reacher privi casele mici și elegante care se scăldau în soare. Nu intră după Berenson. Vechea Hondă era cât se poate de anonimă cam peste tot în Los Angeles, dar nu și pe o stradă cum era aceea. Frână și opri la treizeci de metri mai departe. Neagley opri și ea, în spatele lui.

— Acum? întrebă ea la telefon.

Existau două moduri principale de a-i face o vizită cuiva care se întoarce acasă. Ori îi dădeai omului răgazul să intre și să se facă comod, dându-i apoi un motiv convingător pentru care să te primească în casă, ori te țineai aproape pe urmele lui și îl luai pe sus câtă vreme mai avea cheile scoase și ușa deschisă.

— Acum, zise Reacher.

Coborâra din mașini, încuiară și o luară la fugă. Niciun pericol. Un bărbat singur care aleargă poate să pară suspect. O femeie singură rareori o rupe la fugă.

Un bărbat și o femeie care aleargă împreună erau luați de obicei drept prieteni de jogging sau drept o pereche jucăușă.

Intrară pe strada înfundată și la început nu văzură nimic. O ridicătură de teren și apoi o curbă. Depășiră curba la timp ca să vadă o ușă de garaj deschizându-se lângă o casă aflată cam la o treime în josul străzii, pe dreapta. Toyota lui Berenson aștepta pe aleea spre garaj, sub un umbrar negru. Casa era mică și îngrijită. Placată cu cărămidă falsă. Tencuială vopsită. Curtea din față era plină cu pietre și pietriș și cu flori de toate culorile. Pe peretele garajului era un panou de baschet. Ușa care se ridica lăsa să intre destulă lumină înăuntru, cât să se vadă o mulțime de lucruri de copil, îndesate lângă un perete din interior. O bicicletă, un skateboard, o bătă pentru Liga Juniorilor, apărători pentru genunchi, căști, mănuși.

Stopurile Toyotei se stinseră și mașina se strecură înăuntru. Neagley o rupse la fugă. Era mult mai rapidă decât Reacher. Reuși să intre în garaj exact când ușa începea să coboare. Reacher ajunsese cu aproape zece secunde în urma ei și puse piciorul sub ușă ca să pornească mecanismul de siguranță. Așteptă până când ușa se ridică la loc până la nivelul taliei și apoi se aplecă și intră.

Margaret Berenson se dăduse deja jos din mașină. Neagley o apucase de păr cu mâna înmănușată și cu cealaltă îi imobilizase amândouă mâinile la spate. Berenson se zbătea, dar nu prea tare. Încetă să mai opună rezistență după ce Neagley o trânti de două ori pe capota Toyotei. În momentul acela se lăsă moale și începu să urle. Încetă să țipe în secunda următoare, după ce Neagley o ridică din nou și o întoarse către Reacher, iar el o pocni în plexul solar, o singură dată, cu blândețe, doar atât cât să-i scoată aerul de plămâni.

Pe urmă, Reacher se depărtă, apăsă butonul și ușa începu să coboare din nou. Mecanismul ușii avea un bec galben pe tavan și, pe măsură ce nu mai pătrundea lumina soarelui, în garaj rămase numai o lumină galbenă slabă. În partea dreaptă a garajului era o ușă care dădea afară, iar pe stânga o alta, care nu putea să dea decât în casă. Alături de ea era o tastatură de alarmă.

— E armată? întrebă Reacher.

— Da, zise Berenson, cu răsuflarea tăiată.

— Nu, zise Neagley, făcând un semn cu capul spre bicicletă și skateboard. Puștiul are în jur de doisprezece ani. Mami a plecat devreme azi-dimineață. Copilul s-a dus singur să ia autobuzul școlii, de data asta. Chestie destul de neobișnuită, probabil. Armarea alarmei nu face parte din rutina lui.

- Poate că a armat-o tati.
- Tati s-a dus de mult. Mami nu poartă verighetă.
- Un prieten?
- Cred că glumești.

Reacher încercă ușa. Era încuiată. Smulse cheile din contactul Toyotei și scotoci printre cheile de pe inel până dădu peste o cheie de casă. Se potrivi în broască și o răsuci. Ușa se deschise. Niciun bip de avertisment. Treizeci de secunde mai târziu, nicio lumină, nicio sirenă.

- Spui o grămadă de minciuni, doamnă Berenson, zise el.
- Berenson nu zise nimic.

- E de la Resurse Umane, zise Neagley. Ei cu asta se ocupă.

Reacher ținu ușa și Neagley o împinse pe Berenson prin spălătorie, în bucătărie. Casa fusese construită înainte ca dezvoltatorii să înceapă să facă bucătăriile cât hangarele de avioane, așa că bucătăria era o încăpere pătrată plină de dulapuri și aparate electrocasnice datând de ani buni. Mai era și o masă cu două scaune. Neagley o așeză pe Berenson cu forța pe unul dintre ele, iar Reacher se întoarse în garaj și cotrobăi până găsi pe un raft o rolă de bandă adezivă pe jumătate consumată. Cu mânușile în mâini, capătul era mai greu de desfăcut. Așa că luă un cuțit de pe un fund din lemn de arțar. O legă pe Berenson strâns de scaun peste piept, brațe și picioare, rapid și eficient.

— Am fost în armată, îi spuse el. Am menționat asta, nu? Când aveam nevoie de o informație, prima dată ne adresam funcționarului companiei. Asta ai fi tu. Așa că dă-i drumul și vorbește.

- Sunteți nebuni, îi replică Berenson.
- Vorbește-mi despre accidentul de mașină.
- Despre ce?
- Cicatricele tale.
- S-a petrecut demult.
- A fost rău?
- Îngrozitor.
- Acum s-ar putea să fie mult mai rău.

Reacher puse cuțitul pe masă, urmat de pistolul Glock, pe care îl scoase dintr-un buzunar și de bucata de beton a lui Tony Swan, pe care o scoase din celălalt.

— Răni de cuțit, răni de pistol, traumatisme cu un obiect contondent. Te las pe tine să alegi.

Berenson începu să plângă. Disperată, neajutorată, hohotea și suspina. Îi tresăltau umerii și capul îi căzu într-o parte, lacrimile ajungându-i în poală.

— Nu ajută, zise Reacher. Nu ți-ai ales bine la cine să plângi.

Berenson ridică fruntea, se întoarse și o privi pe Neagley. Chipul lui Neagley era aproape la fel de expresiv ca bucata de beton a lui Swan.

— Vorbește! zise Reacher.

— Nu pot, răspunse Berenson. O să-i facă rău fiului meu.

— Cine?

— Nu am voie să spun.

— Lamaison?

— Nu pot să spun.

— Ar cam fi vremea să te hotărăști, Margaret. Vrem să știm cine a fost la curent și cine a pilotat. În momentul acesta te considerăm și pe tine amestecată. Dacă vrei să te scoatem din asta, trebuie să ne spui ce știi.

— O să-i facă rău fiului meu.

— Lamaison?

— Nu pot să spun cine.

— Privește lucrurile din punctul nostru de vedere, Margaret. Dacă ai vreo îndoială, te eliminăm.

Berenson nu zise nimic.

— Fii deșteaptă, Margaret, o îndemnă Reacher. Indiferent cine îți amenință fiul, demonstrează-mi asta și e un om mort. Nu va mai putea să facă niciun rău nimănui.

— Nu mă pot baza pe asta.

— Împușc-o și gata, zise Neagley. Ne pierdem timpul cu ea.

Reacher se duse la frigider și-l deschise. Scoase un bidon din plastic cu apă Evian. Plată, franțuzească, galonul la fel de scump ca benzina. Deșurubă capacul și luă o înghițitură mare. Îi întinse bidonul lui Neagley. Neagley refuză dând din cap. Reacher goli în chiuvetă, se întoarse la masă și se folosi de cuțitul de masă ca să taie o gaură ovală în fundul bidonului. Îl potrivi pe țeava Glock-ului. Îl așeză astfel încât capătul cu capacul să fie exact pe direcția țevii.

— Un amortizor artizanal, zise el. Vecinii nu vor auzi nimic. Funcționează o singură dată, dar nici nu trebuie mai mult.

Puse pistolul la cincizeci de centimetri de fața lui Berenson și ochi în așa fel încât femeia să se uite drept în bidon cu ochiul drept.

Berenson începu să vorbească.

În ansamblu, era o poveste pe care Reacher ar fi putut s-o scrie dinainte. Cel care fusese inițial inginerul de dezvoltare la fabrica din Highland Park devenise responsabil cu controlul de calitate și începuse să dea semne serioase de stres. Numele lui era Edward Dean și locuia undeva departe, în nord, dincolo de munți. Întâmplător, evaluarea anuală a performanțelor sale era programată la trei săptămâni după ce începuse să se poarte ciudat. Fiind un profesionist experimentat, Margaret Berenson observase tulburarea omului și rămăsese cu ochii pe el.

La început, Dean pretinsese că mutarea în nord era la originea problemei. Își dorise un stil de viață relaxat și își cumpăraseră câțiva acri de teren, la sud de Palmdale. Naveta îl omora. Berenson nu-l crezuse. Toți oamenii care lucrau în Los Angeles făceau naveta de înnebuneau. Pe urmă, Dean îi spusese că avea niște vecini cu probleme. Prin preajmă și-ar fi făcut veacul niște motocicliști proscriși și s-ar fi aflat și niște laboratoare clandestine de metamfetamină. Lui Berenson îi venise mai curând să creadă varianta asta. Circulau o grămadă de povești despre locurile rău famate. Însă un ecou îndurerat al unei remarci întâmplătoare cu privire la fiica lui Dean o făcuse să creadă că ea era, pe undeva, problema tatălui său. Avea paisprezece ani. Berenson adună doi cu doi și îi dădu cinci. Își imagină că puștoaica își pierdea vremea cu motocicliștii sau experimenta, provocând mari probleme acasă.

Pe urmă reveni asupra acestei impresii. Problemele de calitate ale fabricii din Highland Park căpătaseră notorietate publică în cadrul companiei. Berenson știa că Dean se confrunta cu o scindare dificilă a responsabilităților. În calitate de director al companiei, avea datoria mandatată de a se asigura că lucrurile mergeau bine. Însă, în paralel, avea și o responsabilitate față de Pentagon, aceea de a se asigura că New Age îi vindea numai marfă de calitate. Berenson își imagină că acest conflict din mintea lui îi provoca stresul. Însă în cele din urmă, făcea ceea ce trebuia să facă din punctul de vedere al legii, așa că lăsa grija aceasta deoparte.

Pe urmă dispăruse Tony Swan.

Pur și simplu se evaporase. Într-o zi a venit la slujbă și a doua zi nu a mai venit. Fiind un profesionist experimentat, Margaret Berenson îi observase absența. Luă firul problemei. Și ea avea responsabilități multiple. Swan se afla în posesia unor informații secrete. Existau implicații la nivel

de securitate națională. Începuse să se ocupe de asta ca un câine care ia urma osului. Le pusese tot felul de întrebări multor oameni.

Pe urmă, într-o bună zi, când ajunsese acasă, îl găsi pe Allen Lamaison pe aleea garajului, jucând baschet unu la unu cu fiul ei.

Lui Berenson îi era frică de Lamaison. Întotdeauna se temuse de el. Cât de mult, își dăduse seama abia când îl văzuse ciufulindu-i părul fiului ei de doisprezece ani, cu o mână suficient de mare ca să-i spargă capul copilului. Propuse ca băiatul să rămână afară să exerseze aruncările care nu-i ieșeau, în timp ce el intra înăuntru pentru o discuție importantă cu mami.

Discuția începuse ca o confesiune. Lamaison îi spusese lui Berenson exact ce i se întâmplase lui Swan. Îi dăduse toate detaliile. Și îi sugerase cam care ar fi fost motivele. De această dată, Berenson adunase doi cu doi și îi dăduse patru. Își aminti stresul lui Dean. Din vorbă în vorbă, Lamaison îi dezvăluise că Dean colabora la un proiect special, pentru că dacă nu ar fi făcut-o, și-ar fi găsit fiica, după câteva săptămâni, plină de sânge până la glezne, în mijlocul unei bande de motocicliști satisfăcuți.

Sau, pe de altă parte, poate că n-ar mai fi găsit-o niciodată.

Pe urmă, Lamaison îi spusese că același lucru ar fi putut să i se întâmple și fiului ei. Îi spusese că o mulțime de motocicliști se arătau foarte dornici să încerce și fete, și băieți. Majoritatea trecuseră prin pușcării, iar pușcăriile deformau gusturile oamenilor.

Îi dădu un avertisment și două instrucțiuni. Avertismentul era că, mai devreme sau mai târziu, aveau să apară doi bărbați și două femei care să înceapă să pună întrebări. Prieteni vechi de-ai lui Swan, din vremea când era în armată. Prima instrucțiune fusese aceea că trebuiau abătuți de la cercetări, ferm, politicos și definitiv. A doua instrucțiune îi interzicea să divulge ceva din conversația lor.

Pe urmă o forțase pe Berenson să urce în dormitor și să-i presteze un anumit act sexual. Pentru a pecetlui înțelegerea, spusese el.

După aceea, se dusesse și mai aruncase de câteva ori la coș cu fiul ei.

În sfârșit, plecase.

Reacher o crezu. În viață, ascultase oameni spunându-i minciuni și mult mai rar spunând adevărul. Știa cum să facă deosebirea dintre astea două. Știa în ce să aibă încredere și în ce să nu aibă încredere. Era un om extraordinar de cinic, însă talentul său deosebit stătea tocmai în capacitatea de a păstra un mic colțișor de receptivitate. Crezu partea cu baschetul, referirea la închisoare și actul sexual. Oamenii ca Margaret

Berenson nu inventau lucruri de acest gen. Nu puteau. Nu aveau orizontul destul de larg pentru asta. Luă cuțitul de bucătărie și tăie banda adezivă cu care o legase de scaun. O ajută să se ridice.

— Așadar, cine a știut? întrebă el.

— Lamaison, zise Berenson. Lennox, Parker și Saropian.

— Doar ei?

— Da.

— Dar ceilalți patru foști polițiști din Departamentul de poliție din Los Angeles?

— Ei sunt altfel. Dintr-o altă eră și din alt spațiu. Lamaison nu ar avea încredere în ei să-i amestece în așa ceva.

— Și atunci, de ce i-a angajat?

— Oameni noi. La număr. Și are încredere în ei din toate celelalte puncte de vedere. Fac ce le spune.

— De ce l-a angajat pe Tony Swan? Era clar că Swan o să fie ca o pietricică în pantof.

— Nu Lamaison l-a angajat pe Swan. Nu l-a vrut. Însă l-am convins pe președintele companiei că aveam nevoie de o diversitate de pregătiri. Nu era bine să-i luăm pe toți din același loc.

— Așadar, tu l-ai angajat de fapt?

— Practic, da. Îmi pare rău.

— Unde s-au petrecut toate?

— În Highland Park. Acolo este și elicopterul. Și o mulțime de dependențe. Este o fabrică mare.

— Ai unde să te duci? întrebă Reacher.

— Să mă duc? zise Berenson.

— Câteva zile, până se termină toate astea.

— Nu se va termina nimic. Nu-l cunoști pe Lamaison. Nu ai cum să-l lovești.

Reacher o privi pe Neagley.

— Putem să-l lovim? întrebă el.

— Ca în tobă, zise Neagley.

— Dar sunt patru, le aminti Berenson.

— Trei, zise Reacher. Pe Saropian l-am șters deja de pe listă. Ei sunt trei, noi patru.

— Sunteți nebuni.

— Și ei își vor spune același lucru. Asta în mod sigur. Or să creadă că sunt nebun de legat.

Berenson rămase tăcută un moment lung.

— Aș putea să mă duc la un hotel, zise ea.

— Fiul tău când se întoarce acasă?

— Mă duc eu să-l iau de la școală.

Reacher încuviință din cap.

— Fă-ți bagajele.

— Le fac.

— Cine a fost în elicopter? întrebă Reacher.

— Lamaison, Lennox și Parker. Numai ei trei.

Plus pilotul, zise Reacher. Asta înseamnă patru.

Berenson se duse sus să-și facă bagajele, iar Reacher lăsa cuțitul deoparte. Pe urmă băgă la loc în buzunar piatra lui Swan și scoase bidonul de Evian de pe țeava Glock-ului.

— Chiar ar fi funcționat? întrebă Neagley. Ca amortizor.

— Mă îndoiesc, zise Reacher. Am citit odată într-o carte. Pe hârtie, mergea. Dar în lumea reală mi-e teamă că ar fi explodat și m-ar fi orbit cu schije de plastic. Însă arăta bine, nu crezi? Asigura un element suplimentar. Mai bine decât să-i pui doar pistolul la tâmplă.

Deodată, sună telefonul. Telefonul lui cu cartelă, nu telefonul lui Saropian, din Las Vegas. Era Dixon. Ea și cu O'Donnell supravegheaseră obiectivul din Highland Park patru ore și jumătate. Văzuseră tot ce era de văzut și începeau să se simtă vizibili.

— Luați-o spre casă, zise Reacher. Avem tot ce ne trebuie.

Pe urmă sună telefonul lui Neagley. Celularul ei personal, nu cel cu cartelă. Omul ei din Chicago. Zece și jumătate în Los Angeles, prânzul în Illinois. Ascultă, fără să se miște, fără să pună întrebări, memorând informațiile. Pe urmă închise.

— Datele preliminare de la Departamentul de Poliție din Los Angeles, zise ea. În douăzeci de ani, Lamaison s-a confruntat cu optsprezece investigații ale Afacerilor Interne și a avut câștig de cauză de fiecare dată.

— Acuzațiile?

— Tot ce vrei. Folosirea excesivă a forței, mită, corupție, dovezi dispărute, droguri, bani. E un băiat rău, dar deștept.

— Cum de pune unul ca el mâna pe o slujbă la un contractor din apărare?

— În primul rând, cum de pune unul ca el mâna pe o slujbă la poliția Los Angeles? Și mai și avansează până în vârf? Așa bine, afișând o față și

străduindu-se din greu să-și păstreze dosarul curat. Și având un partener care a știut când și cum să-și țină gura.

— Partenerul lui probabil că e un măr la fel de stricat. De regulă, așa merg treburile astea.

— Tu știi mai bine, zise Neagley.

Patruzeci de minute mai târziu, Berenson coborî cu două bagaje. Unul scump, din piele neagră, și un sac din nailon verde-aprins, cu un logo sportiv. Valiza ei și sacul copilului, își spuse Reacher. Le puse în portbagajul Toyotei. Reacher și Neagley se duseră la mașinile lor și se întoarseră cu ele, grupându-se într-un convoi de protecție. Aceleași metode de bază ca și în cazul supravegherii, scopuri diferite. Neagley rămase aproape și Reacher ceva mai în spate. După un kilometru și jumătate, se gândi că O'Donnell greșise spunând că Hondele erau cele mai invizibile mașini din California. Toyota se potrivea mai bine în categoria asta. Se uita la ea și abia dacă o vedea.

Berenson se opri la o școală. O clădire mare, înconjurată de o liniște ca de gaură neagră, ca toate școlile atunci când elevii sunt la ore. După douăzeci de minute se întoarse trăgând după ea un băiat șaten. Mic. Abia dacă îi ajungea la umăr. Părea puțin confuz, însă destul de fericit că fusese scos de la ore.

Pe urmă Berenson ocoli pe câteva străzi până ajunse pe autostrada 110 și ieși din Pasadena, îndreptându-se către un han de pe o stradă liniștită. Reacher îi aprobă alegerea. În spate avea o parcare în care Toyota nu putea să fie văzută din stradă, un portar la ușă și două femei la recepție, înăuntru. Suficient de mulți ochi vigilenți înainte să ajungi la lift și în camere. Mai bine decât la un motel.

Reacher și Neagley rămaseră și ei, pentru a-i da răgaz lui Berenson și fiului ei să se instaleze. Se gândiră că zece minute erau de-ajuns. Folosiră acest timp să mănânce, la barul de lângă hol. Sandvișuri, cafea pentru Reacher, sifon pentru Neagley. Lui Reacher îi plăcu felul în care se putea scobi între dinți cu scobitoarea care ținuse sandvișul. Nu avea de gând să vorbească cu lumea având resturi de carne de pui între dinți.

Telefonul sună din nou când își termina cafeaua. Din nou, Dixon. Se întorsese la motel, împreună cu O'Donnell. La recepție îi aștepta un mesaj urgent. Din partea lui Curtis Mauney.

— Vrea să ne întâlnim toți în locul acela, din nordul orașului Glendale, zise Dixon. Imediat.

— Unde ne-am dus pentru Orozco?
— Da.
— Pentru că l-au găsit pe Sanchez?
— N-a zis. Dar, Reacher, nu ne-a spus să ne întâlnim la morgă. Ne-a spus să ne întâlnim la spitalul de vizavi. Așa că, dacă e vorba de Sanchez, înseamnă că mai trăiește.

68

Dixon și O'Donnell plecau de la motelul Dunes, iar Reacher și Neagley din hanul din Pasadena. Ambele puncte se aflau exact la aceeași distanță de spitalul din nordul orașelului Glendale. Șaisprezece kilometri pe două laturi ale unui triunghi isoscel.

Reacher se aștepta ca el și Neagley să ajungă primii. Felul în care autostrăzile se aliniau la fiecare capăt al munților San Gabriel le permitea să vadă în linie dreaptă autostrada 210. Dixon și O'Donnell erau obligați să o ia spre nord-est, perpendicular pe autostrăzi, un drum greu, pe care aveau de luptat permanent cu traficul congestionat.

Însă tocmai autostrada 210 era blocată. La o sută de metri de rampă, nu mai mișca nimic. Un fluviu de mașini blocate care șerpuia cât vedeai cu ochii, scânteind în soare, arzând benzină, țintuite locului. O panoramă clasică pentru Los Angeles. Reacher se uită în oglindă și văzu Honda lui Neagley exact în spatele lui. Ea își luase o Honda Civic albă, cam cu patru modele în urma celui de ultimă oră. Nu o vedea la volan. Parbrizul era prea întunecat. În partea de sus a parbrizului avea lipită o fâșie de plastic albastru-închis pe care scria cuvintele *No Fear*, cu litere crestate argintii. *Ceva foarte potrivit pentru*, își spuse el.

O sună.

— Un accident undeva, în față, îi explică ea. Am auzit la radio.
— Asta ne mai lipsea!
— Dacă Sanchez a reușit până acum, poate să mai reziste câteva minute.
— Unde au greșit? Întrebă Reacher.
— Nu știu. Nu a fost cea mai dură chestie cu care au avut vreodată de-a face.

— Înseamnă că s-au lăsat prinși într-o cursă. Ceva imprevizibil. Cu cine ar fi putut să înceapă Swan?

— Cu Dean, zise Neagley. Tipul de la controlul de calitate. Cred că tocmai comportamentul lui i-a atras atenția. Numerele proaste, ca atare,

nu înseamnă obligatoriu mare lucru. Însă niște numere proaste împreună cu un responsabil de la controlul de calitate stresat înseamnă foarte multe.

— Crezi că a aflat toată povestea de la Dean?

— Probabil că nu. Însă suficient de multe ca să poată uni punctele. Swan era cu mult mai inteligent decât Berenson.

— Și care a fost următorul pas pe care l-a făcut?

— Doi pași, în paralel, zise Neagley. I-a asigurat protecție lui Dean și a început să caute dovezi care să-i susțină acuzațiile.

— Cu ajutor din partea celorlalți.

— Mai mult decât ajutor, zise Neagley. Practic, a subcontractat. Era obligat, pentru că situația lui de la birou era nesigură.

— Și atunci nu a vorbit niciodată cu Lamaison?

— Nicidecum. Prima regulă, să nu ai încredere în nimeni.

— Și atunci ce i-a dat de gol?

— Nu știu.

— Cum l-ar fi protejat Swan pe Dean?

— Ar fi vorbit cu poliția locală. Ar fi cerut protejarea lui sau cel puțin ar fi cerut ca o mașină să treacă pe-acolo în mod regulat.

— Lamaison a fost în Departamentul de Poliție din Los Angeles. Poate că mai are prieteni acolo, poate că ei l-au prevenit.

— Nu merge, zise Neagley. Swan nu a vorbit cu nimeni de la Departamentul de Poliție din Los Angeles. Dean locuia dincolo de deal. În afara jurisdicției poliției din Los Angeles.

Reacher făcu o pauză.

— Ceea ce înseamnă că Swan nu a vorbit cu nimeni, zise el. Pentru că e împărăția lui Curtis Mauney, iar el nu știa nimic despre New Age. Și nici despre Swan, decât prin legătura lui cu Franz.

— Swan nu l-ar fi lăsat pe Dean fără protecție.

— Și-atunci poate că nu Dean a declanșat totul. Poate că Swan nu a știut nimic despre el. Poate că a prins alt fir în afacerea asta.

— Care anume? întrebă Neagley.

— Habar n-am, zise Reacher. Poate o să reușească să ne spună Sanchez.

— Crezi că mai e în viață?

— Sper ce e mai bine.

— Dar te pregătești pentru ce e mai rău.

Închiseră telefoanele. Șirul de mașini avansă puțin, într-un minut și un sfert de conversație, parcurseseră aproape cinci lungimi de mașină. În următoarele cinci minute de tăcere, mai străbătură încă zece lungimi, de

șase ori mai încet decât dacă ar fi mers normal. În jurul lor, toată lumea răbda. Oamenii vorbeau la telefon, citeau, se bărbieau, se machiau, fumau, mâncau, ascultau muzică. Unii se bronzau. Își suflecau mânecile și își țineau brațele la soare, pe geamurile deschise.

Telefonul cu cartelă al lui Reacher sună. Din nou Neagley.

— Noutăți din Chicago, zise ea. Am pătruns parțial în structura Departamentului de Poliție din Los Angeles. Lennox și Parker erau aproape la fel de răi ca Lamaison. Ei doi au fost parteneri. Au preferat să demisioneze, decât să facă față anchetei Afacerilor Interne, a douăsprezecea în doisprezece ani. Cred că au rămas fără slujbă cu o săptămână înainte să fie angajați de Lamaison la New Age.

— Mă bucur că nu am acțiuni la New Age.

— Ba ai! Sunt banii Pentagonului. De unde crezi că vin?

— Nu de la mine, zise Reacher.

Două sute de metri mai departe, autostrada mergea în linie dreaptă și urca înaintea lor, iar ei văzură cauza întârzierii, în depărtare, în ceață. O mașină care rămăsese blocată pe banda din stânga. Un blocaj banal, care paralizase însă tot traficul. Reacher încheie conversația cu Neagley și o sună pe Dixon.

— Ați ajuns? Întrebă el.

— În zece minute, cred.

— Suntem blocați în trafic. Sunați-ne dacă aveți vești bune. Cred că o să ne sunați oricum, și dacă veștile sunt proaste.

Le mai trebui un sfert de oră ca să ajungă la mașina aflată în pană și mai făcură câteva schimbări de bandă curajoase ca să treacă de ea. Pe urmă traficul se eliberă și fiecare își continuă drumul cu o sută zece la oră, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Reacher și Neagley ajunseră la clădirea districtuală cu zece minute întârziere. Șaisprezece kilometri în patruzeci de minute. Viteza medie, 24,1 kilometri pe oră. Deloc grozav.

Nu băgară în seamă morga și lăsară mașinile pe două locuri rezervate vizitatorilor în parcare a spitalului. Merșeră prin soarele arzător până la intrarea principală. Reacher văzu Honda lui O'Donnell în parcare, apoi pe a lui Dixon. Intrarea principală dădea într-un hol cu o mulțime de scaune roșii din plastic. Unele dintre ele, ocupate. Majoritatea, nu. Locul părea cât se poate de liniștit. Nici urmă însă de O'Donnell și de Dixon. Sau de Curtis Mauney. Mai era și un birou lung, în spatele căruia se aflau mai multe persoane. Nu asistente. Doar funcționari. Reacher îl întrebă pe unul dintre

ei dacă-l văzuse pe Mauney, dar nu primi niciun răspuns. Întrebă de Jorge Sanchez, și tot nu primi niciun răspuns. Întrebă despre internarea la urgență a persoanelor necunoscute și cineva îl trimise la un alt birou, după colț.

Funcționarul de la acest birou îi răspunse că nu fusese internată recent nicio persoană necunoscută și că nu știa nimic despre un pacient pe nume Jorge Sanchez sau despre vreun șerif districtual pe nume Curtis Mauney. Reacher scoase telefonul mobil, dar i se ceru să nu-l folosească în interiorul clădirii, întrucât semnalul său ar fi putut să perturbe funcționarea echipamentelor medicale, care erau foarte sensibile. Ieși în parcare și o sună pe Dixon.

Niciun răspuns.

Încercă numărul lui O'Donnell.

Niciun răspuns.

— Poate și-au închis telefoanele, zise Neagley. Or fi la terapie intensivă sau cine știe unde.

— Unde? Aici nici măcar nu au auzit de Sanchez.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Abia au ajuns.

— Nu-mi miroase-a bine, zise Reacher.

Neagley scoase cartea de vizită a lui Mauney din buzunar. I-o întinse. Reacher formă numărul lui Mauney pe telefonul său celular.

Nu răspunse nimeni.

Încercă pe linia fixă.

Tot niciun răspuns.

Pe urmă sună telefonul lui Neagley. Celularul ei personal, nu cel cu cartelă. Răspunse. Ascultă. Se albi la față. Literalmente i se scurse sângele din obraji, arătând de parcă ar fi fost de ceară.

— M-au sunat din Chicago, zise ea. Curtis Mauney a fost partenerul lui Allan Lamaison. Au fost împreună doisprezece ani în Departamentul de Poliție din Los Angeles.

69

Ceva i-a dat de gol. Ceva imprevizibil. Neagley avusese dreptate, dar numai pe jumătate. Dean fusese un factor major, dar nu inițiatorul. Swan ajunsese la el mult mai târziu în cursul investigației, pe altă cale, după ce restul se aflau deja la bord. Altfel nu aveai cum să explici dimensiunile dezastrului. Reacher rămase în picioare în parcare, închise ochii și își imaginează scena. Îl văzu pe Swan discutând cu Dean, partea finală a

mozaicului, acasă la acesta, la nord de munți, în deșertul de lângă Palmdale, un paradis al refugiaților din oraș, un sanctuar, o fată trecând tăcută prin dreptul unei uși deschise, frica de pe chipul lui Dean, îngrijorarea de pe fața lui Swan. Reacher îl văzu pe Swan scoțând de la Dean întreaga poveste, liniștitor, fiind ca-ntotdeauna încrezător, solid și calm. Pe urmă, Reacher îl văzu pe Swan ducându-se direct la biroul prăfuit al șerifului, vorbind cu Mauney, explicându-i, cerându-i ajutorul, implorându-l. Apoi îl văzu pe Swan plecând și pe Mauney punând mâna pe telefon. Pecetluindu-i soarta lui Swan acolo și atunci. Și pe a lui Franz, și pe a lui Orozco, și pe a lui Sanchez.

Ceva imprevizibil.

Reacher deschise ochii și zise:

— Nu o să mai pierdem încă doi. Nu câtă vreme mai sunt în viață și respir.

Abandonară Honda Civic a lui Neagley în parcare a spitalului și luară Honda Prelude a lui Reacher. Nu aveau unde să se ducă. Se mișcau doar de dragul de a se mișca. Și vorbeau de dragul de a vorbi.

— Știau că o să apărem, mai devreme sau mai târziu, zise Neagley. Suspansul îi ucidea. Așa că au manipulat lucrurile cum le-a convenit. Mauney a forțat-o pe Angela Franz să mă sune. El a clocit povestea ca să-l țină pe Thomas Brant la bord. Ne-a urmărit pas cu pas și ne-a tot spus lucruri pe care le știam deja, ca să ne țină pe-aproape, și ne-a întrebat ce am mai descoperit, așteptând să vadă dacă renunțăm și nu le mai stăm pe cap. Și cum nu am făcut asta, au decis să meargă mai departe și să ne scoată din joc. Mai întâi la Las Vegas și acum, aici.

Intrară din nou pe autostrada 210. Traficul era rapid, drumul era liber.

— Planuri? întrebă Neagley.

Niciun plan, zise Reacher.

Repertoarul cu numere de telefon pe care îl capturase Dixon se afla la motel, în camera lui O'Donnell, însă nu voiau să se apropie de Sunset Boulevard. Găsiră Highland Park destul de ușor. Era o zonă decentă, plină de străzi, case, parcuri comerciale și mii de fabrici de tehnologie de vârf. Mai greu au găsit noul său sediu al companiei New Age. Nu se așteptaseră la indicatoare, și nici nu găsiseră vreunul. În schimb, căutară clădiri fără firmă, cu garduri serioase și heliporturi. Găsiră câteva. Era și genul acesta de zonă.

— Dixon a spus că elicopterul era un Bel 222, zise Reacher. L-ai recunoaște dacă l-ai vedea?

— Am văzut trei în ultimele cinci minute, zise Neagley.

— A spus că era alb.

— Două în ultimele cinci minute.

— Unde?

— Cel de-al doilea, cu un kilometru și jumătate în spate. De două ori la stânga și o dată la dreapta. Primul era cu trei numere înainte.

— Ambele locuri erau împrejmuite cu garduri?

— Exact.

— Clădiri anexă?

— Ambele.

Reacher frână și făcu o întoarcere cap-coadă ilegală, de-a latul străzii, apoi o luă înapoi pe unde veniseră.

Făcu două viraje la stânga și un viraj la dreapta, încetini și Neagley îi arătă o serie de clădiri din metal cenușiu, în spatele unui gard care n-ar fi făcut notă disonantă în jurul unei închisori de maximă siguranță. Avea cel puțin doi metri și jumătate înălțime și aproape un metru și douăzeci lățime, cu două fețe din sârmă ghimpată întinsă și niște „armonici” uriașe de sârmă ghimpată pusă deasupra. O barieră al naibii de serioasă. În spatele gardului se aflau patru clădiri. Un hangar mare și alte trei construcții mai mici. Mai era și un dreptunghi uriaș din beton, pe care staționa un elicopter cu botul lung, alb, nemișcat, tăcut.

— Țsta e un Bell 222? întrebă Reacher.

— Inconfundabil, zise Neagley.

— Deci ăsta e locul?

— Greu de spus.

Alături de heliport se afla o manșă de vânt portocalie, cocoțată pe un stâlp înalt. Atârna nemișcată în aerul cald și uscat. Mai era și o parcare, în care se aflau treisprezece mașini. Niciuna scumpă. Niciun Chrysler albastru.

— Ce fel de mașini ar avea muncitorii care ar lucra la asamblare? întrebă Reacher.

— Mașini ca astea, zise Neagley.

Reacher trecu mai departe, depășind un loc, apoi încă unul. Cel de-al treilea era foarte asemănător cu primul. Un gard serios, patru clădiri anonime cu fațadele din metal cenușiu, o parcare înțesată de mașini

ieftine, un heliport, un Bell 222 parcat, alb. Niciun nume, niciun logo, nicio firmă.

- Avem nevoie de adresa exactă, zise Reacher.
- Nu avem timp. Dunes e foarte departe de aici.
- Dar nu și Pasadena.

O luară spre est pe York Boulevard și apoi pe autostrada 110. Opriră în fața hanului din Pasadena, un sfert de oră mai târziu. După încă cinci minute, se aflau în camera lui Margaret Berenson. Îi spuseră ce anume îi interesa. Nu-i explicară de ce. De dragul ei, voiau să păstreze iluzia de competență. Berenson le spuse că primul loc pe care îl văzuseră era cel pe care îl căutau.

Un sfert de oră mai târziu, trecură din nou prin fața primului loc. Gardul era descurajant. Brutal. Doar un tanc de luptă să fi reușit să-l străpungă. O mașină aproape sigur nu ar fi reușit. În niciun caz, o Honda Prelude. Nici măcar o matahală cum era Chrysler-ul. Niciun camion greu. Era vorba de reziliența cablurilor. Cablurile exterioare s-ar fi întins precum corzile de chitară înainte să se rupă, disipând forța impactului, încetinind vehiculul, înghițindu-i impulsul. Pe urmă, cablurile interioare s-ar fi comprimat. Ca un burete. Ca un arc. Vehiculul s-ar încurca, ar încetini și s-ar opri. În niciun caz nu aveau cum să intre pe roți. Și în niciun caz nu ar fi putut să intre pe jos. Cineva înarmat cu un clește de sârmă ar fi sângerat de moarte înainte să străbată un sfert din distanța dintre garduri. Și nici peste gard nu ar fi avut cum. Armonica era prea lată și prea lejer întinsă ca să permită escaladarea gardului cu scara.

Reacher făcu un tur complet. Fabrica ocupa cu totul cam un hectar. Era aproape pătrată, aproximativ o sută de metri pe latură. Patru clădiri, una mare, trei mici. Între clădiri, iarbă maronie uscată și poteci acoperite cu zgură. Gardul era lung de patru sute de metri și nu avea niciun punct slab. Și o singură poartă. Masivă, din oțel, care se deschidea lateral, alunecând pe roți. Pe șina de sus erau sudate alte rulouri de sârmă ghimpată. Într-o parte, o gheretă de portar.

- Regulile Pentagonului, zise Neagley. Așa trebuie să fie.

În gheretă era un paznic. Un tip în vârstă, cu părul cărunt. Uniformă gri. Centură peste șolduri și, în centură, o armă. O slujbă simplă. Permisul care trebuia, documentele care trebuiau, el apăsa un buton și poarta se deschidea. Fără permis și fără documente, paznicul nu se mișca, poarta nu se deschidea. Deasupra capului său atârna un bec. Se aprindea după lăsarea

întunericului. Împrăștiat o lumină galbenă, slabă, vreo șapte metri de jur-împrejur.

— N-avem cum să intrăm, zise Reacher.

— Dar măcar crezi că sunt aici?

— Trebuie să fie. E ca o închisoare privată. E mai sigur decât să-i ascundă cine știe pe unde. Și aici i-au ținut și pe ceilalți.

— Cum s-o fi întâmplat?

— Mauney i-a arestat în parcare spitalului. Poate că a primit ajutor și din partea oamenilor lui Lamaison. Un loc aglomerat, surpriză totală, ce-ar fi putut să facă?

Reacher merse mai departe. Honda Prelude nu era mașina care să se facă remarcată, însă nu voia să fie văzută de prea multe ori în același loc. Viră după un colț și parcă la vreo patru sute de metri distanță. Rămase tăcut. Pentru că nu avea ce să spună.

Telefonul lui Neagley sună din nou. Celularul ei personal. Neagley răspunse. Ascultă. Închise. Închise apoi ochii.

— Omul meu de la Pentagon, zise ea. Rachetele tocmai au ieșit pe poarta fabricii din Colorado.

70

Dacă Mahmud a pus mâna pe rachete, chestia asta ne depășește. Trebuie să înghițim în sec și să ne vedem de treabă. Reacher se uita la Neagley. Ea deschise ochii și-l privi la rândul ei.

— Cât cântăresc? întrebă Reacher.

— Cât cântăresc?

— Da, cât cântăresc? în kilograme și grame.

— Nu știu. Sunt noi. Nu am văzut niciuna.

— Ghicește.

— Mai grele decât un Stinger. Pentru că fac mai multe, însă tot portabile. În lăzi, cu tuburile de lansare, piese de schimb, manuale, să zicem douăzeci și cinci de kilograme bucata.

— Asta înseamnă șaisprezece tone și un sfert.

— Un camion articulat, zise Neagley.

— Viteza medie pe autostrăzile interstatale, să zicem optzeci de kilometri pe oră?

— Probabil.

— Spre nord pe 1-25 până pe 1-80, apoi către vest spre Nevada, înseamnă în jur de o mie patru sute cincizeci de kilometri. Înseamnă că avem la

dispoziție optsprezece ore. Să zicem douăzeci și patru, pentru că șoferul o să oprească să se odihnească.

— Nu se duc în Nevada, zise Neagley. Nevada e o abureală; au de gând să folosească cheștiile alea, nu să le distrugă.

— Nu contează. Orice punct important este la optsprezece ore de Denver.

Neagley dădu din cap.

— E o nebulie. Nu putem aștepta douăzeci și patru de ore. Sau optsprezece. Ai zis și tu, ar putea să fie zeci de mii de morți.

— Încă nu.

— Nu putem aștepta, repetă Neagley. E mai ușor să oprim camionul la ieșirea din Denver. Ar putea să se îndrepte în orice direcție. Ar putea să se îndrepte spre New York. JFK sau Laguardia. Sau spre Chicago. Ți dai seama ce ar însemna Little Wing lansat la O'Hare?

— Nu tocmai.

— Cu fiecare minut de întârziere, camionul este tot mai greu de găsit.

— Dilemă morală, zise Reacher. Doi oameni pe care-i cunoaștem sau zece mii pe care nu-i cunoaștem.

— Trebuie să spunem cuiva.

Reacher nu comentă nimic.

— Trebuie, Reacher.

— S-ar putea să nu ne asculte. Nu au ascultat nici când a fost vorba de unsprezece septembrie.

— Te agăți de un pai. S-au schimbat. Trebuie să spunem cuiva.

— Vom spune, zise Reacher. Dar nu încă.

— Karla și Dave ar avea șanse mai bune cu vreo două echipe SWAT de partea lor.

— Glumești. Ar deveni victime colaterale cât ai clipi.

— Nu putem să trecem nici măcar de gard, zise Neagley. Dixon moare, O'Donnell moare, zece mii de oameni mor și murim și noi.

— Tu vrei să trăiești etern?

— Nu vreau să mor azi. Tu?

— Mie chiar nu-mi pasă.

— Serios?

— Niciodată nu mi-a păsat. De ce mi-ar păsa?

— Tu chiar ești nebun.

— Privește partea bună a lucrurilor.

— Care-i asta?

- Poate că nu o să se întâmple nimic rău.
- De ce nu?
- Poate câștigăm noi. Tu și cu mine.
- Aici? Poate. Dar pe urmă? Habar n-avem încotro se îndreaptă camionul acela.
- Putem afla mai târziu.
- Crezi?
- La asta suntem buni, nu?
- Destul de buni ca să punem la bătaie zece mii de vieți contra două?
- Sper că da, zise Reacher.

Mai merse un kilometru și jumătate spre sud și parcă din nou, pe o stradă laterală curbă, alături de un atelier unde se individualizau motociclete Harley. Vedea elicopterul companiei New Age undeva, în depărtare.

- Ce fel de securitate crezi că au? întrebă el.
- În mod normal? zise Neagley. Detectoare de mișcare pe gard, lacăte mari pe toate ușile și un paznic în ghereta aia, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Asta e tot ce le trebuie în mod normal. Însă astăzi nu o să mai fie nimic normal. Poți să-ți muți gândul. Ei știu că dăm târcoale. Toată securitatea de la New Age o să fie aici în păr, baricadată și cu cartuș pe țevă.

- Șapte oameni.
- De șapte știm noi. Poate-s mai mulți.
- Poate.
- Și se vor afla de partea cealaltă a gardului. Noi o să fim afară.
- Lasă-mă pe mine să-mi bat capul cu gardul.
- Nu avem cum să trecem de el.
- Nici nu trebuie. Există o poartă. La ce oră se face întuneric complet?
- Să zicem la ora nouă, ca să fim siguri.
- Nu zboară înainte să se lase întunericul. Avem șapte ore la dispoziție. Șapte din cele douăzeci și patru.
- Nu am avut niciodată douăzeci și patru.
- Voi m-ați ales comandant. Avem la dispoziție cât zic eu că avem.
- S-ar putea să-i fi împușcat deja pe amândoi.
- Nu i-au împușcat pe Franz, Orozco sau Swan. Își fac probleme din cauza balisticii.
- E o nebunie.

— Nu am de gând să mai pierd încă doi, zise Reacher.

Mai dădură o tură în jurul fabricii New Age, în viteză și cu discreție, și își fixară în minte topografia. Poarta se afla pe latura din față a pătratului, în centrul acesteia. Clădirea principală era în față, în mijloc, la capătul unei alei scurte. În spatele ei erau împrăștiate celelalte trei clădiri. Una era mai aproape de heliport. Alta era ceva mai departe. Iar ultima era izolată, cam la treizeci de metri de celelalte. Toate cele patru construcții erau ridicate pe fundații din beton. Aveau fațadele din tablă cenușie, galvanizată. Fără logouri, fără indicatoare. Era un amplasament sobru, practic. Nu exista niciun copac. Nicio amenajare peisagistică. Numai iarba maronie inegală, potecile bătătorite și parcare.

— Unde sunt Chrysler-ele? întrebă Reacher.

— Nu-s aici, zise Neagley. Au plecat pe urmele noastre.

Se întoarseră la spitalul din Glendale. Neagley își recupera mașina din parcare. Se opriă la un supermagazin. Cumpără un pachet de chibrituri de bucătărie din lemn. Și două baxuri de Evian. Douăsprezece bidoane de un litru, în baxuri de câte șase bucăți, ambalate în plastic termoretractil. Se mai opriă apoi încă o dată pe stradă la un magazin de piese auto. Cumpără o canistră de benzină din plastic, de douăzeci de litri, și o pungă de cârpe de lustru.

Pe urmă se opriă la o benzinărie, umplură rezervoarele și canistra.

Leșiră din Glendale spre sud-vest și ajunseră la Silver Lake. Reacher o sună pe Neagley pe mobil și îi spuse:

— Acum ar trebui să dăm pe la motel.

— S-ar putea să mai fie supravegheat încă, zise Neagley.

— Exact motivul pentru care trebuie să dăm pe acolo. Dacă putem să-l mai lichidăm pe unul dintre ei acum, înseamnă cu unul mai puțin mai târziu.

— S-ar putea să nu fie doar unul.

— Foarte bine. Cu cât sunt mai mulți, cu atât distracția e mai mare.

Sunset Boulevard trecea prin Silver Lake, la sud de lacul propriu-zis. Era un bulevard foarte lung. Reacher îl găsi și o luă spre vest. După vreo nouă kilometri, trecu pe lângă motel fără să încetinească. Neagley se afla la douăzeci de metri în urma lui, în Honda Civic. Reacher o luă spre stânga și parcă pe strada următoare. Niște drumuri de serviciu îi conduseră pe căi ocolite până în spatele motelului. Străbătură aleile la cincisprezece metri

distanță unul de celălalt. N-ar fi avut niciun rost ca doi oameni să formeze o singură țintă. Reacher mergea în față, cu mâna strânsă pe Glock-ul din buzunar. Intră încet în parcare, prin spate, printr-un pasaj îngust pe marginile căruia erau aliniate cazane de gunoi. Parcare părea cât se poate de neutră. Opt mașini, cinci plăcuțe de înmatriculare din afara statului, niciun Chrysler albastru. Nicio siluetă ascunsă. O luă la dreapta. Știa că Neagley, aflată la cincisprezece metri în spatele lui, avea s-o ia la stânga. Era aranjamentul lor de siguranță, stabilit cu mulți ani în urmă. *R* de la Reacher¹, *L* de la inițiala celui de-al doilea nume al ei. Ocoli jumătate de clădire. Nu era nimeni care să pară nelalocul lui. Nimeni care să pară suspect. Nimeni în salon, nimeni în spălătorie. În partea cealaltă a parării îl văzu pe funcționar singur în birou.

Coborî de pe trotuar și verifică strada. Liberă. Ceva mișcare, dar nimic semnificativ. Câteva mașini, dar niciuna care să-l îngrijoreze. Se întoarse în parcare și o așteptă pe Neagley să-și termine jumătatea ei de tur, pe partea cealaltă. Neagley verifică trotuarul, verifică strada și apoi se întoarse și verifică biroul. Nimic. Dădu din cap și o luă către camera lui O'Donnell, pe drumuri diferite, tot la cincisprezece metri unul de celălalt, pentru mai multă siguranță.

Broasca de la ușa lui O'Donnell era spartă.

Sau mai exact era intactă, însă canatul ușii era distrus. Lemnul fusese spintecat. Cineva folosise o bară de fier sau un levier ca să forțeze ușa. Reacher scoase Glock-ul din buzunar și așteptă în dreptul balamalelor ușii, iar Neagley i se alătură de partea cealaltă. Neagley făcu un semn din cap și Reacher dădu ușa de perete cu piciorul, iar ea se lăsă într-un genunchi și se răsuci în pragul încăperii, cu arma întinsă în față. O altă înțelegere veche, de siguranță, dintre ei doi. Cel care se afla în dreptul balamalelor deschidea ușa, iar celălalt se lăsa pe vine ca să reducă suprafața țintei. În general, oricine s-ar ascunde în încăperea ar ținti sus, unde ar trebui să fie centrul de greutate.

Însă nu se ascundea nimeni în încăperea aceea.

Era complet pustie. Dar și complet distrusă. Cotrobăită și distrusă. Toate documentele de la New Age dispăruseră, dispăruse și Glock-ul 17 care nu le plăcuse, pistoalele Hardballer AMT dispăruseră și ele, pistolul Daewoo DP-51 al lui Saropian dispăruse și el laolaltă cu lanternele. Hainele lui O'Donnell zăceau împrăștiate peste tot. Costumul lui de o mie de dolari

¹ R este prima literă a cuvântului **right** (dreapta), iar L este prima literă a cu- vântului **left** (stânga), în lb. engleză.

fusesse smuls de pe umerașul din dulap și călcat în picioare. Lucrurile din baie erau împrăștiate.

Camera lui Dixon era la fel. Pustie, distrusă.

Și a lui Neagley.

Și camera lui Reacher, la fel. Periuța lui de dinți pliabilă zăcea pe pardoseală, călcată în picioare, distrusă.

— Ticăloșii, zise el.

Verificară din nou locurile de jur-împrejur, tot motelul și apoi îl ocoliră la distanță de o stradă. Nu era nimeni.

— Ne așteaptă în Highland Park, zise Neagley.

Reacher încuviință din cap. Aveau împreună două Glock-uri și șaiszeci și opt de cartușe. Plus ultimele cumpărături din portbagajul Hondei Prelude.

Doi contra șapte sau mai mulți.

Fără să aibă timp la dispoziție.

Fără niciun element-surpriză.

O poziție fortificată fără cale de acces.

O situație disperată.

— Avem tot ce ne trebuie ca să-i dăm drumul, zise Reacher.

71

Să aștepte căderea întunericului era întotdeauna plictisitor. Uneori pământul părea să se învârtă prea repede, alteori părea să se învârtă încet. Acum părea să se învârtă încet. Parcaseră pe o stradă liniștită, la trei cvartale de fabrica New Age, mașina lui Neagley cu fața spre vest, a lui Reacher cu fața spre est. Amândoi vedeau fabrica, în spatele gardului, lucrurile se schimbaseră. Mașinile muncitorilor de la montaj dispăruseră din parcare. În locul lor apăruseră șase Chrysler 300C albastre. În mod evident, abandonaseră activitatea pentru ziua aceea. Împrejurimile fuseseră pregătite pentru bătălia care urma. În spatele mașinilor, undeva, departe, la vreo jumătate de kilometru, se vedea elicopterul. Nu era decât o mică siluetă albă, însă se gândiseră că ar fi putut să-și dea seama dacă ar fi fost pornit. Iar dacă era pornit, jocurile erau făcute.

Reacher avea amândouă telefoanele setate pe vibrații. Neagley îl apelă de două ori, să mai treacă timpul. De fapt, era suficient de aproape ca să coboare geamul și să strige la el, dar Reacher înțelese că nu voia să atragă atenția.

Prima dată, îl întrebase:

— Te-ai culcat cu Karla?

- Când? întrebă Reacher ca să câştige timp.
 - În călătoria asta.
 - De două ori, zise Reacher. Asta-i tot.
 - Mă bucur.
 - Mulțumesc.
 - Amândoi v-ați dorit-o dintotdeauna.
- A doua oară îl sunase un sfert de oră mai târziu.
- Ți-ai făcut testamentul?
 - La ce bun? zise Reacher. Acum, după ce mi-au rupt și periuța de dinți, chiar că nu mai am nimic.
 - Și cum te simți?
 - Rău. Îmi plăcea periuța aia. O aveam de mult.
 - Nu, mă refer în general.
 - E în regulă. Nu cred că Dave sau Karla sunt mai fericiți decât mine.
 - În momentul ăsta, în mod sigur nu sunt.
 - Știi că venim.
 - Or să se umple de fericire să ne ducem pe copcă toți deodată.
 - E mai bine decât să te duci pe copcă singur, zise Reacher.

Un camion alb, mare, rula pe autostrada interstată 1-70, în Colorado, îndreptându-se spre Utah. Era încărcat mai puțin de jumătate; șaisprezece tone pe o platformă concepută pentru o încărcătură de patruzeci de tone. Așa că era aproape gol, însă rula încet, din cauza munților. Și tot încet urma să ruleze până vira spre sud pe 1-15. Pe urmă, putea să accelereze puțin, până în California. Șoferul își făcuse calculele pentru o viteză de optzeci de kilometri pe oră pe tot drumul. Maximum optsprezece ore, de la un capăt la celălalt. Nu avea de gând să oprească pentru odihnă. Cum ar fi putut să o facă? Era un om plecat într-o misiune, nu avea timp de prostii.

Azhari Mahmoud consultă harta pentru a treia oară. Se gândi că îi mai trebuiau trei ore. Sau poate ceva mai mult. Trebuia să traverseze Los Angeles-ul, de la sud la nord. Nu se așteptase să fie ușor. Camionul U-Haul era lung, greu de condus și era sigur că traficul avea să fie îngrozitor. Se hotărî să își acorde cinci ore. Dacă ajungea mai devreme, putea să aștepte. Asta n-ar fi contat, își puse ceasul să sune, se întinse pe pat și încercă să-și impună să adoarmă.

Reacher se uita fix în zare, spre est, încercând să aprecieze lumina. Culoarea parbrizului nu-i era de niciun ajutor. Din punct de vedere optic, era excesiv de optimist. Făcea cerul să pară mai întunecat decât în realitate. Coborî geamul și se aplecă în afară. În realitate, nu era prea grozav. Mai rămăsese încă o oră de lumină, pe puțin. Pe urmă o oră, poate, de amurg. Apoi, întuneric deplin. Ridică geamul, se lăsă pe spate și se liniști. Își redusese bătăile inimii, își încetini respirația și se relaxă.

Rămase relaxat până îl sună Allan Lamaison.

72

Lamaison îl sună pe Reacher pe telefonul celular cu cartelă, nu pe celularul lui Saropian din Las Vegas. Identitatea apelantului care era afișată pe ecran îi arătă că folosea telefonul Karlei Dixon. Fățîș provocator. În vocea lui se simțea o satisfacție infatuată.

- Reacher? zise el. Trebuie să vorbim.
- Atunci vorbește, îl îndemnă Reacher.
- Nu ești bun de nimic.
- Crezi?
- Până acum ai pierdut toate partidele.
- Cu excepția lui Saropian.
- Adevărat, zise Lamaison. Și sunt foarte nemulțumit din pricina asta.
- Ai face bine să te obișnuiești. Pentru că o să mai pierzi încă șase, și pe urmă noi doi o să avem ceva de rezolvat.
- Nu, zise Lamaison. Asta n-o să se întâmple. O să facem un târg.
- Visează mai departe.
- Termenii sunt excelenți. Vrei să ți-i spun?
- Bine, dar repede. Sunt în centru în momentul ăsta. Am o întâlnire la FBI. O să le povestesc despre Little Wing.
- Ce să le spui? zise Lamaison. Nu ai ce să le spui. Am avut câteva unități defecte care au fost distruse. Așa scrie, negru pe alb, pe documentele aprobate de Pentagon.

Reacher nu zise nimic.

- Și oricum, nu ești lângă FBI, zise Lamaison. Îți storci creierii cum să-i salvezi pe prietenii tăi.
- Crezi?
- Nu i-ai lăsa pe mâna FBI-ului.
- Mă confunzi cu unul căruia i-ar păsa câtuși de puțin.

— Dacă nu ți-ar păsa câtuși de puțin, nu ai mai fi la telefon. Tony Swan, Calvin Franz, Manuel Orozco și Jorge Sanchez ne-au povestit tot. Înainte să moară. Se pare că nu ar trebui să ne jucăm cu investigatorii speciali.

— Era doar un slogan. Era învechit pe-atunci, acum e vechi de-a binelea.

— Și totuși ei pariau cu hotărâre pe asta. La fel și doamna Dixon și domnul O'Donnell. Încrederea lor în tine e de-a dreptul impresionantă. Așa că hai să discutăm despre afacerea noastră. Ai putea să-ți salvezi prietenii și să scutești omenirea de suferință.

— Cum?

— Tu și doamna Neagley vă predați în clipa asta, vă reținem pe toți o săptămână. Până se calmează spiritele. Pe urmă vă dăm drumul. La toți patru.

— Sau?

— Ți rupem brațele și picioarele lui O'Donnell și o aranjăm pe Dixon cu cuțitul lui. După ce mai întâi ne distrăm cu ea puțin, ca băieții. Pe urmă îi urcăm pe amândoi în elicopter.

Reacher nu zise nimic.

— Nu-ți face griji pentru Little Wing, zise Lamaison. Aia e o afacere încheiată. Acum nu mai poate fi oprită. Oricum, se duc în Cașmir. Ai fost pe-acolo? E o groapă de gunoi. O hazna. O grămadă de țeste înfășurate în cearșafuri care se bat unii cu alții. Ce-ți pasă ție?

Reacher nu zise nimic.

— Batem palma? zise Lamaison.

— Nu.

— Ar trebui să te mai gândești. Lui Dixon nu i-ar face nicio plăcere să știe ce-avem noi de gând.

— De ce aș avea încredere în tine? Dacă vin, mă împuști în cap.

— De acord, există un risc, zise Lamaison. Dar cred că o să ți-l asumi. Pentru că ești răspunzător pentru situația în care se află oamenii tăi. Ți lași baltă. Tu ești șeful și ai dat-o în bară. Am auzit o mulțime de chestii despre tine. De fapt, m-am săturat să-ți aud numele. O să faci tot ce e nevoie ca să-i salvezi.

— Unde ești? întrebă Reacher.

— Sunt sigur că știi.

Reacher privi înainte prin parbriz. Luă în calcul efectul geamului fumuriu și încercă să aprecieze lumina.

— Suntem la depărtare de două ore, zise el, cu o notă de încordare în glas.

— Unde sunteți?
— La sud de Palmdale.
— De ce?
— Vrem să-l vizităm pe Dean. Ca să punem lucrurile cap la cap, la fel cum a făcut Swan.
— Întoarceți-vă, zise Lamaison. În momentul ăsta. De dragul doamnei Dixon. Pun pariu că îi place să țipe. Băieții mei o s-o călărească de-o să-i sară capacele. O să ți-o dau la telefon și-o s-o auzi.
Reacher făcu o pauză.
— Două ore, zise el. Mai vorbim.
Închise și formă numărul lui Neagley.
— În șaizeci de minute ne punem în mișcare, o anunță el.
Pe urmă se lăsă pe spate și închise ochii.

Șaizeci de minute mai târziu, la apus, cerul era albastru-închis, aproape negru. Vizibilitatea se reducea rapid. Gu ani în urmă, o profesoară pedantă îi explicase lui Reacher, undeva prin Pacific, că mai întâi venea amurgul, apoi crepusculul și apoi noaptea. Insistase să-i explice că *amurg* nu era totuna cu *crepuscul*. Dacă voia un termen generic pentru întunericul serii, trebuia să folosească cuvântul *înserare*.

Înserare era în momentul acela. Din belșug, dar nu atât de multă pe cât i-ar fi plăcut.

Formă numărul lui Neagley și închise după ce sună o dată. Ea coborî geamul și îi făcu un semn cu mâna. O mână mică și albă în întuneric. Reacher porni motorul și se depărtă de trotuar. Fără să aprindă farurile. O luă spre est, către întunericul care se așternea, viră la dreapta și, trei cvartale mai departe, rula pe lângă bordura gardului companiei New Age, în sensul acelor de ceasornic, în partea din spate a proprietății. Mai viră o dată la dreapta, pe lângă una dintre laturile terenului, apoi opri lângă bordură la două treimi din lungimea sa. Dacă terenul ar fi fost un ceas, el se oprise la ora patru. Dacă ar fi fost o busolă, se afla puțin mai la sud de direcția estică.

Coborî, rămase nemișcat și ascultă. Nu auzi nimic. Nu văzu nimic. Highland Park era o zonă populată, însă terenul New Age făcea parte din zona comercială. Ziua de muncă luase sfârșit. Oamenii plecaseră. Străzile erau întunecate și pustii.

Deschise portbagajul Hondei Prelude. Sparse becul din portbagaj cu pumnul. Rupse cu unghia plasticul de pe baxul de Evian. Scoase un bidon,

Îi deșurubă capacul și bău. Pe urmă turnă restul de apă în rigolă. Așeză bidonul gol în picioare, în portbagaj. Repetă procesul de încă unsprezece ori. La sfârșit, avea un șir de douăsprezece bidoane de un litru, goale.

Pe urmă scoase canistra cu benzină.

Cinci galoane, unitatea de măsură pentru lichide din Statele Unite, însemnau aproape nouăsprezece litri. Umplu bidoanele foarte atent. Mirosul specific de benzină îi ajunse la nas. Îi plăcea mirosul acela. Era unul dintre cele mai grozave mirosuri din lume. Când și cel de-al doisprezecelea bidon fu plin, așeză canistra pe asfalt. Mai avea încă șapte litri. Aproape două galoane.

Desfăcu punga cu lavete.

Erau tăiate în bucăți pătrate, de treizeci pe treizeci de centimetri, din tricot alb de bumbac. Ca lenjeria. Le rulă strâns, ca niște trabucuri și le îndesă pe gura bidoanelor. Jumătate înăuntru, jumătate afară. Benzina începu să se impregneze, incoloră. Cocteiluri Molotov. O armă rudimentară dar eficientă, inventată de fasciști în timpul Războiului Civil din Spania, botezată de finlandezi în timpul războiului cu Armata Roșie, din 1939, în zefleMEA, cu numele ministrului sovietic de Externe, Viaceslav Molotov. *N-am știut că un tanc poate să ardă atât de mult*, își amintise odată un veteran finlandez.

Tancuri, clădiri, pentru Reacher era totuna.

Rulă și a treisprezecea bucată și o puse pe asfalt. Turnă pe ea benzină din canistră până o udă bine. Luă cutia de chibrituri din lemn și și-o îndesă în buzunar. Scoase cele douăsprezece bidoane cu benzină din portbagaj, unul după altul, cu grijă, și le alinie în picioare pe stradă, la doi metri distanță de bara din spate a Hondai Prelude. Pe urmă luă cel de-al treisprezecelea fitil și închise capacul portbagajului prinzând fitilul în el, lăsându-l afară pe trei sferturi. Pe întuneric, arăta ca și cum mașina ar fi avut o codiță albă. Ca un miel argintiu.

Să înceapă spectacolul, își spuse el.

Scăpără un chibrit și îl ținu lângă cârpa prinsă în capacul portbagajului, până când aceasta începu să ardă, cu o flacără strălucitoare. Pe urmă stinse și aruncă chibritul și luă primul cocteil Molotov. Îi aprinse fitilul de la flacăra lavetei din portbagaj și o aruncă în sus, peste gard. Bidonul se rostogoli în aer într-un arc de cerc arzând leneș și se lovi de fundația peretelui din spate al clădirii principale. Benzina explodează și se aprinse, apoi mai rămase doar o băltoacă mică în flăcări.

Aruncă a doua bombă. Același procedeu. Aprinse fitilul de la cârpa în flăcări, se dădu în spate și azvârli cu forță. Bidonul urmă același arc de cerc, lovi în același loc și explodează. Benzina arse cu o flăcără albă fierbinte și pe urmă flăcările se mai liniștiră și se întinseră mai mult. Începură să urce pe fațadă.

Aruncă a treia bombă, direct în foc. Apoi o aruncă pe a patra. Pe cea de-a cincea o ochi puțin mai la stânga. Aprinse un alt focar. O urmă a șase și a șaptea. Începea să-l doară umărul, de la efortul aruncărilor înalte. Iarba din jurul peretelui din spate al clădirii principale începu să ardă. Începu să se ridice și fumul. Aruncă a opta bombă în spațiul dintre cele două focuri. Căzu prea aproape și aprinse iarba la vreo doi metri și jumătate de perete. Acum avea o mare rotundă de flăcări, neregulată, pe o lățime de aproape trei metri și o lungime de vreo doi metri și jumătate. Flăcările aveau peste un metru înălțime, roșii, portocalii și verzi, accelerate de substanțele chimice.

Aruncă a noua bombă, mai tare și mai departe spre stânga. Explodă lângă ușa clădirii. O urmă a zecea. Nu explodează. Se rostogoli, se vărsă, benzina aprinsă se împrăștie și flăcările începură să se întindă și să trosnească în iarba uscată. Făcu o pauză, alege un loc și folosi a unsprezecea bombă pentru a acoperi golul din colțul clădirii. O urmă a douăsprezecea bombă. Pe aceasta o aruncă mai puternic și lovi peretele clădirii undeva sus, explodând și împrăștiind benzină în flăcări pe întregul perete.

Deschise portbagajul, aruncă jos cârpa care ardea și o călcă în picioare. Pe urmă se apropie de gard și se uită. Iarba – de la baza peretelui din spate al clădirii și de-a lungul peretelui din față, până la ușă – ardea violent. Flăcările ajungeau sus și se ridicau nori de fum. Clădirea era construită din metal și rezista. Însă înăuntru trebuia să înceapă să se încălzească.

În curând va fi și mai cald, își spuse Reacher.

Înșurubă capacul canistrei, o învârti și o aruncă asemenea unui discobol. Aceasta trecu mult pe deasupra gardului, se învârti în aer și ateriză exact în mijlocul flăcărilor. Plastic roșu, inflamabil, subțire, cu șapte litri de benzină înăuntru. Urmă o pauză de o fracțiune de secundă și apoi canistra explodează ca o uriașă minge de foc albă. Un timp, păru că luase foc totul. Apoi mingea de foc se stinse și flăcările rămase de pe urma ei erau de două ori mai înalte decât înainte, iar vopseaua de pe pereți începea să ardă.

Reacher urcă în Honda Prelude, porni motorul, întoarse lăsând urme pe asfalt și demară în direcția din care venise. Toba de eșapament urla. Spera

că Dixon și O'Donnell o auzeau, de-acolo de unde se aflau. Trei cvartale mai departe, se afla în același punct din care pornise. Parcă în spatele Hondei Civic a lui Neagley, opri motorul și rămase nemișcat, uitându-se pe geam. Vedeă lumina în depărtare, departe, la stânga lui. Nori agitați de fum, ridicându-se luminați de flăcările strălucitoare de dedesubtul lor. Un incendiu bunicel. Care se amplifică clipă de clipă.

Impresionant.

Ridică un pahar imaginar în cinstea tovarășului Molotov.

Pe urmă se lăsă pe spătar și așteaptă să-și facă apariția pompierii.

73

Pompierii își făcură apariția în mai puțin de patru minute. În mod clar, New Age avea un sistem de alarmă conectat direct la stația de pompieri. Cerință a Pentagonului, bănuie Reacher, ca și ghereta paznicului de lângă poartă. Undeva în depărtare, în dreapta, auzi zgomotul slab al sirenelor și văzu girofarele albastre scânteind la orizont. O văzu pe Neagley pornind motorul și împingând levierul schimbătorului de viteze într-a-ntâia. Porni și el motorul. Pe urmă așteaptă. Sirenele se auziră mai tare. Zgomotul se transformă într-un vacarm înnebunitor, continuu, în intersecțiile aglomerate. Pe urmă reveniră la zgomotul obișnuit. Luminile albastre deveniră mai puternice. Cisternele se aflau la două cvartale distanță. Luminile farurilor străluceau în întuneric. Neagley se depărtă puțin de bordură. Reacher o urmă. Merse mai departe și așteaptă pe linia de oprire. Reacher era exact în spatele ei. Cisternele erau cu un cvartal în urmă, în plină viteză, apropiindu-se în goană, claxonând și dând fleșuri. Neagley smuci volanul și intră drept înaintea cisternei din capul convoiului. Reacher o urmă, cu cauciucurile scrâșnind, la câțiva metri în fața cisternei din frunte. Sirena urlă furioasă la el. Neagley merse câteva sute de metri. Un cvartal. Două. În dreptul proprietății New Age. Urmări gardul din fața proprietății. Reacher rămase în urma ei tot drumul. Sirenele din spatele lui țiuiau furioase. Pe urmă Neagley trase pe dreapta, ca un bun cetățean. Reacher se duse după ea. Cisternele îi evitară pe stânga și trecură în goană pe lângă amândoi. Pe urmă, mai mult sau mai puțin instantaneu, frână brusc, virară și se îndreptară spre poarta de la New Age. Erau trei. O companie întreagă. Un client prioritar.

Poarta se retrăgea deja. Pentru că o sirenă de pompieri este mai bună decât orice fel de legitimație sau document.

Pe urmă Neagley se repezi cu mașina ei vreo douăzeci de metri pe o stradă laterală, coborî și o luă la goană prin întuneric. Reacher o urma tot timpul. Traversară strada în viteză maximă și prinseră din urmă ultima cisternă care frânase pentru a intra în curte.

Rămaseră pe stânga ei, pe partea oarbă, feriți de ghereta portarului, departe de foc. Departe de centrul atenției. Goneau din răsuneturi ca să țină pasul. Urmară cisterna tot drumul până la intrarea în curte. Sirena continua să urle. Motorul bubuia. Zgomotul era asurzitor. Fumul, înțepător și acru, umpluse aerul nopții. Cisterna se repezi drept înainte. Neagley coti brusc la stânga și alergă mai departe, în paralel cu gardul. Reacher făcu numai jumătate de întoarcere la stânga, prin iarbă. Numără încă zece secunde, lungi, de efort maxim, și apoi se aruncă la pământ și se întinse pe burtă, cu fața în țărână.

După un minut, săltă capul.

Era la șaiszeci de metri de incendiu. Între el și foc erau cele trei cisterne, uriașe, zgomotoase, cu girofarurile albastre în funcțiune și cu farurile puse pe intermitent. Dincolo de cisterne se vedeau flăcările. Se vedeau oameni mișcându-se prin preajmă. Securitatea de la New Age. Se duseseră la gardul din spate, încercând să vadă cine sau ce stârnise incendiul. Înaintau și se retrăgeau, goniți de căldură. Pompierii alergau în toate direcțiile, cărând echipamentul, derulând furtunurile.

Haos.

Reacher întoarse capul și își concentrează privirea să răzbată prin întuneric. Văzu o siluetă întinsă în iarbă, care trebuia să fie Neagley, la vreo unsprezece, doisprezece metri distanță.

Trecuseră de gard.

Fără să fie detectați.

Vitejilor din Los Angeles le trebuiră opt minute să stingă incendiul. Pe urmă petrecură încă treizeci și unu de minute stropind cenușa, luând notițe și agitându-se dintr-o parte în alta. Durata totală a vizitei lor, treizeci și nouă de minute. Reacher le petrecu pe primele douăzeci ținând sub observație clădirile, cât de aproape îndrăzni să se apropie. Pe ultimele nouăsprezece le petrecu târându-se cât mai departe. În momentul în care cisternele își încheiară misiunea și ieșiră pe poartă, el ajunsese în colțul cel mai depărtat al proprietății, la o sută cincizeci de metri de centrul acțiunii.

Cel mai aproape de el era elicopterul. În continuare nemișcat pe heliport, cam la jumătatea diagonalei terenului, la o distanță de vreo

șaptezeci de metri. Dincolo de elicopter se afla cea mai mică dintre clădiri. Biroul pilotului, bănuî Reacher. Văzuse un tip într-o scurtă de piele ieșind în fugă pe ușa. În urma lui, în lumina dinăuntru, văzuse hărți și diagrame prinse pe un perete.

La distanță egală față de elicopter și de biroul pilotului, cam la treizeci de metri de fiecare, se afla parcare. Șase Chrysler-uri albastre, toate reci și nemișcate.

În spatele biroului pilotului se afla a doua dependență mică. Un fel de depozit, bănuî Reacher. Șefului pompierilor i se permisesse să arunce o privire înăuntru.

Pe urmă venea clădirea principală. Punctul central al fabricii. Linia de montaj. Locul în care femeî cu bonete pe cap lucrau aplecate peste mese de laborator. În jurul clădirii ei continuau să se agite oameni. Reacher fu sigur că îl recunoaște pe Lamaison, după înălțime și alură, călcând în picioare ultimele focare care mai fumegau, dând ordine, conducând activitatea. Lennox și Parker erau și ei acolo. Plus ceilalți. Îi era greu să-și dea seama câți. Prea întuneric, prea multă agitație, prea multă mișcare. Cel puțin trei. Poate patru sau chiar cinci.

Cea de-a treia clădire mică se afla mult mai în spate, departe de toate celelalte, către colțul opus celui în care se afla Reacher. Ușa sa nu fusese deschisă niciun moment, nimeni nu se apropiase de ea. Nici Lamaison, nici oamenii lui, nici pompierii.

Acolo era închisoarea, ghici Reacher.

Poarta principală de la stradă era din nou închisă. Fusese trasă la loc cu un scârțait sonor, imediat după ce ieșise și ultima cisternă de pompieri, și apoi se închisese cu un pocnet care făcuse să vibreze spirala de sârmă ghimpată sudată de șina superioară. Paznicul era la post, în ghereta lui. I se vedea clar silueta în spatele geamului. Lumina de deasupra capului său se revărsa într-un cerc perfect de vreo șapte metri, întrerupt numai de cele patru bare ale ramelor ferestrelor.

În spatele clădirii principale, oamenii care se ocupau de securitatea clădirii căutau în continuare ceva. Lamaison îi adunase pe patru dintre ei să le dea instrucțiuni. Îi împărți în două perechi și îi trimise să verifice gardul, o pereche într-un sens și altul în sensul opus anterior.

Fiecare pereche porni încet, paralel cu gardul, răscolind iarba cu picioarele, uitându-se în jos, uitându-se în sus, uitându-se la cabluri. La o sută cincizeci de metri distanță, Reacher se întoarse pe spate. Privi cerul. Întunericul era aproape complet. Fumul, care părușe cenușiu pe lumină,

era acum negru, pâcios. Luna, absentă. Nicio lumină, cu excepția ultimelor licăriri imperceptibile ale zilei și a reflecțiilor portocalii, slabe, ale luminilor orașului.

Reacher se întoarse din nou pe burtă. Oamenii din securitate erau în continuare în perechi și se deplasau încet. Lamaison intra în clădirea principală. Lennox și Parker se făcuseră nevăzuți. Erau deja înăuntrul, presupuse Reacher. Îți urmări pe cei porniți în căutare. În două direcții diferite. Cei care porniseră în sensul acelor de ceasornic erau ai lui Neagley. Cei care o luaseră în sensul opus erau ai lui. Mai aveau în jur de o sută cincizeci de metri până ajungeau aproape de locul unde se afla el. Puțin mai mult de patru minute, în ritmul acela. Se concentră să verifice gardul și fâșia de vreo patru metri și jumătate dintre gard și curte. Ca zona de siguranță din jurul unei teren de baseball. Nu aveau lanterne. Căutau doar cu picioarele. Ar fi trebuit să aibă noroc să nimerească ce căutau. Reacher se târî douăzeci de metri mai spre interiorul curții. Găsi o adâncitură în spatele unei movile de iarbă și se ascunse. Era un fel de țara nimănui. Proprietatea avea în jur de un hectar, adică 10 000 de metri pătrați. Reacher ocupa aproape doi din ei. Neagley, aproape la fel. Patru metri pătrați din 10 000. Aveau șanse de una la 2 420 să nu fie găsiți. Asta dacă stăteau complet nemișcați.

Ceea ce Reacher nu-și putea permite să facă.

74

Pentru că ceasul din minte îi spunea că se apropie termenul de două ore. Se ridică în coate, scoase telefonul celular și formă numărul lui Dixon.

Răspunse Lamaison, aflat la mai mult de o sută de metri distanță. Reacher ținu degetul mare peste ecranul strălucitor cu cristale lichide al telefonului. Voia să-și păstreze vederea nocturnă și nu voia ca urmăritorii să ridice privirea și să vadă un chip mic, fără corp, scăldat într-o lumină albastră. Vorbi cât putea de normal.

— Suntem blocați în trafic pe 210, zise el. E o mașină oprită în față.

— Aiurea! zise Lamaison. Sunteți chiar aici, pe-aproape. Ați aruncat bombe cu benzină peste gardul meu.

Avea o voce puternică, furioasă. Prin circuitele celularului, se auzea tăioasă, penetrantă. Puțin discordantă și distorsionată. Reacher își puse arătătorul peste perforațiile căștii și ridică privirea către urmăritori. Erau la o sută de metri distanță. Nu reacționaseră.

— Ce bombe? zise el în telefon.

— M-ai auzit.

— Suntem pe autostradă. Habar n-am despre ce vorbești.

— Pe dracu', Reacher. Ești aici. Tu ai declanșat incendiul. Însă a fost patetic. Nu le-au trebuit decât cinci minute să-l stingă. Sunt sigur că i-ai văzut la treabă.

De fapt, au fost opt minute, își spuse Reacher. Crede-mă ce-ți spun. Dar nu zise nimic. Îi privi pe cei doi urmăritori ai săi. Erau la o sută zece metri distanță.

— Înțelegerea a căzut, zise Lamaison.

— Așteaptă, zise Reacher. Mă mai gândesc încă la ea. Dar nu sunt idiot. Vreau o dovadă că-s în viață. Ai fi putut să-i omori deja.

— Sunt în viață încă.

— Dovedește-o!

— Cum?

— O să te sun când scăpăm din trafic. Poți să-i aduci la poartă.

— În niciun caz. Rămân unde sunt.

— Atunci, nu ne putem înțelege.

— O să le transmit o întrebare din partea ta, zise Lamaison.

Urmăritorii se aflau la nouăzeci de metri distanță.

— Ce întrebare? zise Reacher.

— Gândește-te la o întrebare la care numai ei ar putea să răspundă. O să-i întrebăm și o să te sunăm.

— Sun eu, zise Reacher. Nu răspund la telefon când conduc.

— Nu conduci. Care e întrebarea?

— Întreabă-i în ce unitate au fost înainte să vină la 110, Poliție Militară.

Pe urmă închise telefonul și-l vârî în buzunar.

Urmăritorii se aflau la aproape șaptezeci de metri distanță. Reacher se mai târî douăzeci de metri spre interior, încet și precaut, paralel cu gardul. Urmăritorii săi reușiră să mai parcurgă încă zece metri în acest timp. Acum erau la patruzeci de metri distanță, apropiindu-se încet, la un metru și jumătate distanță unul de celălalt, răscolind iarba, uitându-se afară prin gard, căutând breșe.

Reacher văzu lumină în fața clădirii principale. Ușa deschizându-se. Ieși o siluetă înaltă. Parker, probabil, închise ușa în urma lui, o luă grăbit pe lângă peretele de formă triunghiulară și se îndreptă către baraca cea mai depărtată, aflată la treizeci de metri. Descuie ușa, intră și, în mai puțin de un minut, ieși și încuie la loc.

Închisoarea, își zise Reacher. Mulțumesc.

Urmăritorii se aflau la mai puțin de douăzeci de metri. Optsprezece metri și un sfert, șaiszeci de picioare, 720 de inci, unu virgulă trei la sută dintr-o milă. Reacher se mai târî puțin înainte și acoperi breșa. Urmăritorii continuă să înainteze încet. Acum erau la zece metri în față, pe diagonală, la vreo opt metri în stânga lui Reacher.

Telefonul îi vibră în buzunar.

Îl scoase și-l ținu în căușul palmei. Pe ecran scria Dixon, ceea ce însemna Lamaison. Răspunsurile la întrebarea lui, tocmai transmisă de Parker.

Ți-am spus că te sun eu, își zise Reacher în gând. Nu pot să vorbesc acum.

Băgă telefonul la loc în buzunar și așteptă. Urmăritorii se aflau aproape la același nivel cu el, la opt metri în stânga. Înaintară. Reacher se suci pe loc un sfert de cerc, fără niciun zgomot. Urmăritorii trecură mai departe. Reacher completează cercul. Se afla în spatele lor acum. Se ridică fără zgomot în picioare. Făcu câțiva pași, ridicând picioarele sus, pentru ca tălpile să nu se frece de iarbă și să nu facă zgomot. Se poziționează între cei doi, în urma lor la trei metri, doi metri și jumătate, doi metri. Aveau staturi potrivite. Poate un metru optzeci și cinci, o sută zece kilograme, albi și grași.

Costume albastre, cămăși albe, tunsori militare. Umeri lați, gâturi groase.

Îi dădu primului o lovitură puternică, directă, drept în mijlocul cefei, cu cele o sută douăzeci și cinci de kilograme ale sale și cu furia adunată zile de-a rândul. Gâtul bărbatului se smuci înainte, capul i se dădu pe spate și se lovi de pumnul lui Reacher, apoi reveni și se lovi cu bărbia în piept. Lovitură de măciucă. Exact ca un manechin de teste lovit din spate de un camion în plină viteză. Bărbatul căzu grămadă, iar tovarășul său se întoarse șocat spre el, însă Reacher făcu un pas de eschivă apoi îi trase un cap în plină figură. Știu că fusese o lovitură bună după zgomot. Oase, cartilaje, mușchi, piele, trosnetul inconfundabil al unei leziuni puternice. Individul rămase o secundă în picioare, dar inconștient, apoi căzu lat.

Reacher îl întoarse pe primul pe spate, se așeză pe pieptul lui, îl apucă de nas cu o mână și îi astupă gura cu palma. Apoi așteptă până când se sufocă. Nu dură mult. Mai puțin de un minut. Pe urmă, procedă la fel cu celălalt individ. Încă un minut.

Pe urmă le controlă buzunarele. Primul avea un telefon celular, o armă și un portmoneu plin cu bani și cărți de credit. Reacher luă arma și banii, lăsa telefonul celular și cărțile de credit. Arma era un SIG P226 de nouă

milimetri. Bani, ceva mai puțin de două sute de dolari. Cel de-al doilea individ avea tot un telefon, un SIG și un portmoneu.

Plus boxul ceramic al lui Dave O'Donnell.

Era chiar în buzunarul sacoului. Fie o recompensă pentru o treabă bine făcută la spital, fie un suvenir furat. Pradă de război. Reacher și-l puse în buzunar, îndesă SIG-urile la centură și banii în buzunarul de la spate. Pe urmă își șterse mâinile pe sacoul celui de-al doilea individ și se târî de-acolo, făcându-se una cu pământul, rapid, scrutând întunericul, în direcția în care își imagină că trebuia să fie Neagley. Nu auzise nimic din direcția aceea. Absolut nimic. Însă nu-și făcea griji. Neagley împotriva a doi indivizi pe întuneric era ceva la fel de sigur ca și afirmația că soarele apune la vest.

Găsi încă o adâncitură largă în teren, se întinse în ea pe coate și scoase telefonul. Formă numărul lui Dixon.

— Unde dracu' ați fost? întrebă Lamaison.

— Ți-am spus, zise Reacher. Nu răspund la telefon când conduc.

— Nu conduci.

— Și-atunci de ce nu am răspuns?

— În sfârșit, zise Lamaison. Unde sunteți acum?

— Pe-aproape.

— Înainte să ajungă în regimentul 110, Dixon zice că a fost în regimentul 53 Poliție Militară și O'Donnell zice că a fost în regimentul 131.

— În regulă, zise Reacher. Te sun eu în zece minute. Când ajungem.

Închise și se așeză pe pământ cu picioarele încrucișate. Avea răspunsurile care trebuiau să dovedească faptul că erau în viață cei doi. Singura problemă era că niciunul nu era adevărat.

75

Reacher se târî prin iarbă spre sud, căutând-o pe Neagley pe întuneric. Străbătu cincizeci de metri și, în schimb, dădu peste un cadavru. Nimeri drept în el, cu mâinile și apoi cu genunchii. Era un bărbat și se răcea rapid. Costum albastru, cămașă albă. Gâtul rupt.

— Neagley? șopti Reacher.

— Aici, îi răspunse ea.

Era la șase metri, întinsă pe o parte, proptită într-un cot.

— Ești bine? întrebă Reacher.

— Sunt bine.

— Mai e vreunul?

— În spatele tău, zise ea. La dreapta.

Reacher se întoarce. Același gen de individ, același gen de costum, același gen de cămașă. Același gen de rană.

— Vreo problemă? întrebă Reacher.

— Simplu, zise ea. Și mai în liniște decât tine. Lovitura aia de cap s-a auzit până aici.

Își lovire pumnii în întuneric, vechiul ritual, aproape maximum de contact fizic pe care îl permitea ea.

— Lamaison crede că suntem afară, dincolo de gard, zise Reacher. Încearcă să ne tragă în piept cu o înțelegere. Dacă ne predăm, ne ține pe toți sub cheie o săptămână și pe urmă ne dă drumul, când se liniștesc lucrurile.

— Cine l-ar crede?

— Unul dintre indivizii mei avea boxul lui Dave.

— Nu e un semn bun.

— Deocamdată sunt în regulă. Am cerut o dovadă că sunt în viață.

Întrebări personale. Dixon zice că a fost în regimentul 53 Poliție Militară, iar O'Donnell că a fost în regimentul 131 Poliție Militară.

— Aiureli. Nu a existat niciun regiment 53 de Poliție Militară. Iar Dave a venit în regimentul 110 imediat după ce a terminat școala de ofițeri.

— Ne transmit ceva, zise Reacher. Cincizeci și trei este număr prim. Karla știa că m-aș prinde de asta.

— Și?

— Cinci și cu trei fac opt. Ne spune că sunt opt ostili.

— Atunci, patru. Lennox, Parker și Lamaison. Plus încă unul. Cine este al patrulea?

— Ăsta e mesajul lui Dave. El este omul cuvintelor. Unu-trei-unu. A treisprezecea literă a alfabetului, prima literă a alfabetului.

— M și A, zise Neagley.

— Mauney, zise Reacher. Curtis Mauney se află aici.

— Excelent, zise Neagley. Ne scutește să-l mai vânăm după aceea.

Bătură pumnii din nou. Pe urmă, începură să sune telefoanele celulare. Tare, pătrunzător și insistent. Două, pe tonuri diferite, nesincronizate. Fiecare în câte un buzunar al celor doi morți. Reacher nu avu niciun dubiu că același lucru se întâmpla și la cincizeci de metri distanță.

Alți doi morți, alte două buzunare, alte două telefoane care sunau. Un apel în conferință. Lamaison încerca să intre în legătură cu echipa lui pedestră.

Ceva imprevizibil.

Telefoanele sunară de șase ori fiecare și apoi se opriă. Se instaură din nou liniștea.

— Ce-ai face acum? întrebă Reacher. Dacă ai fi Lamaison?

— I-aș sui pe băieți în Chrysler-ele alea, aș aprinde faza mare și mi-aș organiza o mică patrulă motorizată. I-aș pune la pământ pe unii ca noi în mai puțin de un minut.

Reacher încuviință din cap. Pentru un pieton, parcare era mare. Pentru o mașină, ar fi fost mică. Pentru mai multe mașini, ar fi fost minusculă. Pe întuneric părea sigură. Brăzdată de fascicule de xenon, ar fi fost asemenea unui acvariu. Își imaginează mașinile hurducându-se pe terenul accidentat, se imaginează pe el însuși prins în capcană în luminile lor, fentând la stânga, fentând la dreapta, ferindu-și ochii de lumina orbitoare, o mașină urmărindu-l și alte două apropiindu-se.

Se uită la gard.

— Corect, zise Neagley. Gardul ne ține înăuntru la fel cum ne ținea afară. Suntem ca două mingi pe o masă de biliard și cineva o să aprindă lumina și o să pună mâna pe un tac.

— Ce-or să facă dacă nu ne găsesc?

— Cum adică să nu ne găsească?

— Să presupunem.

Neagley ridică din umeri și zise:

— Or să presupună că am ieșit cumva.

— Și apoi?

— Or să intre în panică.

— În ce fel?

— Îi vor omorî pe Karla și pe Dave și se vor face nevăzuți.

Reacher încuviință cu o mișcare din cap.

— Așa zic și eu.

Se ridică și o luă la fugă. Neagley îl urmă.

76

Reacher se duse drept la elicopter. Era la șaiszeci de metri, mare, alb și luminos în luciul nocturn al orașului. Neagley alergă alături de el, răbdătoare. Reacher nu era nici pe departe un alergător bun. Era lent și greoi. Și avea tot felul de chestii care i se scuturau prin buzunare. Orice sportiv la nivel de colegiu ar fi alergat șaiszeci de metri în șase sau șapte secunde. Neagley ar fi alergat în opt secunde. Lui Reacher îi trebuiră aproape cincisprezece, însă în cele din urmă ajunse. Ajunse exact în timp

ce ușa clădirii principale se deschise, lăsând lumina și oamenii să se împrăstie. Reacher se repezi la stânga, cu elicopterul între ei și urmăritori. Neagley se înghesui lângă el. Trei bărbați se îndreptau spre parcare, repede, grăbiți. Parker și Lennox. Și Lamaison. Se grăbeau toți. Pentru fiecare metru pe care îl străbăteau ei, Reacher și Neagley se mișcau doi centimetri în jurul elicopterului Bell, în sensul acelor de ceasornic, atingându-i fuzelajul ușor cu degetele, folosindu-i corpul ca scut. Era rece și acoperit de rouă nopții, ca o mașină parcată pe stradă. Părea murdar la atingere. Mirosea a ulei și a kerosen.

La treizeci de metri distanță, porniră trei motoare de Chrysler-e. Trei motoare în V cu opt cilindri, trezite brusc la viață în liniștea mormântală. Transmițiile trosniră la cuplarea vitezelor. Se aprinseră trei perechi de faruri. Erau incredibil de strălucitoare în întuneric. Înviorătoare, concentrate, tranșante și super-albe. Pe urmă deveniră și mai puternice. Unul după altul, trecură pe faza mare. Se aprinseră și proiectoarele. Conuri imense de lumină orbitoare începură să se miște când mașinile porniră de pe loc. Reacher și Neagley se prelinseră pe lângă botul ascuțit al elicopterului și îmbrățișară cealaltă latură. Mașinile se despărțiră ca o carapace spartă și o luară la întâmplare, schimbând direcția.

În zece secunde, descoperiseră toate cele patru cadavre.

Mașinile se opriră patinând în cele două puncte, aflate la cincizeci de metri unul de altul. O mașină unde fusese Neagley, două unde fusese Reacher. Farurile încetară să se mai miște și aruncară umbre lungi și grotești dinspre cele patru forme ghemuite la pământ. Trei siluete depărtate alergară în jurul lor, trecând instantaneu de la strălucire orbitoare, la întuneric total, când treceau prin dreptul farurilor.

— Nu putem să stăm aici, zise Neagley. Or să vină pe partea asta și or să ne lumineze de parcă am fi pe scenă la Hollywood Bowl.

— Cât timp crezi că avem la dispoziție?

— Vor controla gardul foarte amănunțit. Patru minute, poate.

— Apucă-te să numeri, zise Reacher.

Reacher se împinse în fuzelajul elicopterului și o luă la fugă spre clădirea principală. Patruzeci de metri, zece secunde. Ușa fusese lăsată deschisă. Luminile fuseseră lăsate aprinse. Reacher se opri. Pe urmă intră, fără niciun zgomot, cu mâna pe Glock-ul din buzunar. Nu văzu pe nimeni înăuntru. Clădirea părea să fie pustie. În dreapta erau câteva birouri mici separate de pereți, iar în stânga era un spațiu larg, deschis, de lucru, dincolo de geamul care se întindea din podea până în tavan. În spațiul de lucru se aflau mese

lungi de laborator; luminile erau puternice; mai erau acolo un sistem complex de evacuare în tavan, pentru eliminarea prafului, și o rețea metalică împământată în podea, pentru controlul electricității statice. O ușă culisantă, în peretele de sticlă, era deschisă. Aerul care venea dinăuntru mirosea a plăci electronice calde. Ca un televizor nou-nouț.

Birourile din dreapta erau niște cubicule mai sofisticate, de un metru douăzeci pe un metru douăzeci, cu pereți până la nivelul capului și ușii. Pe unul dintre ele era o plăcuță pe care scria *Edward Dean*. Inginerul responsabil cu dezvoltarea. Acum, tipul cu controlul de calitate. Pe a doua ușă era o plăcuță cu numele *Margaret Berenson* Femeia-dragon. Un birou pentru cazurile în care trebuia să rezolve probleme de Resurse Umane fără să aducă personalul de la asamblare în sud, în cubul de sticlă din East Los Angeles. Următoarea ușă avea o plăcuță pe care scria *Tony Swan*. Același principiu. Două sedii, două birouri.

Următoarea ușă era a lui Allen Lamaison.

Era deschisă.

Reacher inspiră adânc. Scoase Glock-ul din buzunar. Păși în cadrul ușii. Rămase nemișcat. Văzu un cub de un metru douăzeci pe un metru douăzeci, biroul, scaunul, pereții de structură, telefoane, fișete pentru dosare, teancuri de hârtii, post-it-uri.

Nimic neobișnuit sau nepotrivit.

Cu excepția lui Curtis Mauney care stătea la birou.

Și a unei valize sprijinite de perete.

Neagley intră și ea.

— Au trecut șaiszeci de secunde, zise ea.

Mauney continuă să stea la birou, imobil. Cu o expresie de resemnare neutră pe chip, asemenea unui om cu un diagnostic prost, care așteaptă o a doua opinie, dar știe precis că nu va fi mai bună. Avea mâinile goale. Le ținea cu degetele împletite pe birou, ca doi crabi în timpul împerecherii.

— Lamaison a fost partenerul meu, zise el, în chip de scuză.

Reacher încuviință din cap.

— Loialitatea, zise el. Nu-i așa că e o porcărie?

Valiza era un Samsonite gri-închis din material plastic și era așezată lângă peretele din capătul biroului. Nu era unul dintre lucrurile de cea mai bună calitate pe care le văzuse vreodată Reacher. Nici pe departe asemănătoare coloșilor cu care se luptă oamenii prin aeroporturi. Însă nu era nici mică. Nu avea roți. Lângă închizători, în niște adâncituri superficiale, avea niște inițiale autocolante. Inițialele erau *AM*.

- Au trecut șaptezeci de secunde, zise Neagley.
- Ce ai de gând să faci? întrebă Mauney.
- Cu tine? întrebă Reacher. Deocamdată, nimic. Relaxează-te.

Neagley îndreaptă arma către fața lui Mauney, și Reacher trecu alături de birou, îngenunche și puse valiza pe covor. Încercă încuietorile. Erau blocate. Puse Glock-ul pe podea, își îndesă arătătoarele sub vârfurile încuietorilor, se folosi de degetele mari ca puncte fixe, își încordă umerii și trase în sus. Reacher, împotriva unei perechi de limbi subțiri din metal presat. Confruntare absolut inegală. Încuietorile cedară imediat.

Reacher săltă capacul.

- Au trecut optzeci de secunde, zise Neagley.
- Ziua de salariu, spuse Reacher.

Valiza era plină cu certificate din hârtie gravate elegant, scrisori din partea unor bănci străine și câteva pungi mici din piele întoarsă, pe care le simți grele în palmă.

- Șaizeci și cinci de milioane de dolari, îi zise Neagley peste umăr.
- De la prima vedere, confirmă Reacher.

— Au trecut nouăzeci de secunde, continuă Neagley. Reacher întoarse capul, îl privi pe Mauney și îl întrebă:

- Cât din asta îți aparține?
- O parte, zise Mauney. Nu prea mult, cred.

Reacher îndoi frumos hârtiile și i le dădu lui Neagley.

Îi dădu după aceea pungile din piele întoarsă. Neagley își îndesă totul în buzunare. Își luă apoi arma, se ridică și se întoarse spre Mauney.

- Greșit, zise el. Nimic din asta nu-ți aparține.
- Au trecut două minute, zise Neagley.
- Prietenii tăi sunt aici, spuse Mauney.
- Știu, zise Reacher.
- Lamaison a fost partenerul meu.
- Mi-ai spus deja asta.
- Zic și eu...
- Prin urmare ești cunoscut aici?
- Am mai fost pe-aici, recunosc Mauney. De multe ori.
- Ridică receptorul.
- Ori...?
- Te împușc în cap.
- Oricum o vei face.
- Așa ar trebui, zise Reacher. I-ai trădat pe șase dintre prietenii mei.

Mauney încuviință din cap.

— Știam cum o să sfârșească, zise el. Când nu am pus mâna pe tine la spital.

— Traficul din Los Angeles, cometă Reacher. O mare durere de cap.

— Două minute și cincisprezece secunde, zise Neagley.

— Facem un târg? întrebă Mauney.

— Pune mâna pe receptor.

— Și pe urmă?

— Spune-i paznicului de la poartă să o deschidă exact într-un minut.

Mauney ezită. Reacher lipi țeava Glock-ului de tâmpla lui. Mauney ridică receptorul. Formă numărul. Reacher ascultă cu urechile ciulite și auzi tonurile de apel din casca receptorului, Chrysler-ele cu motoarele la ralanti la câteva sute de metri depărtare pe teren descoperit și un țârâit înfundat de telefon la patruzeci de metri distanță, în ghereta portarului.

La celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul.

— Mauney sunt. Deschide poarta într-un minut!

Pe urmă puse receptorul în furcă. Reacher se întoarse spre Neagley.

— Sunt comandantul tău? întrebă el.

— Da, zise ea. Ești.

— Atunci ascultă-mă, continuă el. Când se deschide poarta, ne ducem la mașini și dispărem de-aici cât de repede putem.

— Și apoi? întrebă ea.

— Ne întoarcem mai târziu.

— La timp?

Reacher încuviință din cap.

— Ne întoarcem la timp dacă suntem suficient de rapizi acum. Ei sunt deja în mașini. Așa că trebuie să gonim, nu glumă. Tu ești mult mai rapidă decât mine, așa că o să stau în urma ta. Dar nu mă aștepta. Nici măcar nu te uita înapoi. Nu ne putem permite să pierdem niciun metru, niciunul dintre noi.

— Am înțeles, zise ea. Au trecut trei minute.

Reacher îl apucă pe Mauney de guler și-l ridică în picioare. Îl trase din spatele mesei, din birou, pe hol, apoi în zona deschisă. Spre intrarea principală. Și pe urmă un metru afară, în întuneric. Mirosul de cenușă era puternic. Cele trei Chrysler-e se mișcau din nou undeva, departe. Descriau cercuri strânse pe terenul descoperit, iar farurile lor trasau modele la întâmplare pe gard, asemenea proiectoarelor din filmele cu închisori.

— Așteaptă focul de start, îi spuse Reacher lui Neagley. Reacher se uită la poartă. Îl văzu pe paznic mișcându-se în gheretă, văzu firele întinse începând să vibreze, auzi scârțâitul chinuit al roților pe șinele metalice. Văzu poarta începând să se miște. Puse Glock-ul la tâmpla lui Mauney și apăsă trăgaciul. Craniul lui Mauney explodează, iar Neagley și Reacher țâșniră cu toată viteza înainte, ca sprinterii de pe bloc-starturi.

Neagley o luase înainte după o jumătate de pas. Reacher se opri și o privi ducându-se. Trecu în zbor prin pata de lumină din ghereta paznicului și se repezi pe lângă capătul porții aflate în mișcare. Ieși în stradă în goană. Apoi o pierdu din vedere.

Reacher se întoarse și o luă la fugă în direcție opusă. Cincisprezece secunde mai târziu, ajunsese înapoi de unde pornise, în spatele botului lung al elicopterului.

77

Poate că o văzuseră pe Neagley plecând și crezuseră că Reacher era înaintea ei. Sau poate că doar văzuseră poarta mișcându-se, ori auziseră prin geamurile deschise, zgomotul pe care îl făcuse. Sigur trebuie să fi auzit împușcătura. Posibil să-și fi imaginat restul. Însă mușcară momeala. Reacționară instantaneu. Toate cele trei mașini frânară, se opriră, întoarseră, accelerară și se îndreptară spre stradă, derapând nebunește cu spatele și ridicând nori groși de praf, ca niște cozi de cocoși în urma lor. Ieșiră pe poartă ca mașinile de curse, în curbe. Farurile luminară strada de parcă ar fi fost ziuă.

Reacher se uită după ei cum plecau.

Așteptă să se facă din nou întuneric și liniște. Pe urmă numără până la zece și păși încet de-a lungul flancului elicopterului. Nu-l interesa ușa carlingii. Trecu de ea și puse mâna pe mânerul ușii din spate.

Încercă.

Nu era încuiată.

Se uită peste umăr la baraca pilotului. Nicio mișcare. Apăsă mânerul până la capăt. Simți că nu-i mai opune rezistență. Ușa se deschise. Largă, ușoară, ca de tablă. De parcă ar fi fost ușa unei dube. Nici pe departe așa cum s-ar fi așteptat. Nu grea și pneumatică, asemenea uneia de avion de linie.

Deschise ușa vreo jumătate de metru, se strecură pe lângă ea și pătrunse înăuntru. Trase ușa după el și se opri, apoi o încuie dintr-o singură mișcare, hotărâtă. Se ghemui, trase cu ochiul pe geam la baraca pilotului.

Nicio reacție.

Se întoarse pe vine și îngenunche pe podeaua cabinei, pe întuneric. Din interior, elicopterul semăna cu un fel de variantă mărită a unei dube. Ceva mai lat și mai lung decât genul de care se folosesc mamele care-și duc băieții la fotbal în spoturile publicitare. Parcă mai puțin pătrătoasă. Puțin mai conturată. Mai îngustă în față, mai lată la nivelul podelei, mai adunată la nivelul capului, mai îngustă în spate. Ar fi avut în total șapte locuri, două în cabină, trei pe rândul din centru, două în spate, numai că rândul din centru lipsea. Locurile aveau toate spătare masive rabatabile, îmbrăcate în piele neagră. Erau prevăzute cu tetiere și cotiere. Fotolii de căpitan. Plus centuri de siguranță. Sub nivelul taliei, pereții erau îmbrăcați în mochetă neagră. În sus, erau capitonați cu vinii negru matlasat. Foarte corporatist. Însă cam demodat. Închiriat la mâna a doua, presupuse Reacher. Interiorul mirosea slab a combustibil de aviație.

Înapoia locurilor din spate era un spațiu gol. Pentru valize, bănui Reacher. Un compartiment pentru bagaje. Nu era un spațiu prea mare. Însă era suficient. Găsi levierle și lăsă spătarele scaunelor pe față. Sări peste ele și se așeză pe podea, de-a curmezișul, cu picioarele întinse și cu spatele lipit de perete. Scoase cele două SIG-uri pe care le capturase și le puse pe podea, lângă genunchi. Se întinse și ridică spătarele la loc. Se blocară la locul lor cu un clinchet. Pe urmă se ghemui să verifice dacă se putea face suficient de mic, cât să nu aibă capul la vedere.

Probabil, se gândi el.

Ridică din nou capul. Geamurile cabinei erau aburite pe dinafară. Întunecate, cenușii, fără nimic deosebit. Ca ecranele televizoarelor când sunt stinse. Afară nu se întâmpla nimic. Zgomotele erau estompate. În mod evident, mocheta și vinilul matlasat de pe pereți aveau și rol de izolare fonică.

Așteptă.

Cinci minute.

Zece.

Pe urmă, pe geamurile aburite prinseră să joace forme strălucitoare și umbre în mișcare. Mașinile, care se întorceau. Trei perechi de faruri, sărind și mișcându-se lateral. Jucară pe geamuri o clipă, apoi se opriră și rămaseră nemișcate. Se stinseră toate deodată. Mașinile, întoarse în parcare. Parcate.

Reacher ciuli urechile.

Nu auzi nimic, cu excepția unor pași lenți și voci scăzute. Agitație, nu triumf. Sunetele inconfundabile ale eșecului.

Căutarea luase sfârșit.

Fără succes.

Așteptă.

78

Aștepta și începuse să i se facă frig și să înțepenească stând așa, nemișcat. Își imaginea scena care se petrecea la patruzeci de metri distanță. Cadavrul lui Mauney în ușa, valiza Samsonite goală din birou, discuții, contraziceri, pași la dreapta și la stânga, panică și confuzie, frică. Avea obrazul la câțiva centimetri de spătarul scaunului din spate. Pielea era atât de aproape, încât putea să-i simtă mirosul. În mod normal, s-ar fi simțit îngrozitor. Nu suferea spațiile strâmte. De câte ori îl apuca frica, claustrofobia era și ea pe-aproape. Însă în momentul acela îl munceau alte gânduri.

Așteptă.

Douăzeci de minute fără sfârșit.

Pe urmă se deschise ușa din față și elicopterul se lăsa în jos și apoi se ridică la loc, amortizoarele trenului de aterizare comprimându-se și revenind. Urcase cineva. Ușa se închise. Un scaun scârțâi. Se auzi clinchetul centurii de siguranță. Clinchetul comutatoarelor. O lumină portocalie slabă izvorî din ecranele zecilor de instrumente de bord și aruncară brusc umbre pe tavan. O pompă de carburant începu să se învârtă și să bâzâie. Reacher se aplecă înainte din mijloc și întinse capul până ajunsese cu un ochi în spațiul dintre spătarele scaunelor. Văzu mîneca din piele a pilotului. Nimic mai mult. Restul corpului acestuia era ascuns de spătarul voluminos al scaunului. Mișca mâna ca într-un dans pe comutatoare și atingea ecranele indicatoarelor, unul după altul, făcând verificările de dinaintea zborului. Mormăia ceva pentru el, încet, recitând o lungă listă de cerințe tehnice, ca și cum ar fi fost o incantație.

Reacher își trase capul la loc.

Pe urmă se produse un zgomot incredibil de puternic.

Ceva între o împușcătură și o descărcare instantanee de aer comprimat. Reveni, din nou și din nou, tot mai rapid. Mecanismul starterului, forțând rotorul să se învârtă. Podeaua se zgudui. Pe urmă motoarele porniră, roțile dințate se conectară, angrenară rotorul și se stabilizară într-un ritm leneș. Șocul smucea și legăna pe roți tot elicopterul, de parcă ar fi dansat. Interiorul era invadat de un zgomot puternic, de zăngănit. Palele se roteau și zbârnâiau deasupra. Afară, evacuările țiuiau, pe un ton înalt și

pătrunzător. Reacher îndesă sub picioare țevile SIG-urilor capturate, ca să nu înceapă să facă zgomot și să alunece. Își scoase Glock-ul din buzunar și îl lăsă în jos, pe lângă corp.

Așteptă.

Un minut mai târziu, se deschise brusc ușa din spate. Interiorul fu inundat de un zgomot și mai puternic. După zgomot, pătrunse și mirosul acru de kerosen. După kerosen veni Karla Dixon. Reacher mișcă puțin capul și o văzu trântită pe podea, cu capul înainte, ca un buștean. Se opri pe o parte, cu spatele la el. Avea mâinile și picioarele legate cu sfoară groasă din sisal. Mâinile, la spate.

Ultima oară când o văzuse la orizontală fusese în patul lui, în Las Vegas.

Două minute mai târziu, O'Donnell fu aruncat și el, cu picioarele înainte. Era mai mare și mai masiv și ateriză mai greu. Era legat la fel ca Dixon. Se rostogoli cu fața în jos alături de ea, cu picioarele lângă capul ei. Zăceau acolo întinși, ca doi bușteni de foc, mișcându-se vag, luptându-se cu funiile.

Pe urmă, amortizoarele elicopterului se lăsară din nou, iar Lennox și Parker urcară și ei la bord. Închiseră ușile și se trântiră pe scaunele din spate. Din cauză că nu fusese fixat bine în mecanism, spătarul scaunului din fața lui Reacher se lăsă pe spate și îl atinse pe obraz. Își îndesă capul și mai mult în colț. Atinse mocheta cu părul lui tuns scurt.

Rotorul se învârtea la ralanti, *hup, hup*.

Suspensiile se lăsară și se ridicară, se lăsară și se ridicară, pe stânga față, dreapta spate, mai puțin de doi centimetri, ca și cum ar fi dansat.

Reacher așteptă.

Pe urmă se deschise ușa din față, de pe partea opusă pilotului. Allen Lamaison se trânti pe scaun și spuse:

— Dă-i drumul!

Reacher auzi turbinele turându-se, vibrațiile cuprinseră cabina și auzi nota rotorului schimbându-se, trecând la un *hip-hip-hip* accelerat și, în cele din urmă, simți întregul aparat de zbor săltându-se de pe roți.

Apoi se ridicară în aer.

Reacher simți podeaua venind în sus peste el. Auzi roțile ridicându-se în lăcașele lor. Simți rotația, alunecarea și ascensiunea prelungă și constantă, apoi simți podeaua înclinându-se, când elicopterul lăsă botul în jos, accelerând. Se propti cu degetele răsfirate, ca să nu se rostogolească peste scaunul din fața lui. Auzi zgomotul motorului stabilizându-se, un scâncet amortizat, și apoi își aminti senzația unică de pendul pe care o dă

transportul cu elicopterul. Avusese experiența lui, suficient de îndelungată, de kilometri străbătuți în elicopter, cea mai mare parte din ei șezând pe podea.

O experiență familiară.

Deocamdată.

79

După ceasul din capul lui Reacher, călătoria durase exact douăzeci de minute, adică atât cât se și așteptase, își imaginase că aparatele corporatiste zburau mai repede decât elicopterele Huey cu care fusese obișnuit în anii petrecuți în armată. Se gândi că unui elicopter militar AH-1 i-ar fi trebuit peste douăzeci de minute să treacă dincolo de munți, prin urmare douăzeci de minute în cap i se păru un timp rezonabil pentru un aparat cu scaunele îmbrăcate în piele și mochetat.

Își petrecuse cele douăzeci de minute ținând capul jos. Instinct de animal, vechi de un milion de ani, manifestat în continuare de câini și copii: *eu nu-i văd, nici ei nu mă pot vedea pe mine*. Tot timpul mișcă brațele și picioarele, câte o fracțiune de centimetru, își încordase și își relaxase mușchii, ca într-o versiune bizară, miniaturizată, a unui antrenament la sală. Nu-i mai era frig, însă nu voia să înțepenească. Zgomotul din cabină era destul de mare, dar nu copleșitor. Șuieratul turbinei se pierdea în urma elicopterului. Zgomotul rotorului se amesteca în șuieratul aerului și putea să facă abstracție de el. Nu se deschise nicio discuție. Nu se vorbi deloc. Reacher nu auzi pe nimeni scoțând vreun sunet.

Până când plimbarea de douăzeci de minute ajunse la final.

Simți elicopterul încetinind. Simți podeaua orizontală lăsându-se pe spate câteva grade, odată cu ridicarea botului. Elicopterul se roti puțin la stânga. Ca un cal strunit din filmele de cinema. În cabină, zgomotul crescuse. Acum se deplasau încet, prinși în sfera propriului zgomot.

Se aplecă înainte și trase cu ochiul prin spațiul dintre locurile din fața lui și-l văzu pe Lamaison aplecându-se înainte, cu fruntea lipită de geam. Îl văzu schimbându-și direcția și înclinându-se către pilot. Îl auzi vorbind. Sau poate că numai își imaginează că îl auzi vorbind. Reconstituise de o mie de ori ordinele în cap, de când deschisese dosarul lui Franz, cu atâtea zile în urmă. Simțea că le știa, cuvânt cu cuvânt, în toată cruzimea lor, inevitabilă.

— Unde ne aflăm? întrebă Lamaison, în mintea lui Reacher și poate și în realitate.

- Deasupra deșertului, zise pilotul.
- Ce este sub noi acum?
- Nisip.
- Altitudinea?
- Nouă sute de metri.
- Cum este aerul la înălțimea asta?
- Calm. Câtiva curenți termici, dar niciun pic de vânt.
- Suntem în siguranță?
- Aeronautic.
- Atunci hai s-o facem.

Reacher simți că elicopterul plutea la nivel fix. Sunetul turbinei se redusese la o notă mai profundă și rotorul șfichiuia mai zgomotos. Podeaua se mișca în mici cercuri instabile, ca un titirez care se oprește. Lamaison se întoarse în scaun și dădu din cap o dată către Parker și o dată către Lennox. Reacher auzi clinchetul centurilor de siguranță, iar apoi greutatea de pe scaunele din fața lui se ridică. Pernele îmbrăcate în piele traseră aer și arcurile oboseite își recăpătară forma; spatele scaunelor se deplasară cu vreo doi centimetri, foarte prețioși, de fața lui. Nu exista nicio lumină în afara lucirii portocalii care venea de la aparatele de bord. Parker era în stânga și Lennox în dreapta. Amândoi ședeau în poziții ciudate, cu genunchii îndoiți și capetele lăsate în jos, din cauza spațiului mic, cu tălpile depărtate pentru stabilitate și brațele întinse în față pentru echilibru. Unul dintre ei avea să moară ușor, iar celălalt, greu.

Asta depindea de care dintre ei deschidea ușa.

Lennox urma să deschidă ușa.

Se întoarse pe jumătate și apucă centura de siguranță, ținându-se bine de ea cu stânga. Pe urmă se înclină într-o parte și se folosi de dreapta ca să apuce levierul interior pentru deschiderea ușii. Ajunse la el, îl deblocă și împinse. Ușa se deschise pe jumătate, iar curentul de aer și zgomotul dădură buzna înăuntru. Pilotul stătea pe jumătate întors pe scaunul său, privind peste umăr, și înclină puțin elicopterul, astfel încât ușa să se deschidă singură, sub propria greutate. Pe urmă manevră din nou elicopterul la orizontală și îi imprimă o ușoară rotație în sensul acelor de ceasornic, astfel încât mișcarea, inerția și presiunea aerului să țină ușa larg deschisă.

Lennox se întoarse. Înalt, roșu la față, masiv, lăsat pe vine ca o maimuță, ținând strâns cu stânga centura de siguranță și cu dreapta bătând aerul ca și cum ar fi fost pe gheață.

Reacher se înclină în față și caută cu mâna stângă levierul de rabatare a spătarului scaunului. Puse degetul mare sub el și două degete deasupra și răsuci. Spătarul căzu în față. Cu dreapta, îl forță să coboare până la orizontală. Pernele se goliră din nou de aer. Luă Glock-ul în mâna dreaptă, se răsuci din talie și puse brațul drept pe spătar. Închise un ochi și ochi un punct la doi centimetri deasupra buricului lui Lennox.

Și apăsă pe trăgaci.

Focul de armă se pierdu în vuietul general. Sesizabil, dar nu atât de zgomotos cum ar fi fost într-o bibliotecă. Glonte îl lovi pe Lennox în abdomen. Reacher își imaginează că glonte îl străbătuse instantaneu și ieșise pe partea cealaltă. Inevitabil, pentru un foc de armă de nouă milimetri, la o distanță doar cu puțin mai mare de un metru. Acesta fiind și motivul pentru care trăsesese în Lennox, și nu în Parker. Reacher nu se temea nici pe departe de zbor, însă prefera ca aparatul în care se afla să fie în bună stare. Trăgând în abdomenul lui Parker putea lovi o conductă hidraulică sau un cablu electric. Trecând prin Lennox, glonte se duse drept pe ușă, pierzându-se în noapte, inofensiv.

Lennox rămase pe vine. În jurul găurii din cămașa lui, înflori un halou de sânge. Părea neagră în lumina portocalie slabă. Mâna stângă dădu drumul centurii de siguranță și bătut aerul, o imagine în oglindă perfectă a celei drepte. Cu spaima întipărită pe chip, se aplecă, în echilibru, la treizeci de centimetri de ușă, în spatele său aflându-se doar golul.

Reacher mișcă Glock-ul aproape imperceptibil și trase din nou, de această dată prin stern. Se gândise că la un om de statură și de vârstă lui Lennox, sternul trebuia să fie asemenea unei platoșe calcificate, groasă de până într-un centimetru. Glonte putea să treacă prin el fără discuție, însă nu înainte ca izbirea și despicarea osului să transfere țintei o parte din impuls. Asemenea efectului unui pumn mai ușor. Un efect suficient de mare poate, și un impuls suficient de puternic, ca să-l miște și să-l culce pe spate, în loc să-l salte doar pe verticală, ca în cazul unei împușcături în cap. Gâtul omenesc este prea articulat pentru ca un glonț în cap să fi realizat ceea ce urmărea Reacher.

Însă genunchii au fost cei care i-au făcut felul lui Lennox, nu sternul. Se lăsă pe spate infinitezimal, de parcă ar fi vrut să se așeze pe vine. Însă era masiv și greu, avea patruzeci și unu de ani și genunchii îi anchilozaseră. Se îndoiră ceva mai mult de nouăzeci de grade și apoi încetară să se mai îndoiaie. Greutatea părții superioare a corpului fu răsturnată pe spate de piedica întâlnită brusc și fundul se lovi exact de pragul ușii, iar greutatea

umerilor și a capului îl făcură să se rostogolească în jurul acestui punct de pivotare, aruncându-l pe ușă, în noapte. Ultimul lucru pe care îl mai văzu Reacher au fost tălpile pantofilor, în continuare depărtate, dispărând în întunericul băntuit de curent, asemenea regretelor târzii.

Până în acest moment, trecuseră mai puțin de două secunde de când basculase spătarul scaunului, însă lui Reacher îi părură cât două vieți întregi. Ale lui Franz și Orozco, poate. Se simți infinit de ușor și de sleit de energie. Plutea într-o stare de grație și de chin, plănuiindu-și mișcările ca la șah, conștient cu minuțiozitate de potențialele și neajunsurile amenințărilor și ocaziilor. Ceilalți care se aflau în cabină abia dacă reacționaseră. O'Donnell era cu fața în jos, încercând să-și ridice capul suficient de mult pentru a se putea întoarce. Dixon încerca să se întoarcă pe spate. Pilotul era întors pe jumătate, imobil pe scaunul său. Parker înțepenisise în poziția lui absurdă. Lamaison rămăsese uitându-se în locul în care se aflase Lennox, ca și cum n-ar fi fost capabil să înțeleagă ce se întâmplase.

Deodată, Reacher se ridică.

Trânti cel de-al doilea spătar și trecu peste el ca un personaj de coșmar, o statură gigantică apărută de nicăieri, ivindu-se fără zgomot în lumina portocalie. Pe urmă rămase nemișcat, aproape drept, cu capul lipit de tavan, picioarele depărtate la un metru, perfect ancorat pentru a avea o stabilitate maximă. În mâna stângă avea un SIG, îndreptat spre fața lui Parker. În dreapta avea Glock-ul, îndreptat spre Lamaison. Ambele arme erau neclintite. Chipul lui Reacher era lipsit de orice expresie. Afară, rotorul șfichiuia aerul. Elicopterul își continuă rotația lentă în sensul acelor de ceasornic. Ușa deschisă larg, împinsă în spate asemenea unei pânze de corabie. Interiorul era invadat de valuri de zgomot, curent de aer și duhoare de kerosen.

O'Donnell își arcui spatele și își ridică fruntea suficient de mult pentru a se întoarce. Ochii i se duseră spre ghetele lui Reacher, în stânga, și se închiseră o secundă. Dixon se răsturnă pe spinare, se rostogoli peste mâinile legate la spate și se opri pe celălalt umăr, cu fața spre fundul elicopterului.

Pilotul se holba. Parker se holba. Lamaison se holba.

Un moment de pericol maxim.

Reacher nu-și putea permite să tragă în față. Riscul de a lovi vreun aparat de bord esențial era cu mult prea mare. Nu-și putea permite să lase o armă jos și să se ocupe de eliberarea lui O'Donnell sau Dixon, pentru că

Parker era liber în cabină, la mai puțin de un metru și douăzeci. Nu avea cum să-l doboare cu mâinile goale pe Parker, pentru că nu putea nici măcar să se miște. Pe podea nu mai era deloc spațiu liber. O'Donnell și Dixon îl ocupau pe tot.

În această vreme, Lamaison era în continuare ținut pe scaunul său. Tot ce trebuia să facă pilotul era să se apuce să scuture elicopterul în toate părțile, până cădeau toți cei care se aflau în spate. În felul ăsta, l-ar fi sacrificat pe Parker, însă Reacher își imaginează că în niciun caz Lamaison nu și-ar fi pierdut somnul din cauza acestei decizii.

Remiză, dacă ceilalți ar fi înțeleș.

Victorie, dacă profitau de moment.

80

Ceilalți nu înțelesesă. Nu profitară de moment. În schimb, O'Donnell își ridică picioarele și capul de pe podea și se smuci disperat, mai aproape cu cincisprezece centimetri de Reacher, iar Dixon se rostogoli în partea opusă, între ei deschizându-se un prețios spațiu de vreo treizeci de centimetri.

Reacher călcă recunoscător în breșă și îl izbi pe Parker în plex cu țeava pistolului. Aerul îi ieși brusc din plămâni și Parker se îndoi de la mijloc și făcu instinctiv un pas înainte în breșa dintre O'Donnell și Dixon. Reacher se aruncă pe lângă el ca un toreador, își puse talpa piciorului în fundul lui Parker și-l împinse puternic din spate, trimițându-l împleticindu-se pe picioarele înțepenite în partea cealaltă a cabinei și afară pe ușă, în noapte, orbește. Înainte ca ecoul urletului său să se stingă, Reacher îi pusese brațul stâng după gât lui Lamaison, cu țeava SIG-ului îndreptată spre pilot și cu Glock-ul înfipt în ceafa lui Lamaison.

După aceea, totul merse mai ușor.

Pilotul rămase înghețat la manșă. Elicopterul rămase în aer, plutind zgomotos. Rotorul sfichiua în continuare aerul și elicopterul își continuă rotirea lentă. Ușa rămase deschisă, larg, ca o invitație, ținută de curentul de aer. Reacher strânse cotul și îl trase pe spate pe Lamaison, ridicându-l de pe scaun, până întinse centura de siguranță. Pe urmă puse Glock-ul pe podea și căută în buzunar boxul lui O'Donnell. Îl luă în mână ca pe un ciocan și aruncă o privire în spate. Întinse brațul și o împinse pe Dixon pe burtă, folosind țepii de pe box ca să-i taie legătura de la mână. Ea își încordă brațele, iar fibrele de sisal se rupseră încetul cu încetul, una câte una. Reacher simțea clar fiecare succes, prin materialul ceramic dur, mici scrâșnete armonice, uneori câte două deodată. Lamaison începu să se

zbată, dar Reacher îl strânse și mai puternic, gest care avu avantajul de a-l sugruma pe Lamaison dar și de a abate țeava SIG-ului de la pilot, în loc să-l ținuiască. Însă pilotul nu făcu nicio încercare de a profita. Nu reacționează deloc. Rămase locului, cu mâinile pe manșă, cu picioarele pe pedale, făcând elicopterul să se rotească lent.

Reacher continuă să taie orbește. Un minut. Două. Dixon mișcă brațele, oferindu-i noi fibre, verificând progresele. Lamaison se zbătea și mai tare. Era un bărbat masiv, robust și puternic, cu gâtul gros și umerii lați. Și era speriat. Însă Reacher era mai mare, Reacher era mai puternic și Reacher era furios. Mult mai furios decât era Lamaison de speriat. Reacher strânse brațul. Lamaison continuă să se zbată. Reacher se simțea tentat să-și ofere răgazul să-l adoarmă, dar voia să-l aibă conștient, pentru mai târziu. Așa că se ocupă doar de funii și brusc, un mănunchi întreg de fibre de sisal cedară, încheieturile lui Dixon fură eliberate și femeia se ridică în genunchi. Reacher îi dădu boxul și Glock-ul său, apoi trecu SIG-ul din mâna stângă, în dreapta.

După aceasta, totul deveni cu mult mai simplu.

Dixon făcu un lucru inteligent, adică ignoră boxul și se trase în celălalt colț al cabinei, ca o sirenă, până lângă Lamaison, în buzunarul căruia găsi un portmoneu, un alt SIG și cuțitul lui O'Donnell. În două secunde, avea picioarele libere și, după alte cinci secunde, O'Donnell era și el liber. Amândoi stătuseră legați ore în șir, erau amortiți și mâinile le tremurau foarte tare. Însă nu-i aștepta nicio însărcinare dificilă. Numai pilotul trebuia ținut la respect. O'Donnell îl apucă de guler și-i îndesă țeava SIG-ului sub bărbie. Nu ar fi avut nicio șansă să rateze, indiferent cât de tare i-ar fi tremurat mâinile. Nicio șansă. Pilotul înțelese asta. Rămase pasiv. Reacher îndesă țeava SIG-ului său în urechea lui Lamaison și se aplecă în partea opusă, către pilot, întrebându-l:

— Înălțimea?

Pilotul înghiți în sec și zise:

— Nouă sute de metri.

— Hai să mai urcăm puțin, zise Reacher. Hai să încercăm la o mie cinci sute.

Ascensiunea elicopterul puse capăt mișcării lente de rotație, iar ușa deschisă se clătină un moment, apoi se trânti singură. În cabină se lăsă liniștea. Aproape liniște, de fapt – prin comparație cu ce fusese mai înainte.

O'Donnell încă ținea pistolul îndreptat spre capul pilotului. Reacher îl ținea în continuare pe Lamaison nemișcat în scaun. Lamaison se ținea cu mâinile de antebrațul lui Reacher, trăgându-l în jos, dar fără vlagă. Devenise ciudat de inert și de pasiv. De parcă simțea care era amenințarea, însă pur și simplu nu-i venea să creadă că într-adevăr avea să fie pusă în practică.

Așa cum nici Swan nu a putut să creadă, își spuse Reacher. Cum nici Orozco, nici Franz și nici Sanchez nu a putut să creadă.

Simți că elicopterul nu mai ia în altitudine și se stabilizează într-o poziție orizontală. Auzi rotorul tăind aerul și simți turbinele șuierând grăbit. Pilotul privi în direcția lui și dădu din cap.

— Mai mult, zise Reacher. Hai să mai urcăm o sută de metri. Să fie un kilometru și șase sute de metri.

Zgomotul motorului se schimbă, zumzetul rotorului se schimbă și el, iar elicopterul o porni din nou în sus, încet, cu precizie. Vira puțin și apoi reveni la poziția staționară.

— Un kilometru și șase sute de metri, zise pilotul.

— Ce-i sub noi acum? întrebă Reacher.

— Nisip.

Reacher se întoarse către Dixon și-i spuse:

— Deschide ușa.

Lamaison își descoperi noi surse de energie. Se smuci, se zbătu pe scaunul său și zise:

— Nu, te rog, te rog, nu.

Reacher îl strânse și mai tare, întrebând la rândul său:

— Prietenii mei au implorat?

Lamaison dădu din cap.

— N-ar fi făcut-o, zise Reacher. Erau prea mândri.

Dixon se duse în spatele cabinei și luă centura de siguranță a lui Lennox în mâna stângă. Se ținu bine de ea și se întinse după levierul de deschidere a ușii. Era mai scundă decât Lennox și trebui să se întindă mai mult. Însă ajunsese la el. Apăsă levierul și împinse cu forță, cu degetele răsfirate, iar ușa se deschise. Reacher se întoarse către pilot și-i spuse:

— Fă din nou șmecheria aia cu rotația.

Pilotul începu mișcarea lentă de rotație în sensul acelor de ceasornic, iar ușa se deschise până la capăt, blocându-se în chingile care îi limitau deschiderea. Zgomotul asurzitor și aerul rece al nopții invadară din nou cabina.

Munții se vedeau negri deasupra orizontului. Dincolo de ei, strălucirea Los Angeles-ului era vizibilă, la optzeci de kilometri distanță, un milion de lumini strălucitoare sub aerul gros ca supă. Pe urmă, această priveliște dispăru din cauza rotației, fiind înlocuită de întunericul deșertului.

Dixon se așează pe scaunul pliat pe care-l ocupase Parker. O'Donnell îl apucă pe pilot și mai strâns de guler. Reacher îi răsuci gâtul lui Lamaison în sus și pe spate, apăsându-l puternic cu antebrațul pe gât. Îl trase în sus până la limita centurii de siguranță. Îl ținu așa. Pe urmă se întinse și se folosi de țeava SIG-ului, cu care lovi catarama centurii de siguranță. Centurile se eliberară. Reacher îl trase pe Lamaison pe spate, peste spătarul scaunului, și-l trânti pe podea.

Lamaison sesiză ocazia și o folosi. Se așează în fund și își înfipse tocurile în mochetă, încercând să-și bage picioarele sub el. Însă Reacher era pregătit. Mai pregătit decât fusese vreodată. Îi trase un șut puternic lui Lamaison într-o parte și-i aplică și un cot care îl nimeri în ureche. Îl întoarse cu forța pe burtă, îi puse un genunchi între omoplați și îi îndesă țeava SIG-ului în ceafă. Lamaison avea capul ridicat și Reacher știa că se uita afară, în gol. Bătea cu picioarele în mochetă. Urla. Reacher îl auzea limpede, în ciuda zgomotului. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând.

Prea târziu, își zise Reacher. Cine seamănă vânt culege furtună.

Lamaison lovi slab cu dosul palmei, dar lovi în gol. Pe urmă își puse palmele pe mochetă și încercă să-l răstoarne pe Reacher. *Nicio șansă*, își spuse Reacher. *Doar dacă poți să faci flotări cu o sută cincisprezece kilograme pe spinare.* Unii puteau. Reacher văzuse așa ceva. Însă Lamaison nu putea. Era puternic, dar nu suficient de puternic. Se încordă o clipă, dar se prăbuși.

Reacher luă SIG-ul în mâna stângă și își trecu brațul drept pe după gâtul lui Lamaison, ca o cravașă. Lamaison avea gâtul gros, însă Reacher avea brațele lungi. Își îndesă degetul mare și mijlociul în golurile din spatele urechilor lui Lamaison și strânse puternic. Arterele lui Lamaison se comprimară și creierul rămase fără oxigen, iar el încetă să mai urle și să mai bată din picioare. Reacher menținu presiunea încă un minut și apoi îl rostogoli și îl ridică în capul oaselor, ca pe un bețiv, îl apucă de curea și de guler, îl împinse pe podea, pe fund, cu picioarele înainte, îl împinse până în pragul ușii și-l ținu acolo, cu brațele la spate. Elicopterul se rotea lent. Motoarele țiuiau și rotorul scotea sunete ritmice, grave, de bas. Reacher le simțea pe toate în piept, ca niște bătăi de inimă. Trecură minute, aerul proaspăt pătrunse înăuntru și Lamaison își veni în fire, trezindu-se în fund,

chiar pe prag, cu picioarele atârinate în afară, în gol, ca și cum ar fi stat pe un zid înalt.

La un kilometru și șase sute de metri.

Reacher își pregăti un discurs. Începuse să-l compună la Denny's, pe Sunset Boulevard, cu dosarul lui Franz în mână. În zilele care urmaseră, și-l perfecționase. Era plin de fraze frumoase despre loialitate și pedeapsă și de necroloage emoționante ale celor patru prieteni ai săi, morți. Însă când ajunsese în acest punct, nu zise prea multe. Nu avea niciun rost. Oricum, Lamaison nu ar fi auzit niciun cuvânt. Era îngrozit de frică și era prea mult zgomot. O hărmălaie. În cele din urmă, Reacher se plecă înainte, ajunsese cu gura aproape de urechea lui Lamaison și-i spuse:

— Ai făcut o mare greșală. Te-ai jucat cu cine nu trebuia. Acum a venit vremea să plătești.

Pe urmă îi îndreptă brațele lui Lamaison la spate și împinse. Lamaison alunecă doi centimetri și apoi se întinse înainte, încercând să-și tragă fundul înapoi, dincoace de prag. Reacher îl împinse din nou. Lamaison se îndoii până când umerii îi atinseră genunchii. Se uita drept în jos, în beznă. Un kilometru și șase sute de metri. Unei mașini în viteză i-ar fi trebuit un minut să îi străbată.

Reacher împinse. Lamaison își lăsa umerii moi. Reacher nu avea niciun punct solid de sprijin.

Atunci își propti talpa pe mijlocul lui Lamaison.

Îndoi piciorul.

Dădu drumul brațelor lui Lamaison.

Întinse piciorul, rapid, fără ezitări.

Lamaison trecu peste prag și dispăru în noapte.

Nici măcar nu urlă. Sau poate că urlă. Poate că urletul fusese acoperit de zgomotul rotorului. O'Donnell îl smuci pe pilot de guler și acesta schimbă mișcarea elicopterului, inversă direcția de rotație și ușa se trânti. În cabină se făcu din nou liniște. Liniște prin comparație cu ce fusese înainte. Dixon îl strânse în brațe pe Reacher, cu toată puterea.

— Chiar ai lăsat-o pe ultimul moment, n-am ce zice, spuse O'Donnell.

— Încercam să mă hotărâsc dacă să-i las să te arunce pe tine și pe urmă să o salvez pe Karla, zise Reacher. Grea decizie. Mi-a luat ceva timp.

— Unde-i Neagley?

— Muncește, sper. Rachetele au ieșit pe poarta fabricii din Colorado în urmă cu opt ore. Și nu știm încotro au luat-o.

Pilotul nu le putea face nimic rău fără să moară și el, așa că îl lăsară singur în carlingă. Însă nu înainte să verifice combustibilul rămas. Nu mai era mult. Mai puțin de o oră de zbor. Nu aveau rețea de telefonie mobilă. Reacher îi spuse pilotului să coboare și să o ia spre sud, să găsească semnal. Dixon și O'Donnell ridicaseră spătarele locurilor din spate și se așezaseră. Nu-și mai puseseră centurile de siguranță. Reacher se gândi că se săturaseră să fie legați. El se întinse pe spate pe podea, cu brațele și picioarele larg răsfirate. Era obosit, lipsit de vlagă. Lamaison fusese pedepsit, însă asta nu-l adusese înapoi pe niciunul dintre ai lui.

— Unde ai duce șase sute cincizeci de rachete sol-aer? Întrebă O'Donnell.

— În Orientul Mijlociu, zise Dixon. Și le-aș trimite pe mare. Partea electronică prin Los Angeles și tuburile prin Seattle.

Reacher săltă capul.

— Lamaison a zis că se duc în Cașmir.

— Și tu l-ai crezut?

— Da și nu. Cred că prefera să creadă o minciună ca să-și salveze propria conștiință. Indiferent ce altceva era, era cetățean american. Nu a vrut să știe adevărul.

— Care anume?

— Terorism aici, în Statele Unite. Nu se poate să fie altceva. Este evident. Cașmir este o zonă de conflict între guverne. Guvernele au misiunea să facă achiziții. Nu umblă cu valize Samsonite pline de bonuri de tezaur la purtător, coduri de acces ale băncilor și diamante.

— Asta ați găsit? Întrebă Dixon.

— Highland Park. În valoare de șaiszeci și cinci de milioane de dolari. Totul este la Neagley. O să trebuiască să îi convertești pentru noi, Karla.

— Dacă supraviețuiesc. S-ar putea ca avionul cu care o să mă întorc la New York să sară în aer.

— Dacă nu mâine, atunci poimâine sau răspoimâine, zise Reacher.

— Cum găsim rachetele? Opt ore la optzeci de kilometri pe oră înseamnă deja o rază de șase sute patruzeci de kilometri. Adică un cerc de opt sute de mii de kilometri pătrați.

— Opt sute patru mii cinci sute, preciză Reacher automat. Presupunând că folosești numai trei zecimale pentru *pi*. Însă acesta e târgul pe care l-am făcut. Fie am fi putut să-i oprim când cercul era mic, fie veneam după voi.

— Mulțumesc, zise O'Donnell.

— Hei, eu am votat pentru oprirea camionului. Neagley nu m-a lăsat.

— Și până la urmă, cum facem chestia asta?

— Ai văzut vreodată un mare mijloc de baseball? Nu urmărește niciodată mingea. Se duce unde urmează să ajungă mingea. Ca Mickey Mantie.

— Tu nu l-ai văzut niciodată pe Mickey Mantie jucând.

— Am văzut știrile sportive.

— Statele Unite au o suprafață de aproape zece milioane trei sute șazeci de mii de kilometri pătrați. Adică mult mai mare decât centrul terenului pe Yankee Stadium.

— Dar nu cu mult, zise Reacher.

— Și-atunci, încotro o luăm?

— Mahmoud nu e prost. De fapt, m-a surprins, e un tip foarte inteligent și prevăzător. Tocmai a cheltuit șazeci și cinci de milioane de dolari pe niște componente. Trebuie să fi insistat ca în afacerea asta să intre și cineva care să știe cum să le prindă în șuruburi unele cu altele.

— Cine?

— Ce ne-a spus prietena lui Neagley? Politiciana? Diana Bond?

— O mulțime de lucruri.

— Ne-a spus că inginerul de la New Age face controlul de calitate pentru că el este singurul care știe cum trebuie să funcționeze Little Wing.

— Și Lamaison a reușit să-l aibă și pe el la mână cumva, zise Dixon.

— L-a amenințat cu fiică-sa.

— Așadar, Lamaison avea de gând să-l ia cu el, zise O'Donnell.

Lamaison intenționa să-l ducă undeva. Și tu l-ai aruncat pe Lamaison din nenorocitul ăsta de elicopter înainte să-l întrebi unde.

Reacher scutură din cap.

— Lamaison a vorbit despre toată povestea ca și cum ar fi ținut de domeniul trecutului. A spus că e o afacere încheiată. Era o nuanță în vocea lui. Lamaison nu avea de gând să ducă pe nimeni nicăieri.

— Și atunci, cum?

— Nu cum, zise Reacher. Întrebarea este unde?

— Dacă nu există decât un singur om, reluă Dixon, și Lamaison nu intenționa să-l ducă nicăieri, înseamnă că trebuie să-i ducă lui rachetele.

— Ceea ce este ridicol, zise O'Donnell. Nu poți să duci un tir plin cu rachete într-un apartament din Century City sau pe unde o fi stând.

— Tipul nu locuiește în Century City, îl contrazise Reacher. Locuiește undeva departe, în deșert. În mijlocul pustietății. Mai departe chiar. Ce loc mai bun vrei, în care să duci o camionetă plină de rachete?

— Avem semnal pe mobil, îi anunță pilotul.

Reacher luă telefonul celular cu cartelă. Găsi numărul lui Neagley. Apăsă tasta verde. Neagley răspunse.

— La Dean? întrebă Reacher.

— La Dean, zise Neagley. Mai mult ca sigur. Sunt la douăzeci de minute distanță.

83

Elicopterul era prevăzut cu GPS, dar nu cu acel model care afișează pe ecran harta drumului. Nu precum cel pe care-l avea O'Donnell în mașina închiriată. Sistemul cu care era echipat elicopterul dădea, în schimb, o pereche de valori în continuă schimbare a latitudinii și longitudinii, în numere scrise cu verde-palid. Reacher îi spuse pilotului să se ducă la sud de Palmdale și să aștepte. Pilotul era îngrijorat din cauza combustibilului. Reacher îi spuse să coboare la o altitudine mai mică. Uneori, elicopterele supraviețuiau defecțiunilor la motoare dacă zburau la câteva zeci de metri altitudine. Rareori supraviețuiau dacă picau de la o altitudine de câteva sute de metri.

Pe urmă, Reacher o sună din nou pe Neagley. Ea avea adresa lui Dean de la Margaret Berenson, care era în camera ei de hotel, în Pasadena. Însă nici Neagley nu avea GPS. Mergea orbește, prin întuneric, având faruri vechi de două generații, luminând mai slab din pricina albastrului cu care erau vopsite. Iar rețeaua de telefonie mobilă funcționa doar pe alocuri. Reacher pierdu de două ori semnalul. Înainte să-l piardă și a treia oară, îi spuse să găsească locul în care se afla Dean și să se învârtă în cerc în jurul lui, cu farurile aprinse pe faza lungă.

Reacher se așeză în față, pe scaunul lui Lamaison, și își apăsă fruntea pe geam, la fel cum făcuse și acesta. Dixon și O'Donnell se lipiră de geamurile laterale din spate.

Împreună, acopereau o panoramă de o sută optzeci de grade. Poate mai mult chiar. Pentru mai multă siguranță, Reacher îl pune pe pilot din când în când să facă cercuri largi, în caz că ar fi rămas în urmă ceea ce căutau.

Nu văzură nimic.

Absolut nimic, cu excepția întunericului atotcuprinzător lipsit de orice particularitate și, întâmplător, marcat de lumini punctiforme portocalii.

Benzinării poate, sau parcări mici din vecinătatea unor băcării. Văzură câte o mașină pe drumuri izolate, însă niciuna dintre ele nu era Honda Civic a lui Neagley. Aveau faruri galbene, nu albastre. Reacher încercă din nou telefonul. Nu avea semnal.

— Combustibilul chiar este pe sfârșite, anunță pilotul.

— Autostradă la stânga, zise Dixon.

Reacher privi în jos. Nu era cine știe ce autostradă. Pe o lungime de o mie șase sute de metri, abia dacă erau cinci mașini cu totul, două îndreptându-se spre sud și trei spre nord. Închise ochii și-și imagină hărțile peste care se uitase.

— Nu ar trebui să vedem o autostradă nord-sud, zise el. Suntem prea departe spre vest.

Elicopterul se înclină și viră spre est, făcând o curbă largă și rapidă, apoi reveni la orizontală.

— O să trebuiască să aterizez cât de curând, zise pilotul.

— O să aterizezi când o să-ți spun eu, îi răspunse Reacher.

La nord de munți, aerul era mai bun. Un pic de praf, câteva zone de căldură, dar, în mare, era limpede până la orizont. Foarte departe înaintea lor, o rețea de lumini sclipitoare, intermitente. S-ar fi zis că trebuia să fie Palmdale. Un loc plăcut, după cum auzise Reacher. În plină dezvoltare. Foarte căutat. Prin urmare, costisitor. Prin urmare cineva care ar fi căutat suprafețe întinse și izolate și un preț cât mai bun pe metrul pătrat, s-ar fi ținut departe de el.

— Virează spre sud, zise Reacher. Și ridică-te!

— Ascensiunea consumă combustibil, comentă pilotul.

— Avem nevoie de un unghi mai bun.

Elicopterul urcă încet, câteva zeci de metri. Pilotul stabilizează elicopterul la orizontală și viră făcând un cerc larg, ca și cum ar fi baleiat orizontul cu un far imaginar.

Nu văzură nimic.

Nu aveau nici rețea de telefonie mobilă.

— Mai sus, zise Reacher.

— Nu se poate, zise pilotul. Uită-te la indicatoare.

Reacher găsi indicatorul de combustibil. Acul ajunsese pe roșu, la capăt. Teoretic, rezervoarele erau goale, închise din nou ochii și își imagină harta. Berenson spusese că Dean i se plânsese că făcea o navetă criminală. Spre Highland Park avea doar două opțiuni. Fie pe Route 138, pe coasta de est a muntelui San Antonio, fie pe Route 2, pe partea de vest, pe lângă

observatorul de pe muntele Wilson. Route 2 era, probabil, mai îngustă și mai întortocheată. Și dădea în Autostrada 210 la Glendale. Ceea ce probabil făcea ca naveta să fie și mai criminală decât prin est. N-ar fi avut niciun motiv să o prefere, dacă era întreg la cap. Ceea ce însemna că Dean pornea de undeva de la sud de Palmdale, nu din est sau sud. Reacher privi înainte și așteptă până când țesătura de lumini îi apăru din nou în fața ochilor.

— Și-acum virează o sută optzeci de grade și ia-o înapoi, zise el.

— Nu mai avem combustibil.

— Fă-o!

Elicopterul viră. Coborî botul și o luă înainte.

După șaiszeci de secunde, o găsiră pe Neagley.

La un kilometru și șase sute de metri în față și o sută treizeci de metri mai jos, văzură un con de lumină albastră rotindu-se și pulsând asemenea unui far. S-ar fi zis că Neagley trăsese frâna de mână și rotea mașina pe un cerc cu raza de trei metri, în același timp dând fleșuri. Efectul era spectaculos. Fasciculul de lumină tremura, aruncând umbre mișcătoare și alungindu-se acolo unde nu întâlnea niciun obstacol. Asemenea unui far pe un țărm stâncos. Apăreau mici ridicături, terase și viroage, reliefuri spectaculoase. Spre nord, clădiri joase. Linii de înaltă tensiune în est. Către vest, terenul accidentat se continua cu un curs de apă temporar, lat de doisprezece sau treisprezece metri poate, și adânc de șapte.

— Aterizează acolo, zise Reacher. În șanț. Și nu coborî roțile.

— De ce? întrebă pilotul

— Pentru că așa vreau eu.

Pilotul înclină puțin elicopterul spre vest și coborî vreo șaptezeci de metri, aliniindu-se pe cursul de apă secăt. Pe urmă coborî elicopterul ca și cum ar fi fost un lift. Se porni o sirenă, anunțând că ateriza fără să coboare trenul de aterizare. Pilotul o ignoră și continuă manevra, încetini la șapte metri de pământ, coborî apoi mai lent și se așază încet pe fundul stâncos al cursului de apă secăt. Pietrele trosniră și metalul scrâșni, iar fundul elicopterului se înclină cu vreo treizeci de centimetri. Reacher văzu pe geam farurile mașinii lui Neagley apropiindu-se de ei printr-o furtună de praf provocată de rotorul elicopterului.

Deodată, se termină combustibilul.

Motoarele se opriă și rotorul se opri cu o smucitură.

În cabină se lăsă liniștea.

Reacher coborî primul. Găsi drumul dând din mâini ca să risipească norul de praf cald și îi trimise pe Dixon și O'Donnell să o întâmpine pe Neagley, după care se întoarse la elicopter.

Deschise ușa cabinei de comandă și îl privi pe pilot. Individul încă mai era legat de scaun cu centurile de siguranță. Bătea încet cu unghia în cadranul indicatorului de combustibil.

— Frumoasă aterizare, zise Reacher. Ești un pilot bun.

— Mulțumesc.

— Chestia aia cu rotația, continuă Reacher. Cum ai ținut ușa deschisă sus acolo. Inteligentă mișcare.

— Aerodinamică elementară.

— Și, pe urmă, ai avut destulă practică.

Pilotul nu mai zise nimic.

— De patru ori, preciză Reacher. Cel puțin atâta știu eu.

Pilotul continua să tacă.

— Oamenii aceia erau prietenii mei, zise Reacher.

— Lamaison mi-a spus că n-aveam încotro și trebuia să o fac.

— Sau?

— Sau îmi pierdeam slujba.

— Atâta tot? I-ai lăsat să arunce patru ființe omenești vii din elicopterul tău ca să-ți salvezi slujba?

— Sunt plătit să execut instrucțiunile.

— Ai auzit vreodată de Procesul de la Nurmberg? Cu scuza asta, chiar că nu mai scapi.

— Am greșit, știu, zise pilotul.

— Însă de făcut, ai făcut-o.

— Ce puteam să fac?

— O mulțime de chestii, zise Reacher.

Pe urmă, zâmbi. Pilotul se relaxă puțin. Reacher dădu din cap ca și cum l-ar fi amuzat toată situația, se aplecă înainte și-l bătu pe pilot pe obraz. Lăsă mâna pe obrazul lui, mai spre spate, într-un gest prietenesc. Ridică degetul mare spre orbita ochiului, îi apăsă cu arătătorul tâmpla și-și trecu celelalte trei degete în spatele urechii, în păr. Pe urmă îi rupse gâtul cu o singură mișcare, bruscă. După aceea îi dădu capul înainte și înapoi, în stânga și în dreapta, să se asigure că măduva spinării era complet secționată. N-ar fi vrut ca tipul să se trezească paraplegic. N-ar fi vrut ca tipul să se mai trezească vreodată.

Plecă și-l lăasă acolo, prins în centurile de siguranță. Se întoarse după șaptesprezece metri și verifică. Un elicopter pe un curs de apă sec, ușor înclinat, cu trenul de aterizare neescamotat și cu rezervoarele goale. Prăbușit. Pilotul aflat încă la bord, rănit în vremea impactului, un accident nefericit.

Nu perfect, dar rezonabil.

Neagley parcase la treizeci de metri de albia secă, ceea ce însemna cam jumătate din distanța până la ușa lui Dean. Lăsase farurile aprinse pe faza mare. Când ajunse la mașină, Reacher se întoarse și verifică din nou.

Elicopterul era ascuns destul de bine. Vârful rotorului era vizibil, dar foarte puțin. Palele nu se vedeau, fiind aplecate sub propria greutate. Norul de praf ridicat începea să se risipească. Neagley, Dixon și O'Donnell stăteau laolaltă, formând un grup compact de trei oameni.

— Toată lumea e întreagă? întrebă Reacher.

Dixon și O'Donnell încuviințară din cap. Neagley, nu.

— Ești supărată pe mine? întrebă Reacher.

— Nu chiar, zise ea. Aș fi fost dacă ai fi dat-o în bară.

— Aveam nevoie de tine să te ocupi de destinația rachetelor.

— Știai deja.

— Aveam nevoie și de o altă părere. Și de adresă.

— Ei bine, iată-ne. Nicio rachetă.

— Sunt pe drum încă.

— Sperăm...

— Hai să mergem să facem cunoștință cu domnul Dean.

Urcară în Honda Civic și Neagley conduse treizeci de metri până la ușa lui Dean. Dean le deschise de la prima bătaie. În mod evident, fusese trezit de zgomotul elicopterului și de luminile farurilor. Nu prea semăna a specialist în rachete. Mai curând, antrenor la un liceu de mână a treia. Era înalt, cu membrele deșirate și avea o claie de păr nisipiu. Avea, probabil, în jur de treizeci de ani. Era în picioarele goale, în pantaloni de pijama și un tricou. Ținută de noapte. Era aproape miezul nopții.

— Cine sunteți, oameni buni? întrebă el.

Reacher îi explică cine erau și de ce se aflau acolo.

Dean habar n-avea despre ce-i vorbea Reacher.

Reacher se așteptase ca el să nege. Lamaison o avertizase pe Berenson să-și țină gura și, în mod evident, făcuse la fel sau chiar mai mult și cu Dean. Însă Dean părea sincer.

Individul era descumpănit, nu evaziv.

— Hai să începem cu începutul, zise Reacher. Știm ce ai făcut cu componentele electronice și știm de ce ai fost obligat să procedezi astfel.

Brusc, pe chipul lui Dean se întrezări ceva. La fel ca în cazul lui Margaret Berenson.

— Știm de amenințarea la adresa fiicei tale, zise Reacher.

— Care amenințare?

— Unde este?

— E plecată. Și mama ei.

— Încă nu s-a terminat școala.

— O chestiune urgentă de familie.

— Le-ai trimis de-acasă, zise Reacher. Inteligent din partea ta.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Lamaison este mort, îl anunță Reacher.

În ochii lui Dean se văzu o sclipire de speranță, doar o fracțiune de secundă, greu de observat pe întuneric.

— L-am aruncat din elicopter, continuă Reacher.

Dean nu zise nimic.

— Îți place să urmărești păsările? Așteaptă numai o zi, apoi du-te cu mașina doi-trei kilometri spre sud și urcă-te pe capota mașinii. Doi ulii zburând în cerc înseamnă probabil că este un coiot mușcat de șarpe. Mai mult de doi, înseamnă că este Lamaison. Sau Parker. Sau Lennox. Toți sunt pe-acolo pe undeva.

— Nu te cred.

— Arată-i, Karla, zise Reacher.

Dixon scoase portmoneul pe care-l luase din buzunarul lui Lamaison. Dean i-l luă din mână și se întoarse spre lumina care ardea în hol. Descărcă tot conținutul în palmă. Permisul de conducere al lui Lamaison, cărțile lui de credit, o legitimație cu fotografie de la New Age, cardul de asigurări sociale.

— Lamaison este mort, zise din nou Reacher.

Dean puse totul la loc în portmoneu și i-l dădu înapoi lui Dixon.

— Aveți portmoneul lui, zise el. Nu înseamnă că l-ați și omorât.

— Pot să ți-l arăt pe pilot, îi propuse Reacher. Și el este mort.

— Abia a aterizat.

— Abia l-am omorât.

— Ești nebun.

— Iar tu ai scăpat de griji.

Dean nu zise nimic.

— Gândește-te pe îndelete, îi propuse Reacher. Obișnuiește-te cu treaba asta. Însă trebuie să știm cine vine și când.

— Nu vine nimeni.

— Trebuie să vină cineva.

— N-a fost niciodată vorba de-așa ceva.

— Nu?

— Mai spune-mi o dată, zise Dean. Lamaison este mort?

— Mi-a omorât patru prieteni, zise Reacher. Dacă n-ar fi fost mort, e al naibii de sigur că nu aș fi stat aici să-mi irosesc vremea cu tine.

Dean dădu din cap, încet. Începuse să priceapă.

— Dar tot nu știu despre ce vorbești, zise el. În regulă, am semnat niște hârtii false, recunosc asta, de șase sute cincizeci de ori, ceea ce este îngrozitor, însă asta e tot ce am făcut. Nu s-a pus niciodată problema ca eu să asamblez unitățile sau să îi arăt altcuiva cum să procedeze.

— Cine mai știe cum se face asta?

— Nu este dificil. Se montează și funcționează. E simplu. Așa și trebuie să fie. Soldații sunt cei care vor face treaba asta. Fără supărare. Vreau să spun în teren, noaptea, în condiții de stres.

— Pentru tine e simplu.

— E relativ simplu pentru oricine.

— Soldații nu fac niciodată nimic până nu li se arată cum.

— Bineînțeles, li se va face o pregătire.

— Cine le-o va face?

— Vom organiza un curs la Fort Erwin. Presupun că la prima promoție voi predă eu.

— Lamaison știa asta?

— Este o practică standard.

— Așa că te-a prins cu chestia cu prezentarea.

Dean dădu din cap.

— Ba nu. N-a zis nimic de nicio prezentare. Și ar fi putut. N-aș fi avut cum să-i refuz ceva.

— Nouă ore, spuse Neagley.

— Încă trei sute patruzeci de mii de kilometri pătrați, zise Dixon.

Trei sute patruzeci și cinci, opt sute cincizeci și patru de kilometri pătrați, se gândi Reacher, automat. Numai suprafața care se adăuga era ceva aproape cât California și mai mult de jumătate din Texas. Suprafața unui cerc este *pi* înmulțit cu pătratul razei, și tocmai partea relației matematice ridicată la pătrat dădea o creștere atât de mare.

— Vin aici, zise el. Trebuie să fie așa.

Nu-i răspunse nimeni.

Dean îi conduse înăuntru. Locuința lui era o baracă din beton și lemn. Betonul fusese lăsat descoperit și se fanase, căpătând o patină gălbuie. Lemnul era vopsit maro-închis. Avea un living mare, cu covoare indiene navaj o, mobilă veche și un șemineu plin de cenușă, rămasă din iarna trecută. În cameră erau o mulțime de cărți. Peste tot, grămezi de CD-uri. Mai era și o combină cu amplificatoare, cu tuburi de vid și difuzoare conice. În ansamblu, casa era exact visul refugiatului din oraș. Dean se duse să pregătească niște cafea în bucătărie, și Dixon zise:

— Nouă ore și douăzeci și șase de minute.

Neagley și O'Donnell nu înțeleseră nimic, însă Reacher pricepu. Presupunând că în calcul s-ar fi folosit valoarea cu trei zecimale a lui *pi* și o viteză a camionului de optzeci de kilometri pe oră, nouă ore și douăzeci și șase de minute însemnau o potențială arie de căutare de exact un milion, opt sute douăsprezece mii nouă sute nouăzeci și doi de kilometri pătrați.

— Mahmoud este precaut, zise Reacher. N-o să cumpere porcul în sac. Fie că sunt banii lui și nu vrea să-i irosească, fie că sunt banii altuia și nu vrea să se aleagă cu gâtul tăiat din cauză că o dă în bară. Vine.

— Dean zice că nu.

— Dean zice că nu i s-a spus dinainte. E o diferență. Dean se întoarce și îi servi cu cafea, și nimeni nu zise nimic un sfert de oră. Pe urmă, Reacher se întoarce spre Dean și îl întrebă:

— Ți-ai făcut singur instalația electrică aici?

— O parte, zise Dean.

— Mai ai legături din plastic pentru cabluri?

— O mulțime. Afară, în atelier.

— Ar trebui să pleci cu mașina spre nord, zise Reacher. Du-te spre Palmdale, ia micul dejun.

— Acum?

— Acum. Rămâi și la prânz. Nu te întoarce până după-amiază târziu.

— De ce? Ce-o să se întâmple?

— Nu știu. Dar indiferent ce se va întâmpla, este mai bine să nu fii prin preajmă.

Dean rămase nemișcat o clipă. Pe urmă se ridică, își luă cheile și plecă. Auziră motorul pornind. Auziră scrâșnetele roților din față pe pietriș. Pe urmă, zgomotul se estompă și se făcu din nou liniște.

— Nouă ore și patruzeci și șase de minute, repetă Dixon. Reacher dădu din cap. Cercul avea acum o suprafață de un milion nouă sute patruzeci și două de mii patru sute nouăzeci și unu de kilometri pătrați.

— Vine, zise Reacher.

Cercul ajunsese la două milioane cinci sute nouă zeci de mii de kilometri pătrați la ora unu și șaptesprezece minute noaptea. Reacher găsi un atlas într-o bibliotecă și trasă o rută probabilă, stabilind astfel că Denver era la optsprezece ore distanță, ceea ce însemna că ora probabilă de întâlnire era șase dimineața. Ideal, din punctul de vedere al lui Mahmoud. Lamaison probabil că-l pusese la curent cu amenințarea la adresa fiicei lui Dean, iar Mahmoud își imaginase că era imposibil ca puștoaica să nu fie acasă la ora șase dimineața. Și, prin urmare, pentru Dean, o piedică în calea uitării vulnerabilității sale. Poate că Mahmoud avea de gând să treacă pe-acolo neanunțat, însă nu exista nicio îndoială că se aștepta să primească ceea ce voia.

Reacher se ridică să facă vreo câțiva pași, mai întâi înăuntru și pe urmă pe afară. Proprietatea consta în casă, garaj și atelierul pe care îl menționase Dean. În afară de asta, nu mai era nimic. Era întuneric beznă, iar Reacher simțea pustietatea vastă și tăcută. Înăuntru, casa era simplă. Trei dormitoare, o debara, o bucătărie și livingul. Unul dintre dormitoare era al fetei. Pe o planșetă erau prinse cu pioaneze mai multe fotografii printate. Grupuri de adolescente, câte trei sau patru în fiecare fotografie. Puștoaica și prietenele ei, probabil. Printr-un proces de eliminare, Reacher stabili care fată apărea în toate fotografiile. Fiica lui Dean, presupuse el. Aparatul ei, camera ei. Era o fată înaltă, blondă, având în jur de paisprezece ani probabil, puțin timidă, purtând aparat dentar. Însă într-un an sau doi, devenea spectaculoasă și așa putea să rămână încă treizeci de ani, dacă nu se întâmpla nimic rău între timp. Reacher înțelese suferința lui Dean și își dori ca Lamaison să fi urlat ceva mai mult în timpul căderii.

Cei care spun că ora cea mai întunecată a nopții este chiar înaintea zorilor se înșală. Prin definiție, ora cea mai întunecată este la miezul nopții. Spre cinci dimineața, spre răsărit cerul începu să se lumineze. La cinci și jumătate, vizibilitatea era destul de bună. Reacher mai făcu o plimbare. Dean nu avea niciun vecin. Locuia în mijlocul unei pustietăți de câteva mii de hectare. Vizibilitatea nu era împiedicată de nimic, până la orizont. Teren ars de soare, fără nicio valoare. Stâlpii de înaltă tensiune mergeau pe direcția sud-nord și se pierdeau în zare. Dinspre sud-est venea un drum pietruit. Lung de cel puțin o mie șase sute de metri, poate chiar mai mult. Reacher merse puțin de-a lungul lui și se întoarse să vadă care era imaginea care i se oferea lui Mahmoud la sosire. Elicopterul nu era vizibil. Printr-o întâmplare fericită, un tufiș camufla rotorul. Reacher mută Honda Civic a lui Neagley în spatele garajului și verifică din nou. *Perfect*. Un grup de trei clădiri adormite, joase și prăfuite, aproape pierdute în peisaj. La vreo sută de metri distanță, văzu un fragment de stâncă, aproape plat, aproximativ de dimensiunile și forma unui sicriu. Se duse la el, scoase din buzunar bucata de beton a lui Tony Swan și o puse deasupra, în chip de monument. Se întoarse și intră în atelier. Ușa era descuiată. Înăuntru domnea ordinea și mirosul a ulei de mașină încins de soare. Găsi o tavă cu legături negre din plastic pentru cabluri și luă opt, dintre cele mai lungi. Erau de vreo șaiszeci de centimetri lungime, groase și bătoase. Pentru legarea cablurilor groase în canale de cabluri perforate.

Pe urmă se întoarse înăuntru, să aștepte.

Ora șase veni, dar nu și Mahmoud. Acum, cercul avea o suprafață de aproape șase milioane și jumătate de kilometri pătrați. Se făcu și șase și un sfert, șase milioane și șapte sute cincizeci de mii de kilometri pătrați. Șase și jumătate, șapte milioane de kilometri pătrați.

Pe urmă, exact la șase și treizeci și două de minute, sună telefonul. Doar o dată, scurt, slab și înfundat.

— Asta e, zise Reacher. Cineva tocmai a tăiat firele de telefon.

Se duseră la fereastră. Așteptă. Pe urmă, la vreo opt kilometri sud-est văzu un mic punct alb scânteind în soarele dimineții. Un vehicul care se apropia în viteză, ridicând un nor de praf verzui, luminat de zorii zilei ca un halou.

Se depărtară de ferestre și așteptară în living, încordați și tăcuți. Cinci minute mai târziu, auziră scrâșnetul pietrișului sub cauciucuri și zgomotul

înfundat al unui motor Detroit uzat, cu opt cilindri în V. Scrâșnetul încetă, motorul se opri, iar ei auziră frâna de mână trasă. Un minut mai târziu, se auzi o ușă trântită ușor și scârțâitul pașilor pe pietriș. Șoferul, care făcea câțiva pași încolo și-ncoace, căscând și întinzându-se.

La un minut după asta, auziră o bătaie la ușă.

Reacher așteptă.

Bătaia se repetă.

Reacher numără până la douăzeci și o luă pe hol. Deschise ușa. Pe treapta din fața ușii văzu un bărbat, cu spatele în lumină, iar în spatele lui, parcată, o camionetă acoperită.

Era o camionetă U-Haul închiriată, alb cu roșu, cu centrul de greutate prea ridicat, cam mătăhăloasă.

Reacher avu senzația că o mai văzuse. Pe bărbat nu-l mai văzuse, în schimb, niciodată. De înălțime medie, greutate medie, îmbrăcat într-un costum scump, dar cam șifonat. În jur de patruzeci de ani. Părul negru, lucios, frumos tuns; genul de piele arămie și trăsături regulate care l-ar fi putut da în vileag că este indian, pakistanez, iranian, sirian, libanez, algerian ori chiar israelian sau italian.

La rândul lui, Azhari Mahmoud văzu un uriaș alb, deșirat. Înalt de doi metri, o sută zece kilograme, poate o sută douăzeci, ras pe cap, încheieturi pe măsură, mâini cât lopețile, îmbrăcat în doc gri și purtând ghete de muncă. *Un savant nebun*, își zise el. *În mediul lui natural, într-o baracă în mijlocul deșertului.*

— Edward Dean? întrebă el.

— Da, zise Reacher. Cine ești?

— Observ că aici nu prea e rețea de telefonie mobilă.

— Și?

— Și în consecință mi-am luat libertatea să tai firele de telefon la vreo șaisprezece kilometri de-aici.

— Cine ești?

— Numele meu nu are nicio importanță. Sunt prieten cu Allen Lamaison. Asta e tot ce trebuie să știi tu. Trebuie să mă servești cu aceeași curtoazie pe care i-ai arăta-o și lui.

— Nu îi arăt nicio curtoazie lui Allen Lamaison, zise Reacher. Așa că șterge-o.

Mahmoud dădu din cap.

— Dă-mi voie să mă exprim altfel. Amenințarea lui Lamaison este în continuare în vigoare. Iar astăzi va fi pusă în aplicare de mine, nu de el.

— Amenințare? zise Reacher.

— În privința fetei tale.

Reacher nu zise nimic.

— O să-mi arăți cum se armează Little Wing, continuă Mahmoud.

Reacher aruncă o privire spre camionetă.

— Nu pot, zise el. Nu ai decât partea electronică.

— Rachetele sunt pe drum, preciză Mahmoud. Sosesc aici cât de curând.

— Unde ai de gând să le folosești?

— Ici și colo.

— În Statele Unite?

— Este un mediu care oferă o mulțime de ținte.

— Lamaison a zis ceva de Cașmir.

— S-ar putea să le trimitem câteva unități și unor prieteni deosebiți.

— Adică, sunteți mai mulți?

— Suntem o organizație mai mare.

— N-o fac.

— Ba o s-o faci. Cum ai mai făcut-o. Din același motiv.

Reacher făcu o pauză scurtă și îi zise:

— Intră.

Se dădu într-o parte. Mahmoud era obișnuit cu politețea, așa că se strecură pe lângă el și intră pe hol. Reacher îl lovi puternic în ceafă și-l trimise împleticindu-se în ușa livingului, de după care apărură Frances Neagley, care îl culcă la pământ cu o lovitură directă în bărbie. Într-un minut, îl legară fedeleș pe pardoseala holului, cu conector de cabluri răsucit în opt, cu care îi legară mâna stângă de glezna dreaptă și un altul cu care îi legară mâna dreaptă de glezna stângă. Conectorii erau strânși bine, iar în jurul lor carnea începuse deja să se umfle. Lui Mahmoud îi curgea sânge din gură și gema. Reacher îl lovi într-o parte și-i spuse să tacă. Pe urmă intră în living și așteptă camionul din Denver.

Transportul din Denver sosi într-un camion mare, alb, cu optsprezece roți. Șoferul fu și el legat alături de Mahmoud, la un minut după ce coborî din cabină. Pe urmă, Reacher îl târî pe Mahmoud afară din casă și-l lăasă în soare, alături de camioneta sa. În ochii lui Mahmoud se citea spaima. Știa ce-l aștepta. Reacher își imagină că ar fi preferat să moară, și de aceea îl lăasă în viață. O'Donnell îl trase afară pe șofer și-l lăasă lângă camionul lui. Se opriră toți o clipă și se uitară în jur pentru ultima oară, apoi se înghesuiră în Honda Civic a lui Neagley și o luară spre sud, în goană. Imediat ce avură

acoperire, opriră, iar Neagley își sună cunoștința de la Pentagon. Ora șapte pe Coasta de Vest, ora zece pe Coasta de Est. Îi spuse unde să caute și ce avea să găsească. Pe urmă, merse mai departe. Reacher se uită pe geamul din spate și, înainte să treacă munții, văzu un întreg escadron de elicoptere, la orizont, îndreptându-se către vest. Elicoptere Bell AH-1 de la vreo bază a Securității Naționale din apropiere, își imaginează el. Cerul era plin de ele.

După ce trecură munții, vorbiră despre bani. Neagley îi dădu lui Dixon instrumentele financiare și diamantele, căzând cu toții de acord ca ea să le ducă la New York și să le transforme în bani gheață. În primul rând, trebuia acoperită suma cheltuită de Neagley, apoi aveau să constituie un fond pentru Angela și Charlie Franz, pentru Tammy Orozco și cei trei copii ai ei și pentru Milena, prietena lui Sanchez; iar în al treilea rând, trebuia să facă o donație în beneficiul organizației *prietenii ani malelor*, în memoria câinelui lui Tony Swan, Maisi.

După care, lucrurile deveniră stânjenitoare. Neagley stătea bine cu banii, însă Reacher simți că Dixon și O'Donnell aveau probleme. Aveau probleme și erau tentați de o anume idee, însă nu le venea să întrebe. Așa că deschise el discuția, spuse că era falit și sugeră să ia ei ce rămânea și să împartă la patru, în chip de răsplată. Toți au fost de acord.

Pe urmă, nu mai discutară prea mult. Lamaison se dusesse, Mahmoud fusese prins, dar nimeni nu înviase. Iar Reacher ajunse să-și pună marea întrebare: dacă mașina oprită pe autostradă nu i-ar fi întârziat sosirea la spital, s-ar fi descurcat mai bine decât Dixon sau O'Donnell? Decât Swan, Franz, Sanchez sau Orozco? Poate că și ceilalți își puneau aceeași întrebare în privința lui. Adevărul era că nici el nu știa răspunsul și nu-i plăcea deloc acest lucru.

Două ore mai târziu erau la LAX. Abandonaseră Honda Civic pe o bandă de urgență și se depărtaseră de ea, îndreptându-se către terminale diferite și companii aeriene diferite. Înainte să se despartă, se opriră pe trotuar, bătura pumnii pentru ultima oară, își spuseră la revedere și își promisera că despărțirea să fie doar temporară. Neagley se îndreptă către compania American. Dixon către America West. O'Donnell căută United. Reacher rămase în soarele puternic, în timp ce în jurul lui roiau o mulțime de călători agitați, și îi urmări plecând.

Reacher plecă din California cu aproape două mii de dolari în buzunar, de la traficanții din spatele Muzeului de Ceară, de la Saropian din Las Vegas și de la cei doi indivizi de la fabrica New Age din Highland Park. Ca urmare, timp de aproape patru săptămâni a avut ce să cheltuie. În cele din urmă, se opri în fața unui bancomat aflat în autogara din Santa Fe, New Mexico. Ca întotdeauna, ceru un extras de cont și apoi verifică să vadă dacă se potriveau calculele băncii cu ale sale.

Pentru a doua oară în viață, nu se potriveau.

Aparatul îi spuse că în contul său erau cu peste o sută de mii de dolari mai mulți decât se aștepta. Exact o sută unsprezece mii opt sute douăzeci și doi de dolari și optsprezece cenți, după calculul său mintal.

111 822,18.

Dixon, evident. Prada de război.

La început, se simți dezamăgit. Nu din cauza sumei. De multă vreme nu mai văzuse așa de mulți bani. Se simți dezamăgit de el însuși, pentru că nu sesiza niciun mesaj în numărul acela. Era sigur că Dixon ar fi rotunjit totalul cu câțiva dolari în plus sau în minus, ca să-i aducă un zâmbet pe chip. Însă nu înțelegea. Nu era un număr prim. Niciun număr par mai mare de doi nu poate să fie prim. Avea sute de factori. Inversul lui era plictisitor. Rădăcina pătrată era un lung șir de cifre amestecate. Rădăcina cubică arăta și mai rău.

111 822,18.

Pe urmă se simți dezamăgit de Dixon. Cu cât se gândea mai mult la el, cu cât îl analiza mai mult, cu atât se și convingea mai mult că era un număr plictisitor.

Dixon nu intrase în joc.

Îl dezamăgise.

Poate.

Sau poate că nu.

Apăsă butonul pentru printarea extrasului de cont. Dintr-o fantă a aparatului apără o fâșie lungă de hârtie. Tipărite șters, ultimele lui trei tranzacții. Depozitul inițial făcut de Neagley la Chicago era primul pe listă. Pe rândul doi venea o retragere de cincizeci de dolari la autogara din Portland, Oregon. Iar apoi, chitanța din Portland la LAX, de la începutul poveștii. Pe rândul al patrulea, un nou depozit, în sumă totală de o sută una mii dolari, opt sute zece și optsprezece cenți.

Pe rândul al cincilea, în aceeași zi, un alt depozit, în sumă de fix zece mii doisprezece dolari.

101 810,18.

10 012.

Zâmbi. La urma urmelor, Dixon intrase în joc. Și se implicase total. Primul depozit era 10-18, repetat pentru a accentua mesajul. Codul radio al Poliției Militare pentru *misiune îndeplinită*, de două ori. 10-18, 10-18. Ea și O'Donnell, salvați. Sau Lamaison și Mahmoud, înfrânți. Sau ambele. *Drăguț, Karla*, își spuse el.

Al doilea depozit era codul ei poștal: 10012. Greenwich Village. Unde locuia. O referință geografică.

Un indiciu.

Cânva, îl întrebase: *Ai avea chef să treci totuși prin New York?*

Zâmbi din nou, făcu ghem fâșia de hârtie și o aruncă la gunoi. Scoase o sută de dolari din aparat, intră în autogara și cumpără un bilet la primul autobuz pe care îi căzu privirea. Habar n-avea în ce direcție.

Îi răspunsese: *Nu-mi fac niciodată planuri, Karla.*